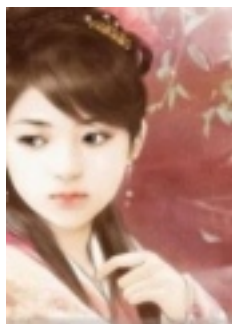

Luyện tiếc người trước mắt

Contents

Luyện tiếc người trước mắt	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	7
3. Chương 05-06	14
4. Chương 07-08	19
5. Chương 09-10	28
6. Chương 11-12	34
7. Chương 13-14	40
8. Chương 15-16	47
9. Chương 17-18	52
10. Chương 19-20	58
11. Chương 21-22	66
12. Chương 23-24	74
13. Chương 25-26	80
14. Chương 27-28	89
15. Chương 29-30	97
16. Chương 31-32	102
17. Chương 33-34	113
18. Chương 35-36	116
19. Chương 37-38	124
20. Chương 39-40	130
21. Chương 41-42	140
22. Chương 43-44	152
23. Chương 45-46	161
24. Chương 47-48	168
25. Chương 49-50	176
26. Chương 51-52	183
27. Chương 53-54	188
28. Chương 55-56	197
29. Chương 57-58	205
30. Chương 59-60	213
31. Chương 61-62	221
32. Chương 63-64	244
33. Chương 65- End	251

Luyện tiếc người trước mắt

Giới thiệu

Chương 1 (trích): Danh tiếng và sai lầm Người bất lương, đi đến đâu cũng là người bất lương Nếu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-tiec-nguoi-truoc-mat>

1. Chương 01-02

Luyện tiếc người trước mắt - Chương 1

Chương 1. Danh tiếng và sai lầm

Người bất lương, đi đến đâu cũng là người bất lương

Nếu muốn nổi danh, chỉ có tài nghệ không thôi còn chưa đủ, cần phải có khuôn mặt xinh đẹp nữa. Nhưng chỉ xinh đẹp không thôi cũng chưa đủ, trên đời này còn có người còn xinh đẹp hơn, nhưng có mấy người có thể nổi bật? Vậy thiếu cái gì? Là can đảm! Ngoài phải xinh đẹp ra thì điều kiện không thể thiếu chính là sự can đảm, có can đảm thì mới có thể trở hết tài năng bản lĩnh được! Phải “Thoát” mới có thể “Xuất”. Đây toàn là nguyên tắc tiêu chuẩn sống để hướng tới.

May mắn những điều kiện tiêu chuẩn trên Đường Huyền đều có đủ cả, xinh đẹp thì khỏi phải nói, lòng can đảm thì càng miễn bàn, bạn không thể không tin được! Ai dám ở trước mặt một trăm tám mươi người đàn ông, mở ngoặc, nói đúng hơn là trước mặt một trăm tám mươi người đàn ông cổ đại, đóng ngoặc, nói đúng hơn là trong thanh lâu đứng trước mặt một trăm tám mươi người đàn ông thời cổ đại mà tuyên bố một câu xanh rời: “Hoa đại bên đường không được hái” là gì?

Ai dám nói là cô ấy không đáng yêu?

Khi nhìn thấy bộ dạng đó của cô ấy, tôi tròn tròn mắt.

Khi nghe giọng hát của cô ấy, tôi phì cười.

Không phải cứ là người xinh đẹp thì sẽ hát hay, mỗi khi nghe giọng ca của Đường Huyền, mọi người đều chạy mất dép hết, còn tôi thì lập tức ngất xỉu tại chỗ.

Vậy mà Đường Huyền lại rất nổi tiếng, vô cùng nổi tiếng, hầu như mọi người trong thành đều biết đến trong Hương Ngọc lâu buổi tối có ca vũ, đàn ông như thủy triều kéo đến Hương Ngọc lâu, tiền cũng theo đó mà đến, đương nhiên tôi rất vui rồi, ai bảo tôi là “người đại diện” của Đường Huyền chứ?

Ánh nắng ngoài cửa sổ chói chang, bầu trời trong xanh, tôi thích bầu trời ở đây, rất cao, rất xanh, tôi cũng không rõ mình đã đến đây được năm nào tháng nào rồi. Gió nhẹ nhàng thổi tới, mang đến hương vị đặc biệt của mùa thu, bên ngoài, tiếng rao có chút lười biếng của người bán hàng rong.

Tôi ngồi bên cửa sổ, vu vơ nhìn ra bên ngoài, trong lòng suy nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trước đây, cuối cùng cũng biết rõ đây là triều đại nhà Chu, năm Cảnh Thuần, thế nhưng tôi không thể nào nhớ rồi có một triều đại như thế? Tôi chỉ biết đến lịch sử ngoài Võ Tắc Thiên ra thì chẳng biết đến triều đại nhà Chu kia! Chẳng lẽ thời gian có vấn đề? Ngay cả không gian cũng có sai lầm? Nghĩ thế nào cũng không hiểu. Lắc lắc đầu, thôi quên đi, cũng như Đường Huyền từng nói, đã tới thời đại này rồi thì cứ coi như là một chuyến đi du lịch kích động không được hay sao? Nghĩ nhiều quá cũng chẳng có ích gì.

“Trương công tử” một âm thanh quyến rũ vang lên, phải mất nửa ngày tôi mới biết là gọi tôi, âm thầm tự nhắc nhở mình phải nhớ kỹ thân phận hiện tại của mình.

Một phụ nữ bước lên cầu thang, một làn hương thơm nồng nặc cũng theo đó mà đến làm tôi suýt tức thở. Bà chủ của thanh lâu - Ngọc Nương, đang ông ẹo đi đến chỗ tôi, ai nói tú bà nhất định phải là một người dung tục tầm thường, Ngọc Nương thoát nhìn qua tưởng chỉ tầm hai mươi bảy, hai tám tuổi, dung mạo mỹ lệ, thậm chí còn có một chút khí chất của một mệnh phụ phu nhân, trên người khoác áo vàng, cổ áo khoét sâu, trên cổ đeo một vòng chân trâu màu ngọc dịu nhẹ càng tôn lên vẻ đẹp của làn da trắng mịn màng, bên dưới chính là đôi hài thêu hoa tinh xảo, không nghi ngờ gì nữa, nữ nhân này rất biết cách quyến rũ người khác.

“Trương công tử, không có ai trò chuyện cùng công tử hay sao?” dùng ánh mắt quan sát tôi, Ngọc Nương đã đi đến bên cạnh cười yếu điệu hỏi.

“Không vấn đề gì” Ta lạnh nhạt nói.

“Trương công tử không có việc gì thì có thể tìm bất cứ cô nương nào để vui chơi, các nàng ở đây ai cũng ngưỡng mộ công tử.”

Ngưỡng mộ tôi? Tôi biết thừa mục đích lôi kéo của Ngọc Nương với tôi, chẳng có lý do nào khác ngoài Đường Huyền cả, vốn chỉ nghĩ đến đây để kiếm chút tiền, ai ngờ mới trở tài một tháng, Đường Huyền lại trở thành vũ công ở đây, ngày đêm miệt mài học múa, may mắn có cô ta, nếu không thì chỉ sợ tôi bị chết đói ở thời đại này rồi, nghe thì rất buồn cười, nhưng thực lòng tôi phải cảm ơn người lúc trước gọi là “tình địch” của mình.

“Không cần đâu, cảm ơn bà chủ.” Tôi lịch sự trả lời.

“Không cần khách sáo như vậy, Trương công tử, ta còn phải đa tạ ngài cùng lệnh muội của ngài ấy chứ”

Ngọc Nương mỉm cười nhìn tôi, giọng nói ngọt ngào đến mức tôi hoài nghi có phải bà ta bị bệnh tiểu đường hay không, tôi hiểu quá rõ, trong mắt bà ta không phải là tôi, mà chính là cây hái ra tiền cô nàng Đường Huyền kia, hai ngày qua, buổi tối khách đến càng lúc càng đông, hầu như “Hương Ngọc lâu” lúc nào cũng có cảnh chen lấn, tất cả đàn ông đến đều vì Đường Huyền.

“Ồi chao, da dẻ của Trương công tử thật là trắng trẻo mịn màng” Ngọc Nương như dựa hẳn vào người tôi, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mặt tôi, mùi hương mê hoặc nồng đậm khiến ta nổi cả da gà.

“Bà chủ Ngọc Nương thật là quá đáng mà, nói ta ẻo lả phải không?” Tôi cười, dùng tay kéo mạnh Ngọc Nương vào lòng, đưa tay vuốt nhẹ vào má bà ta, nói: “Có non mịn đến đâu cũng không sánh được với bà chủ Ngọc chứ?”

Ngọc Nương không ngờ tôi sẽ ôm bà ta vào lòng, mặt ửng hồng.

Dám đùa bỡn cô nãi nãi ta đây ư? Ha ha! Bà biết giở thủ đoạn còn tôi thì không biết à, đơn giản vì tôi là nữ giả nam trang.

“Trương công tử hiểu lầm rồi, Ngọc Nương làm sao mà có ý đó.” Nói xong, liền tránh cái ôm của tôi.

Nguy hiểm quá, tôi tự khen bản thân mình, nếu như lúc đó tôi thẹn thùng, bà ta sẽ càng nghi ngờ tôi hơn, ngược lại tôi chủ động định ăn đậu hũ bà ta, bà ta lại tin tôi là nam nhân, có ai thấy nữ nhân ăn đậu hũ của nữ nhân bao giờ đâu.

“Vậy bà chủ Ngọc Nương có ý gì?”

Về mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh rơi trên người bà ta, Trương Tĩnh Chi, mày làm cho bà ta tưởng mày trở thành một người siêu cấp rồi.

Ngọc Nương ngắc ngứ không biết trả lời thế nào.

“Ta đi xem Đường Huyền luyện vũ đạo thế nào đã, xin lỗi không tiếp bà chủ được.” Tôi lạnh lùng đứng dậy rời đi, bỏ mặc Ngọc Nương ở đó.

Làm nam nhân, lúc cần lạnh lùng thì nhất định phải lạnh lùng tàn khốc.

Bước xuống cầu thang, tôi thầm nhủ, nguy hiểm thật, không thể xem thường bà chủ này được, nếu ở thêm nữa tôi sợ sẽ bị bà ta nhìn ra sơ hở, tuy tôi có thể giả giọng nói được, nhưng vẫn có vẻ không giống lắm, dù sao cũng không thể trách người khác được, là tự mình nói với Đường Huyền là muốn cải nam trang, dù sao thì đàn ông làm việc gì cũng thuận tiện hơn, cho nên chúng tôi hiện giờ trở thành “huynh muội”, tôi đương nhiên làm huynh trưởng, tên là Trương Kính, Đường Huyền là muội muội Trương Huyền.

Nơi này các cô nương thường quen ngủ ngày, hiện giờ tất cả mọi người đều đang ngủ, chỉ có ở hậu viện mơ hồ nghe thấy tiếng sáo truyền đến, diện tích Hương Ngọc lâu không nhỏ chút nào, nhìn xung quanh có thể nhận ra không giống như kỹ viện bình thường, càng nhìn càng giống trang viện lớn, ba cửa vào ba cửa ra, cửa trước của kỹ viện chủ yếu là nơi tiếp khách, có đại sảnh, có rất nhiều căn phòng nhỏ đẹp, tiếp đó là chính viện, là nơi ở của các cô nương ở đây, mỗi người đều có một căn phòng riêng của mình, còn có cả nhà hoàn người hầu. Trong cùng là hậu viện, là nơi ở của một số nhạc công và tạp dịch, chúng tôi liền tạm thời ở nơi này, Ngọc Nương vốn biết Đường Huyền thích náo nhiệt, muốn cô ta ở trung viện, nhưng là chúng tôi từ chối, dù sao Đường Huyền cũng không nghĩ sẽ ở đây làm kỹ nữ.

Bước vào hậu viện, kèm với tiếng nhạc là Đường Huyền đang nhảy múa, thấy tôi đến, Đường Huyền ra hiệu cho nhạc công dừng lại, nói: “Tối nay nhảy điệu này đi, các vị sư phụ về nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt rồi.”

Nhóm nhạc công liền vội vàng đi hết, bọn họ bây giờ không ai dám đắc tội với Đường Huyền.

“Có thật là cậu không đấy, cậu định nhảy điệu đó thật à?” tôi giật mình hỏi bởi vì vừa rồi bản nhạc mà nhạc công tấu chính là một bản nhạc của Ấn Độ, xem ra Đường Huyền muốn nhảy điệu Ấn độ thật rồi.

Đường Huyền nghe tôi nói thế thì lấy làm đắc ý, nói: “Bổn tiểu thư làm gì mà chẳng được? Hôm nay là điệu múa Ấn Độ, hai ngày nữa tôi còn dạy họ điệu múa ”Tây Ban Nha”!

Choáng! Đánh chết tôi cũng không tin những nhạc khí đó có thể tấu ra điệu đó.

“Thế cậu định vẫn tiếp tục ở đây để múa à?” Tôi hỏi, vốn là đến đây để tìm tiền lộ phí, không nghĩ là cô nàng sẽ trở thành vũ công ở đây.

“Yên tâm, tỷ tỷ ơi, tôi biết rồi, nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải kiếm đủ tiền rồi mới đi chứ.” Cô nàng cười tươi như hoa, chán chết đi được, chẳng lẽ tôi không phải là nữ nhân, sao cũng bị hấp dẫn bởi khuôn mặt xinh đẹp kia chứ?

“Là tôi sợ cậu quá nổi tiếng, đến lúc đó chúng ta muốn đi cũng không dễ, cậu phải cẩn thận ông chủ Thôi kia đấy, mỗi lần ông ta nhìn cậu chỉ hận không thể ăn cậu sạch sẽ, còn cả tên kia cái gì Triệu thiếu gia gì đó, tôi thấy hắn ta cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì đâu.” Tôi thấy lo lắng cho Đường Huyền, dù sao đã xuất hiện nơi chốn này thì nam nhân chẳng phải là người tốt gì.

Đường Huyền cười cười, ánh mắt lộ vẻ khinh thị, nói: “Bọn họ thì tính làm gì, có mà sợ tôi thì có, yên tâm đi. Đúng rồi, sao tự nhiên cậu lại trở thành lả lơi như vậy? Học kiểu ăn nói như nam nhân thật là giống quá.” Đường Huyền cần nhân.

Tôi chỉ cười, nếu cô ta không lo lắng, thì tôi cần gì phải quan tâm đến nữa.

Bài hát “Giờ hầu mê thiên long bát bộ rất thú vị để học, chỉ không nghĩ tới thời gian luyện tập đúng là rất mông muội thôi.” Cái này được gọi là tài năng thiên bẩm, may mà tôi không có tài năng đó, ngoài ra người tôi lại cao gầy, người dầy ngực lép, nếu không thì với nhân lực của Ngọc Nương chắc đã nhận ra tôi là nữ rồi!

“Tình Chi này, cậu cũng phải để ý đến mình đi chứ, nếu đã là nam nhân thì giả hẳn giọng nam đi, chứ đừng lúc thì giọng nam lúc thì giọng nữ, nghe chói tai chết đi được.” Đường Huyền nói.

“Tiểu sinh tuân mệnh.” Tôi trầm giọng, làm dáng cúi thấp người một chút chấp tay hướng về Đường Huyền làm cô nàng cười khanh khách.

Hương Ngọc Lâu bắt đầu một ngày là từ buổi tối, khi đèn được thắp lên rồi, các cô nương trang điểm, ăn mặc xinh đẹp đều đồng loạt bước ra, toàn bộ tiền viện đều tràn ngập tiếng cười duyên dáng của các nàng, tôi lặng lẽ ngồi trong một góc quan sát khắp nơi, cười thầm, không ngờ lại có một ngày mình chính mắt được thấy nơi này.

Người đến càng lúc càng đông, đại đa số đều đến vì Đường Huyền, hai bàn phía trước chính là lão già Thôi địa chủ và công tử Huyện thái gia, Thôi địa chủ là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mập mạp, vừa nhìn đã biết đó là người giàu chảy mỡ rồi, nhìn người lão ta toàn thịt là thịt là biết. Triệu thiếu gia thì nhìn có tí chút đẹp trai, tiếc là thường xuyên chìm đắm trong tửu sắc, ngay cả bước đi đã thấy liêu xiêu lẹo vẹo rồi. Những tên này trong nhà không thiếu tiền thê mỹ thiếp nhưng vẫn đến nơi này để tìm hoan mua vui, đúng là đàn ông có khác

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 2

CHƯƠNG 2

Tiếng nhạc đệm vang lên, đèn đã tắt, tiếng người huyền não trở nên im ắng trở lại, tôi hướng lên sân khấu nơi Đường Huyền sẽ biểu diễn, đó là một chiếc bàn lớn được đặt trên mặt đất, được che một tấm màn mỏng, theo âm thanh réo rắt của điệu nhạc mang phong cách Ấn độ, Đường Huyền hiện ra sau tấm màn sân khấu, tuy bị tấm màn mỏng che nhưng vẫn có thể nhìn thấy Đường Huyền mặc lên người một loại y phục cực ngắn, ở dưới là một chiếc váy mỏng, lộ ra vòng eo bé nhỏ trần trụi, cổ tay và cổ chân đeo chiếc lắc có gắn những chiếc chuông nhỏ. Theo tiếng nhạc, Đường Huyền lắc chiếc eo nhỏ bé chẳng khác gì con rắn đang uốn éo.

Tôi nhìn thấy trang phục Ấn Độ mà Đường Huyền sáng tạo mặc trên người, toàn bộ nước trà ở trong miệng phun ra hết, cô nàng này thật đúng là “có đầu óc” mà, quần áo mỏng manh ngắn ngủn như vậy mà còn dám mặc thể hiện trước đám đông! Tôi cười thầm, bỗng cảm giác có ánh mắt đang nhìn về phía mình, liếc mắt nhìn thì bất gặp ánh mắt ngạc nhiên của Triệu thiếu gia. Tôi kinh hãi, chẳng lẽ mình trốn ở đây vẫn bị phát hiện ra hay sao? Tôi liền chạy vụt trốn vào sau chiếc cột nhà.

Trên sân khấu, tấm màn mỏng vừa kéo lên liền nhìn thấy rõ hình dáng cơ thể của Đường Huyền, tai tôi nghe thấy những âm thanh hít thở dồn dập mãnh liệt của các nam nhân ở đó, lại nhìn tiếp vào đám đông, toàn bộ trông mắt họ đều giãn hết cỡ, choáng váng, nhất là cái tên Thôi tài chủ kia, nước miếng còn chảy ròng ròng.

Có lẽ khoảng thời gian một chung trà, tiếng nhạc nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt hẳn, tấm màn được kéo xuống, Đường Huyền cũng biến mất sau tấm màn.

Mọi người vẫn còn đang đắm chìm trong màn kích thích rực rỡ sống động do Đường Huyền mang lại.

Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang lên, “Huyền tiểu thư chỉ múa một màn là coi như xong rồi à? Bổng đại gia hôm nay mang 200 lượng tới đây, chỉ có như vậy là xong ư?” Người nói chuyện chói tai đó chính là Thôi tài chủ, nhìn thân hình béo mập của lão ta nảy lên nảy xuống theo giọng nói của lão.

Tiếng hưởng ứng phụ họa ầm ầm ồn ào, chỉ có tên Triệu thiếu gia kia là không hề lên tiếng mà luôn luôn đưa mắt nhìn về phía tôi.

“Ây da, Thôi lão gia, sao ngài lại nói vậy chứ.” Ngọc Nương vừa cười vừa ỏng ẹo bước tới, “Thôi lão gia, tôi thay mặt Huyền tiểu thư cảm ơn ngài, ngài cũng không phải là không biết tật xấu của nàng mà. Các cô nương, mau ra chào hỏi khách đi.”

Ngọc Nương ra lệnh một tiếng, lập tức các cô nương đồng loạt đứng dậy, tiếng cười lại tràn ngập đại sảnh.

“Muốn cảm ơn thì tự nàng ta đến cảm ơn đi!” Thôi tài chủ tức giận nói, “mấy ngày qua ta đây đã nâng đỡ nàng ta không ít, nàng ta tưởng mình là ai hả? Ngay cả mặt mũi cũng không cho gặp!”

“Thôi lão gia, ngài đừng làm cho Ngọc Nương đây khó xử nữa, ngài hiểu mà, người ta chỉ mượn nơi này để biểu diễn thôi, không phải là cô nương ở đây...” Trong đại sảnh càng lúc càng ồn ào ầm ĩ át cả tiếng của Ngọc Nương.

Chán chẳng muốn nhìn những người này làm trò hề, tôi đi ra sau viện, vừa mới rẽ vào hành lang thì bị một người đứng ra chặn đường.

“Đi đâu mà gấp vậy, muốn trốn đi đâu hả?” Một giọng nói nham hiểm vang lên.

Tôi vừa nhìn thấy đã kinh hãi lùi từng bước một, trước mặt tôi là một khuôn mặt mang đầy bệnh tật chẳng ai khác chính là tên sắc quỷ Triệu thiếu gia, công tử cậu ấm của Huyện thái gia, Triệu An.

Không muốn cùng hắn ta dây dưa, tôi cúi đầu thấp không nói gì, muốn lách người đi qua hắn ta, nào ngờ hắn ta vẫn chặn ngang không cho đi, tôi thử mấy lần vẫn không đi qua được.

Bất thành linh, hắn ta dùng tay nâng cằm tôi lên, ánh mắt cẩn thận dò xét khuôn mặt tôi, tôi sợ hãi há ra nhưng không thoát khỏi sự khắc chế của hắn ta, không thể tưởng tượng được hắn ta sắc quỷ bệnh tật như vậy lại khỏe như thế.

Cái tên sắc quỷ này làm gì vậy? Chặn đường tôi làm gì? Trong lòng căng thẳng, đại não lập tức hoạt động hết cỡ, vì Đường Huyền mà tới tìm mình? Không bằng trực tiếp đi gặp Đường Huyền còn hơn. Hay là nhắm trúng mình rồi? Haizz, giờ là lúc nào mà mình có trình độ tự kỷ như vậy chứ.

Tôi đang tìm lý do vì sao hắn ta chặn đường tôi, thì hắn đã mở miệng:

“Là nàng, đúng là nàng.” Hắn thì thào.

Là tôi? Cái gì là tôi chứ? Tôi mơ hồ.

‘Các hạ bị thần kinh à? Tôi không quen các hạ.’ Tôi lạnh lùng nói.

Nghe tôi nói vậy, Triệu An buông vội tay ra kinh hãi nhìn tôi.

“Sao giọng nói của nàng lại biến thành như vậy? Trúc Thanh, nàng còn muốn giấu diếm thân phận sao?”

Trúc Thanh? Tôi là trúc lục thì có! Trong đầu tôi chỉ muốn đến gần đánh cho hắn ta một quyền, dù sao tôi cũng không muốn trêu chọc hắn ta ở đây, sợ rằng tổn công vô ích, liền chậm rãi nói:

“Công tử nhận nhầm người rồi, tại hạ là huynh trưởng của Trương Huyền, không tin công tử có thể đi hỏi bà chủ Ngọc Nương.”

Tôi xoa xoa chiếc cằm đau nhức do bị nắm chặt, trong lòng ân cần hỏi thăm ba đời tổ tiên nhà hắn, chắc hẳn nhận nhầm tôi với người khác.

2. Chương 03-04

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 3

CHƯƠNG 3 - CHỖ DỰA VỮNG CHẮC

Trở về phòng mình, Đường Huyền vừa mới thay đổi y phục đẹp xong.

“Chúng ta không thể ở chỗ này thêm chút nào nữa, quá nguy hiểm. Cẩn thận không sẽ bị bán cho người khác đấy, cái tên Thôi tài chủ kia hình như là để ý đến cậu lắm ” Tôi còn chưa nói xong bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Huyền tiểu thư, Ngọc Nương mời nàng đến phòng nói chuyện.” Là tiếng của tiểu nha hoàn.

Tôi vội ra hiệu cho Đường Huyền ý bảo cô ta đừng đi.

“Biết rồi, nói lại với bà chủ Ngọc Nương, ta sẽ qua đó ngay.”

Ngoài cửa tiếng tiểu nha hoàn lên tiếng trả lời rồi đi, tôi tức giận.

“Lúc này không thể không đi được, chúng ta cứ trốn ở trong này được bao lâu, bây giờ cứ đi được bước nào hay bước đấy, hơn nữa bên ngoài chưa chắc đã an toàn hơn ở đây đâu.” Đường Huyền lại vô cùng bình tĩnh, “Tôi đi xem xem có chuyện gì, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Nói xong đóng cửa đi ra ngoài.

Tôi càng buồn bực cô ta, trong lòng luôn có cảm giác bất an, từ lúc bị Triệu An nhận nhầm thành người khác tôi đã có dự cảm điềm xấu, Trúc Thanh, người này là ai? Mới nhìn qua cũng nhận ra tên sắc quỷ kia rất coi trọng cô ta.

Ở trong phòng đợi Đường Huyền được một lúc, trong lòng cứ thấy lo lắng không yên, dứt khoát nên đi xem cô ta thế nào, cũng không thể để mặc cô ta ở giữa “bầy sói” được. Tuy tôi vẫn không quên được cô ta theo tôi đến nơi này là để đoạt lại Dương Bình của tôi, nhưng bây giờ tôi cũng không muốn thấy cô ta gặp nguy hiểm. Nếu lão già Thôi tài chủ kia xuất ra rất nhiều tiền, tôi không tin tú bà Ngọc Nương kia sẽ vì chúng tôi mà đắc tội với lão già kim chủ đó.

Cám ơn trời đất, Đường Huyền vẫn còn rất vui vẻ khỏe mạnh ngồi trong phòng Ngọc Nương, vọt vào phòng Ngọc Nương, tôi thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng lại thắc mắc, Ngọc Nương tại sao lại không kêu cô ta đi tiếp lão già Thôi tài chủ kia.

Ngọc Nương nhìn thấu vẻ khẩn trương của tôi, cười trêu chọc: “Ai da, Trương công tử, có phải sợ Huyền tiểu thư bị tôi ăn sạch sẽ rồi đúng không?”

“Bà chủ Ngọc Nương cứ nói đùa, bà chủ Ngọc Nương chắc sẽ không làm gì với Huyền muội đâu, tôi sợ là sợ Huyền muội không hiểu chuyện, đắc tội với khách quý của bà thôi.” Tôi ổn định lại tinh thần, giọng nói cũng khôi phục lại vẻ lãnh đạm, lạnh lùng như bình thường.

“Ý Trương công tử là muốn nói đến người họ Thôi kia phải không?” Ngọc Nương hỏi, không đợi tôi trả lời, tiếp tục khinh miệt nói: “Lão ta nói làm gì, ta đây sợ lão ta ư?”

Có trời mới biết mà có sợ lão ta không, cái đó với chúng tôi thì có quan hệ đếch gì chứ, dù sao thì tôi cũng đã muốn rời khỏi chỗ này rồi, nhất là sau khi đụng phải cái tên Triệu An kia.

“Ta nghĩ muội muội của ta đã an toàn rồi, bà chủ Ngọc Nương, hy vọng bà có thể hiểu được ý ta.” Tôi cố gắng dùng giọng nói chân thành hết mức, là sự chân thành xuất phát từ sự lo lắng của huynh trưởng rất trân trọng muội muội của mình, đương nhiên, thực sự ngay lúc này tôi rất chân thành.

Đường Huyền chỉ mỉm cười nhìn tôi, cô nàng lúc này nhìn rất điềm tĩnh là tốt rồi, thật sự không biết lúc cô ta xuất hiện có bao nhiêu sắc lang chỉ muốn ăn con cừu của mình.

Đến cả nửa ngày tôi mới phát giác mình chẳng khác gì gà mẹ đang bảo vệ gà con, liều mạng giơ cánh che chở cho cô nàng gà con kia, thực ra tôi đang che chở chưa chắc là gà con mà là hồ ly thì đúng hơn? Tôi cũng chẳng biết ra sao nữa.

“Trương công tử, điểm ấy công tử có thể yên tâm, ở đây là Bình Huyền, chỉ cần ta không gật đầu, không người nào dám động đến người của ta. Thấy kẻ người đó là tài chủ hay là tên công tử kia.” Ngọc Nương cam đoan, ghéech cằm lên cao ngạo nói.

Dựa vào bà! Tôi ra sức mắng chửi bà ta trong lòng. Vậy nếu bà gật đầu thì có phải là tùy tiện đem chúng tôi đi bán hết hay sao?

Tất nhiên, những lời này không thể nói ra được.

Lôi Đường Huyền về phòng, tôi tức giận mặt tím vào không nói lời nào.

Cô nàng hiểu không nên dỗi gạt tôi, cũng hiểu thiếu tôi một lời giải thích, vì thế liền chủ động bu lấy tôi, khê khàng nói: “Cám ơn cậu đã quan tâm tôi. Còn nữa, cậu thật là giống anh của tôi đấy.”

“Cậu có anh à?” Tôi hỏi, cô ấy chưa từng nói đến.

“Không có.” Đường Huyền thành thật đáp.

Hự, không có mà còn nói tôi giống!

Thấy dáng vẻ tức giận vì bị lừa của tôi, Đường Huyền cười, sau đó không nén được cười lăn lộn trên giường.

“Đừng cười nữa, nói chuyện nghiêm chỉnh đi, Ngọc Nương tìm cậu có chuyện gì? Không phải là đi gặp lão già Thôi tài chủ à?” Tôi hỏi.

Đường Huyền không trả lời tôi, hỏi ngược lại: “Cậu có biết vì sao bà ta không sợ lão già Thôi tài chủ không?”

Tôi lắc đầu, tôi cũng không hiểu lắm, chỉ có một kỹ viện nho nhỏ mà không sợ lão Thôi tài chủ kia! Chẳng lẽ...

“Có phải bà ta có chỗ dựa vững chắc không?” Tôi hình như nghĩ được gì đó nhưng có một số sự việc nghĩ không ra, cho dù có chỗ dựa vững chắc thì cũng sẽ không đối nghịch lại với tiền bạc, mở kỹ viện chẳng vì kiếm tiền hay sao?

Đường Huyền dùng ánh mắt tán thưởng về phía tôi, “Cậu có biết bà ta gọi tôi qua đó nói chuyện gì không?”

Tôi lại lắc đầu, tôi phát hiện mình bây giờ càng lúc càng ngốc.

“Bởi vì Thượng Vương gia! Đường kim hoàng thượng rất sủng ái người đệ đệ này.”

Trong giọng nói của Đường Huyền không giấu được sự hưng phấn.

Bây giờ thì tôi đã hiểu, Thượng Vương gia chính là chỗ dựa vững chắc của Ngọc Nương! Ngọc Nương muốn tặng Đường Huyền cho ông ta! Dù sao Đường Huyền cũng rất xinh đẹp, hơn nữa cô ấy còn có tài năng đặc biệt là biết vũ đạo.

“Chúng ta cần nhanh chóng đi khỏi nơi này, nếu không cậu sẽ bị tặng cho người khác.” Tôi nói.

“Vì sao phải rời đi? Chúng ta chỉ vừa mới bước chân vào thượng tầng xã hội thời đại này thôi mà. Đây, thực sự là vô cùng kích thích đó!” Đường Huyền nói, ánh mắt sáng rực.

“Tĩnh Chi, cậu nghĩ lại xem, là Vương gia đó! Nhiều người cả đời này còn không bao giờ được gặp ý.”

Tôi cảm thấy giờ đây cô ấy trở nên xa lạ, chúng tôi có bao giờ nghĩ đến nơi này để theo đuổi sự kích thích đâu? Không, ít nhất là tôi không nghĩ thế, tôi muốn điều gì? Cứ để như này hay sao? Tôi còn có thể trở về thời đại của mình nữa không? Nếu không thể quay về thì tôi phải làm gì bây giờ? Mặc dù tôi không yêu Dương Bình, nhưng tôi còn có cha mẹ, ông bà, tôi muốn trở về cũng không được, họ chắc tìm tôi đau khổ lắm?

Đột nhiên, những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua như nước thủy triều tràn tới áp chế hết việc đính ước của mình, tôi cảm thấy đầu óc trở nên hỗn loạn.

Đường Huyền thấy tôi cúi đầu không nói gì, còn tưởng tôi đang do dự, liền khuyên nhủ: “Không cần sợ, Tĩnh Chi, tôi khẳng định với trí tuệ của hai chúng ta ở thời đại này nhất định sẽ trở nên vượt hẳn mọi người. Tin tưởng tôi!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cô ấy, thấy trong mắt cô ấy có ngọn lửa, cảm thấy cô ấy thực sự xa lạ, mới phát hiện ra bản thân tôi không hề quen biết người này.

“Ngọc Nương sao lại quen biết với Thượng Vương gia? Chỉ là một bà chủ kỹ viện ở một thị trấn nhỏ bé như này sao lại được bảo trợ bởi Thượng Vương gia cao cao tại thượng được chứ? Hơn nữa Vương gia sao lại đến thị trấn này?” Tôi nói ra nghi vấn trong lòng mình.

“Ông ta thích tổ chức săn bắn ở nơi này, cho nên mùa thu hàng năm đều đến đây để săn bắn.” Đường Huyền đáp.

Tặng cho Vương gia một ca vũ, tôi bất ngờ nảy ra một ý, tôi đã đoán được ý định của Đường Huyền, cô ta muốn dùng sắc đẹp cùng với tài năng vũ đạo của mình để đi chinh phục vị Vương gia cao cao tại thượng kia, đây chẳng phải tình tiết mà tiểu thuyết nào cũng viết hay sao.

“Tôi chỉ lo lắng suy nghĩ cẩn thận một chút thôi, có quá nhiều chuyện tôi không rõ lắm.” Tôi nói.

367

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 4

CHƯƠNG 4: THAY ĐỔI BẤT NGỜ

Mùa thu sắp qua rồi, như vậy tính ra tôi đã đến nơi này gần hai tháng.

Nói thật lòng tôi vẫn không muốn cùng Đường Huyền ở lại đây, cô ấy vẫn quyết định lợi dụng Ngọc Nương sắp xếp cho đi đón Thượng Vương gia, tôi có thể hiểu cô ấy, dù sao con gái xinh đẹp thường hay có nhiều ảo tưởng, nhưng tôi lại không ủng hộ cô ấy, tôi biết trong thời không, thời đại này, phụ nữ cũng không phải dễ dàng sẽ nhận được tất cả những điều mình muốn, dù sao ở thời đại này nữ nhân chủ yếu phụ thuộc vào nam nhân.

Đường Huyền đơn giản cũng muốn đạt được những điều đó, cô ấy cũng phạm phải những sai lầm mà bất kỳ mỹ nữ nào đã từng phạm phải, là cho rằng xinh đẹp thì có thể giải quyết hết thảy mọi vấn đề. Cô ấy xem nhẹ con người trong thời đại này, cô ấy cho rằng cô ấy có thể dùng sắc đẹp và trí tuệ đến từ thế kỷ 21 để chinh phục tất cả ở nơi này.

Ngồi trong tiểu đình, sau khi đã tắm nắng mùa thu đến giữa trưa, tôi lười biếng không muốn đứng lên.

Tiểu đình này là Đường Huyền lúc gần đi đã dặn dò Ngọc Nương tìm giúp tôi, ở ngay ngoại ô, rất yên tĩnh, có hai vợ chồng già giúp tôi dọn dẹp nơi này.

Ngọc Nương rất rộng rãi, hào phóng khiến tôi kinh ngạc, có thể nhận ra, bà ta rất ôm kỳ vọng vào Đường Huyền, tức là nếu Đường Huyền được sủng ái, bà ta có thể ở giữa được hưởng lợi cũng không ít?

Tôi thấy mình cứ u mê, không biết mình nên tiếp tục một cuộc sống bây giờ như nào, Đường Huyền không còn ở đây, cô ấy là người duy nhất trên đời này có thể cùng tôi giao tiếp, không gặp cô ấy một tháng, tôi mới phát hiện tuy cô ấy là tình địch của tôi, tuy chúng tôi mới sống cùng nhau trong một tháng qua, tôi đã coi cô ấy là bạn, là người thân của mình.

Hiện tại, tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nghĩ đến gia đình tôi, còn cả Dương Bình nữa, nhưng làm thế nào để trở về tôi cũng không biết, cũng không tìm được cách nào, sống ở nơi này thì có ý nghĩa gì chứ? Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì con gà sống giữa bầy vịt.

Lần đầu tiên tôi thấy mình bất lực.

Nhắm mắt lại, tôi để ánh nắng mặt trời tràn khắp người, không biết có phải mặt trời rất chói hay không mà tôi thấy mắt mình ướt ướt.

Đột nhiên, một màu đen che ánh mặt trời đang chiếu vào tôi, tôi mở to mắt ngẩng lên xem người đứng trước mặt tôi là ai, bởi vì người đó che mất ánh nắng, hơn nữa tôi lại vừa mở mắt nên phải rất lâu tôi mới nhìn rõ người đứng trước mặt mình.

Triệu An?

Sao hán lại ở đây?

“Lâu ngày không gặp, Trương công tử.” Triệu An cười nói.

Tôi đang kinh ngạc tự hỏi vì sao hắn ta lại tới đây, tôi hé mắt, hỏi: “Tìm tôi à?”

Triệu An không ngờ tôi trực tiếp hỏi câu đó, liền ngẩn ra một lúc, nhưng rất nhanh hắn ta khôi phục lại dáng vẻ phóng đảng, vẫn là dạng công tử bột, cười hì hì hỏi: “Huynh nói xem?”

“Không rồi hơi nói những lời thừa thãi ở đây, nếu không có việc gì mời người trở về đi, ở đây là nhà riêng, cho dù người có là con trai của Huyện thái gia, cũng không thể tùy tiện xông loạn vào được?”

Tôi đứng dậy, lấy tay phủ đất ở mông, đang tính muốn quay người bỏ đi.

“Huynh không muốn nghe một chút tin tức của Huyền tiểu thư hay sao?” Triệu An nói, tôi dừng lại.

Rất nhiều ngày qua Ngọc Nương không đến đây, tôi chẳng có chút tin tức gì của Đường Huyền cả. Chẳng lẽ hắn biết tin tức của Đường Huyền?

Tôi xoay người lại, nhìn thấy là một Triệu An đứng đắn nghiêm chỉnh, so với người lúc nãy cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Nàng ta đang ở chỗ Vương gia.” Triệu An nói.

“Điều này thì tôi biết, Huyền muội có sao không?” Đột nhiên có một dự cảm bất an bao vây lấy tôi, Đường Huyền có bị sao không, sao Triệu An lại tìm tới đây.

Triệu An cười nhạt, nói: “Chẳng lẽ Ngọc Nương không nói cho huynh biết điều gì à? Cũng không thể trách được, hiện giờ bà ta đang lo đến bản thân mình còn không xong, làm sao mà lo cho huynh được.”

Ngọc Nương làm sao vậy? Bà ta cũng gặp chuyện gì hay sao? Bà ta thì cái gì mà có liên quan đến Đường Huyền chứ? Tất cả vấn đề đều tuôn ra, tôi tự nhủ mình phải bình tĩnh, chỉ có như vậy mới lý trí.

Triệu An liếc mắt nhìn tôi, nói tiếp: “Huynh có biết lai lịch của Ngọc Nương không? Huynh cho là bà ta vì cái gì mà đem Huyền tiểu thư cho Thượng Vương gia?”

Tôi lắc đầu, tuy tôi cảm giác Ngọc Nương không phải tú bà bình thường, nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm hiểu bà ta là hạng người gì.

“Ngọc Nương vốn là sủng cơ từng được Thượng Vương gia cưng chiều.” Triệu An nói.

Sủng cơ cưng chiều của Vương gia? Ngọc Nương? Tôi không thể tin nhìn Triệu An, sủng cơ của Vương gia sao lại trở thành mục tử bà ở cái thị trấn nhỏ bé này? Chẳng phải là vô cùng hoang đường hay sao.

Triệu An nhìn thấu sự khiếp sợ và nghi ngờ của tôi, cười lạnh lùng nói: 'Ngọc Nương vốn là thị thiếp của Vương gia Dịch Phàm, sau khi Vương gia cưới Vương phi hiện giờ, trong mắt Vương phi coi bà ta chẳng khác gì hạt cát vướng mắc, liền tìm một cái cớ xử phạt Ngọc Nương. Bởi vì Ngọc Nương vốn cũng được sủng ái, Vương phi liền đem bà ta đến nơi này, cho bà ta một kỹ viện để sống nốt quãng đời còn lại.'

'Chẳng lẽ Thượng Vương gia kia không làm gì sao? Dù sao Ngọc Nương cũng từng là nữ nhân của ông ta mà'

"Nữ nhân của ông ta? Nữ nhân của ông ta quá nhiều, ông ta làm sao quan tâm đến những nữ nhân như này." Triệu An cảm phẫn nói.

"Này, vậy Vương gia chắc rất cưng chiều Vương phi nhỉ? Để cho cô ta tha hồ làm loạn?" Tôi không tin, thời đại này chẳng phải phụ nữ không có địa vị gì hay sao?

Triệu An cười cười, trong tiếng cười lộ vẻ thâm lương, nói: "Cưng chiều nàng?" Hắn cúi đầu, lắc đầu nhẹ.

Cái này còn không gọi là cưng chiều thì là gì? Tôi lú lẫm. Bản thân mình để vợ giải quyết tiểu thiếp, sao đó lại tuyệt nhiên không quan tâm đến, phải gọi tên Thượng Vương gia này là "bị vợ ăn hiếp."

"Nói như vậy thì Ngọc Nương nhất định rất hận Thượng Vương gia cùng Vương phi đúng không? Vậy bà ta đem Huyền muội cho Thượng Vương gia có ý gì?"

Tôi hỏi, có chút không hiểu lắm, càng lo lắng cho hoàn cảnh của Đường Huyền, nếu như Vương gia sợ Vương phi như vậy, Đường Huyền có khả năng trở thành Ngọc Nương thứ hai không?

"Người bà ta hận không phải là Dịch Phàm, bà ta hận chính là Vương phi," Triệu An cười cười, nói: "Đây chính là bệnh chung của nữ nhân, không hận cái tên nam nhân vô tình kia, lại đi hận nữ nhân khác."

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên hình bóng của Dương Bình. Cúi đầu, lẳng lặng nghĩ những chuyện đang xảy ra, dần dần đã hiểu, Ngọc Nương muốn đem Đường Huyền cho Thượng Vương gia là muốn đả kích Vương phi, bà ta hy vọng mượn tay Đường Huyền để trả thù người đã hại cả đời bà ta là Vương phi. Nhưng còn Đường Huyền? Cô ấy có thể đồng ý làm sao?

Triệu An im lặng nhìn tôi, đột nhiên nói khẽ một câu.

Giọng nói của hắn kéo tâm tư của tôi trở về hiện tại. "Người vừa nói gì?" tôi hỏi, hắn ta lại lắc đầu không nói.

“Huyền muội có sao không?” Tôi lại có dự cảm xấu.

“Nàng ta giờ đang bị Vương phi giam giữ, không biết sẽ bị xử lý thế nào.” Hần nói.

Thật sự như vậy! Điều tôi sợ hãi cuối cùng đã xảy ra, đột nhiên một tia nghi ngờ xuất hiện, Triệu An sao lại biết rõ ràng như vậy? Sao anh ta lại muốn tới nói cho tôi biết?

“Vì sao huynh lại tới đây nói cho tôi biết những điều này? Huynh làm sao mà biết được?” Tôi hỏi.

Triệu An cười khẽ, nói: “Trương công tử nghi ngờ tại hạ, tin hay không tùy huynh, tôi vì sao lại biết thì không cần phải nói cho huynh biết,” Triệu An dừng lại, thở dài: “Tôi chỉ không muốn nhìn...có người vô tội chết.”

Tôi không hiểu ý của tên Triệu An này, hiện giờ tình huống của Đường Huyền khiến tôi vô cùng lo lắng, hiện giờ cô ấy đang rất nguy hiểm nên tôi không thể không lo lắng cho được, nhưng tôi cách nào để đi cứu cô ấy chứ? Trong đầu cứ rối tung mù không nghĩ được gì. Cũng không thể trông cậy vào Ngọc Nương được rồi, ở nơi này ngoại trừ Triệu An ra tôi cũng chưa từng tiếp xúc quá hai người, tôi cũng không quen biết ai khác, có lẽ chỉ có cách là dựa vào Triệu An mà thôi.

“Triệu công tử nếu đã nói cho tại hạ biết việc này, nhất định là có tâm muốn giúp đỡ huynh muội chúng tôi, xin Triệu công tử chỉ bảo để có thể cứu lệnh muội ra.” Tôi bắt chước hần thi lễ nói, gần như đã bình tĩnh hơn rồi.

“Có người có thể cứu được Huyền tiểu thư.” Triệu An nói.

“Ai?” Tôi vội hỏi.

Triệu An nhìn tôi, thật lâu mới nhẹ nhàng nói: “Là Trương công tử.

3. Chương 05-06

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 5

CHƯƠNG 5: LẦN ĐẦU GẶP GỠ

Làn gió đêm cuối thu khá lạnh, tôi đứng ngoài hành lang lạnh lẽo chờ đợi đến lượt mình “lên sân khấu”, nơi này là biệt viện “nhỏ nhỏ”, gọi nó là nhỏ cũng không phải bởi vì nó nhỏ, mà là so sánh với những nơi khác,

trước khi tới đây, tôi từng nghĩ phòng ở của Hương Ngọc lâu rất xa hoa đẹp đẽ rồi, nhưng khi đến đây rồi tôi mới biết cái gì gọi là phong thái hoàng gia, khó trách được nhiều người lại muốn theo đuổi vinh hoa phú quý đến như vậy.

Đại sảnh truyền đến tiếng đàn uyển chuyển, tôi chưa từng nghe loại nhạc khí cổ xưa lại có thể tấu nhà bản nhạc tuyệt vời du dương đến vậy, nghe như tình cảm đôi vợ chồng đang thổ lộ tình yêu với nhau. Dần dần, tiếng đàn nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất trong không khí, tại tôi vẫn cảm giác như đang còn tiếng nhạc đó, tôi cười gượng, có lẽ đây đúng như mọi người từng nói “dư âm không dứt”

Đang suy nghĩ thì nghe thấy bên trong đó có ba tiếng vỗ tay, tôi biết, thời điểm tôi phải “lên sân khấu” đã tới.

Cúi đầu bước vào trong sảnh, trong phòng quá ấm áp làm tôi không kịp thích ứng.

Quỳ xuống, hành lễ, sau đó hai tay úp xuống đất, cúi đầu thật thấp xuống, tất cả đều là do Triệu An hướng dẫn, trong lòng thầm mắng lễ nghi của thời đại này làm mình chẳng khác gì một tên cầu nô tài, tức thì liền ân cần hỏi thăm ba đời tổ tiên nhà Thượng Vương gia kia, bên trên truyền đến một giọng nữ thánh thót.

“Biểu ca, người lần này huynh tặng cho Vương gia không phải là mỹ nhân, chẳng lẽ lại đổi tính ă?” Cùng với đó là tiếng cười.

“Vương phi lại đùa rồi, là ta muốn Vương Gia cùng Vương Phi thưởng thức một ca khúc, nên mới đưa hân vào đây.” Đây là giọng nói của Triệu An, tiếp theo nghe hân nói: “Trương Kính, người ca đi. Ca thật hay vào, Vương gia cùng Vương phi sẽ trọng thưởng cho người.”

Nghe Triệu An căn dặn, tôi đứng lên, vẫn cúi đầu, ánh mắt cụp xuống bắt đầu hát, là bài hát “Thủy vong tình” của Lưu Đức Hoa, vốn muốn mời nhạc công ở nơi này để học hát, nhưng thời gian quá eo hẹp, hơn nữa Triệu An nói hát thế nào cũng không sao cả, cho nên đành tùy chọn một bài bất kỳ để hát, dù sao người ở đây cũng chưa từng biết đến bài đó.

“Những năm tháng tuổi trẻ theo đuổi tình yêu, một lòng hướng về phía trước, vượt qua ngàn núi vạn sông, bước đi không thể quay về...Nếu em chưa từng tan nát cõi lòng, em sẽ không hiểu nỗi đau khổ của anh...”

Hát xong, tôi tiếp tục vội quỳ xuống.

” Lời ca khúc này thật đặc sắc, có đúng không Vương gia?” Bên trên âm thanh nữ lãnh lút.

Tất cả đều tĩnh lặng chờ Thượng Vương gia trả lời, tên Vương gia này chưa nói gì cả, thời gian như ngưng lại, trán tôi đã lấm tấm mồ hôi.

’Vương gia?’ Vương phi kỳ lạ hỏi.

“Người ngẩng đầu lên.” Bên trên truyền đến một giọng nam âm trầm chậm rãi, trong âm thanh đó có chút run rẩy.

Tôi theo lời ngẩng đầu nhìn lên.

Một người đàn ông chưa đến 30 tuổi ngồi chính giữa, trên người mặc áo gấm, đội mũ quan, ngũ quan thâm sâu nhưng lại rất đặc biệt, là một người rất có khí thế. Mỹ nam tử, tuyệt đối là một mỹ nam tử! Vương gia kinh ngạc nhìn tôi, vui mừng, thương cảm, mê hoặc nhất nhất đều hiện lên trong ánh mắt anh ta, chắc đây chính là Thượng vương gia rồi. Ngồi cạnh anh ta là một thiếu nữ trẻ tuổi, cũng mặc một trang phục sáng đẹp, đôi mắt nhìn có vẻ hiểu biết đang kinh ngạc nhìn Thượng vương gia. Lại nhìn sang bên cạnh, Triệu An đang cười cười nhìn Thượng Vương gia và Vương phi, miệng hơi nhếch lên một nụ cười châm chọc.

“Vương gia, đây là huynh trưởng của Trương Huyền, hẳn đến là để cầu xin Vương phi thả muội muội của hắn.” Triệu An nói.

“Huyền muội không hiểu biết nên đắc tội với Vương phi, cầu xin Vương gia và Vương phi có thể nương tay thả muội muội ra, huynh muội chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi này.” Tôi cầu xin.

Vương phi cười khẩy một tiếng.

“Thì ra người là huynh trưởng của ả hồ ly chuyên dụ dỗ mê hoặc kia, lá gan cũng không nhỏ, còn dám tìm tới đây.”

Đường Huyền ư? Dụ dỗ? Hồ ly? Hắc hắc, nói thật là cũng có chút gì đó hơi giống.

Đường Huyền ơi là Đường Huyền, cô không làm gì tốt lại muốn đi làm người thứ ba của người ta, cô làm tôi phải ăn nói thế nào đây? Rõ ràng là cô sai nhé, tự tôi cũng biết không thể làm gì ở đây được, đành phải nuốt một hơi nói: “Không biết Huyền muội đã phạm tội gì, Vương phi dựa vào gì mà nhốt nàng, chẳng lẽ hoàng gia không có vương pháp hay sao?”

“Người, người thật to gan, người dám nói chuyện với ta như vậy! Người! Người!” Vương phi dường như không ngờ tôi sẽ lớn mật chống đối lại cô ta, liền tức giận không nói nên lời.

“Tại sao nàng lại bắt giam Trương Huyền?” Thượng Vương gia hỏi.

Có lẽ Vương gia cũng không biết chuyện mà Vương Phi làm, Đường Huyền may ra có thể được cứu. Tôi hy vọng có chút may mắn ở đây.

“Đúng là ả hồ ly đó rất xác láo vô lễ, thiếp bực quá mới...” Vương phi thanh minh.

Thượng Vương gia cắt ngang: “Thả nàng ta ra, không được tiếp tục gây loạn nữa.”

Vương phi có vẻ oan ức nhìn qua Vương gia, sau đó tức giận trừng trừng nhìn tôi, rồi phẩy tay áo đi ra ngoài.

Tôi ngẩng lên nhìn Thượng Vương gia, phát hiện anh ta cũng đang nhìn tôi, ánh mắt sâu lắng, tôi hơi run rẩy, sao anh ta lại dùng ánh mắt này nhìn tôi chứ, lạ quá, hiện tại tôi đang mặc trang phục nam nhân cơ mà, hơn nữa giọng nói đã thô hơn, tôi đây chính là nam nhân “hàng thật giá thật” cơ mà, có lẽ nào Vương gia này có sở thích khác người? Nghĩ vậy, tôi rùng mình một cái.

Có thể là nhìn thấu sự bất an của tôi, Thượng vương gia hướng người quản gia và hạ nhân phân phó: “Chu Quang, trước tiên ngươi đưa Trương Kính xuống, cho hắn nghỉ ngơi trong Phong Hòa quán.”

Người tôi tớ đó lĩnh ý đưa tôi đi, như vậy là Vương gia cũng không nói sẽ thả Đường Huyền ra, tôi vẫn còn muốn hỏi, nhìn Triệu An thấy hắn nháy mắt ra hiệu cho tôi là đi theo người kia. Tôi nén những lời muốn hỏi lại, đi theo Chu Quang, vẫn cảm thấy ánh mắt của Vương gia ở sau lưng mình.

Theo Chu Quang ra khỏi phòng, tôi không nén được liền hỏi: “Xin hỏi, khi nào tôi mới có thể gặp muội muội của mình?”

Chu Quang hơi khom người, nói: “Công tử không nên hỏi tiểu nhân, Vương gia đã căn dặn hạ nhân chúng tôi không được nói lung tung.”

Như vậy chắc là không moi được tin gì từ tên này rồi, cũng đành theo anh ta đi vào cái gì Phong Hòa quán gì đó, trong lòng thấy không yên, không biết điều gì đang chờ tôi ở phía trước.

338

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 6

CHƯƠNG 6: TỔ TÌNH

Làn gió nhẹ lướt qua làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái. Dương Bình đứng ở dưới tán cây của thư viện nhìn tôi mỉm cười, ánh nắng xuyên qua tán lá dừng lại trên khuôn mặt anh, cảm giác có gì đó không phải là anh.

“Dương Bình!” Tôi gọi, vội chạy tới chỗ anh, nhưng chân lại nặng như chì đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích được.

Anh còn cười, chậm rãi đưa tay về phía tôi....

‘Dương Bình, em không cử động được, anh lại đây đi.’ Tôi nôn nóng hét to.

Đúng lúc đó, hình dáng thon thả của một cô gái nhẹ nhàng lướt qua người tôi, gió làm mái tóc dài của cô ấy bay bay, cô ấy xinh đẹp làm lay động lòng người.

Đường Huyền!

Đúng là Đường Huyền! Cô ấy đi tới trước mặt Dương Bình, đặt bàn tay lên cánh tay đang đưa ra của Dương Bình.

Dương Bình, sao anh vẫn còn cười được chứ? Lại còn vừa cười vừa ôm Đường Huyền vào lòng....

“Không! Dương Bình!”

Ngay lúc đó, tôi giật mình tỉnh giấc.

Mơ, chỉ là giấc mơ thôi, tôi ôm lấy mình, tuy biết rõ là giấc mơ nhưng sao trong lòng lại thấy âm ỷ đau đớn chứ?

Cảm thấy có gì đó khác thường, ngẩng đầu lên, tức khắc tóc tai dựng ngược cả lên, tứ chi như mềm nhũn ra. Một hình bóng cao lớn đứng ngay ở đầu giường tôi, tôi mở miệng kêu nhưng lại phát hiện ra mình không thốt ra được âm thanh nào, Trương Tĩnh Chi ơi là Trương Tĩnh Chi, sao đến lúc này còn mất tiếng chứ!

Tôi thừa nhận gan của tôi không lớn, biểu hiện như vậy chẳng anh hùng chút nào, nhưng thật sự là tôi bị dọa cho đờ đẫn hết cả người, chỉ biết ngơ ngơ nhìn anh ta.

Thấy tôi đã tỉnh, người kia cứ thế mà đến ngồi xuống bên giường, rồi không đợi tôi phản ứng liền ôm chặt tôi vào lòng, cái ôm đó quá mạnh làm tôi nghẹt thở.

Thì ra là Thượng vương gia! Sau khi nỗi sợ hãi ban đầu đã trôi qua, tôi nhận ra người đứng ở đầu giường tôi chính là Vương gia.

May là tối nay tôi vẫn mặc trang phục hôm nay đi ngủ, vẫn giấu ngực và eo bằng cách cuốn tấm vải trắng dày, nếu không thì với cái ôm vừa rồi nhất định sẽ lộ ra thân phận của mình.

Nếu đã không phải là ma quỷ thì nỗi sợ của tôi cũng giảm đi rất nhiều, cho dù là ma thật thì chân tay cũng sẽ cử động, đằng này anh ta ôm tôi rất chặt, làm cho tôi khó thở, tôi lấy tay dùng sức đẩy vào ngực anh ta, chỉ muốn thoát ra, những lời nói thô tục cũng tự động mà thốt ra.

“Đừng cử động, cũng đừng lên tiếng.” Giọng nói trầm khàn bên tai tôi, mang theo cả mùi rượu.

Anh ta uống rượu! Tôi sửng sốt.

Sổ tay để phòng sắc lang điều thứ nhất ghi: Nếu như bạn bị một tên đàn ông say rượu ôm, ngàn vạn lần không được mù quáng giãy giụa, không được có ma xát gì, ngược lại sẽ phát động thú tính của hắn.

Vì vậy tôi không giãy giụa nữa mà bình tĩnh lại, chờ đợi thời cơ.

“Ta biết là nàng, ta biết, nàng thật sự đã trở lại, ông trời nhất định sẽ trả lại nàng cho ta, nàng có biết không? Ta nhớ nàng nhớ đến đau khổ...” Vương gia thì thào bên tai tôi, giọng nói âm trầm, ám muội, giống như là người yêu đang nói ra nỗi thống khổ tương tư.

Vương gia say rồi, lại nhận nhầm tôi với người khác.

Nghe những lời Vương gia nói, trong lòng tôi thấy run rẩy, tuy tôi biết rõ những lời anh ta nói là không dành cho tôi, nhưng trong nháy mắt tôi bị anh ta làm cho cảm động, nhớ đến nhiều lần Dương Bình cũng đã ôm tôi như này, hãy nói cho tôi biết rằng tất cả đều là giấc mơ, không có Đường Huyền, không có tranh đoạt, tất cả đều là giấc mơ, hiện giờ Vương gia đã làm tôi tỉnh lại, làm tôi không cần ở trong mơ mà sợ hãi.

“Trúc Thanh” một cái tên phát ra từ miệng anh ta.

Lại là tên này! Tôi nhớ tối hôm đó Triệu An cũng gọi tôi là “Trúc Thanh”, chẳng lẽ Thượng vương gia cũng tưởng tôi là Trúc Thanh? Trúc Thanh là người như thế nào? Làm cho vị Vương gia cao cao tại thượng này tình sâu nặng như thế.

Tôi lặng lặng để mặc cho anh ta ôm mình, đến quên phải thoát ra, anh ta đem đầu tôi đặt vào hõm vai anh tôi, ôm tôi, miệng nỉ non...

“Coi trọng danh lợi, quyết định ly biệt, hối hận thì cũng đã muộn” Anh ta nói.

Cứ thế bị anh ta ôm, đôi mắt tôi tự nhiên nặng nặng, từ từ mất đi ý thức, trong mơ màng, mơ hồ cảm giác nơi cổ mình ướt ướt.

4. Chương 07-08

CHƯƠNG 7: LỖ MIỆNG

Lúc tỉnh dậy đầu óc vẫn còn lơ mơ, đêm qua lại nằm mơ, thậm chí mơ trong mơ, tôi bật cười, còn mơ thấy Thượng vương gia nửa đêm ôm tôi khóc, thật sự là khôi hài.

Đưa mắt quan sát toàn bộ trong phòng, có lẽ bây giờ không còn sớm nữa.

Tỉnh dậy thật là tốt quá, thở phào nhẹ nhõm, vừa nghĩ đến đó, tự nhiên tôi thấy kinh hoảng, rõ ràng tôi nhớ tôi qua đi ngủ không cởi tấm vải kia ra, cúi xuống thấy áo mặc chỉnh tề, đỡ lo hơn một chút, nhưng cảm giác có gì đó không đúng lắm, vạch áo ra xem, ngờ ngẩn, bên trong vẫn là tấm vải che ngực dày cộm, từ ngực đến eo đã chia làm hai phần, còn để lộ ra bộ ngực vẫn được cho là đáng tự hào của tôi.

Tôi hét lên thất thanh, chẳng lẽ mình là heo sao? Người ta đem cởi áo mình ra, cởi hẳn tấm vải che ngực, thế mà tôi còn ngủ mà không biết tí gì.

Nghe tiếng hét của tôi, một cô gái trẻ tầm mười sáu tuổi đến trước giường hỏi: “Cô nương dậy rồi à?”

Tôi gật đầu, ngồi dậy, mái tóc dài xõa xuống, ngay cả búi tóc trên đầu cũng không biết bị tháo ra từ lúc nào.

“Nô tì Nguyệt Thiên hầu hạ cô nương thay y phục.”

Tiểu nha đầu nói xong, ở ngoài lại đi vào hai nhà hoàn nữa trong tay cầm vài bộ quần áo.

Tôi chưa từng được nhiều người hầu hạ như vậy. Thấy các nàng, tôi ngượng ngùng. Từ lúc nào tôi trở thành chủ tử rồi vậy? Chờ một chút! Vừa rồi cô ta gọi mình là cô nương? Như vậy là các nàng đã biết thân phận của tôi rồi ư? Nghĩ lại, chắc là tấm vải dày cuốn ngực đã bị các nàng cởi ra rồi, làm sao có thể giấu diếm khi ở đây được.

Trong lòng thấy khó chịu, chưa được sự đồng ý của tôi đã tháo nó ra rồi, nhớ trong lúc tôi đang ngủ làm tôi sợ hãi thì sao, lúc tháo cất tấm vải nhớ làm tôi bị thương thì tính thế nào?

Cái người tự xưng là nha hoàn Nguyệt Thiên đưa tay đỡ tôi đứng dậy rời khỏi giường, sau đó lại đưa tay muốn cởi quần áo trên người tôi ra, tôi đỏ mặt, không có thói quen bị người khác giúp tôi thay quần áo, liền nhanh tay giữ tay cô ta lại, luôn miệng nói: “Để tôi tự thay, để tôi tự thay.”

“Hầu hạ cô nương là nhiệm vụ của nô tì.” Nguyệt Thiên giúp tôi cởi áo, rồi cởi hẳn tấm vải che ngực đã bị xô lệch đi từ đêm qua.

“Các cô tháo tấm vải này của tôi lúc nào vậy?” Tôi hỏi.

Nguyệt Thiên sững sốt, sau đó mặt đỏ bừng cố nén cười, ngay cả hai nha hoàn đứng bên cạnh cũng cười theo.

“Bẩm báo cô nương, y phục của cô nương không phải do chúng tôi cởi ạ.”

“Không phải mấy người? Vậy thì là ai?”

“Là Vương gia ạ.” Nguyệt Thiên cười hân thành tiếng, rồi lại sợ tôi trách tội, vội nén tiếng cười, làm khuôn mặt đỏ bừng.

Ông trời ơi! Thì ra tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua không phải là mơ! Đúng là anh ta đã tới đây, lại còn tháo cả tấm vải che ngực của tôi, lại còn tháo cả búi tóc của tôi ra. Như vậy tức là tối qua những lời anh ta nói với mình cũng không phải là trong mơ rồi!

Tôi thấy vô cùng bối rối, không để ý đến mấy cô nha hoàn này đang “sờ mó” tôi, trong đầu vẫn đang nghĩ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Chắc chắn là, có thể gương mặt tôi và cái người tên Trúc Thanh giống nhau, cho nên làm cho tên Triệu An lúc ở Hương Ngọc lâu cũng nhận nhầm tôi là cô ấy, mà cái người tên Trúc Thanh này lại có mối quan hệ sâu sắc với Vương gia, tám mươi phần trăm là tình nhân của Vương gia rồi, cho nên khi anh ta vừa nhìn thấy mặt tôi, mặc dù biết tôi mặc trang phục nam, lại giả giọng nói nhưng vẫn khiến cho anh ta tâm thần đại loạn, uống nhiều rượu đến say rồi nửa đêm đến chỗ tôi ngủ nói một tràng những điều mà tôi chẳng hiểu gì.

Như vậy tức là tên Triệu An kia sắp xếp để tôi đến đây cũng chẳng phải có ý tốt gì, cũng không phải như lời hân ta nói là vì để cứu Đường Huyền.

Cái tôi sắp đối diện là chuyện gì vậy? Nếu như tôi thật sự giống tình nhân của Vương gia, vậy thì Vương gia sẽ xử lý tôi như thế nào? Lại còn cái bình dấm chua Vương phi kia nữa chứ? Cô ta có thể buông tha cho tôi sao?

Không được, tôi phải rời khỏi chỗ này ngay.

Mọi nghi vấn cứ quanh quẩn ở trong đầu tôi, như vậy thân phận tôi đã bị bại lộ rồi, ba mươi sáu kế tẩu vi là thượng sách! Không thềm quan tâm đến cô nàng Đường Huyền nữa, không đáng vì cô ta mà mình bị liên lụy! Tất cả là do cô ấy tự rước vào, ai bảo cô ấy muốn đi quyến rũ chồng người khác chứ!

Nhưng hiện giờ tôi có thể trốn được không?

“Cô nương, nàng xem như này có được không?”

Tôi vừa nghe thấy, các nha hoàn kia đã giúp tôi mặc quần áo xong hết rồi, y phục tôi đang mặc là chiếc váy dài màu vàng nhạt rất hợp vừa vặn với người, có thể tóc của tôi chưa đủ dài để búi những kiểu tóc phức tạp nên họ buộc tóc nửa đầu bằng một sợi dây tơ tằm.

Nhìn vào gương, lần đầu tiên tôi cũng có thể trở thành mỹ nữ cổ trang rồi.

“Được rồi, như này rất đẹp.” Tôi nói.

Nguyệt Thiên đưa mắt ra hiệu, lại có hai nha hoàn bưng chậu rửa mặt bước vào.

Haizz, từ lúc bắt đầu rời khỏi giường là có đến năm, sáu nha hoàn hầu hạ, tôi choáng váng, chẳng lẽ đây chính là phong cách hoàng gia hay sao? Tôi vừa sướng vừa run.

“Cô nương, Vương gia căn dặn, mời nàng đi gặp Vương gia.” Nguyệt Thiên nói.

Thượng đế ơi, tôi có thể không đi được không?

Đi theo Nguyệt Thiên bảy, tám vòng cuối cùng cũng tới chỗ Vương gia, Nguyệt Thiên gõ cửa, tôi bước lên trước, cô ta đứng ở sau lưng tôi.

Con người tôi từ trước tới nay học việc rất nhanh, gặp người trong phòng này, khi phải cúi đầu thì tôi nhất định sẽ cúi đầu, không khác gì dáng vẻ sợ sệt của những nữ nhân khác, tôi cúi đầu đứng trước cửa.

Nơi này chắc là phòng sách của anh ta? Tuy không ngẩng lên nhìn nhưng tôi ngửi thấy mùi mực viết xông vào mũi.

“Nàng vào đi.” Vương gia nói, giọng nói rất bình thản, cứ như là một người hoàn toàn khác so với người tới qua.

Tôi cúi đầu bước vào rồi dừng lại ở khoảng cách ba mét.

“Nàng tên là gì?”

“Trương Tĩnh Chi.”

Không biết vì sao tôi lại thành thật nói tên của mình ra, có thể do anh ta có khí lực áp chế người khác, nghĩ lại, đây là Vương gia hân hoi cơ mà! Là người được Hoàng thượng sủng ái nhất!

“Nàng là gì của Trương Huyền?”

“Tỷ tỷ, trước kia để cho tiện lợi nên tôi mới cải nam trang.” Tôi vội nói.

Chờ đã, Trương Tĩnh Chi, sao mày không có một chút khí cốt nào à? Sao cứ thành thật trả lời là sao vậy?

“Các nàng là tỷ muội, vậy nàng còn tỷ tỷ nào nữa không?” Trong giọng nói của Vương gia có sự hồi hộp.

Tôi có thể trả lời là không có được không? Tôi do dự, anh hỏi như vậy là có ý gì? Anh ta có hy vọng tôi trả lời là không có không?

“Không có.” Tôi lựa chọn sự thành thật để trả lời, cha mẹ tôi thường kiên quyết ủng hộ chính sách của đảng và nhà nước “chỉ sinh một con”, tôi chỉ là con một trong gia đình, ngay cả Đường Huyền muội muội này cũng là giả.

Vương gia “ừ” một tiếng, nghe có vẻ như rất thất vọng.

Đờ người ra một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, tim thì cứ đập bình bang, muốn ngẩng lên nhìn rồi lại không dám. Không biết tên Vương gia kia đang nghĩ gì?

Cúi đầu nhìn mũi giày, bản thân lại không có dũng khí ngẩng lên nhìn sắc mặt của anh ta, một đôi giày màu đen hiện ra trước mắt, choáng váng, sao tên Vương gia này bước đi không gây tiếng động nhỉ?

Cầm lại bị nâng lên, tôi tức giận, thời đại này đàn ông người nào cũng thích nâng cầm phụ nữ lên à? Triệu An đã thế, anh ta cũng vậy! Tôi ghét cảm giác bị người ta sờ vào cầm mình.

Cầm bị nâng lên, tôi dùng ánh mắt chống đối lại đôi mắt sâu thăm thẳm của anh ta, sâu không thể nhận ra, sâu đến mức không biết hi vọng ái ố của anh ta.

Anh ta muốn tìm gì trên mặt tôi chứ? Tôi tức giận, nhục nhã.

Lấy hết dũng khí cả nửa ngày, tôi quyết định phá tan không khí nặng nề làm người ta không hít thở được này.

“Vương gia, xin anh thả chị em chúng tôi.”

Vương gia đưa mắt ra chỗ khác, tay cũng buông xuống, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Tôi đưa tay xoa xoa chiếc cằm đáng thương của tôi, cổ cũng thấy khó chịu. Vương gia lẳng lặng nhìn động tác của tôi, “Huyền cô nương có thể đi, còn nàng, ” Anh ta dừng lại.

Tôi hồi hộp nhìn anh ta, chờ câu nói tiếp theo.

“Nàng không được đi,” Nhìn thấy vẻ khẩn trương của tôi, anh ta nhíu mày cười.

Tôi không thể đi? Bởi vì tôi giống cái cô tên là Trúc Thanh gì đó? Tôi phẫn nộ, tưởng tôi hiền lành dễ bắt nạt à? Con thỏ lúc tức giận còn cắn người được mà! Dựa vào cái gì mà tôi không thể đi? Tôi bán cho anh à?

Tôi cố gắng không chế tinh thần của mình.

Trương Tình Chi ơi Trương Tình Chi, mày đừng trở mặt, bây giờ mày trở mặt không có lợi gì ày, mày là một người thông minh thức thời, mày cũng không thể đắc tội gì với anh ta, anh ta là Vương gia hần hoi đấy! Ở thời đại này con người không có sự ngang hàng với nhau! Tuy rằng lý trí đang khuyến cáo tôi, nhưng lửa giận trong tôi đã đốt sạch đại não rồi.

“Ta thả Trương Huyền ra, nàng phải ở lại thay nàng ta.”

“Dựa vào cái gì mà không cho tôi đi? Tôi bán cho anh à? Tôi thiếu tiền của anh à? Tối qua anh ăn đậu hũ của tôi mà tôi đã không so đo rồi, anh còn không chịu thả tôi đi. Bởi vì cái người tên Trúc Thanh kia phải không? Có bản lĩnh thì tự mình mà đi tìm cô ta đi. Tôi không biết cô ta, anh dựa vào cái gì mà anh lại có ảo tưởng cô ta chính là tôi? Không muốn thả Huyền nhi thì thôi, có bản lĩnh thì đi mà bảo vợ anh quản cô ta cả đời đi, dù sao cô ta cũng chẳng phải là người tốt gì, thả ra ngoài là gây tai họa cho người khác, giữ lại còn hơn là thả cô ta đi. Anh dựa vào cái gì mà không thả tôi đi?”

Như một khẩu súng liên thanh, tôi nói một lèo, rồi hoảng loạn.

Trương Tình Chi, mày thật là anh hùng dũng mãnh! Mày nhìn xem người mày đắc tội là ai đi. Thật muốn tự sát vào mình quá.

Tôi bịt miệng lại, không thể tin được tôi nói nhiều như vậy mà vẫn còn sống, nhìn mặt anh ta càng lúc càng đen, tôi hối hận rồi.

333

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 8

CHƯƠNG 8: LUYỆN TIẾC BẢN THÂN

Hữu dũng vô mưu! Trương Tình Chi, mày đúng là hữu dũng vô mưu mà!

Nhìn sắc mặt anh ta càng lúc càng tím đen, đầu óc tôi bắt đầu hoạt động.

Bách Dương lão tiên sinh từng nói, đầu gối của con người không phải là không thể dùng được. Miễn là sau khi qua được thì việc khó khăn trước đó coi như không vấn đề gì, sau đó sẽ lại đứng vững vàng cản trở lại anh ta một phát, đây mới là anh hùng! Dương nhiên, nếu có cản một chút mà cũng không bị vả miệng thì cũng không phải là anh hùng, mà là con cua.

Nói thì chậm mà hành động xảy ra thì nhanh, Thượng Vương gia ngồi ở trên chưa có hành động gì thì hai đầu gối tôi đã mềm nhũn quỳ dưới đất, hai tay áp xuống, cúi đầu, đúng chuẩn mực giống một nô tài, tôi tự bội phục mình, sao lại có thể quỳ thuần thực như vậy chứ?

“Vương gia khai ân, tôi sai rồi, xin Vương gia tha thứ.”

Tôi cũng không muốn làm anh ta trong cơn nóng giận đem tôi bẻ “răng rắc”! Cũng không dám đánh cuộc anh ta không nở ra tay giết tôi, đây chính là thân thể của mình, tôi còn dựa vào nó để cùng nhau quay về thời hiện đại mà!

Vương gia bị hành động quỳ xuống đây bất ngờ của tôi làm cho chết sững, anh ta dường như không nghĩ rằng tôi lại làm như vậy, có khi anh ta đang chờ tôi tiếp tục bám vằm anh ta. Tôi thì lại vừa mới cãi anh ta xong! Anh ta là ai? Tôi là ai? Tôi cãi lại anh thì làm sao nào?

Sững sốt sau vài giây đồng hồ, anh ta phát tay một cái, một luồng khí hướng về phía tôi làm tôi không quỳ xuống được, giống như bị ai đó diu lên, tôi lảo đảo đứng dậy, giật mình nhìn anh ta. Trời, chẳng lẽ đây là khí công sao? Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ! Loại công phu này chỉ có trong tiểu thuyết của Kim Dung mới có.

“Nàng không cần phải chà đạp thân thể mình! Trúc Thanh chưa bao giờ quỳ trước bất kỳ kẻ nào, nàng cũng không được!” Vương gia lạnh lùng nói, sắc mặt bớt u ám.

Nhìn xem thì đúng là như vậy, thành thật nhận sai về mình còn tốt hơn là tiếp tục ngang ngạnh với anh ta.

Tôi còn thấy may mắn, cảm ơn thượng đế, từ nay về sau tôi không cần quỳ nữa, là Vương gia không cho phép tôi đẩy nhé!

Cái cô Trúc Thanh cũng thật kiêu ngạo! “Không quỳ trước bất kỳ kẻ nào”! Bội phục! So với tôi là người đến từ thế kỷ 21 còn nguyên tắc hơn, đồng thời, có phải do cô ấy quá nguyên tắc, cho nên tuổi còn trẻ mà đã...

Trong lòng tôi đang biểu đạt tình cảm kính nể đối với Trúc Thanh liền thấy có một luồng khí đem tôi áp vào ngực anh ta.

Cả người thấy không được tự nhiên, muốn thoát ra nhưng lại không có can đảm để chọc giận anh ta, cúi đầu ngó hẩn vào lòng anh ta, trên mặt nóng ran như phát sốt, tim hình như cũng hồi hộp bồn chồn, tuy Vương gia này hỉ nộ bất thường nhưng dù sao cũng là một mỹ nam, lại là một mỹ nam lãnh khốc nhiều tiền

nữa chứ! Ngồi trong lòng mỹ nam, mày có thể không cần khăn trương kích động hứng thú đến như thế hay sao?

“Thân thể này không phải của nàng, nàng không thể làm cho nó có chút tổn thương nào! Nàng không có quyền chà đạp nó!”

Anh ta lại nói bên tai tôi.

Tôi dở khóc dở cười, tôi đã sống cùng thân thể mình hơn hai mươi năm rồi, giờ lại có người nói thân thể này không phải là của tôi.

Như vậy cũng tốt, nếu như anh ta quý trọng thân thể này, như vậy sự an toàn của tôi trong thời gian ngắn sẽ không có gì nguy hiểm đúng không?

Trúc Thanh, tôi nên cảm ơn cô, hay là nên hận cô đây? Tôi cũng không rõ lắm nhưng tôi thật sự là ghen tị với cô, có thể làm ột Vương gia đối với cô tình thâm như thế.

“À...Vương gia.....Trúc Thanh là ai?”

Cầm thấy cánh tay anh ta ôm chặt hơn nhưng lại không nói gì.

Tôi lên nhìn khuôn mặt anh ta, đau xót, không dám nói nữa, gần vua như gần cọp, không biết câu nào sẽ lại chọc giận anh ta, vẫn là nên ít nói đúng hơn.

Sau một lúc rất lâu.....

Tôi thật sự không thể chịu nổi sự tĩnh lặng này nữa.

“Vương gia, Huyền nhi giờ đang ở đâu?”

Nghe tôi nhắc đến Đường Huyền, thái độ Vương gia trở nên lạnh lùng như bình thường, đẩy tôi đứng lên. Tôi ngất, anh ta coi tôi như con búp bê vải, muốn ôm liền ôm, muốn bỏ liền vứt sang bên, lại không có chút mất mát gì.

’ Chu Quang”

’Có nô tài!” ngoài cửa một giọng nói lên tiếng.

A! Ông ta đều vẫn đứng ngoài cửa sao? Vậy sao lúc tôi đi vào không nhìn thấy nhỉ?

“Đi bảo Tiêu Phi thả Trương Huyền, cho nàng ta tiền rồi bảo nàng ta đi đi.”

“Chờ đã” Tôi vội hô to, có phải Vương gia nào cũng đều độc đoán độc quyền như vậy không? Ngay cả việc cho tôi thấy mặt Đường Huyền cũng không cho, lại còn cho cô ta tiền rồi đuổi cô ta đi luôn.

Wương gia liếc nhìn tôi một cái, rõ ràng là chê tôi vương vís nhưng không ngăn lại.

“Tôi muốn gặp cô ấy.” Tôi nói khẽ, anh ta chăm chú nhìn tôi, đến nỗi tôi còn phát giác yêu cầu của mình có vẻ quá đáng, chẳng lẽ đây gọi là khí thế hay sao?

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, không mở miệng, chỉ phất tay ra hiệu bảo tôi đi đi.

Nghĩa là anh ta đồng ý cho tôi đi? Tôi không chắc lắm. Xin đi, không có chuyện gì thì sao cứ muốn túm gáy tôi thế này, nói thừa hai câu cũng có thể chết người hay sao?

“Thật không?” Tôi nhìn anh ta, chỉ tay ra cửa.

Cuối cùng Vương gia làm một hành động cao quý là gật đầu. Tôi thở phào.

“Cảm ơn Vương gia!”

Tôi chạy nhanh ra ngoài, bước đi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lúc tôi sắp bước qua cánh cửa, đằng sau truyền đến một giọng nói lạnh băng của Vương gia:

“Lần sau không gọi ta là Vương gia, gọi ta là Dịch Phàm.”

Tôi như đang trong thang máy lao vù vù bị giật đứng lại. Chỉ trong một đêm, địa vị của tôi bay lên nhanh đến mức có thể gọi thẳng tên của Vương gia! Nói như vậy có phải tôi sẽ được ngồi ăn cơm cùng anh ta rồi đó không?

Cùng có một gương mặt giống một người tên là Trúc Thanh, rốt cuộc là tôi may mắn hay là bất hạnh nữa?

5. Chương 09-10

CHƯƠNG 9: VƯƠNG PHI

Đem ghế đặt ở ngoài hiên, tôi ngồi phơi nắng, cảm giác thoải mái khiến tôi thấy mình giống con mèo lười. Tiểu nha đầu Nguyệt Thiên được giao hầu hạ tôi đang ngồi bên cạnh, nha đầu này cực kỳ có ích khi lần lượt chuyển cho tôi những đồ vật này nọ mà tôi cần đến, làm tôi hưởng thụ lạc thú khi có người hầu hạ, Trương Tĩnh Chi ơi là Trương Tĩnh Chi, không nghĩ mày là người có tính cách ham hưởng thụ như vậy! Hiện giờ tôi đang tự xem thường bản thân mình.

Nhắm mắt lại, vẫn còn rất lo lắng những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua.

Tôi không được gặp Đường Huyền, bởi vì cô ấy đã bị Vương phi mang đi bán rồi. Vào đúng buổi tối tôi được đưa đến biệt viện đó! Tôi choáng, tôi điên cuồng! Sớm biết như vậy thì tôi đừng tới đó chứ!

Vương phi thật là một người mạnh mẽ! cô ta nói “dám đến quyền rũ tướng công của ta? Hừ! Ta bán người! Còn muốn đem bán người cho loại người hèn hạ nhất!”

Nói thật, tôi có chút bội phục cô Vương phi này, nếu lời nói của tôi có thể có trọng lượng, tôi nói là nếu, từ lúc Đường Huyền “quyến rũ” Dương Bình, tôi có thể bán lời của Đường Huyền, mở ngoặc đơn, bán người làm phạm pháp đó, như vậy tôi còn có chi phí để chi tiêu khi xuyên qua đến nơi này đây sao? Tôi còn phải lo lắng đề phòng người ở đây hay sao?

Đường Huyền ơi, Đường Huyền à, tôi đối với cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, vì cô mà tôi bị hãm ở chỗ này, mối quan hệ là tình địch giữa tôi và cô ai là thiện lương nhất đây? Không phải là tôi không chịu cứu cô, người già thường nói “Trời gây nghiệp chướng còn có thể tự tha thứ, tự mình gây nghiệp chướng thì không thể sống được”! Hiện giờ tôi chỉ có thể cầu nguyện cô mà thôi.

Vừa hết tiếc thương cho Đường Huyền xong, tôi lại bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của chính mình, ngay cả Đường Huyền cũng đã bị Vương phi bán rồi, vậy còn tôi thì sao? Cô ta biết rằng tôi vô cùng giống tình nhân của ông chồng cô ta, cô ta sẽ xử lý tôi thế nào đây? Tôi rùng mình một cái.

Vương phi cũng không làm cho tôi sợ hãi lâu hơn, bởi vì Nguyệt Thiên nói cho tôi biết Vương phi đã quay về kinh thành.

Vương gia cũng biết chuyện Đường Huyền bị bán đi xế chiều hôm đó, Vương gia rất giận dữ, ngấm lại thì đúng vậy, thật là mất mặt, đồng ý với người khác là thả người, ai ngờ người lại bị vợ mình mang đi bán. Hổ thẹn quá! Bề bàng quá! Mở đóng ngoặc, tôi cho là thế, vì thế, không đợi tôi và Vương phi có ngày mặt đối mặt, Vương gia khiến cô ta xách hành lý quay về ngay.

Cám ơn trời đất, tôi vì tránh được một kiếp mà cảm ơn Thượng đế, cảm ơn Phật tổ cùng Quan thế âm bồ tát.

“Nguyệt Thiên?” Tôi miễn cưỡng mở miệng.

“Nô tì ở đây.” Tiểu nha đầu miệng nhanh nhẩu đáp.

“Sau này đừng xưng mình là nô tì nữa, xưng là Nguyệt Thiên đi.”

“Nguyệt Thiên biết ạ.”

Tôi gật đầu, tiểu nha đầu này thật là thông minh.

“Em có biết Trúc Thanh là ai không?” Tôi hỏi, vấn đề này đã quanh co ở trong đầu mấy ngày nay rồi, nhưng tự mình lại không có can đảm đi hỏi Vương gia.

“Là tên húy của Vương phi chúng em.” Tiểu nha đầu nói.

“Hả?” Tôi kinh hãi! Ngồi bật dậy, “Vương phi? Trúc Thanh là Vương phi?”

Trúc Thanh = Vương phi hung hãn? Khó trách lần đầu tiên nhìn Vương phi tôi lại có cảm giác quen quen, chẳng phải là ngày ngày mình vẫn thường soi gương không ít đó sao, thật sự là có sáu bảy phần giống mà. Đầu Vương gia có bệnh à? Tôi vẫn nghĩ Trúc Thanh đã chết rồi, không nghĩ tới cô ta vẫn còn sống tốt, vậy anh ta nói cái gì “Nhớ nàng nhớ đến đau khổ”? Vậy anh ta còn giam giữ tôi làm gì?

Tức thì đầu ong ong.

Tiểu nha đầu kinh ngạc nhìn phản ứng kỳ lạ của tôi, do dự không biết có nên nói tiếp hay không, tôi ra hiệu bảo cô ấy nói tiếp.

“Vương phi đã qua đời rồi, còn người hiện tại là Tiêu Phi.” Tiểu nha đầu đã nhận ra tôi hiểu lầm.

Oa, thì ra là thế. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống.

“Hiện tại Tiêu phi không phải là chính phi của bọn em. Nàng là Trắc phi, từ sau khi Vương phi qua đời, Vương gia chúng em chỉ lập nàng ấy làm Trắc phi, cũng bởi vì nàng ấy giống Vương phi chúng em.”

Nghe giọng nói của tiểu nha đầu rõ ràng là rất chướng mắt Tiêu phi kia, có thể hiểu Tiêu phi không được lòng người ở đây.

“Tiêu phi còn rất thua kém so với Vương phi chúng em, Vương phi chúng em không phải là phàm nhân, mà là tiên nữ trên trời.”

“Tiên nữ?”

‘Vâng, nàng rất được lòng người, lại dịu dàng thiện lương, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, đối đãi với hạ nhân rất tốt, chưa bao giờ có thái độ giống như Tiêu phi.’

“Em là người hầu hạ Vương phi à?” Tôi buồn bực, tiểu nha đầu sao lại biết nhiều chuyện như vậy.

“Nguyệt Thiên làm gì có phúc khí như vậy, năm Nguyệt Thiên đến Vương phủ cũng là năm Vương phi về trời.” Tiểu nha đầu tiếc nuối.

Tiên nữ? Lại còn quay về trời? Xem ra những người ở đây chắc rất mê tín, tôi lắc đầu.

Trương Tình Chi, cái đầu mày bị sao vậy, mày cũng không mê tín à? Là ai nghe mấy chuyện quỷ quái nửa đêm còn không dám đi WC nữa chứ?

“Em đến Vương phủ là lúc nào?”

“Lúc đó Nguyệt Thiên tám tuổi, đến giờ đã được bảy năm rồi.”

Bảy năm, như vậy Trúc Thanh đã qua đời được bảy năm rồi, không nghĩ bảy năm trời tên Vương gia kia vẫn si tình với cô ấy như vậy, chẳng lẽ thật sự là có tình yêu thiên trường địa cửu sao? Tôi thấy khó chịu, nhớ tới Dương Bình, vì điều gì mà anh chỉ yêu tôi được một năm thôi?

Nhìn vẻ sùng bái của tiểu nha đầu với Trúc Thanh, tôi liền muốn đùa một chút.

“Sao em biết Vương phi tốt như vậy?”

“Em nghe Thúy tỷ tỷ kể lại, Thúy tỷ tỷ là người từng hầu hạ Vương phi, tỷ tỷ ấy thường xuyên kể chuyện Vương phi cho chúng em nghe, tỷ ấy nói Vương phi là tiên nữ trên trời, bị Vương gia yêu, nhưng tiên nhân thì không thể thành thân với phàm nhân được, tuy Vương gia là đệ đệ của hoàng thượng, nhưng vẫn không thể lấy tiên nhân được, vì thế Vương mẫu nương nương đem Vương phi về trời...”

Ha Ha ha, là được nghe kể, lại rất thành công, tôi cười thâm, sức tưởng tượng của con người thật là phong phú.

Tôi vẫn đang suy nghĩ, Trúc Thanh rốt cuộc là một người tốt đẹp đến mức nào? Tôi giống như cô ấy sao? Cô ấy là xinh đẹp nhất hay sao? Tôi vẫn biết bản thân mình, nhiều lắm cũng chỉ xinh đẹp vừa phải, đúng hơn gọi là thanh tú thôi, ít nhất so với tôi thì Đường Huyền xinh đẹp hơn rất nhiều.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Nguyệt Thiên vội nói: “Cô nương, Vương gia đến.”

CHƯƠNG 10: NHU TÌNH

Vừa đưa mắt nhìn đã thấy Vương gia bước vào cửa viện.

Nguyệt Thiên nhanh nhẹn đứng dậy, khom người đứng sang một bên, tôi đang nằm trên ghế cũng vội vàng leo xuống, tự oán mình vừa rồi quá ham hưởng thụ, đang yên ổn nằm trên ghế giờ lại phải leo xuống, thật là không cam tâm mà, vừa mới đặt chân xuống đất, chân lại nhăm vào vạt váy, cả người lập tức mất cân bằng ngã nhào về phía trước.

Ông trời ơi, sao lại để cho anh ta nhìn thấy bộ dạng chật vật khó coi như này của tôi chứ?

Chờ chút, đừng hoảng hốt! Trong tiểu thuyết thường viết nhân vật nam chính sẽ xuất hiện kịp thời, sau đó nữ chính sẽ ngã vào lòng anh ta...

“Bình”. Một cơn đau đốn truyền đến, tôi ngã sấp xuống đất, anh ta lại ở cách tôi quá xa, trong lúc tôi đang bò lồm cồm dưới đất thì anh ta vừa mới bước đến bên cạnh.

Tôi ngất, tất cả tiểu thuyết viết đều lừa gạt hết! Làm sao lại có chuyện vừa khéo như thế chứ?

Mà tư thế tôi kiểu gì thế? Lại quỳ à? Anh ta từng nói không muốn thấy tôi quỳ, xong rồi, phạm húy rồi! Nhanh chóng đứng lên, nhìn lại đã thấy anh ta đang thờ ơ đưa tay ra cho tôi.

‘Xin lỗi, tôi không phải cố ý quỳ đâu.’ Tôi yếu ớt nói.

Không nghe thấy Vương gia trả lời, lòng tôi càng thấy không ổn, tôi đang bứt rứt thì lại phát hiện anh ta ngồi xuống gõ lớp váy của tôi ra, lấy tay giữ vạt váy kéo mạnh ra...

Tôi tròn tròn mắt, tà váy dài đã bị xé rách rất đều, chẳng khác gì được cắt rất ngon lành. Yêu pháp à?

Tôi cúi nhìn về mặt chăm chú của anh ta, một Vương gia - lại đang ngồi chồm hổm bên cạnh tôi - thay tôi đưa tiền vạt váy dài phiền hà kia! Trong lòng tràn ngập sự cảm động, có lẽ anh ta coi tôi là Trúc Thanh, nên anh ta đã vì người mình yêu mà làm những chuyện này, vào giờ khắc này, tôi say anh ta rồi.

“Ta đã cho người đi thăm dò Huyền nhi rồi.” Vương gia nói.

“Hả?” Suy nghĩ của tôi còn đang chìm đắm ở đâu đó nên không nghe được anh ta đang nói gì.

“Trên đường Huyền nhi đã được một nam nhân cứu đi rồi, tạm thời chưa biết tin tức của nàng ta.”

“Được một nam nhân cứu đi? A, như vậy là không sao rồi.” Hắc hắc, tôi tin tưởng vào “năng lực” của Đường Huyền có thừa khả năng đối phó với tên nam nhân kia.

“Ta đã căn dặn rồi, nhất định sẽ cho người đi tìm nàng ấy về, ta đã đáp ứng nàng thì nhất định sẽ làm được.” Vương gia nói, thần sắc vẫn thế nhưng không còn vẻ lạnh lùng nữa.

Trương Tình Chi ơi Trương Tình Chi, mày không được mất lý trí, ngàn vạn lần không được bị người đàn ông này mê hoặc, sự dịu dàng của anh ta không phải là dành ày, tôi tự cảnh báo mình.

Cuộc sống sau đó, tôi cảm thụ đầy đủ cảm giác của một nữ nhân được cưng chiều, cảm giác này càng lúc càng chân thật, Dịch Phàm, theo yêu cầu của anh, tôi quyết định gọi thẳng tên anh - thật sự là rất cưng chiều tôi.

Tuy rằng thái độ nói chuyện của anh vẫn lạnh lùng thản nhiên nhưng tôi để ý thái độ của anh với người khác, sau đó tôi kết luận, anh đối với tôi rất dịu dàng.

Tôi thấy rất thỏa mãn hài lòng với cuộc sống hiện giờ, bên cạnh lại có một tiểu nha đầu thông minh lanh lợi, Dịch Phàm lại hay đến đây đối xử dịu dàng yêu mến tôi, ngay cả đại sư phụ nhà bếp cũng rất ưu ái việc ăn uống của tôi, tôi thích ăn gì cũng được.

Ở cái thế giới này, tôi còn có thể đòi hỏi gì khác sao?

Trả lời, không có.

Sau vài ngày bị sự dịu dàng của Dịch Phàm oanh tạc, tôi đột nhiên ý thức được rằng mình muốn một cuộc sống bình yên như thế này.

Trương Tình Chi, mày vẫn còn là một tân nữ ở thế kỷ hai mốt hay sao? Vì cái gì mà mày lại có thể an tâm hưởng thụ cuộc sống được bao bọc như này chứ?

Ghé vào chiếc sàng lớn bình thường vẫn hay ngồi, tôi ngẩng nhìn vào Dịch Phàm đang im lặng đọc sách, lông mày dày, ánh mắt sâu đen thăm thẳm, sống mũi thẳng tắp, chiếc miệng khá đầy đặn nhưng rất gợi cảm, có phong cách, thật sự rất có phong cách! Lại là người trọng tình cảm, thôi xong rồi, Trương Tình Chi ơi, dừng lại ngay đi, mày đã thích người đàn ông này rồi.

Không được, mày không thể thích anh ta! Mày phải rời khỏi anh ta, kết thúc cuộc chơi ở đây!

“Anh có biết cái gì gọi là cao tăng đắc đạo không, hoặc cái gì gọi là thế ngoại tiên nhân, vân vân?” Tôi nhiên tôi hỏi một câu.

Phải về thế giới của tôi thôi, có lẽ tìm bọn họ giúp đỡ, biết đâu có thể gợi ý được gì đó, trong sách đều viết như vậy hay sao?

Dịch Phàm cảnh giác nhìn tôi.

“Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, hì hì, tùy tiện hỏi thôi, anh cứ tiếp tục đọc sách đi.”

Vương gia đặt hẳn quyển sách xuống, kéo tôi qua, “Nàng định muốn làm gì?” Vương gia cúi xuống, giọng nói hấp dẫn.

Vô dụng! Tôi thề mắng mình, mặt đỏ ửng, mỹ nam dùng giọng nói trầm khàn đã có thể quyến rũ mày rồi, nếu anh ta dùng thủ đoạn đùa giỡn khác, có phải là mày sẽ lập tức thất thân luôn không?

Nhìn thấy bộ dạng vô dụng của tôi, khóe miệng Vương gia giật giật, xin đi, muốn cười đi cười đi, còn giả vờ à?

“Thấy nhầm chán à?” Vương gia hỏi.

Tôi gật đầu, cũng không thể nói là trong lòng tôi đang tính toán muốn rời đi.

“Chúng ta có thể làm việc có ý nghĩa hơn.” Vương gia cười, quay người đặt tôi nằm xuống.

Ông trời ơi, anh ta khiêu khích tôi! Tên Vương gia lạnh lùng này đang khiêu khích tôi! Đại não tôi lập tức hoạt động, toàn bộ máu đều chảy về não, làm cho hô hấp khó khăn.

Trương Tình Chi ơi, mày đúng là càng lúc càng tiến bộ phải không? Tiến bộ đến mức này hả?

Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi không ngờ mình sắp thất thân rồi, phản kháng thế nào đây? Vẫn là khóc lóc để tranh thủ sự cảm thông của anh ta được không?

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của tôi, Vương gia rất vui vẻ.

“Ngày mai ta đưa nàng đi săn bắn, như vậy sẽ không nhầm chán.” Sau đó Vương gia tiếp tục cầm sách lên đọc.

Thượng đế! Anh ta trêu chọc tôi!

6. Chương 11-12

CHƯƠNG 11: ĐI SĂN

Đêm nay, người nào đó quên đi ý nghĩ chạy trốn trong đầu.

“Nguyệt Thiên! Ngày mai tôi phải mặc y phục gì mới đẹp được?”

‘Cô nương mặc cái gì cũng rất xinh ạ.’

‘Cưỡi ngựa trắng hay ngựa đen vậy? Đây, ngựa trắng trần tục lắm, ngựa đen hay hơn, hắc mã vương tử đi! Đúng rồi, có thể tìm được ngựa đen không?’

“Cô nương muốn loại nào Vương gia cũng sẽ chuẩn bị tốt cho cô nương hết.”

“Thế thì tốt quá, vẫn là hắc mã hay hơn.”

Sau một phút đồng hồ yên tĩnh...

”Nguyệt Thiên! Em nói xem cưỡi hắc mã thì nên mặc y phục gì? Màu đen? Quá xấu, không được, so với sát thủ có khác gì nhau đâu, rõ ràng là cùng một màu đen sẽ khiến người khác khinh bỉ khả năng thưởng thức của mình. Màu đỏ? Giống như một ngọn lửa, hình như hơi chói mắt thì phải? Màu trắng? Có vẻ có chút thuần khiết nhỉ?...

Về mặt Nguyệt Thiên vô cùng cam chịu, từ lúc vị cô nương biết ngày mai được đi săn cùng Vương gia liền không được một chút yên tĩnh nào, giờ đã là giờ Tý rồi, cô nương đó vẫn còn ở đó tự hỏi tự đáp.

Nguyệt Thiên! Sao em không nói gì. Em nói xem tôi nên mặc cái gì được?”

Ngất xỉu! Lại bắt đầu rồi!

”Cô nương! Cô nương đã hỏi rồi mà!

Nguyệt Thiên nổi giận! Người nào đó im lặng...

Tôi ngất xỉu! Tôi tại sao lại ngủ quên! Hôm nay là ngày gì! Đi săn bắn mà! Tôi chưa từng đi săn!

“Nguyệt Thiên, nhanh giúp tôi mặc quần áo, sao lại khó mặc như vậy chứ, nhiều tầng nhiều lớp quá.” Tôi vừa lấy quần áo vừa gọi Nguyệt Thiên đến giúp.

“Cô nương đừng nóng vội, vừa rồi bên ngoài Tiểu Cẩm đến nói, Vương gia đang chờ cô nương bên ngoài, cô nương không cần vội.”

Ngất, tôi có thể không vội sao được? Vương gia đang đợi tôi! Tôi không dám tưởng tượng ra sắc mặt hiện giờ của anh ta, nhất định là mây đen dày đặc, khuôn mặt đen sì, môi nhất định là mím chặt, mỗi lần tức giận anh ta sẽ mím môi vào.

Soi mình trong gương, tôi cũng phải tự thầm khen mình! Hôm nay nghe lời Nguyệt Thiên mặc một bộ trang phục màu trắng đi săn, hắc hắc, rất thuần khiết đó, vô cùng tương xứng với hắc mã! Như vậy mới nổi bật! Điểm khác biệt là Nguyệt Thiên đã cắt tà váy dài lôi thôi, cổ tay áo thắt chặt lại gọn gàng, bên ngoài viền cổ áo được quàng một chiếc khăn màu trắng, đai lưng được thắt bằng một dải lụa mỏng không dài quá đầu gối, ống quần được túm lại bên trong đôi giày da hươu nhỏ, chỉ có một từ để hình dung “Tuyệt”, hai từ “Quá tuyệt” ba từ ...

“Cô nương, đẹp lắm, cô nương có thể đi được rồi.”

Nguyệt Thiên cắt ngang việc tôi đứng trước gương đang rất rất tự kỷ.

Thở hổn hển chạy ra cổng lớn, tất cả mọi người đang chờ ở đó, ba bốn mươi người đều đã trên lưng ngựa, yên tĩnh không một tiếng động, bội phục bội phục, người thì đã không ai nói lời nào, ngay cả ngựa cũng được huấn luyện nghe lời như vậy thật không dễ dàng!

Vì bản thân đến muộn nên chột dạ, thượng đế phù hộ Dịch Phàm đừng tức giận. Len lén ngẩng lên nhìn anh ta, suýt ngã! Đẹp trai ngây người! Vì sao tên Vương gia này mặc cái gì cũng đẹp như vậy? Ngay cả quần áo màu vàng phối hợp với màu đen mặc lên người anh ta cũng rất có thần sắc! Một bộ quần áo đi săn màu đen, viền vàng, trang sức trên người cũng màu vàng, lại khoác một chiếc áo choàng siêu cấp càng làm tăng lên khí chất cao quý.

Vương gia không tức giận, ánh mắt sáng rực nhìn tôi, như vậy nghĩa là anh ta rất hài lòng với y phục tôi đang mặc. Hắc hắc.

“Tiểu thư, mời lên ngựa.” Một thị vệ dắt một con tuần mã màu đen đến.

Ngựa tốt nhé! Lại một màu đen tuyền nhé! Cũng rất cao nhé! Nhưng....nhưng tôi.....tôi lên ngựa bằng cách nào?

Choáng! Trương Tĩnh Chi ơi, mày không biết cưỡi ngựa đúng không?

Đúng, tôi không biết! Đây là lần đầu tiên tôi đứng gần để ngắm loài động vật này. Tôi làm cách nào để lên ngựa đây? Trước tiên phải tiếp cận nó như thế nào? Đi từ trước đi qua? Không được, nhìn ánh mắt khinh bỉ của nó với tôi là biết, nhờ nó cắn tôi thì làm sao? Từ phía sau? Cũng không được, nhờ nó đá tôi thì làm sao?

“Tiểu thư, mời lên ngựa.” Tên thị vệ kia thấy tôi nửa ngay vẫn đứng như phỗng, nhắc nhở.

“À...ừ...con ngựa này...tôi có thể ngồi xe ngựa được không?” Tôi lí nhí nói.

“ ... ”

Thấy vẻ mặt khó xử của anh ta, tôi quyết định thử.

“Nếu không..... nếu không, huynh có thể tìm cho tôi một con lừa được không? Tôi nghĩ, tôi nghĩ, cưỡi nó đi cũng được, để nếu có ngã thì ngã cũng không đau lắm.”

Không phải nữ tử cổ đại hay cưỡi lừa khá nhiều hay sao? Nhìn con ngựa kiêu ngạo này, tôi không dám cưỡi lên lưng nó.

“Phốc!” Một người đang cưỡi trên lưng ngựa bật cười một cái, cảm thấy như vậy không hay lắm, liền nín nhịn lại khiến mặt trở nên tím đỏ. Nhìn sang những người khác, họ đều cúi đầu thấp xuống, hừ, nhất định là đang cười tôi, có gì mà buồn cười chứ, tất cả các người đều biết cưỡi ngựa. Còn tôi lại là người hiện đại, chỉ nhìn thấy ngựa trên tivi thôi, làm sao so sánh được với các người chứ? Còn cười tôi! Hừ!

Dịch Phàm không cười nhưng sắc mặt cũng đỏ ửng, lại cũng nén cười? Dịch Phàm nhìn tôi, ánh mắt rất sáng.

“Nàng qua đây.” Dịch Phàm nói.

Tôi nghe lời khoan thai bước tới trước mặt Dịch Phàm, ngược lên nhìn anh ta, Dịch Phàm vươn cánh tay ra phía tôi, cầm tay? Được rồi, muốn cầm tay thì cầm đi. Tôi dứt khoát đặt tay mình lên tay Dịch Phàm, thấy tay mình được nắm rất chặt, rồi cả người bay lên, một giây đồng hồ sau, tôi ngồi ngay trước anh ta.

“Nàng đã thấy ai cưỡi lừa đi săn bắn chưa?” Dịch Phàm nói bên tai tôi, gần như cười thành tiếng.

Trời, anh ta đang cười tôi, còn cười rất to! Tôi chưa từng thấy Vương gia Dịch Phàm vui vẻ như vậy, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, tôi ngây người.

...

Nơi săn bắn là ở trong một sơn cốc rất rộng lớn.

Một người một ngựa, tôi hưng phấn nhìn xa xa đoàn người đang phi ngựa, thấy khí huyết mình sôi trào, tôi cũng muốn đi vào đó, tôi cũng muốn phi ngựa như vậy.

Nhìn thấu vẻ phấn chấn của tôi, giọng nói điềm đạm của người thị vệ bên cạnh vang lên:

“Tiểu thư, Vương gia có lệnh, tiểu thư chỉ có thể quan sát ở đây, không thể đi vào.”

“Nhưng tôi muốn cưỡi ngựa, huynh xem xem, tôi cưỡi được rồi đây này.” Tôi cười với người thị vệ, rồi làm mẫu cho anh ta xem, suốt một buổi chiều hôm qua được tham gia săn bắn, cuối cùng tôi có thể một mình ngồi lên lưng ngựa.

“Cô nương chẳng qua chỉ là ngồi trên ngựa thôi.” Thị vệ không khách sáo đã kích tôi.

Tôi giận! Dám xem thường tôi! Lườm anh ta một cái!

Dịch Phàm cũng thật là, để tôi một mình ở lại, còn mình thì cùng mọi người hân hoan đi săn. Lại còn yêu cầu tôi ngồi ở đây quan sát thôi, rồi lại còn ột tên tiểu binh đến giám thị tôi nữa!

Quá phiền muộn, nhìn xa xa thấy mọi người đang trở lại, họ đã trở lại, hắc hắc, họ đã trở lại, mừng rỡ, nhắm mắt lại, trong lòng niệm khẩu quyết, mở máy, đạp côn, vào số, chậm chậm nhả côn, nhấn chân ga....

Sai rồi! Đó là học lái xe! Không đúng không đúng!

Xa xa mọi người đang hướng về tôi chào đón, còn vẫy tay, hắc hắc, tôi vui vẻ, nắm chặt dây cương, hai chân kẹp lại, không để ý tới tiểu binh đang la lên, xông ra ngoài.

Ngựa càng lúc càng phi nhanh, tôi luống cuống, không thể ngã xuống nha! Tôi áp chặt hai chân lại. Người phía trước càng lúc càng gần, đừng đâm xe nha! Dừng lại, dừng lại! Vẫn không được! A? Sói! Năm sáu bảy con sói chớp mắt vọt tới trước mặt tôi, theo bản năng, tôi ghì chặt dây cương, người ngã ngựa ra sau, ngay lúc đang ở giữa không trung, tôi thấy Dịch Phàm nhảy lên, bay tới phía tôi....

Thượng đế phù hộ, hy vọng lần này Dịch Phàm sẽ đỡ được tôi. Nếu lần này Dịch Phàm có thể đỡ được tôi, tôi sẽ bỏ ý định trốn đi, mà sẽ yêu anh, tôi tự nói với mình.

Tôi nhắm mắt, cam chịu ngã xuống đất...

Không đau, thật sự không đau tí nào! Tôi mở mắt ra, thấy mình được Dịch Phàm đỡ lấy, anh thực sự đỡ được tôi! Hắc hắc, sắc mặt của Dịch Phàm có vẻ như không hài lòng, nhìn thấy biểu hiện lo lắng đến giận giữ của Dịch Phàm, trong lòng tôi thấy một tí ti ngọt ngào...

Không những nghe thấy Dịch Phàm nói tôi sẽ có hậu quả là bị cầm đoán! Ngay cả người thị vệ kia cũng bị liên lụy đánh hai mươi roi, tôi thấy có lỗi với anh ta quá.

Ngồi trong lều trại nhàn nhã uống rượu trái cây, tinh thần tôi không vì cái chuyện bị cầm đoán mà buồn phiền, ban đêm rất lớn, không giao việc gì hay có việc cũng thế cả thôi, bản thân mình ngốc cũng hay. Nhưng Dịch Phàm đang làm gì vậy? Tôi nghĩ. Rèm cửa bị mở ra, một cơn gió tràn vào, đột nhiên một bóng người xuất hiện trong lều trại, là một người đàn ông mặc bộ ý phục màu đen, mang khăn bịt mặt. Trên người này phát ra một mùi nguy hiểm, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén làm tôi nghĩ tới ánh mắt lang sói mà chiều nay tôi vừa thấy.

Tôi nên làm gì bây giờ? Nếu tôi đoán không ra thân phận của hắn ta thì tôi đúng là ngu thật. Đây chẳng phải là cách ăn mặc của thích khách sao! Bây giờ tôi phải làm gì đây? Thứ nhất, kêu to, gọi Dịch Phàm và đám thị vệ tới, kết quả là trước khi họ tiến vào thì đã thấy tôi lừng lẩy hy sinh! Thứ hai, tôi cầu xin hắn ta, sau đó nói cho hắn ta biết là tôi nằm vùng, hắn nhất định sẽ không tin tôi, kết quả vẫn là tôi hy sinh, thứ ba tôi nói với hắn ta tôi là phạm nhân, cho nên hắn không giết tôi, nhưng có phạm nhân nào được đãi ngộ như tôi không? Hắn không tin, vẫn là tôi chết!

Đại não của tôi đang hoạt động hết công suất tìm đến thứ n cách giải quyết thì hắn đã bước tới bên cạnh tôi. Lạnh lùng đặt kiếm vào cổ tôi, làm cho cả người tôi sợ đến run rẩy, Trương Tĩnh Chi, Trương Tĩnh Chi, Trương Tĩnh Chi, bình tĩnh, bình tĩnh, tôi tự nói với mình.

“Nói, Chu Dịch Phàm đang ở đâu?” Hắn thì thầm nói, âm thanh độc ác.

Trong nháy mắt, tôi nghĩ tới một cách, thế là, tôi nhắm mắt lại, ngã nhào xuống đất ...

CHƯƠNG 12: BỊ ĐÂM

Đúng vậy, tôi ngất.

Đừng tưởng Trương Tĩnh Chi tôi là người không có chút thành công gì, tôi không ngất thật, tôi chỉ là tạm thời tự bảo vệ mình tôi, tôi cá cược một lần, đánh cược hắn sẽ không vì tôi “ngất” mà hạ độc thủ với tôi.

Quả nhiên, chỉ nghe hắn than thở một câu: “Đồ vô dụng!” Sau đó lại là một trận gió, vài phút trôi qua, tôi cảm giác hắn ta không còn ở đây nữa, liền hé mở mắt ra nhìn, thật sự hắn không còn ở đây, mới dám ngồi dậy, cảm ơn thượng đế, tôi đã tránh được một kiếp.

“Có thích khách!” Bên ngoài có tiếng người hô to, làm sự yên tĩnh ban đầu của nơi trú quân loạn cả lên.

Nguy rồi! Hắn vừa rồi hỏi Dịch Phàm, hắn tới là giết Dịch Phàm! Tôi bắn loạn, cuống quýt bỏ chạy tới lều bạt của Dịch Phàm.

Chạy vọt vào trong lều, thấy trong đó đứng đầy thị vệ, trên đất bừa bộn, cái bàn nhỏ bị chém nát, Dịch Phàm ngồi trên thảm, người trần trụi, ngực trái có một vết thương, máu chảy đầm đìa, một thị vệ đang băng bó vết thương cho Dịch Phàm.

Tôi thấy chân mình mềm nhũn, quỵ xuống trước Dịch Phàm, nước mắt chảy giàn顾.

“Đừng khóc, ta không sao.” Nhìn sắc mặt tôi trắng bệch, Dịch Phàm còn cười an ủi tôi.

Còn nói mình không sao? Vết thương dài như vậy, chảy nhiều máu như vậy, trong ngực tôi thấy nhức nhối, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn.

“Nói cho họ biết không cần đuổi theo nữa, các người không đuổi kịp hắn đâu, tất cả lui xuống đi, hắn cũng bị thương rồi, hôm nay sẽ không tới nữa.” Dịch Phàm căn dặn thị vệ, đám thị vệ lẳng lặng lui ra.

“Không ngờ chỉ mới hơn một năm mà kiếm pháp của hắn lại tiến bộ nhiều như vậy.” Dịch Phàm nhìn vết thương đã được băng bó, cúi nhìn thấy tôi đang lau nước mắt, liền nở nụ cười, hỏi tôi: “Nếu ta chết, nàng rất khó chịu đúng không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh, cầm chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau vết máu trên người anh.

“Đương nhiên là khó chịu rồi, anh chết rồi, ai nuôi tôi? Được nuôi ăn, uống, mặc, còn có người hầu nữa.” Tôi chun mũi nói.

Dịch Phàm cười, nhẹ nhàng ghé vào lòng bàn tay tôi.

Trên ngực có một vết màu đỏ mà lau nửa ngày cũng chưa sạch, tôi nhỏ nước bọt vào khăn rồi tiếp tục lau, Dịch Phàm bật cười, ôm tôi vào lòng, thì thầm nói: “Đừng lau nữa, đó là vết bớt, không phải máu đâu.”

Không dám cự quấy sợ chạm vào vết thương của Dịch Phàm, tôi nép mình vào lòng Dịch Phàm, tôi biết lần này mình thật sự động lòng rồi, anh đã bước vào trái tim tôi rồi, nụ cười của anh làm cho lòng tôi say mê, vết thương của anh khiến tôi lo lắng, sự si tình của anh làm cho lòng tôi đau đớn, tôi biết, tôi đã thật sự yêu người đàn ông này rồi.

“Kể về Trúc Thanh, được không?” Tôi nhẹ nhàng nói.

Người Dịch Phàm cứng lại, nửa ngày không nói gì. Tôi biết anh vẫn yêu Trúc Thanh, đối xử tốt với tôi là bởi vì tôi giống cô ấy. Tôi có thể làm được gì đây? Tôi đã động lòng với người đàn ông này rồi, dấu biết rằng người trong lòng anh yêu và tôi có khuôn mặt giống nhau.

Trương Tĩnh Chi, mày đã động lòng rồi, cứ mạnh dạn một lần đi, điên cuồng một lần đi, yêu anh một lần đi, dùng tình yêu của mày để xóa vết thương trong lòng anh, thử một lần đi, nếu không thử làm sao biết kết quả sẽ thế nào? Tôi tự nói với mình.

“Chính là vết bớt này,” Dịch Phàm nhẹ nhàng nói, “lần đầu tiên khi ta gặp Trúc Thanh, nàng liền xé vạt áo này của ta, sau đó nhìn thấy vết bớt này.”

“Đó là lần đầu tiên gặp cô ấy?”

“Đúng vậy, đó là lúc ta vừa mới được phong vương,” Ánh mắt Dịch Phàm mơ màng, đang nhớ lại những chuyện trước kia, “Ta vừa mới được phong vương, phong đất, đó là thời điểm ta hăng hái nhất, lần đầu tiên ta gặp Trúc Thanh, nàng quật cường, lá gan rất lớn làm ta kinh ngạc, nàng dường như đoán chắc là ta sẽ không giết nàng, nên chưa bao giờ biết sợ ta...”

“Đừng nói nữa.” Tôi lấy tay bịt miệng Dịch Phàm lại, “Tôi không muốn nghe, tôi không phải là Trúc Thanh, Tôi là Trương Tĩnh Chi, anh biết không?” Tôi nhìn thẳng vào mắt Dịch Phàm, trong tôi cũng là một cô gái quật cường không chịu khuất phục.

“Em là Trương Tĩnh Chi, em sẽ yêu anh, dùng cách của em để yêu anh mà không phải là Trúc Thanh, Trương Tĩnh Chi yêu anh, em không cầu xin anh phải quên đi Trúc Thanh, em chỉ hy vọng anh có thể coi em là bản thân em, cho em một cơ hội yêu anh, cũng là cho anh một cơ hội yêu người khác, được không?” Giọng nói của tôi kiên định, không phải là một Trương Tĩnh Chi nhát gan sợ phiền phức, không phải là Trương Tĩnh Chi do dự không dám quyết, mà chính là tôi, là một người lấy tình cảm của mình ra để đánh cược một lần.

Tôi lặng lẽ chờ đợi đáp án từ Dịch Phàm, nhìn Dịch Phàm, từ trong ánh mắt của Dịch Phàm tôi nhìn thấy rõ sự kinh ngạc, cảm động cùng thương tiếc, Dịch Phàm không nói gì, chỉ ôm tôi vào lòng, dùng cằm nhẹ nhàng xoa xoa dựa vào vai tôi, tôi biết anh đã đáp ứng, vào giờ khắc này, lòng tôi trùng xuống, bước vào thế giới này đã hơn ba tháng, lần đầu tiên tôi thấy mình rất kiên định, xin lỗi cha mẹ, có lẽ tôi không nên như vậy, chỉ là người đàn ông ở trước mặt tôi thật sự làm lòng tôi đau đớn, rất đau đớn....

7. Chương 13-14

CHƯƠNG 13: THỊ VỆ

Dịch Phàm gặp thích khách rồi bị thương khiến mọi người đều rất căng thẳng khẩn trương, tuy rằng không có nguy hại gì nhưng việc một Vương gia gặp chuyện như vậy cũng không thể cho qua được, vì thế trong biệt viện có rất nhiều thị vệ canh giữ, người nào cũng canh gác chặt chẽ bởi vì thích khách kia không phải lần đầu tới ám sát Dịch Phàm, hơn nữa mỗi lần đến ám sát kiếm pháp của thích khách càng lúc càng lợi hại.

Từ sau sự kiện thích khách kia đã qua mười lăm ngày, trong biệt viện xuất hiện một người lạ mặt do Hoàng đế phái tới bảo vệ Dịch Phàm tên là Trầm Triệu Thiên.

Hôm đó, tôi đang ôm chiếc áo bông thật dày ra ngoài phơi nắng, mùa đông đã đến, ánh nắng tuy chói chang nhưng không gây khó chịu như mùa hè.

Cảm giác có người đang quan sát mình, tôi mở mắt, thấy cách đó không xa một người đàn ông mặc bộ y phục xanh đen, chừng ba mươi tuổi, đang ngẩn ra nhìn tôi, không cần hỏi, nhất định anh ta lại nhìn nhầm tôi là Trúc Thanh rồi, đến tôi cũng ngạc nhiên khi nghĩ mình giống cô ấy đến như vậy.

Tôi hướng về anh ta cười, “Tôi không phải là Trúc Thanh.”

Thấy nụ cười của tôi, anh ta ngẩn ngơ, sau đó cũng nở nụ cười rất ấm áp như ánh mặt trời, một người đàn ông rất ôn hòa, tuy chúng tôi chưa có giao tiếp gì, nhưng tôi thích người này.

“Ta biết muội không phải là Trúc Thanh.”

“Hả? Tôi và cô ấy không giống sao? Sao huynh lại nhận ra?” Tôi ngạc nhiên.

“Ha ha, bởi vì Trúc Thanh chưa bao giờ cười dịu dàng với ta như thế.” Anh ta cười, ánh mắt khẽ nheo lại, bước đến bên cạnh tôi, “Muội chính là người mà Tiêu Phi nói là hồ ly dụ dỗ gì đó đúng không? Ha ha, làm cho Dịch Phàm đầu óc mê muội choáng váng đến mức không muốn quay về kinh thành nữa.”

Tôi? Dụ dỗ? Xin đi, có ai thấy tôi giống kẻ chuyên đi dụ dỗ người khác sao? Chỉ có Đường Huyền mới xứng từ từ này thôi, sử dụng từ này vào tôi là làm nhục tôi đó! Tôi liếc xéo anh ta một cái, “Tôi không phải là người đi dụ dỗ người khác, tôi là Trương Tĩnh Chi...”

Tôi và Trầm Triệu Thiên quen nhau như vậy, anh ta hiền hòa, hay cười, chúng tôi nhanh chóng trở thành bạn bè.

“Huynh tới đây làm gì?”

“Hoàng thượng phái ta tới để bảo vệ Dịch Phàm.”

“Huynh là ai?”

“Thị vệ, tiểu thị vệ.” Anh ta cười.

Tôi không tin, có thị vệ nào dám gọi tục danh của Vương gia đâu?

“Thích khách kia rất lợi hại sao?”

“Đúng vậy, cho nên Hoàng thượng mới phái ta đến đây.”

“Huynh rất giỏi hay sao?”

“Bình thường thôi, ha ha.”

“Huynh biết Trúc Thanh?”

“Biết.”

“Bằng hữu?”

Trầm Triệu Thiên lắc đầu.

“Yêu thầm nàng ta?”

Trầm Triệu Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu, vui vẻ nhìn tôi: “Sao muội lại nghĩ ra nhiều vấn đề như vậy?”

Tôi trừng mắt, hỏi tiếp: “Huynh và Trúc Thanh rất thân quen phải không?”

“Cứ cho là như vậy đi”

“Vậy rốt cuộc hai người là quen biết nhau như thế nào?”

“Ta cũng không biết, lần đầu tiên Trúc Thanh gặp ta đã không thích ta rồi, không bao giờ trò chuyện vui đùa với ta.” Trầm Triệu Thiên cười ảo não.

“Vì sao?”

Nửa ngày không thấy trả lời, tôi quay lại phát hiện Trầm Triệu Thiên đã đi mất từ lúc nào, xem tốc độ của anh ta có thể thấy khinh công của anh ta khá giỏi. Như vậy là “cục cưng” này không nhận nhầm mình như người khác. (Dịch cục cưng theo đúng nguyên văn).

Trầm Triệu Thiên trên danh nghĩa tới để bảo vệ Dịch Phàm nhưng tôi thấy hình như anh ta nhân cơ hội này đến đây nghỉ ngơi thì có, bởi vì hai ba ngày qua tôi đều gặp mặt anh ta, có vẻ như anh ta không ở bên cạnh để bảo vệ Dịch Phàm, đương nhiên là tôi không hy vọng Trầm Triệu Thiên lúc nào cũng kề kề bên cạnh Dịch Phàm, như vậy cũng tốt, nếu không làm sao tôi có thể ở bên Dịch Phàm được chứ, hắc hắc.

Hỏi Dịch Phàm thân phận của Trầm Triệu Thiên, Dịch Phàm chỉ nói đó là thị vệ của Hoàng thượng, là một người rất cố chấp cao ngạo, không bao giờ thích xen vào chuyện chính sự của Hoàng gia, chỉ là do nợ ân tình rất lớn của Hoàng thượng, vì thế mới ở lại làm thị vệ thân cận cho Hoàng thượng.

Haizz, người ở thời đại này đúng là cứ nợ một ân tình gì thì sẽ “lấy thân báo đáp”, hắc hắc, ý tôi nói, nếu nhân tình không trả hết được, như vậy cả đời chỉ biết làm trâu làm ngựa hay sao? Nói điều này với Dịch Phàm, Dịch Phàm nghiêm túc bảo, “Triệu Thiên không phải nô tài, không ai có thể giữ hắn ở lại nếu hắn không muốn, ngay cả hoàng huynh cũng rất kính trọng hắn.”

Choáng! Tôi trợn mắt, thế chẳng phải Trúc Thanh thường xuyên vô lễ với anh ta hay sao?

Mấy ngày này tôi sống trong mật ngọt, bởi vì tôi thấy trong thời gian này Dịch Phàm đối xử với tôi coi tôi là Trương Tĩnh Chi, mà không phải người thay thế Trúc Thanh.

Nhiệt độ càng lúc càng lạnh, có phải sẽ có tuyết rơi hay không? Tôi sắp được thấy tuyết ở thời đại này rồi, nghĩ đến rất hưng phấn, hơn nữa cũng sắp đến sinh nhật tôi rồi, hình như không có quy định sẽ không được tổ chức sinh nhật? Hắc hắc.

Ngại không dám nói với Dịch Phàm tôi muốn tổ chức sinh nhật, người nào đó có cho là tôi muốn đòi quà này nợ không nhỉ? Ấm chỉ cho Dịch Phàm biết bằng cách nào đây? Vấn đề rất lớn đó nha!

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ cười khúc khích, liếc nhìn Nguyệt Thiên đang đứng bên cạnh nghi ngờ có phải tôi ngủ nhiều quá đến dần độn không. Lại để ý đến Nguyệt Thiên, đúng là một tiểu nha đầu ngốc mà.

CHƯƠNG 14: BẰNG HỮU

Buổi sáng ngủ dậy, trước tiên luyện kiếm pháp, hai ngày trước Trầm Triệu Thiên dạy cho, tuy rằng không có uy lực gì, chỉ là học để chơi thôi nhưng lại rất hữu ích, Trầm Triệu Thiên nói để cho tôi rèn luyện sức khỏe, để cả ngày khỏi phải lúc nào cũng phơi nắng, tôi rất muốn nói cho Trầm Triệu Thiên biết phơi nắng rất có lợi cho sức khỏe, nhưng có khi anh ta sẽ chẳng hiểu gì, cho nên mới bỏ qua việc giải thích để khỏi uống phí công sức.

Luyện một lúc trên người đã thấm mồ hôi, Nguyệt Thiên mang khăn mặt và trà đến, hôm nay luyện rất chăm chỉ, nghỉ ngơi một lúc đã.

Vừa mới định vào nhà thì thấy Trầm Triệu Thiên cười hì hì bước vào sân.

“Không luyện kiếm nữa à?” Trầm Triệu Thiên hỏi.

“Hi hi, đủ rồi.” Tôi tươi cười với Trầm Triệu Thiên.

“Nha đầu lười! Sao mà đủ rồi được? Nhìn muội luyện kiếm khó coi quá. Muội luyện đã ba ngày rồi mà một chút phong độ cũng không có, thật là ngốc mà! Ta đây chỉ một lần là biết” Trầm Triệu Thiên rất muốn nhớ lại hồi ức lịch sử quang vinh của mình.

“Huynh chỉ nhìn một lần là biết! Đại ca! Câu này huynh nói tám lần rồi.”

Xem thường tôi, đả kích tôi, thật không biết cổ vũ một người đang mới bắt đầu điểm nào là quan trọng nhất, nhìn là biết không thể làm thầy giáo được rồi.

“Huynh rồi lắm sao? Ngày nào cũng chạy đến chỗ tôi, tốt xấu gì tôi cũng là người được Vương gia rất ”cưng chiều“! Huynh không sợ Dịch Phàm sử dụng công phu đem huynh - tôi bẻ tay kêu ”răng rắc”, vui vẻ hỏi Trầm Triệu Thiên.

“Hắn sẽ không!” Trầm Triệu Thiên khẳng định.

Cho tôi xin đi, đại ca, đừng cười như thế, mắt tôi vốn không to, cười nữa sẽ không nhìn thấy gì hết.

“Huynh khẳng định như vậy?” Tôi nghi ngờ, sao Trầm Triệu Thiên lại rất khẳng định chắc chắn như vậy?

“Huynh có vợ chưa?”

“Không có.”

“Không có?” Tôi kinh ngạc, chậm rãi đi vòng quanh Trầm Triệu Thiên hai vòng, quan sát tỉ mỉ anh ta, điều kiện cũng không tồi nha, cũng rất chững chạc, ở thời đại này sao còn chưa lấy vợ chứ? chẳng lẽ...anh ta có sở thích khác? Nghĩ vậy, tôi thần bí ghé sát vào tai Trầm Triệu Thiên, nhìn vẻ mặt khó chịu của anh ta, thì thầm hỏi: “Thích đàn ông?”

Trầm Triệu Thiên nhìn vẻ mặt thần bí của tôi, hóa ra tôi lại hỏi vấn đề này, liền lắc đầu cười.

Không thích đàn ông! Vậy? Tôi liếc nhìn “phía dưới” của anh ta, hiểu rồi, nhất định là có điều khó nói đây, khó trách, khó trách! Thấy tôi mang vẻ mặt bưng bít tính ngỗ, Trầm Triệu Thiên mơ hồ, tôi ôm vai Trầm Triệu Thiên, cười gượng hai tiếng nói: “Rất thông cảm với huynh, đại ca, nhưng huynh cũng đừng buồn trong lòng, hơn nữa cũng không nên giấu bệnh sợ thầy.”

“Muội có ý gì?” Ánh mắt Trầm Triệu Thiên ánh lên sự nguy hiểm.

“Không cần giấu tôi, tôi là ai chứ? Hi hi, huynh cũng không thích nữ nhân, hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, nhất định là....cái kia có vấn đề.”

“Cái gì?”

Tôi dùng ánh mắt dừng lại nơi “vị trí quan trọng” của Trần Triệu Thiên, vẻ mặt thông cảm với anh ta.

Trần Triệu Thiên đưa mắt nhìn theo hướng mắt của tôi, trong giây lát cũng dừng xuống dưới.

Nguy rồi, tôi không nên nói thẳng ra như vậy! Tổn thương đến lòng tự trọng của anh ta! Tôi hối hận rồi, càng thông cảm nhìn Trần Triệu Thiên. Đột nhiên đúng lúc đó, Trần Triệu Thiên bắt giữ tôi lại, không cho tôi kịp phản ứng, tôi đã bịp kẹp dưới nách anh ta, “Đét” một tiếng, mông của tôi bị đánh một cái.

Đau quá! Mông của tôi!

“Nha đầu xấu mắt này! Dám nguyên rửa ta!” Trần Triệu Thiên vừa cười vừa mắng.

“Trần Triệu Thiên, huynh dám đánh tôi?” Tôi tức giận kêu to.

“Đánh muội thì làm sao?” Trần Triệu Thiên cười.

Cái mông lại bị đánh cái nữa, nước mắt tức giận ứa ra.

“Tôi sẽ bảo Dịch Phàm giết huynh!” Tôi cắn răng nói.

“Hắn giết không được ta!”

“Đét”! Lại một phát nữa.

“Cái tên khốn kiếp này, nam nữ thụ thụ bất thân, huynh có hiểu không? Tôi nguyên rửa huynh, nguyên rửa cả đời huynh sẽ không cưới được vợ.”

Trần Triệu Thiên cuối cùng cũng thả tôi xuống, trên mặt tôi còn đang nhoe nhoét, anh ta giả bộ hung tợn nói: “Còn dám nói bậy, ta liền ”làm” luôn! Cho muội xem ta có làm được không!”

Thấy Trần Triệu Thiên cố gắng giả vờ hung ác, tôi bật cười một tràng, “Huynh sẽ không dám đâu! Dịch Phàm sẽ đem huynh đi thiến!”

Trầm Triệu Thiên cũng vui vẻ, xoa xoa mặt tôi, “Chưa thấy ai như muối! Trong mắt vẫn còn nước mắt mà vẫn cười được.”

Trên mặt tôi vẫn đỏ ửng, tôi cũng không muốn khóc đâu, nhưng thực sự anh ta đánh rất đau mà.

“Huynh xuống tay thật độc ác, tôi phải nói cho Dịch Phàm biết.” Tôi uy hiếp.

“Hai ngày này đừng đi tìm Dịch Phàm, tâm trạng của hắn không tốt lắm.” Trầm Triệu Thiên nói.

Dịch Phàm tâm trạng không vui, khó trách hôm nay không thấy anh đến chỗ tôi. Có phải tôi rất sợ ý không.

“Dịch Phàm sao vậy? Tôi muốn đi thăm.”

Nói xong tôi chạy ra ngoài, Trầm Triệu Thiên không giữ tôi lại, chỉ cười cười.

“Chuyện của nam nhân, nữ nhân đừng hỏi loạn, cứ gốc như muối là hay nhất.”

Chủ nghĩa đàn ông! Hừ, tôi khinh! Tôi quay lại làm mặt quỷ với Trầm Triệu Thiên.

“Hai ngày tới ta cũng phải ra ngoài, có một số việc phải làm.” Trầm Triệu Thiên nói.

“Lúc nào trở về?”

“Ít nhất cũng phải ba bốn ngày, cũng chưa chắc chắn lắm.”

Ồ! Như vậy sinh nhật tôi anh ta sẽ không về kịp rồi phải không? Tôi thất vọng.

“Có thể trở về sớm một chút được không?” Tôi chưa bỏ ý định, hỏi tiếp, “Ngày kia có thể về được không? Tôi có việc quan trọng lắm.”

Trầm Triệu Thiên nhìn tôi cười: “Để ta suy nghĩ đã.”

Có thể trở về, Có thể trở về, về mặt tôi chờ mong câu trả lời của anh ta, Trầm Triệu Thiên lắc đầu, sau đó nói: “Không được.”

8. Chương 15-16

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 15 - 16

CHƯƠNG 15: TAN NÁT CỐI LÒNG

Cuối cùng có tuyết rơi! Đó là vào buổi tối trước hôm sinh nhật của tôi, buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, ngoài cửa sổ một màu trắng xóa.

Hai ngày qua tâm trạng Dịch Phàm đúng là không vui, sắc mặt lúc nào cũng đen sì, vẫn còn bận lòng vì chuyện thích khách sao? Tôi không dám hỏi, cũng không dám nói cho Dịch Phàm biết hôm nay tôi tròn hai mươi tuổi.

Buổi trưa, ăn mì xong, tôi nhắm mắt cầu nguyện ba điều ước, thứ nhất, hy vọng ở thế giới hiện đại cha mẹ luôn khỏe mạnh, vui vẻ hạnh phúc; thứ hai, hy vọng Dịch Phàm sớm vui vẻ trở lại, khỏe mạnh như ý; thứ ba, hy vọng Dịch Phàm có thể yêu tôi suốt đời.

Ở trên giường mê mải một lúc, trong lòng luôn nhớ Dịch Phàm, hôm nay cũng không được gặp Dịch Phàm, vì thế tôi quyết định đi tìm anh, đang lúc tâm trạng anh không vui, không phải tôi càng nên ở bên cạnh chăm sóc anh hay sao?

Bước vào Tiêu Tương hiên nơi Dịch Phàm ở, một biệt viện lớn như vậy nhưng không có một hạ nhân nào, ngay cả bóng một thị vệ cũng không có, kỳ lạ, không sợ sẽ có thích khách sao? Tôi thầm kinh ngạc, đẩy cửa bước vào cửa điện, chợt nghe tiếng Dịch Phàm quát: “Cút đi.”

Dịch Phàm muốn đuổi tôi đi? Tôi giật mình, nhưng vẫn bước tới bên cạnh bàn, lấy tay xoa bờ vai của anh, dịu dàng nói: “Là em đây, cũng muốn đuổi em đi sao?” Dịch Phàm quay lại, chưa từng thấy bộ dạng anh như vậy, trong mắt tràn ngập sự đau xót, khi anh nhìn tôi, ánh mắt dịu đi, nhẹ nhàng kéo tôi ôm vào lòng. Tôi lo lắng định nói an ủi gì đó với anh, anh vụt đứng dậy, bế tôi lên bước vào giường.

Anh sao vậy? Nghe hơi thở của Dịch Phàm, tôi biết anh đã uống rượu, trong lòng bối rối, hai tay chỉ biết nắm chặt vạt áo của anh, anh đặt tôi nằm trên giường, không chờ tôi ngồi dậy, anh đè lên người tôi, môi áp vào môi tôi chậm chậm hôn xuống....

Sao cả người tôi nóng rực lên thế này? Tim đập thành thịch, đôi môi anh di chuyển hôn lên đôi mắt tôi rất nhẹ nhàng, di chuyển xuống đôi môi tôi rồi miết lấy, dùng lưỡi quấn lấy môi tôi, tay anh chạm đến đâu thì chỗ đó của tôi nhen nóng như ngọn lửa, một sự khát khao khôn xiết trào dâng trong lòng, tôi không thể khống chế nổi mình, tay đặt lên bờ vai anh, chìm đắm theo anh, phía dưới cảm nhận rõ ham muốn mãnh liệt của anh, tay anh chạm vào chỗ đó tôi như bị điện giật, ôm chặt lấy anh, cảm nhận được sự đáp ứng của tôi, anh càng ôm chặt tôi hơn, nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt, anh gần như sắp đưa vào trong tôi....

“Trúc Thanh” Dịch Phàm gọi khẽ, giống như một tia chớp làm tôi bừng tỉnh, là anh gọi tên Trúc Thanh, không phải tôi, đầu óc tôi trở nên tỉnh táo, sự nhục nhã giống như thủy triều tràn tới, tôi gắng sức đẩy anh ra, đồng thời chống cự lại khao khát của bản thân, Dịch Phàm khó hiểu nhìn tôi.

“Em là Trương Tĩnh Chi!” Tôi hét to, nghẹn ngào.

Quần áo trên người tôi hầu như đã cởi ra hết, Dịch Phàm cũng gần như trần trụi, tôi nhìn thẳng vào Dịch Phàm, hai người cứ nhìn nhau như vậy, quyết không để nước mắt rơi, tôi không phải là Trúc Thanh của anh, không phải! Sau một hồi, dục vọng trong mắt anh đã không còn, trở nên nguội lạnh, Dịch Phàm lạnh lùng đứng lên, không nói một lời nào, mặc quần áo bước xuống giường, rời đi không hề quay đầu lại.

Nhìn theo bóng Dịch Phàm bỏ đi, tôi tê liệt ngã xuống giường, trong lòng thấy đau đớn, hôm nay là ngày sinh nhật tôi hai mươi tuổi, tôi dự định sẽ trao hết bản thân mình cho Dịch Phàm nhưng người anh gọi tên ở trên giường lại không phải là tôi.

Tôi ngồi chết lặng lạnh lẽo trên giường, đến khi không biết thời gian trôi bao lâu rồi tôi mới bắt đầu chậm rãi mặc quần áo một cách rất khó khăn, trái tim tan nát, còn để ý tới hình thức làm gì, không phải vậy sao? Trách ai đây? Ngay từ đầu tôi đã biết Dịch Phàm yêu người đã chết tên là Trúc Thanh rồi, cho nên việc Dịch Phàm đối xử tốt với tôi nhiều như vậy cũng là vì tôi giống Trúc Thanh, chẳng phải tự tôi lừa gạt chính mình hay sao? Nếu như Dịch Phàm không yêu Trúc Thanh nhiều đến như vậy, thì tôi làm sao lại cảm động vì anh cơ chứ? Tình cảm này vốn bắt đầu từ sự cảm động của tôi, rồi lại bắt người ta làm theo ý mình! Dịch Phàm chỉ quan tâm đến hình thức bề ngoài của tôi mà thôi, còn không hề quan tâm đến tâm hồn, đến con người bên trong tôi, cho nên tôi không nên khóc, không được khóc, Trương Tĩnh Chi, mày dọa người khác còn chưa đủ à, khóc chỉ làm cho người ta càng khinh thường mày thêm! Kỳ lạ quá, trong lòng muốn khóc nhưng tôi lại không khóc được, tôi cũng bội phục bản thân mình thật kiên cường.

Trương Tĩnh Chi ơi Trương Tĩnh Chi, tại sao mày luôn gặp phải chuyện như này chứ? Dương Bình từng hứa sẽ yêu mày cả đời, nhưng chưa quá một năm đã yêu Đường Huyền rồi, mày yêu sai người một lần rồi, lần này, mày lại yêu phải một người luôn chung thủy với tình yêu cũ, cũng lại yêu sai một lần nữa. Tình yêu, nếu đã không thuộc về mày thì thôi, việc gì phải miễn cưỡng?

Trở về Phong Hòa quán, Nguyệt Thiên đón tôi ở cổng, “cô nương, Trầm đại gia đến!” Nhìn thấy vẻ thất thần của tôi, Nguyệt Thiên sưng sốt.

“Em đi làm việc của em đi, tôi đi nghỉ ngơi một lát!”

Tôi mệt mỏi nói với Nguyệt Thiên rồi bước vào phòng, Trầm Triệu Thiên đang ngồi chờ tôi, thấy tôi bước vào liền vui vẻ gọi to: “Nha đầu, tới đây xem ta mang về cái gì uội đây này, một cây chủy thủ rất tinh xảo, rất hợp với muội.”

Tôi yếu ớt cười gượng với Trầm Triệu Thiên, người lão đảo không vững, Trầm Triệu Thiên nhìn thấy sắc mặt tôi bất thường liền bước tới đỡ lấy tôi, vừa định mở miệng hỏi thì tôi đã nói: “Đừng hỏi gì hết, cho tôi mượn vai một chút, được không?”

Tôi khẽ khàng nói, định là thể hiện sự vui vẻ với Trầm Triệu Thiên nhưng lại không làm nổi.

Trầm Triệu Thiên thông minh hiểu ngay, chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy tôi, áp đầu tôi tựa vào vai mình, nói: “Nha đầu ngoan, cứ dùng đi, không phải trả tiền đâu.”

Lúc này những giọt nước mắt bị nghẹn lâu rồi liền tuôn trào ra, tôi cố gắng không để mình khóc thành tiếng, chỉ để nước mắt âm thầm rơi.

“Nếu không muốn khóc thành tiếng thì cắn vào vai ta đi.” Trầm Triệu Thiên nói.

Chưa bao giờ nước mắt tôi lại nhiều như vậy, cứ tuôn trào cho đến khi không còn nước mắt để mà chảy ra nữa.

“Trúc Thanh thật sự tuyệt vời đến vậy sao? Tôi so với cô ấy kém cỡ đến vậy sao?” Tôi không cam lòng hỏi.

“Nàng ta không tốt, không dịu dàng như muội, không đáng yêu như muội, cũng không hồn nhiên như muội, cũng không xinh đẹp bằng muội.” Trầm Triệu Thiên lấy tay vừa vỗ về tôi vừa chậm rãi nói.

“Vậy tại sao Dịch Phàm lại chỉ yêu cô ấy?”

“Bởi vì Trúc Thanh đã chết rồi, cho nên đối với hắn Trúc Thanh không hề có bất cứ một khuyết điểm gì, trong ký ức của hắn chỉ lưu lại những điều tốt đẹp nhất ở nàng ta, do vậy những ký ức đó của hắn càng lúc càng tươi đẹp hoàn mỹ.” Trầm Triệu Thiên nói.

Cuối cùng tôi đã hiểu, trong lòng Dịch Phàm không hề có tôi, mà chỉ có Trúc Thanh, Trúc Thanh là tốt đẹp nhất, Trúc Thanh là tất cả, mặc dù Dịch Phàm đã tiếp nhận tôi, nhưng chỉ là con người bề ngoài của tôi, là người thay thế cho Trúc Thanh mà thôi.

Hiện thực luôn tàn khốc như vậy, tại sao tôi lại không nhận ra? Ngay lúc này, tôi đã quyết định từ bỏ cuộc sống này, tôi phải rời khỏi đây.

CHƯƠNG 16: BỎ TRỐN

Âm thầm chuẩn bị tất cả mọi thứ thật chu đáo trước khi bỏ đi, bắt đầu từ ngày đó, Dịch Phàm chưa từng bước tới Phong Hòa quán nơi tôi ở, càng thất vọng, tôi càng bắt buộc mình cần phải tỉnh táo.

Cuối cùng đã đợi được đến ngày đó, sau hai ngày tuyết lớn đã ngừng rơi, nghe Nguyệt Thiên nói sáng sớm Vương gia cùng Trầm Triệu Thiên đã đi rồi, thị vệ trong phủ hầu như cũng đi theo gần hết. Tôi vô cùng hồi hộp, vất vả chờ đợi mãi cho đến khi trời tối vẫn không nghe tin tức họ trở về, đây chẳng phải là cơ hội trời cho hay sao?

Nghe tiếng thở đều đều của Nguyệt Thiên biết nha đầu đã ngủ say, tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, không cài nam tran mà mặc bộ quần áo lằn trước đi sẵn sẵn, rất gọn gàng đi đứng thuận tiện. Lúc ra khỏi cửa viện, tôi không hề quay đầu lại nhìn, không muốn lưu luyến gì ở nơi này, bởi vì ở đó không có bất kỳ thứ gì thuộc về tôi.

Lúc lặng lẽ ra khỏi cổng lớn, tôi không để ý đằng sau một bóng người nho nhỏ im lặng nhìn tôi bỏ đi, sau đó rất thuần thực thấp mấy nén hương cắm vào lư hương, một mùi hương bay ra ngoài cửa sổ, bay ra khỏi phòng.

Sau này, tôi từng suy nghĩ việc bỏ đi của mình lúc đó có đúng đắn không, bước vào thời đại này thì bản thân mình đã là một người khác rồi, nếu tôi cứ thế an tâm hưởng thụ cuộc sống an nhàn như vậy, làm người thay thế cho Trúc Thanh, cứ lẳng lặng mà sống ở thời đại này chẳng phải cho người ỉn nhiều điều tốt đẹp hơn sao? Nhưng chính tôi đã muốn lựa chọn sự bỏ đi, không hề hối hận đã chọn một con đường khác ỉn.

Vào chuồng ngựa dắt một con ngựa ra, may mà không có ai phát hiện rồi len lén đi theo cửa ngách ra ngoài, trèo lên ngựa, tuy rằng không thuần thực lắm nhưng cũng không đến mức bị ngã ngựa, lúc này gan của tôi rất rất lớn, ngay cả việc cưỡi ngựa cũng được phát huy đặc biệt, phi ngựa chạy thật nhanh cũng không hề thấy sợ hãi. Cứ như vậy tôi cho ngựa chạy về hướng tây hơn 30 dặm đường rồi xuống ngựa, đeo túi đồ lên người, trước tiên làm một ván trượt tuyết, trong biệt viện vương gia không thiếu người khéo léo, tuy không có cờ lê để sử dụng nhưng bọn họ vẫn làm được ván trượt tuyết rất tinh diệu.

Xin lỗi nhé ngựa ơi, mời mày tiếp tục chạy một mình về phía trước, ngàn vạn lần đừng quay lại, tôi vỗ vỗ con ngựa, nhắm mắt, tay cầm chuỷ thủ, nhắm tâm đâm vào mông ngựa một nhát, nghe tiếng con ngựa hí dài một tiếng rồi chạy bốn vó về hướng tây. Còn tôi đi về hướng Bắc, vừa đi vừa xoa đầu chân của mình, đại khái là sau năm trăm mét tôi mới dùng ván trượt tuyết chống gậy bay về phía trước.

Vĩnh biệt Dịch Phạm! Xin lỗi Trầm Triệu Thiên, lúc đi không nói một tiếng, chắc hai người không bao giờ nghĩ tôi lại dùng cách này để bỏ trốn, cho dù hai người có đuổi theo con ngựa kia thì cũng chỉ phát hiện trên lưng ngựa trống không mà thôi.

Gió và tuyết tạt vào mặt, thời tiết càng lúc càng lạnh, tay tuy đã đeo găng dày nhưng vẫn buốt cóng. Tôi cũng không biết mình phải đi về đâu, chỉ duy nhất một ý nghĩ là phải rời xa nơi này, càng xa càng tốt.

Trời sáng dần, sau đó lại đến tối, rồi đến hoàng hôn ngày hôm sau ,cuối cùng tôi đã tới một thị trấn nhỏ sát biên giới.

“Xin mời khách quan, khách quan muốn ở trọ phải không?”

Tôi gật đầu, liếc nhìn vào trong khách điểm, khách bên trong cũng không nhiều, chỉ ngồi thừa thớt năm, sáu người, có hai bà cháu ngồi ở bàn ngay bên cạnh cửa ra vào, đàn tỳ bà đặt lên bàn, chắc là ca hát để kiếm sống, còn lại vài người nhìn hình thức bên ngoài là lữ khách bình thường, chỉ có hai người đàn ông một béo một gầy ngồi ở trong một góc về mặt hung ác đang nhìn tôi. Không để ý đến hai tên đó quan sát chăm chú nhìn mình, tôi yêu cầu tiểu nhị tìm cho tôi một căn phòng nhỏ sạch sẽ, rồi dọn mang đồ ăn vào phòng cho tôi.

Theo tiểu nhị đi xem phòng trọ, cũng khá sạch sẽ, tiểu nhị còn mang nước ấm và đồ ăn tối, lau qua người một chút, ngay cả giày cũng không thềm cởi ra, tôi cứ để nguyên như thế rồi lên giường nằm ngủ, trong lúc

đang mơ màng thấy trên người ngựa ngựa, hình như có hai bàn tay đang sờ soạng, tôi mở bừng mắt, một khuôn mặt xấu xí phóng đại đập vào mắt mình.

“A!” Tôi hét lên sợ hãi nhưng không có âm thanh nào thoát ra, chẳng lẽ tôi mất tiếng? Muốn giãy dựa ngồi dậy nhưng cả người không thể động dậy được, trong lòng càng sợ hãi.

Thấy tôi tỉnh dậy, chủ nhân của gương mặt xấu xí kia lại vỗ tay cười rất to, quay sang nhìn người bên cạnh nói: “Đại ca, người đàn bà này tỉnh rồi.”

“Tỉnh dậy là tốt rồi, như vậy càng thú vị phải không?” Tên đó dừng tay đang sờ soạng tôi, cườu dâm dăng nói.

Tôi kinh hãi như muốn ngất đi. Hai tên này, chính là hai tên một béo một gầy ngồi ở trong góc khách điếm kia.

“Giải huyết cho nàng ta, để như vậy chẳng khác gì người chết cả.” Tên béo nói, tên gầy liền giải huyết trên người tôi.

“Cứu...” Không đợi tôi mở miệng, một bàn tay đã bịt miệng tôi lại, tôi giãy dựa nhưng không thể thoát khỏi sự khống chế của chúng, tôi đập vào chiếc giường gây ra tiếng động rất to nhưng không một ai đến cứu tôi, ở nơi này sao mọi người lại ngủ say như chết vậy chứ? Nỗi tuyệt vọng trào lên. Chẳng lẽ hôm nay tôi sẽ chết ở đây sao? Tôi hao tổn công sức tìm cách trốn đi tới đây, kết quả của tôi chính là như này hay sao? Nước mắt lặng lẽ trào ra.

“Người đàn bà này cương ngạnh quá. Đại ca, làm gì bây giờ?”

“Đừng gấp, cho nàng ta uống viên này vào, đảm bảo lát nữa sẽ chẳng khác gì mấy tiểu cô nương ở kỹ viện đâu.” Tên cao gầy nói xong liền giữ cằm tôi, chiếc cằm như bị bóp nát, miệng bị mở ra, một viên thuốc được nhét vào miệng tôi, rồi trôi xuống họng.

“Hai chúng ta ai trước ai sau?”

“Đương nhiên là ta làm trước rồi.”

“Đại ca, vì sao lần nào cũng là huynh làm trước vậy?”

Chiếc áo ngoài đã bị xé rách, tôi đã gần như kiệt sức rồi, có lẽ đây chính là vận mệnh của tôi, tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy hai tên hung ác này đang giở trò trước mặt tôi.

“Vậy thì ta làm trước, các ngươi tính sao?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng bọn chúng, hai tên kinh hãi dừng tay lại.

Quay lại nhìn giật mình thấy đằng sau mình lại một thiếu niên, lập tức bình tĩnh, tên béo nhe răng cười nói: “Bằng hữu dựa vào gì mà ăn nói lớn tiếng chẳng đầu vào đâu vậy?”

“Dựa vào cái này.” Thiếu niên nói xong, tuốt kiếm ra, kiếm quang lóe lên làm cho hai tên không kịp phản ứng, tên mập mập ngã lăn xuống, máu trào ra nền đất, bắn lên người tôi, tôi sợ đến đờ ra.

Tên gầy choáng váng, ngơ ngác nhìn người trước mặt, sau đó hét lên sợ hãi, nhưng tên mập đã chết rồi, liền lao ra ngoài cửa sổ, “Bình” một tiếng, cửa sổ bị phá, tên gầy mất bóng dáng, người thiếu niên kia không đuổi theo, bước đến giường, cuối cùng tôi đã nhìn rõ người này. Lông mày rậm, ánh mắt sắc bén, làn môi mỏng mím chặt, sống mũi thẳng tắp khiến cho khuôn mặt của người thiếu niên càng gầy. Khuôn mặt này làm tôi liên tưởng đến nham thạch, quật cường, kiên định, lạnh lùng, luôn thờ ơ với bất kể cái gì, ngay cả bản thân mình.

Sao vậy nhỉ? Mùi vị trên người thiếu niên làm tôi có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó rồi

9. Chương 17-18

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 17 - 18

CHƯƠNG 17: DƯỢC TÍNH

Người thiếu niên nhìn vào tôi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Tôi cúi đầu, thấy quần áo trên người hầu như đã bị xé rách tơi tả, bộ dạng bây giờ thật sự không thể để người khác nhìn thấy, liền kêu lên một tiếng, vội vàng quấn chăn vào người. Thiếu niên nhìn thấy hành động của tôi, ánh mắt toát lên vẻ chế giễu.

“Cám ơn huynh,” Tôi nói khẽ, không dám tưởng tượng vừa rồi nếu không có anh ta thì bây giờ tôi còn có thể an toàn ngồi ở đây không.

Anh ta hừ một tiếng, chậm rãi nói: “cô nương cũng không cần phải cảm tạ ta, ta cứu cô nương cũng không phải là có ý tốt gì.”

Anh ta vừa nói xong, tôi không hiểu ý anh ta là gì.

“Nếu không phải cứu tôi, vậy sao lại giết tên kia?” Tôi chỉ vào thi thể trên mặt đất, ngăn sự sợ hãi trong lòng, cố lấy giọng bình tĩnh để nói.

Anh ta nhìn lướt qua thi thể coi đó như là loại phế phẩm trên mặt đất, trên mặt không tỏ thái độ gì, “Bởi vì bọn chúng gây rối loạn phiền đến sự nghỉ ngơi của ta, cho nên ta làm bọn chúng câm miệng, trên đời này không ai yên lặng hơn so với người chết cả.”

“Huynh có thể quay mặt đi một chút được không? Tôi muốn mặc quần áo, dù sao cứ để tôi như này nói chuyện với huynh có vẻ không phải phép lắm.”

Anh ta không trả lời mà đi tới bàn uống nước trong phòng ngồi xuống, có vẻ anh ta không phải là người lợi dụng người khác đang gặp khó khăn, tôi thở phào, thò tay lấy quần áo, nhưng tay lại không nhúc nhích mà cứ run lên bần bật, sau vài lần cố gắng nhưng cũng không thể mặc vào người được, trong lòng sốt ruột, tuy rằng giờ đang là mùa đông giá rét nhưng trên trán mồ hôi lại túa ra.

Trong ngực cảm giác nóng rực, trong bụng cũng nóng như lửa, cả người thấy khó chịu, quần áo cầm trong tay cũng không mặc nổi lên người. Tôi thất kinh, vừa rồi hai tên kia đã cho tôi uống thuốc gì? Cố gắng chống đỡ cơn nóng trào lên cổ, cả mặt cũng nóng phừng phừng, thần trí bắt đầu mơ hồ.

Tôi lảo đảo bước xuống giường, một loại dự cảm khó hiểu làm tôi không tự chủ được bản thân bước tới bên anh ta, nghe tiếng bước chân của tôi, anh ta quay lại nhìn, thấy tôi hai má đỏ ửng, ánh mắt mơ màng, anh ta nhếch miệng cười, nụ cười này làm tôi tỉnh táo, tôi đang làm cái quái gì vậy? Trương Tĩnh Chi, mày đang làm gì vậy? Mày muốn nhảy vào lòng anh ta sao? Chẳng trách anh ta lại thông thả ngồi đó, ngay từ đầu anh ta đã đoán chắc mày sẽ đến chỗ anh ta.

Tôi cắn mạnh vào môi dưới của mình đến bật máu, miệng lập tức cảm nhận được vị tanh, sự đau đớn làm lý trí tôi tỉnh táo, viên thuốc vừa rồi chắc là loại linh tinh gì đó, tôi không tin nó lại lợi hại như vậy, tôi phải khống chế được bản thân mình, không muốn bị anh ta xem thường, trong tiểu thuyết thường viết sau khi uống được vào mà không tìm được cách giải thì huyết mạch sẽ vỡ mà chết đều là gạt người ta, rồi lại nếu quá kiểm chế sẽ càng phát huy tác dụng của thuốc, tôi không tin, tôi là người hiện đại đã từng chịu đựng đủ mọi ô nhiễm rồi.

Cả người tôi càng lúc càng nóng bừng bừng, ngược lại khiến tôi không cảm thấy sợ hãi nữa, tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, không thấy sợ hãi chút nào nữa. Anh ta kinh ngạc nhìn thấy sự biến đổi trong ánh mắt tôi, liền cân nhắc nhìn tôi, thấy tôi đang hết sức cắn vào môi mình, anh ta cười nhạt một tiếng, tàn nhẫn nói: “Không cần dùng ánh mắt này nhìn ta, yên tâm đi, ta sẽ không động vào cô nương, động vào cô nương ta còn sợ làm ô uế chính mình.”

Nhìn thấy sự hung dữ trong mắt anh ta, trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ, ánh mắt này nhìn rất quen thuộc, nhưng ngọn lửa trong người nóng rực khiến tôi không nghĩ được gì khác, nóng, nóng quá, tôi chỉ muốn cởi hết quần áo của người đứng bên cạnh mình nữa, tôi nhìn tới chậu nước, không cần suy nghĩ liền bê chậu nước lên dội vào người, dòng nước lạnh làm tôi thấy trong người dễ chịu được một lát, nhưng kéo theo là cảm giác còn nóng hơn trước rất nhiều, chân tôi bủn rủn như không chịu nổi sức nặng của cơ thể, tôi liền dựa vào tường thở hổn hển. Ánh mắt lại mơ màng, khuôn mặt lại trở nên đỏ bừng, được tính trong người phát tác làm tôi phải há miệng ra thở gấp, y phục mỏng manh đã ướt đầm dính sát vào người làm lộ hết mọi đường cong của cơ thể tôi, tôi nên chạy đến giường lấy chăn che người mình lại chứ không phải như hiện giờ cứ đứng như vậy trước mặt anh ta, còn anh ta tâm lại vững như nham thạch, nhưng dù sao cũng là đàn ông, tôi cảm giác hơi thở của anh ta cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Anh ta chậm rãi bước tới chỗ tôi, tôi không cảm thấy sợ hãi, mà lại có cảm giác chờ đợi.

Ánh mắt anh ta vẫn toát lên sự độc ác, nhưng đã không còn lạnh lẽo nữa, đưa tay vuốt ve hai má của tôi, chạm đến đâu chỗ đó lập tức không còn cảm thấy khó chịu nữa, trên mặt cảm thấy mát rượi, tôi nhắm mắt

lại, nhưng miệng loại phát ra tiếng rên rỉ, khao khát bàn tay anh ta tiếp tục xoa dịu đi những đau đớn tôi đang gánh chịu. Sau một lúc lâu, anh ta dừng tay lại, tôi mở mắt ra, anh ta đang nghiêm túc nghe ngóng gì đó. Tiến vó ngựa xa xa vang đến càng lúc càng gần, bên ngoài có tiếng huyền não, một giọng nói quen thuộc vang lên làm cả người tôi run rẩy, Trầm Triệu Thiên! Đúng là giọng nói của Trầm Triệu Thiên.

“Đi lục soát tỉ mỉ cho ta! Mỗi người tìm kỹ từng phòng một.” Trầm Triệu Thiên nói to, thể hiện rõ sự lo lắng.

Người đàn ông trước mặt đã buông tôi ra, một lần nữa ánh mắt lại toát lên vẻ lạnh lùng, cười nhạt một tiếng:” Không ngờ hắn ta cũng tìm đến đây cũng nhanh thật!” Nói xong liền bịt mắt lại, xoay người lao đến bên cửa sổ.

Là anh ta! Lúc anh ta bịt mắt lại tôi đã nhận ra anh ta chính là thích khách ngày trước từng ám sát Dịch Phàm, ánh mắt sắc bén hung dữ như loài sói.

Tiếng người bên ngoài càng lúc càng đến gần, dường như đang sắp lên lầu hai rồi, tôi không muốn bọn họ tìm thấy tôi, tôi không muốn trở về, tôi thà chết ở đây cũng không muốn trở về gặp Dịch Phàm, không muốn lại trở thành người thay thế cho người khác.

“Chờ đã,” Tôi kêu lên.

Anh ta sững sốt, quay lại khó hiểu nhìn tôi.

“Giết tôi đi, hoặc là đưa tôi đi theo.” Tôi lấy hết sức còn lại nhìn thẳng vào mắt anh ta, miệng mấp máy: “Cầu xin huynh.”

Nói xong, cả người hầu như không còn chút sức lực nào, tôi từ từ trượt xuống đất.

Anh ta đứng đó không nhúc nhích, tôi gần như tuyệt vọng, anh ta dựa vào cái gì mà đưa tôi đi cùng chứ, tôi vì sao lại phải đi cùng anh ta? Làm cách nào để thoát khỏi tình trạng này? Bao nhiêu suy nghĩ nảy sinh trong đầu, đột nhiên anh ta bước tới ôm xốc tôi lên rồi bay lên nóc nhà, từng đợt gió lạnh kéo tới làm cho cả người tôi không còn cảm thấy khô nóng, chắc thời điểm phát tác dược tính của thuốc đã qua rồi hay sao đó?

Phía dưới có người hét to, đã có người phát hiện ra chúng tôi, anh ta ôm tôi bay qua nóc nhà nhanh như gió, nhưng lại oó hai bóng người lướt theo sát bên người, có lẽ anh ta khinh công không kém hơn hai người kia nhưng vì đang trong tay đang phải ôm tôi nên tốc độ khinh công bị ảnh hưởng, dường như anh ta cũng không có ý định chạy trốn, ngược lại còn dừng lại, chờ hai người đó đến gần.

Ánh trăng rất sáng, lại nhờ ánh sáng của màu tuyết trắng trên nóc nhà nên khung cảnh không giống như đang là ban đêm, anh ta buông tôi ra, cảm nhận được tôi không còn sức lực, anh ta liền cầm lấy tay tôi kéo đi, tay phải cầm kiếm chắn trước người. Hai người đằng sau vẫn đuổi theo đến, qua ánh trăng, tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt của hai người họ, là Dịch Phàm và Trầm Triệu Thiên. Không ngờ một Vương gia như

Dịch Phàm lại có công phu như vậy, trong lòng tôi thấy đau khổ, có lẽ anh tôi vẫn còn coi trọng thân thể này nên mới tự mình đuổi theo đến đây.

“Nha đầu, muội có sao không?” Trầm Triệu Thiên lo lắng hỏi, trong lòng tôi thấy vô cùng ấm áp, mắt rơm rớm. Thấy tôi như vậy, ánh mắt Trầm Triệu Thiên lộ vẻ đau lòng, “Nam Cung Vân, thả nàng ra, chúng ta sẽ thả người đi.” Giọng nói tức giận.

Nam Cung Vân cứng người lại, anh ta không ngờ bọn họ đuổi theo nhưng mục tiêu lại là tôi, nhưng anh ta vẫn giữ chặt tôi lại.

Cơn gió lạnh lại thổi tới làm lật lên một góc chăn trên người tôi, lộ ra bắp chân trắng trẻo, tôi liếc nhìn họ, sắc mặt Dịch Phàm xanh mét, ánh mắt như phun lửa, tôi cười thầm, Dịch Phàm ơi Dịch Phàm, chắc anh không chịu nổi đúng không? Khó trách, anh đã từng nói thân thể này không phải của tôi, tuyệt đối không được chà đạp nó, nhưng bản thân anh lại không ngờ rằng trong lúc này thân thể này lại được một người đàn ông khác ôm trong lòng? Trong lòng tôi trào lên một khoái cảm được trả miếng. Tôi vươn tay ra vòng lên ôm cổ Nam Cung Vân, trên cánh tay không có gì vướng víu, hiện ra trắng trẻo ngọc ngà dưới ánh trăng sáng.

Nam Cung Vân không nói gì, cũn đã nhận ra tầm quan trọng của tôi đối với Trầm Triệu Thiên và Dịch Phàm, liền ôm chặt lấy tôi hơn, anh ta muốn kích thích hai người kia thần trí đại loạn, có như vậy anh ta mới có thể thoát được.

“Khốn khiếp!” Trầm Triệu Thiên gầm lên, “ngươi cho rằng hôm nay ngươi có thể chạy thoát hay sao?”

“Hãy dùng tôi để uy hiếp họ.” Tôi thì thầm bên tai Nam Cung Vân, xin lỗi Trầm Triệu Thiên, tôi không muốn trở về, lại càng không muốn hai người nhìn thấy bộ dạng của tôi hiện giờ.

Nam Cung Vân như không nghe thấy tôi nói gì, đột nhiên huyết sáo một tiếng, rồi nhảy xuống đường, có một con tuấn mã chạy đến vừa kịp lúc Nam Cung Vân rơi lên lưng ngựa, Dịch Phàm và Trầm Triệu Thiên cùng nhau đánh về phía đầu ngựa nhưng lại đánh vào khoảng không, con ngựa đã nhanh như chớp chở tôi và Nam Cung Vân lao đi như tên bắn.

” Chu Dịch Phàm, ngươi cho là ngươi có thể đuổi bắt được ta sao?” Tiếng cười Nam Cung Vân vọng lại, còn người thì đã đi rất xa

Chương 18. ĐỒNG HÀNH

Tiếng người đuổi theo càng lúc càng nhỏ dần, như vậy con tuấn mã của Nam Cung Vân là loại ngựa cực kỳ tốt, yếu ớt ngồi trước anh ta, chuyện xảy ra tối nay dường như đã làm tinh thần và thể lực cả đời của tôi kiệt quệ, trong lòng không còn thấy đau đớn, không sợ hãi, không có cảm giác gì cả, bản thân mình không ngờ lại thoát đi như thế.

Lửa nhiệt trong người đã không còn phát tác nữa, được tính đã qua, mí mắt tôi càng lúc càng nặng, không lo lắng Nam Cung Vân sẽ đem mình đi đâu, có giết mình không, tôi liền mê man ngủ.

Một giấc mơ thật dài, trong mơ không có Dịch Phàm, không có Trầm Triệu Thiên, chỉ có cha và mẹ, tôi lại được sống trong thế giới hiện đại của mình, ngày ngày đến trường học, tan học về nhà, tinh thần luôn thoải mái vui vẻ, ngay cả lúc phải đi thi cũng làm cho tôi cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đầu óc còn đang vô cùng nặng trĩu, tôi mơ màng cảm thấy có người ôm mình, cho tôi uống nước, là mẹ phải không? Nhưng sao mẹ lại không nói chuyện với tôi? Mẹ không nghe thấy tôi gọi mẹ sao? Vì sao chỉ ôm tôi thôi? Còn nữa, chiếc giường này cũng được mà, sao lại đổi giường cho tôi chứ?

Tôi mê man như vậy trong suốt hai ngày, sau này Nam Cung Vân nói lại tôi mới biết, sợ dĩ anh không bỏ mặc tôi, bởi vì lúc hôn mê tôi luôn gọi mẹ, làm cho anh nhớ tới mẹ mình, thì ra nham thạch cũng có tình cảm.

Khi tôi tỉnh lại đã là ba ngày sau, mở mắt ra, ánh sáng tràn ngập làm tôi mất một lúc mới kịp thích ứng, nhưng tôi ngồi dậy ngay lập tức, Nam Cung Vân đang ngồi sau dùng tay bế tôi, lưng vẫn thẳng tắp, thấy tôi tỉnh lại, ánh mắt Nam Cung Vân ánh lên vẻ khác lạ.

Tôi cười gượng, thì ra tôi vẫn còn ở thế giới này, trong lòng buồn bực vì sao Nam Cung Vân không bỏ mặc tôi lại, Dịch Phàm và Trầm Triệu Thiên không đuổi theo chúng tôi sao?

“Anh còn đang suy nghĩ xem xử lý tôi thế nào đúng không?” Tôi gượng gạo hỏi.

Nam Cung Vân liếc nhìn tôi một cái, không trả lời. Hừ, đàn ông nơi này người nào cũng ra vẻ lạnh lùng giống nhau cả sao? Nam Cung Vân im lặng một lúc, đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Vì sao lại muốn đi theo ta? Cô nương biết ta là người như nào sao?”

Tôi cười khê, tên này thật buồn cười, anh ta cho rằng tôi không nhận ra anh ta sao? Cho nên anh ta rất tò mò vì sao tôi lại lựa chọn muốn đi theo anh ta rồi, tôi phải trả lời anh ta thế nào đây? Nói cho anh ta biết thực ra tôi là “sủng vật” của Vương gia, sau khi chán cuộc sống đó rồi liền bỏ trốn, hay nói là Vương gia không yêu mình, nên mới mình mang đầy thương tích bỏ trốn khỏi nơi đó, hay là nói cho anh ta biết là thực ra tôi không phải là người ở thời đại này, cho nên đi theo ai, đi đến đâu cũng chẳng làm sao cả? Mấy đáp án nghĩ ra nhưng không có đáp án nào ổn cả.

Nam Cung Vân thấy tôi cười mà không trả lời, liền tức giận, sắc mặt đen lại, thừa dịp anh ta chưa phát hỏa, tôi vội nói: “Tôi biết anh là thích khách, nhưng thế thì sao nào? Dù sao người anh đi ám sát cũng không phải là tôi, cho dù anh có muốn giết tôi, thế thì sao nào? Tôi đi theo anh không phải là càng có lợi cho anh hay sao? Cần gì phải hỏi tôi lý do này nọ chứ?”

Nam Cung Vân không ngờ tôi lại trả lời như vậy, hơi giật mình một chút. Hai người cùng im lặng.

“Vì sao anh lại muốn ám sát Vương gia?” Tôi hỏi, phá vỡ sự yên tĩnh. Thường là với thích khách đi ám sát người khác, đơn giản chỉ có hai lý do, một là vì tiền, hai là vì báo thù, như vậy thì Nam Cung Vân thuộc loại nào? Tôi rất hiếu kỳ.

“Làm người nên biết càng ít càng tốt.” Nam Cung Vân lạnh lùng trả lời.

Nhìn vẻ lạnh lùng của Nam Cung Vân, tôi tức giận, định lên tiếng trách móc vài câu nhưng dù sao anh ta cũng đã cứu mình, lửa giận liền dịu xuống, nhẹ nhàng nói: “nếu vì tiền, tôi không có tiền đâu. Nếu vì báo thù, tôi nghĩ anh nên buông tay là tốt nhất.”

Sắc mặt Nam Cung Vân choáng váng, ánh mắt toát lên sự đề phòng. Anh ta đang nghi ngờ tôi là thuyết khách, thật ra những lời tôi nói không hề vì Dịch Phàm chút nào, mà là muốn tốt cho anh ta, dù sao Dịch Phàm cũng là Vương gia, không nói đến võ công Dịch Phàm cao cường đến thế nào, những thị vệ bên người Dịch Phàm cũng không hề ít, hơn nữa lại có một người là Trầm Triệu Thiên, chỉ bằng một mình anh ta mà muốn đối phó với Dịch Phàm hay sao? Nhìn ánh mắt đề phòng của Nam Cung Vân, tôi cười nhạt, nói: “Tôi không phải thuyết khách của Chu Dịch Phàm, tôi chỉ nghĩ cho anh thôi. Nếu anh vì tiền, cho dù anh có giết Dịch Phàm, anh có thể an toàn trở về không? Đến lúc đó sẽ không đếm được bao nhiêu thị vệ sẽ tìm tới anh để tính sổ, cho dù lấy được nhiều vàng bạc thì sao chứ, anh còn không có thời gian để đi hưởng thụ? Nếu anh giết Dịch Phàm là để trả thù, lại càng không nên, tôi nghĩ người thân của anh cũng không muốn nhìn thấy anh vì họ mà đi báo thù, bọn họ chỉ hy vọng thấy anh có một cuộc sống vui vẻ thoải mái.”

Sắc mặt Nam Cung Vân tím đen lại, đôi lông mày như dựng đứng lên, hai tay nắm chặt bả vai tôi, gần giọng nói: “Cô nương không phải người thân của ta, làm sao biết được họ nghĩ gì? Dùng tính mạng của ta để đổi mười ba linh hồn cả nhà ta được yên nghỉ, cô nương còn lời nào để nói nữa không?”

Tôi ghen lời, tôi không ngờ có nhiều tính mạng người nhà anh ta như vậy, tuy tôi không được nhìn thấy cha mẹ mình nữa, nhưng tôi biết ở thời đại khác họ đang sống rất khỏe mạnh, khác hẳn so với Nam Cung Vân. Nếu đổi tôi là anh ta, tôi còn có thể nhẹ nhàng nói cái gì mà không cần báo thù như vậy không.

Tôi không biết nên an ủi Nam Cung Vân như nào, mà cho dù tôi có muốn cũng chưa chắc đã lọt tai anh ta. Hai người không ai nhắc lại chuyện vừa rồi nữa, yên lặng ngồi trên lưng ngựa, Nam Cung Vân lấy trong túi đồ ra một bộ quần áo cho tôi mặc, tuy hơi rộng một chút nhưng so với khoác chiếc chăn vào người còn tốt hơn nhiều.

Nam Cung Vân không giết tôi, cũng không bỏ tôi lại, anh ta không nói cho tôi biết lý do, tôi cũng không muốn hỏi vì sao anh ta lại đưa tôi cùng nhau chạy trốn, tôi biết Dịch Phàm và Trầm Triệu Thiên vẫn tiếp tục truy đuổi chúng tôi, may mắn con ngựa của Nam Cung Vân là loại ngựa thần tốc, vài lần đều trốn thoát được sự truy đuổi của bọn họ, hầu như chúng tôi không hề nghỉ ngơi, phần lớn ban ngày thì trốn, ban đêm mới đi, lúc thì đi theo hướng đông, khi thì chạy theo hướng tây, nhưng có một phương hướng không hề đổi, tức là sau đó vẫn đi theo hướng bắc.

Càng đi về phía Bắc thời tiết càng rét buốt, Nam Cung Vân có chân khí hộ thân, mặc dù chỉ có một chiếc áo khoác nhưng anh ta không có cảm giác gì, ngược lại tôi đã lạnh đến không thể chịu nổi.

Từ ngày hôm đó tôi ngồi đằng sau Nam Cung Vân, từ hôm tôi tỉnh lại anh ta không cho tôi ngồi đằng trước nữa, tôi vòng tay ôm Nam Cung Vân, trên người anh ta tỏa ra hơi ấm làm tôi không kìm nén được áp sát mình vào anh ta, đến lúc này rồi, những gì gọi là thẹn thùng xấu hổ của một cô gái tôi đều dẹp sang hết

một bên, tôi biết làm như vậy là không nên nhưng ngay lúc này thì tính mạng mình là quan trọng hơn cả, tôi chẳng có thời gian nghĩ được nhiều nữa.

Nam Cung Vân thấy tôi ôm càng lúc càng chặt, tức giận nói: “Cô nương có thể đừng ôm chặt như thế có được không?”

“Không được.” Tôi run rẩy trả lời, môi đã lạnh cứng cả vào, tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy thì một lúc nữa thôi ngay cả nói tôi cũng không nói được nữa rồi.

Nam Cung Vân nghe vậy liền quay lại cau mày nhìn tôi, lông mày nhíu lại. Tôi yếu ớt cười với anh ta, run run nói: “Tôi thật sự rất lạnh, tay chân của tôi đã lạnh cóng hết rồi, nếu anh muốn gỡ tay tôi ra thì mời anh, hiện giờ tôi không thể điều khiển được nó nữa rồi.”

Nam Cung Vân sững sốt, liền để ý tới sắc mặt và giọng nói của tôi khác thường, anh ta nhíu mày, nghiêng rằng một cái rồi kéo tôi ra ngồi phía trước, tay ôm lấy tôi.

Ai nói người đàn ông này có trái tim bằng đá? Coi như anh ta cũng không hẳn là người xấu. Anh ta cũng không nhẫn tâm để tôi chết cóng ở đằng sau, vừa tiếp xúc với sự ấm áp trên người anh ta, tôi nhẹ nhàng hít thở, dịch người áp sát vào lòng anh ta, ôm chặt lấy anh ta, có chết cũng không bỏ tay ra.

“Hiện giờ tay của cô nương vẫn còn không nghe theo sự điều khiển của cô nương hay sao?” Thấy tôi cuộn tròn trong lòng mình, còn ôm chặt lấy mình, Nam Cung Vân có vẻ cam chịu.

Tôi gật đầu, làm như vậy là hơi xấu tính, nhưng mặt mũi quan trọng lắm sao? Ít nhất hiện giờ nhờ có nhiệt độ trên người anh ta là quan trọng nhất.

”Trừ phi anh mua áo bông cho tôi, nếu không có đánh chết tôi cũng không buông tay.

10. Chương 19-20

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 19 - 20

CHƯƠNG 19: ĐỒNG HÀNH (TIẾP)

Cứ tiếp tục theo hướng bắc của nước Đại Chu sẽ đi tới khu vực biên giới phía Bắc giáp nước Hung Nô, bảy năm trước hai nước từng có một cuộc đại chiến, đến hai quan hệ của hai nước vẫn còn rất căng thẳng, cho nên sự truy đuổi của Dịch Phàm với chúng tôi cũng giảm đi ít nhiều, dù sao ở khu vực biên giới này không phồn hoa ồn ào thì càng ít mang tới những rắc rối cần thiết.

Bởi vì khu vực biên giới mấy năm liên tục có thể cực căng thẳng nên dân cư ở đây rất thưa thớt, thành trấn cũng rất ít, mặc dù gặp được một cái nhưng cũng rất tiêu điều tang thương, vào thị trấn cuối cùng tôi đã

mua được một chiếc áo bông, một bộ võ phục màu đen, một con ngựa gầy còm. Nam Cung Vân đối với tôi cũng không keo kiệt quá, điểm này thì tôi ghi nhận, đồng hành với một người hào phóng đương nhiên có cảm giác thoải mái hơn nhiều rồi.

Trong lòng tôi cũng hơi nghi ngờ, không giống như thái độ thù địch của Nam Cung Vân lúc đầu cứu tôi, vì sao lại cứu tôi, không sợ những rắc rối nếu mang theo tôi chạy trốn hay sao? Bản thân tôi cũng không muốn cứ bị truy đuổi như thế. Nhưng hàng ngày đi cùng Nam Cung Vân, sự mạo hiểm đã kích thích thần kinh của tôi, tôi cảm thấy mình càng lúc càng thích thú.

Buổi tối, chúng tôi vẫn tiếp tục nghỉ ở bên ngoài, ngồi cạnh đồng lửa nhưng không được ngồi gần quá, nếu không thì đồ nướng kia không phải là hai con gà rừng mà sẽ là tôi. Ngồi được một lúc, vẫn cảm giác sau lưng lạnh lạnh, vì thế tôi xoay người sang hướng khác. Mặc trên người mình bộ võ phục màu đen, tôi hơi không hài lòng lắm, lúc đầu tôi muốn mua là bộ màu trắng, màu đen nhìn quá lạnh lùng, quá nặng nề, không thích hợp với tôi, nhưng tiền không phải của mình, gỡ thủ đoạn ra thì không hay cho lắm, nên cũng không dám tự quyết, sợ rằng Nam Cung Vân sẽ không đồng ý ỉnh mua nữa, tôi tin chắc anh ta sẽ làm điều đó. Thật sự tôi không thể hiểu nổi thích khách gì gì đó cứ phải lúc nào cũng mặc trang phục màu đen, hình như sợ người khác không biết mình là thích khách hay sao.

Nam Cung Vân lạnh lùng nhìn tôi ngồi bên đồng lửa chuyển tới chuyển lui, sau đó lại nhìn quần áo trên người tôi, rồi lại nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Cô nương nhìn gì vậy? Làm ta ngồi cũng không yên, y phục có vấn đề gì sao?”

Tôi nâng đầu nhìn Nam Cung Vân, mấy ngày nay tôi đã không còn sợ anh ta nữa, những người là thích khách như anh ta, lúc đầu nhìn hình thức có vẻ rất lạnh lùng, nhưng nội tâm thường là rất mềm yếu, cái hay ở chỗ là so với người cao quý kia đơn giản hơn rất nhiều.

“Vì sao thích khách như huynh cứ thích mặc trang phục màu đen vậy?” Tôi hỏi.

Nam Cung Vân cười nhạt, cảm thấy tôi vô cùng ngây thơ, nói: “Vì để che giấu mình rất tốt, như vậy mới không bị phát hiện, mới có thể đột kích thành công.”

Tôi khẽ cười, lắc đầu nói: “sai rồi, ngày nào huynh cũng mặc trang phục màu đen là chủ nghĩa giáo điều, là bảo thủ không chịu thay đổi, buổi tối mặc trang phục màu đen thì đúng là che giấu mình rất tốt, nhưng hiện giờ với hoàn cảnh của chúng ta, khắp nơi đều là màu trắng, còn huynh lại mặc trang phục màu đen, liếc mắt một cái sẽ bị phát hiện ra ngay, lần sau huynh nên mặc đồ màu trắng, tốt nhất là cả áo khoác màu trắng, như vậy khi huynh ẩn náu trên mặt đất cũng không bị ai phát hiện ra.”

Tôi chậm rãi nói, Nam Cung Vân kinh ngạc nhìn tôi, chắc cũng không hiểu tôi nói “chủ nghĩa giáo điều” là ý gì, tôi lười giảng thích cho anh ta, tiếp tục khoe khoang, “Nói một cách đơn giản, việc che giấu bình thường đơn giản nhất là phương pháp dùng màu sắc giống nhau để tự vệ, có hai loại màu sắc tự vệ, màu sắc tự vệ chính là sử dụng hình dáng bản thân mình cho giống hoàn cảnh chung quanh, màu sắc tự vệ còn lại là dùng màu da của mình để thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, những loại động vật nhỏ thường dùng để tự bảo vệ mình tránh khỏi sự săn mồi của động vật lớn hơn...Cho nên nếu huynh muốn che giấu mình, lúc ở trong rừng nên chọn quần áo có màu sắc của cỏ cây xung quanh, nếu ở cánh đồng hoang vu, quần áo nên mặc là màu cỏ dại...”

Nam Cung Vân nghe tôi nói xong, mặc dù có vài câu anh ta không hiểu nhưng cũng đại khái hiểu toàn bộ ý nghĩa lời tôi nói, ánh mắt toát lên vẻ thú vị, trong lòng tôi thì rất đắc ý, giờ nói cho anh ta biết về vấn đề dùng màu sắc tự vệ, bốn cô nương đây vô cùng hiểu biết đấy! Tốt xấu gì tôi cũng đã học mười mấy năm rồi, cái gì mà chưa từng học qua chứ?

Không đợi tôi đang rất đắc ý, Nam Cung Vân thái độ khinh thường, hỏi: “Vậy lần đầu tiên cô nương gặp tôi liền giả chết cũng coi như là một loại thủ đoạn tự bảo vệ à?”

Tôi đỏ mặt, không thêm để ý đến anh ta nữa.

Đột nhiên Nam Cung Vân cầm chiếc cốc ném cho tôi, muốn tôi uống rượu sao? Nhìn cách anh ta ném cốc, tôi tức khí cầm cốc ném trở lại cho anh ta, lạnh lùng nói: “Tôi không uống rượu, rượu gây loạn tính.”

Nam Cung Vân liếc tôi một cái, rồi không để ý tới tôi, tự mình uống một mình, tôi thấy vậy càng tức giận,

đùng đùng bước tới anh ta cướp lấy cốc rượu trên tay anh ta há miệng uống một ngụm rất to, rượu mạnh quá, tôi ho rũ rượi, cảm nhận được luồng nhiệt nóng đốt cháy dạ dày. Nước mắt chảy ra ràn rụa. Nam Cung Vân cười thành tiếng, cầm lấy cốc rượu tiếp tục uống, rồi lại mỉm cười.

Màn đêm tối đen, tuyết trắng nhạt, gió lạnh thấu xương, ngọn lửa cháy hừng hực, tôi ngồi bên cạnh con người thần bí là Nam Cung Vân, tất cả như không là thật, thật không thể hiểu được, một sự hăng hái khí thế trào dâng trong lòng, chẳng khác gì mình đang là hiệp khách tiểu ngạo giang hồ, đang lưu lạc nơi này trong chốn giang hồ.

Nam Cung Vân ngồi nhắm mắt lại, lưng vẫn thẳng tắp, không biết đã ngủ hay chưa, mấy ngày nay anh ta đều ngủ như vậy, tôi đã ngủ trước khi anh ta ngồi ngủ, lúc tôi tỉnh anh ta vẫn ngồi ngủ như vậy, tôi mới hiểu thì ra từ trước đến nay anh ta vẫn hay ngồi ngủ kiểu này. Kiếm của anh ta đặt ngay bên người, tôi thấy tò mò, rón rén bước tới, tay chưa chạm được vào chuôi kiếm thì anh ta đã mở mắt.

Tôi xấu hổ cười cười, nói: "Tôi chỉ muốn xem, không có ý gì khác."

Nam Cung Vân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tôi, mắt sáng như đuốc, chân tay tôi luống cuống đứng lên, dù sao cũng phải tìm một lý do chính đáng, vì thế tôi cười hì hì nói: "Tôi biết múa kiếm đấy, huynh xem nhé, tôi tập luyện để tốt cho sức khỏe." Nói xong tôi liền cầm lấy thanh kiếm, Nam Cung Vân không ngăn cản.

Kiếm cầm trong tay có cảm giác thật khác, là giống cảm giác của một hiệp khách, rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí tràn trề, kiếm tốt! Tuy rằng tôi không hiểu gì về kiếm lâm, nhưng hàn khí từ thanh kiếm này toát ra làm tôi không nói nên lời, có lẽ thanh kiếm này đã nhuốm không ít máu tươi rồi.

Quét kiếm một vòng, tôi sử dụng bộ kiếm pháp do Trầm Triệu Thiên dạy, càng lúc càng thuần thục, động tác càng lúc càng nhanh, kiếm quang bao phủ khắp người, kiếm khí chạm vào tuyết bay phấp phới lên người trông rất đẹp mắt, trong lòng tôi khí khái ngút trời, liền buột miệng hát:

"Ta và kiếm cùng nhau rong ruổi, yêu và hận nào có nghĩa gì.

Một kiếm chém trời cao, đúng sai cũng vậy mà thôi

Ta say dưới ánh trăng, ân oán chỉ là hư không.

Tĩnh giác mộng, mọi sống chết cũng trở nên vô nghĩa.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng, hận không thể gặp lại.

Yêu cũng vội mà hận cũng vội, tất cả đều bay theo gió.

Cười một tiếng, thở dài một tiếng, vui vẻ cả đời đau thương cả đời.

Ai là người cùng ta sinh tử.

Khóc trong lòng, buồn vui ông trời trêu trọc.

Ta cười như điên, đất trời vẫn vũ."

.....

Vừa hát vừa múa kiếm, mồ hôi túa ra, tôi lấy tay lau mồ hôi trên trán, quay người nhìn Nam Cung Vân, anh ta đứng lên từ lúc nào, ánh mắt thâm trầm, đột nhiên lóe sáng, kinh ngạc, đề phòng, oán hận, rồi như có chút tán thưởng.

Tôi vui sướng anh anh ta chờ đợi, chờ một câu khen ngợi từ anh ta. Đột nhiên cổ tay đau buốt, kiếm đã bị Nam Cung Vân đoạt đi, cổ tay đang bị anh ta nắm chặt, tôi đau đến mức hét lên, nghe Nam Cung Vân quát: "Cô nương và Trầm Triệu Thiên có quan hệ gì?"

Tôi và Trầm Triệu Thiên có quan hệ gì? Chúng tôi thì có thể có quan hệ gì chứ? Nhiều lắm thì là bạn bè thôi. Nam Cung Vân vặn cổ tay tôi, tôi tức giận: "Bạn bè, được chưa?"

"Bằng hữu?" Nam Cung Vân cười nhạt, đương nhiên là không tin tôi rồi, "Bộ kiếm pháp này là do hần dạy phải không?"

“Đúng vậy, anh ta nói luyện kiếm có thể rèn luyện sức khỏe, để tôi khỏi cả ngày đi phơi nắng.” Tôi tức giận, tên này đúng là vui buồn thất thường, tôi làm gì anh ta, mà anh ta trở mặt với tôi nhanh như vậy. Cho dù anh ta và Trầm Triệu Thiên có đối đầu với nhau, thì cũng không cần đối xử với tôi như vậy chứ, tôi có đắc tội gì với anh ta đâu.

“Luyện kiếm pháp để rèn luyện sức khỏe?” Nam Cung Vân nghi ngờ, mà lại là bộ kiếm pháp này sao? Tôi đang bực tức, liền cảm giác một luồng khí từ chỗ cổ tay anh ta nắm đi vào trong người tôi, theo cánh tay đi lên, ngứa ngáy khó chịu, anh ta đang làm gì vậy? Sao còn không tin lời tôi nói chứ, lại còn dùng cách này để tra tấn tôi? Lửa giận bùng bùng, tôi mắng: “Tên khốn khiếp này, muốn tin hay không thì cũng không cần phải tra tấn tôi, cùng lắm thì một kiếm giết chết tôi đi.”

Thấy tôi mắng mình, Nam Cung Vân cũng không thêm để ý, vẫn nắm chặt cổ tay tôi cho đến khi luồng khí trong người từ từ biến mất rồi mới buông tay ra, sắc mặt cũng đã dịu đi. Tôi cúi xuống xem thấy cổ tay tím bầm một vòng, trong lòng tức tối, để xem anh ta có dám không cho tôi tiền mua vòng tay không, nhìn cổ tay mình có một cái “vòng tay” tím đen như vậy, tôi càng nghĩ càng tức, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Nam Cung Vân thấy tôi đột nhiên thay đổi nét mặt chuyển sang tươi cười, liền ngẩn ra, định mở miệng, tôi ngăn lại, nói với giọng vô cùng chân thành: “Không cần phải giải thích, tôi biết huynh không cố tình, tôi không trách huynh, có trách thì tôi cũng tự trách mình trước là đã không giải thích rõ ràng. Bộ kiếm pháp này là Trầm Triệu Thiên dạy cho tôi, nói là nó không có uy lực gì, chỉ để rèn luyện sức khỏe thôi. Tôi không nghĩ là giấu huynh, chỉ là huynh chưa từng hỏi tôi mà thôi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Vân, theo khoa học nghiên cứu, lúc người đang nói dối, ánh mắt sẽ nhìn lung tung, cho nên, nếu muốn cho người khác thấy sự chân thành của mình, vậy thì không cần nhìn chỗ khác mà nhìn thẳng vào mắt người đó. Ánh mắt Nam Cung Vân dịu đi, dường như cũng cảm thấy phản ứng của mình lúc này có hơi kích động, trong mắt nhìn tôi như muốn xin lỗi. Tôi cười thầm, tôi muốn anh ta phải thấy áy náy vì tôi.

Tôi nhẹ nhàng kéo tay Nam Cung Vân, anh ta muốn tránh, nhưng rồi lại do dự mặc cho tôi kéo tay lại, buồn cười quá, mặt Nam Cung Vân đỏ bừng, chẳng lẽ đại ca này chưa từng bị cô gái nào cầm tay? Tôi cười thầm, nhưng lại tỏ ra rất oan ức, nói: “Huynh không hỏi gì đã động thủ như vậy, huynh nhìn đi, tay của huynh thô ráp sần sùi cầm lấy tay tôi như vậy, tôi làm sao chịu nổi chứ?”

Nói xong liền đưa tay ra cho Nam Cung Vân nhìn, cho anh ta nhìn thấy tác phẩm “vòng tay” do anh ta tạo nên, Nam Cung Vân có vẻ hối hận nhưng không hề giải thích, quay mặt đi không thêm nhìn.

Tôi kéo tay Nam Cung Vân lại rồi đưa lên miệng cắn nhẹ vào cổ tay Nam Cung Vân, cả người Nam Cung Vân run lên, quay lại ngạc nhiên nhìn tôi, mặt lại đỏ như trái táo, tôi nhìn Nam Cung Vân, cười thầm, sau đó lại há miệng cắn thật mạnh vào cổ tay Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân kêu lên một tiếng, dùng sức kéo tay lại, tôi nhả tay ra, nhìn cổ tay chảy máu, ngẩng lên thấy Nam Cung Vân đang bừng tức giận, tôi đắc ý nói: “Huề nhau, như vậy là xong nhé.” Rồi không thêm để ý tới Nam Cung Vân, tôi bước tới bên đồng lửa, dựa vào cây đại thụ, choàng áo khoác vào người, chỉ trong chốc lát, tôi đã ngủ say.

Sáng sớm tỉnh dậy, bầu trời rộng lớn, áo choàng phủ kín mít trên người, còn thêm cả áo choàng của Nam Cung Vân, trong lòng tôi thấy ấm áp, người đàn ông này coi như đã đạt đến một trình độ nào đó!

Đứng dậy vận thất lưng, ngủ như vậy thật mệt, vận lưng mấy cái, đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Nam Cung Vân đâu, anh ta đi đâu vậy? Bỏ tôi rồi chạy mất sao? Không đúng, anh ta rất quý con “ngự phong”, nó đang đứng cách tôi không xa, phía sau gốc cây có tiếng động, tôi thò đầu nhìn ra sau, suýt nữa thì thổ huyết, một người đàn ông cách đó không xa đang dùng tuyết để lau người, bờ vai trắng, cơ bắp rắn chắc, eo nhỏ gọn, chắc là giỏi bơi lội, trên người không có vết sẹo nào, cái móng chắc mẩy, đôi chân dài thẳng tắp, da màu bánh mật, do lau người bằng tuyết nên đỏ ửng, dưới ánh mặt trời lại lấp lánh một màu vàng rực....

Đây chẳng phải là Nam Cung Vân thì là ai!

Trời! Tôi phụt máu mũi, không cần sáng sớm đã gây kích thích cho tôi như thế chứ? Hình ảnh rực rỡ sống động kích thích khiến tôi không chịu nổi. Không được nhìn, không được nhìn, nhìn là sẽ bị đau mắt đó. Tự

mình nói không được nhìn, rồi luyến tiếc rời mắt nhìn đi chỗ khác, trong đầu đang tranh đấu kịch liệt thì một nắm tuyết ném vào đầu tôi.

Chờ tôi lau hết tuyết dính trên mặt, Nam Cung Vân đã mặc xong quần áo bước tới chỗ tôi. Thấy trên mặt tôi vẫn còn dính tuyết ẩm ướt, Nam Cung Vân nhướn mắt lên, châm chọc nói: “Cô nương thật sự không biết ngưng ngưng gì cả hay sao? Lại còn cố nhìn lên nam nhân nữa.”

Tôi đỏ bừng mặt, bướng bỉnh nói: “Có huynh là người không biết xấu hổ thì có, ban ngày ban mặt cởi hết quần áo cho người khác nhìn, ý tôi nói là, người cởi hết quần áo là huynh, không phải tôi, có gì tôi phải xấu hổ.” Muốn tôi ngưng chết ư? Hắc hắc, anh còn thua xa.

Nam Cung Vân tức giận nhìn tôi, sau đó không để ý đến tôi nữa. Vài lần tôi tìm cách nói chuyện, anh ta cũng lạnh lùng không thèm trả lời, thử vài lần như vậy, tôi tức không thèm nói nữa, hai người im lặng ăn lương khô, lên ngựa, tiếp tục đi về hướng Bắc.

Trên đường đi, mỗi khi nhìn Nam Cung Vân, trong đầu tôi lại hiện ra cảnh đó, trong lòng tôi thấy mơ hồ, hình như mình hơi háo sắc thì phải? Cứ thích nhìn anh ta trần truồng như vậy không phải sao? Làm như chưa từng thấy hay sao. Trên người cũng thấy bồn bồn, từ lúc trốn khỏi biệt viện của Dịch Phàm tôi chưa từng tắm lần nào, tính ra đã hơn mười ngày rồi, tự mình còn ngửi thấy mùi hôi trên người mình, không được, hôm nay bất kể thế nào cũng phải nghỉ trọ, tốt xấu gì cũng phải được tắm một cái.

Tôi liền gọi Nam Cung Vân, anh ta dừng lại quay ra nhìn tôi, vẻ mặt kiên nhẫn, thái độ kia có thể hiểu là: “Người đầu mà lảm chuyện như vậy.”

“Nói cái gì thì hôm nay tôi cũng phải tắm một cái, đánh chết tôi cũng phải tắm.” Tôi kiên định nói.

Chạng vạng, chúng tôi không nghỉ ở ngoài nữa, cuối cùng tôi cũng được nghỉ trong khách điểm.

Ngâm mình trong làn nước ấm, tôi thoải mái rên thành tiếng, thoải mái quá, dễ chịu quá. Đang lúc say sưa nhất thì tiếng Nam Cung Vân lạnh lùng bên ngoài: “Tắm thì tắm, còn rên rĩ làm gì?”

Tôi xem thường Nam Cung Vân, tắm là việc vô cùng hưởng thụ, nhất là lúc mình đã lâu rồi chưa được tắm nữa, còn làm ra vẻ ta đây làm phiền người khác.

“Là ai nói thấy xấu hổ nhỉ? Sao người ở thời đại này lúc cô nương tắm rửa, có người lại ngồi bên cạnh là không biết có ý gì?” Tôi trêu.

Sau tắm bình phong Nam Cung Vân không trả lời. Hừ! Mỗi lần nói xong thì anh ta lại làm ra vẻ lạnh lùng.

Hôm nay cuối cùng tôi cũng phát hiện ra Nam Cung Vân cũng là người có lương tâm, đồng ý cho tôi vào trọ ở khách điểm, lại còn cho người chuẩn bị cho tôi một bồn nước tắm rất to, tôi thật sự cảm kích Nam Cung Vân, tuy rằng bề ngoài anh ta có vẻ rất lạnh lùng, nhưng trong lòng anh ta lại không như vậy, đang muốn lên tiếng khen ngợi anh ta vài ba câu, không ngờ lúc người ta đem nước tắm vào, anh ta còn chẳng có ý ra ngoài, tôi lựa lời nói cho anh ta biết tôi cần phải tắm, mời anh ta ra ngoài nhờ, anh ta chẳng nói câu nào ra ngoài giường ngồi phịch xuống, làm cho người muốn tắm như tôi dở khóc dở cười.

Một bên là thùng nước to đang bốc hơi, một bên là một tảng băng Nam Cung Vân, tôi do dự nửa ngày, cuối cùng không chịu nổi sức hấp dẫn của làn nước ấm, tôi đem tắm bình phong chắn ở giữa, sau đó cẩn thận bước vào thùng nước lớn.

Thật ra Nam Cung Vân cũng không có hành động gì, chỉ là ngồi trên giường nghỉ ngơi, tôi còn đang tập trung tinh thần cho việc tắm rửa thì anh ta lại buông một câu như vậy, làm tôi mất hứng quá. Tôi thích rên rĩ đây, anh quả được tôi à? Tôi còn cố tình trêu anh nữa đây, vì thế tôi cố tình tắm gây tiếng động thật to, rồi vừa tắm vừa hát bài hát của ca sĩ Phạm Hiếu Huyền.

”Tôi yêu tắm rửa, rửa con gà xuống nước, lạp lạp lạp lạp,

Cẩn thận bọt chó, thật nhiều phao, lạp lạp lạp, tàu ngầm cầu nguyện

.....

Tôi ra sức hất nước rồi chà sát thật mạnh lên người, lên cánh tay.

Tôi ra sức hất nước chà sát thật mạnh vào thùng nước tắm.

Đang đắc ý hát hò, chợt nghe Nam Cung Vân hét một tiếng: “Xuống dưới.”, “hự” một tiếng, không biết vật gì đó từ nóc nhà rơi xuống, đồng thời một chiếc chăn từ trên giường bay tới trùm vào đầu tôi kín mít.

Tôi ngất, Nam Cung Vân làm trò gì vậy?

Trên nóc nhà vang lên một tiếng cười, một giọng nói thanh thoát: “Nam Cung thiếu gia có hứng thú quá. Người ta đến là vì huynh, sao mà hung dữ vậy?”

CHƯƠNG 20: MỸ NỮ

Khi tôi cố gắng nhô đầu ra khỏi chiếc chăn, ngẩng người ra nhìn.

Trong phòng có một cô gái trẻ mặc bộ trang phục màu đen, dáng người thướt tha, thành thật mà nói, tôi chưa từng thấy trang phục màu đen nào lại có thể mặc lên người lại đẹp tuyệt đến như vậy, màu đen bao bọc lấy cơ thể, đầy đặn, duyên dáng, phải nói là vô cùng phong tình, nói đúng hơn nữa là vô cùng quyến rũ. Lại nhìn khuôn mặt cô gái, tôi suýt nghẹt thở, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi mắt mông lung lay động lòng người, sống mũi thẳng tắp, đôi môi nhỏ nhắn hé mở mọng đỏ ướm ất, đây mới chính là mỹ nữ trời sinh, là báu vật đích thực. Đây mới chính là sự quyến rũ chân chính nhất! Cô gái này so với Đường Huyền quả thực như đóa phù dung.

Người đẹp này đang cười nhìn Nam Cung Vân, ánh mắt như nước, Nam Cung Vân đã đứng lên từ lúc nào, tay đặt trên kiếm, lãnh đạm nhìn mỹ nữ trước mặt, không tỏ thái độ vui mừng hay tức giận. Tôi hoài nghi Nam Cung Vân có vấn đề, ngay cả tôi nhìn mỹ nữ này cũng phải chảy nước miếng, còn anh ta thì lại vô cùng lãnh đạm.

“Niệm Mô sợ công tử đêm tuyết cô tịch nên đến làm bạn, thật không ngờ công tử lại đối xử với Niệm Mô như vậy.” Mỹ nhân dùng cái miệng nhỏ nhắn nói có vẻ rất oan ức, tôi nghe cũng cảm thấy là Nam Cung Vân đối xử như vậy là không đúng, quên mất là mỹ nữ này nửa đêm từ trên trời rơi xuống đây.

Nam Cung Vân lạnh lùng liếc mỹ nữ một cái, đứng chắn trước mặt tôi, nói: “Nam Cung Vân ta không dám nhận.”

Mỹ nữ cắn môi, cúi đầu nói: “Công tử chưa thử thì sao mà biết?” Nói xong câu đó, cô ta vịn vẹo người, quần áo trên người đã rơi xuống đất, chỉ còn lại lớp nội y mỏng tang, nhìn mà mắt hờn.

Nước miếng tôi chảy ròng ròng, “tránh ra tránh ra!” Tôi hét, lấy tay đẩy Nam Cung Vân đang chắn trước mặt ra.

Nghe thấy tiếng của tôi, mỹ nữ hơi ngẩng đầu lên vẻ mặt kinh ngạc, liếc thấy tôi đang trong thùng nước, vẻ mặt lập tức lại biến thành oan ức, mềm mỏng nói: “Thì ra công tử đã có tỷ tỷ rồi, khó trách không hoan nghênh Niệm Mô.” Nói xong, hai mắt hoe đỏ, rồi nước mắt chảy xuống.

Trong lòng tôi thấy áy náy quá, vội nói: “Không sao không sao, là tôi không đúng, là tôi không đúng, cô cứ tiếp tục đi, cứ tiếp tục đi.”

Nam Cung Vân quay lại trừng mắt nhìn tôi, tức giận. Mỹ nữ kia lại nhìn tôi cười rất quyến rũ, thật sự là tươi tắn như hoa đào.

Cô ta đưa ánh mắt quyến rũ nhìn Nam Cung Vân, nhẹ nhàng thở hổn hển nói: “Công tử thật sự không để ý tới Niệm Mô sao?” Nói xong liền bước tới gần Nam Cung Vân, đưa bàn tay mềm mại nhẹ nhàng xoa xoa ngực Nam Cung Vân, cả người Nam Cung Vân thẳng đứng, hơi thở bắt đầu nặng nề.

Người đẹp và ác thú! Đây thật sự là người đẹp và ác thú! Tôi thấy nhiệt huyết trong mình sôi trào, ngay cả nước da nguội dần từ lúc nào cũng không cảm giác.

Bàn tay chậm ra lướt xuống dưới, nhẹ nhàng chạm đến cánh tay đang cầm kiếm của Nam Cung Vân, dịu dàng nói: “Sau này trong tay công tử không nên...” Tiếng nói nửa chừng bị ngắt quãng, sau đó mỹ nữ lắc mình một cái, vết kiếm của Nam Cung Vân đã chạm vào cổ cô ta, một ít máu nhỏ xuống làn ngực trắng mịn, giống như trên tuyết nở một đóa hoa mai diễm lệ.

Mỹ nữ nói: “Huynh...huynh...chẳng lẽ huynh lại nhẫn tâm giết ta ư?” Giọng nói run rẩy.

Tôi không nhìn thấy thái độ của Nam Cung Vân, chỉ nghe anh ta thản nhiên nói: “Cô nương chưa nghe qua người nào chạm vào kiếm của ta sẽ chết sao?”

Mỹ nữ không nói gì, cắn răng cầm lấy quần áo rồi chạy thật nhanh ra ngoài, chỉ để lại trong phòng một hương thơm hấp dẫn.

“Nam Cung Vân, anh có phải là đàn ông không?”

Tôi nhìn theo hướng mỹ nữ bỏ đi, chậm rãi hỏi.

Nam Cung Vân xoay người lại, thở dài, nói: “Cô nương biết nàng ta là ai sao?”

Tôi mù tịt lắc đầu, Nam Cung Vân nói tiếp: “Hoa Niệm Mô, nam nhân chết trong tay nàng ta chỉ e không đếm cho hết, nếu ta đồng ý để nàng ta ở lại như cô nương nói, không chừng buổi tối hôm nay hai chúng ta đã đi gặp lão Diêm Vương rồi.” Nói xong trừng mắt nhìn tôi, tôi rùng mình, lúc này mới cảm giác được nước rất lạnh.

Nam Cung Vân quay người bước tới bàn ngồi xuống, cầm lấy chiếc khăn lau nhẹ nhàng vào thanh kiếm, thì thầm nói: “Cô ta đến đây làm gì nhỉ?”

“Nhất định là vì anh đẹp trai, dịu dàng đa tình, người ta mới coi trọng anh tìm đến đây.” Tôi nói mát, ôm chân đứng dậy để nhặt quần áo rơi trên nền nhà từ lúc nào, thùng tắm hơi cao, lúc bước ra thì đằng sau lại bị hở hết, tôi ngượng ngùng bước ra, ức chế, nửa ngày cũng chưa mặc xong, liếc trộm Nam Cung Vân, thấy anh ta mắt nhắm nghiền, tôi đỏ mặt mắng: ‘Lưu manh, cấm nhìn!’ ”

Nam Cung Vân không giận, chỉ cười nói: “Là ai nói nhỉ? cởi ra hết cũng là cô nương, không phải là tôi, tôi có làm gì đâu nào.”

Tôi chưa từng thê thảm như vậy. Tự mình bị mắc hòng bởi lời nói của mình. Mặt tôi đỏ bừng, thẹn quá hóa giận, bình tĩnh, bình tĩnh, nghĩ cách nói lại Nam Cung Vân mới được, nhưng anh ta đã thay đổi nét mặt, quay người sang chỗ khác, thản nhiên nói: “Mặc nhanh lên, chúng ta không thể ở cả đêm ở đây được.”

Tôi lại bắt đầu cuộc sống cắm trại bên ngoài ...

Liên tục hai ngày không chạm mặt với người của Dịch Phàm, có lẽ anh đã buông tha chúng tôi, dù sao tôi cũng chỉ là đồ dỏm mà thôi. Thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng có đôi chút thất vọng, một lần nữa thất bại trong tình yêu, cũng không thể cho là tình yêu được, vì tất cả đều là tôi yêu đơn phương thôi.

Bước vào thời đại này cũng đã nửa năm rồi, tuy rằng việc trở về coi như hết đường, nhưng tôi vẫn không từ bỏ được, không biết Đường Huyền hiện giờ ra sao rồi, dù sao cô ấy cũng một lòng muốn bước chân vào xã hội thượng lưu này, nhưng không ngờ lại bị Trắc phi của Vương gia bán đến nỗi lưu lạc khắp nơi, còn tôi không có chí lớn gì lại vì có gương mặt giống Vương phi đã chết của Vương gia mà được sủng ái, giờ lại đi cùng một thích khách Nam Cung Vân không rõ lai lịch, đây chẳng phải là cuộc sống đầy kích thích mà Đường Huyền từng muốn hay sao? Ông trời ơi, có phải ông nhầm lẫn hay không? Tôi mới là người mong muốn một cuộc sống bình thường ổn định suốt đời thôi.

Rời khỏi đồng bằng, tiếp tục đi vào vùng núi phía Bắc, nơi này chắc là địa phận thuộc nước Hung nô thì phải? Ngày nào cũng rong ruổi cùng Nam Cung Vân, tuy rằng anh ta ít nói chuyện nhưng tôi cũng nhận ra anh ta không phải là người khó tính, cũng biết sơ qua về cuộc đời của Nam Cung Vân, Nam Cung gia không phải là võ lâm thế gia mà mấy đời nối tiếp nhau làm quan, ông nội từng được Tiên hoàng phong chức Đại tướng quân trấn bắc, cha cũng là trọng thần trong triều, bảy năm trước tiên hoàng băng hà, Nam Cung gia bị cuốn vào tranh chấp hoàng thất, dùng ngôn ngữ hiện đại thì có thể nói rằng trung thần bị người ta hãm hại, rồi bị Vương gia Dịch Phàm sai người giết sạch cả nhà, chỉ có Nam Cung Vân được một nô bộc trung thành liều chết cứu thoát, dạy võ công, sau đó trở về báo thù...

Lại bàn về trường hợp này, đúng là tình tiết cũ rích của câu chuyện mà mấy ngàn năm lịch sử Trung Quốc thường xuyên xảy ra, đôi khi tôi muốn nói với Nam Cung Vân rằng việc báo thù của anh ta chẳng có ý nghĩa gì hết cả, kẻ thù của anh ta không phải là Vương gia Dịch Phàm, cũng không phải đương kim hoàng đế, mà chính là bản thân mình, nếu lúc trước chính các người là người thắng, có dám nói mình cũng không giết người không, vậy mà còn đem sự thất bại ấy để coi mình là bỏ tất cứu thế vùng lên trả thù. Cho nên trong câu chuyện này ai cũng không nên oán hận ai. Chỉ những người bậc cha chú trong thời điểm ấy mới nắm rõ tất cả mọi đã chuyện xảy ra. Đương nhiên tôi không thể nói những lời này với Nam Cung Vân được, tôi sợ anh ta tức giận lại xử lý tôi thì tôi đời.

Đôi khi tôi cũng tò mò hỏi Nam Cung Vân buổi tối hôm đó là tình cờ hay là cố tình cứu tôi? Rồi không ngại cực khổ đem tôi cùng nhau chạy trốn nữa. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy Nam Cung Vân không giống

đồng chí đảng viên đi tiên phong. Mỗi khi tôi có vẻ muốn hỏi thì đồng chí Nam Cung Vân lại lạnh lùng quay đi không thèm để ý đến tôi, cái miệng còn kín hơn cả liệt sĩ. Sau vài lần không có kết quả, tôi bỏ qua luôn, tôi còn sợ cái gì chứ? Tôi thì quyền không có, tiền cũng không có, xinh thì cũng hơi xinh một chút, anh ta có thể làm gì tôi nào. Cho nên tôi chẳng có ý nghĩ chạy trốn gì cả, nhưng thành thật mà nói con ngựa tôi đang cưỡi gầy quá đi thôi, lúc nào cũng chạy theo sau móng con tuấn mã của Nam Cung Vân, anh ta đưa đi đâu tôi cũng chẳng thèm hỏi. Có lẽ về điểm đậm của tôi bị ảnh hưởng bởi tính cách của Nam Cung Vân, ở chung với nhau hơn nửa tháng nữa, tôi lại phát hiện ra biểu hiện thái độ của đồng chí Nam Cung Vân càng lúc càng phong phú.

Nhưng những ngày thoải mái cũng trôi qua rất nhanh, bởi vì Nam Cung Vân đã phát hiện ra có người truy đuổi theo chúng tôi.

Sau giữa trưa, tôi xuống ngựa, bởi vì ngồi trên lưng ngựa nhiều quá nên lưng rất đau nhức mỗi nhừ, sắc mặt Nam Cung Vân đột nhiên rất nghiêm trọng, không cần phải nói hai câu, cũng không cần biết tôi có đồng ý hay không, liền nắm lấy tay tôi rồi nhảy lên một cành cây cao to, đặt tôi đứng vững trong một chạc cây rồi mình thì nhảy xuống dưới.

Tôi sợ chết ôm chặt lấy cành cây, sợ nếu mình trượt tay thì ngã một phát xuống sẽ trở thành bán thân bất toại nên không dám mở miệng mắng Nam Cung Vân, chưa định há mồm thì thấy vẻ nghiêm túc của Nam Cung Vân đang theo dõi xa xa, tôi nhìn theo ánh mắt của Nam Cung Vân, thấy xa xa có một bóng người càng lúc càng gần

11. Chương 21-22

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 21- 22

CHƯƠNG 21: THỊ VỆ VÀ THÍCH KHÁCH

Bóng người càng lúc càng gần, tôi ra sức mở to mắt nhìn, cuối cùng nhìn rõ ràng người đang tới là Trầm Triệu Thiên. Trầm Triệu Thiên !Trong lòng tôi thấy vui sướng như nhìn thấy mẹ mình.

“Trầm Triệu Thiên...” Tôi cố gắng hươ hươ tay chào, Trầm Triệu Thiên nhìn lên cây thấy tôi trên đó lên cười, nụ cười thật ấm áp. Trầm Triệu Thiên cũng giơ tay lên vẫy tôi, hỏi to: “Nha đầu, muội leo lên cây làm gì?” Nói xong người đã chạy tới dưới gốc cây.

Tôi trèo lên cây để làm gì? Vừa rồi nhìn xa xa có người đến, tôi liền nghĩ Nam Cung Vân đem tôi lên cây là vì sợ tôi gặp nguy hiểm, là tại Nam Cung Vân không chịu nói trước cho tôi biết chứ? Hừ, tên này thật đáng ghét! Tôi liếc nhìn Nam Cung Vân đang sầm sì mặt, cười gượng gạo nói: “Lúc này trên cây có một con chim rất đẹp, Nam Cung Vân liền giúp tôi lên cây để xem.”

“Hà?” Trầm Triệu Thiên cười, quay lại nhìn Nam Cung Vân, ánh mắt lóe sáng.

Nam Cung Vân chỉ đứng im, không nói gì cả, Trần Triệu Thiên thì vẫn cười, tôi cảm giác giữa hai người họ tràn đầy sát khí, bọn họ đang chờ thời cơ, chờ đợi thời cơ tốt nhất để đột kích, tôi không thể để hai người đánh nhau được, ở thời đại này Trần Triệu Thiên là người bạn thân nhất của tôi, Nam Cung Vân lại là người cùng tôi lưu lạc chung hoạn nạn. Tôi không hy vọng giữa hai người họ sẽ có người bị thương hoặc bị chết.

“Trần Triệu Thiên, huynh có thể giúp tôi được không? Tôi muốn xuống.” Tôi ở chạc cây cũng thấy khó chịu, nhưng cố nói với vẻ rất ung dung.

“Nha đầu, muội cố chịu một chút nữa đi, ở trên đó cao như vậy, đợi một lúc nữa cũng không sao đâu.” Trần Triệu Thiên cười nói nhưng ánh mắt thì không hề rời khỏi Nam Cung Vân.

A, thật là xảo quyết, Trần Triệu Thiên đúng là xảo quyết mà, nhất định là anh ta sợ nếu giúp tôi xuống sẽ bị Nam Cung Vân đánh lên, cũng không thể trách Trần Triệu Thiên được, nếu là Nam Cung Vân, chắc Nam Cung Vân cũng không chịu.

“Huynh tới đây làm gì? Tôi giúp Dịch Phàm để bắt tôi sao?” Tôi làm ra vẻ đáng thương, hỏi.

“Ta không phải tới bắt muội, nha đầu, là ta tới cứu muội.” Trần Triệu Thiên dịu dàng nói.

“Tôi không cần huynh cứu, tôi rất tốt, cảm ơn ý tốt của huynh, huynh mau trở về đi, nơi này rất lạnh, hơn nữa huynh lại không có ngựa, tôi tặng huynh con ngựa gầy còm của tôi đó.” Tôi nói nhanh, rõ ràng, chỉ hận ông trời không thể làm cho Trần Triệu Thiên bỏ đi.

Nam Cung Vân liền mỉm cười.

Trần Triệu Thiên ngẩn người, không ngờ tôi lại nói như vậy, có lẽ nghĩ tôi sẽ phải khóc lóc đầm đìa kêu: “Đại ca, cứu tôi với.” thì sẽ càng làm anh ta yên tâm, lại càng phù hợp với thân phận tôi là “con tin” của Nam Cung Vân.

Mặt Trần Triệu Thiên tối sầm lại, chậm rãi nói: “Nha đầu, muội chẳng lẽ thật sự không bao giờ....muốn gặp lại Dịch Phàm nữa hay sao?”

Dịch Phàm! Tim tôi lại thấy đau đớn, đó là người đàn ông tôi yêu sâu sắc, tôi thật sự không muốn gặp Dịch Phàm nữa sao? Trong thời gian chạy trốn, hàng đêm tôi rất nhớ Dịch Phàm, nhớ tới anh đối xử với tôi rất tốt, rất chiều chuộng tôi, nhớ khuôn mặt góc cạnh của anh, nhớ ánh mắt thâm tình của anh, nhớ nhớ rất nhiều, hơn rất nhiều so với lần đầu tiên thất tình vì Dương Bình. Nhưng vì sao? Dịch Phàm không hề thuộc về tôi, mà thuộc về Trúc Thanh, mãi mãi anh là của Trúc Thanh, anh vì Tiêu phi có gương mặt giống Trúc Thanh mà để mặc cô ta thích làm gì thì làm, rồi lại vì tôi giống Trúc Thanh mà đối xử tốt với tôi, đây mà gọi là yêu sao? Nếu như một ngày nào đó cũng có một Trúc Thanh tương tự xuất hiện, anh còn đối xử tốt với tôi như thế nữa không?

“Tôi không muốn gặp anh ta nữa, cho nên tôi không muốn trở về với huynh.” Tôi nói, trong lòng thấy đau đớn, nhưng ngữ khí lại chưa bao giờ kiên định như vậy, tôi thà rằng cùng lưu lạc với Nam Cung Vân cũng không muốn trở lại cái nơi đó để làm vật thay thế cho người khác.

Trầm Triệu Thiên im lặng một lúc, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Không gặp Dịch Phàm thì thôi, nhưng chẳng lẽ muội cũng không muốn trở về cùng Trầm đại ca sao?”

Trở về với Trầm Triệu Thiên? Về rồi ở đâu? Ở nơi này tôi không có nhà, vậy thì như thế nào gọi là “quay về”? Tôi lắc đầu, chậm rãi nói: “Không, tôi muốn đến những nơi không có Trúc Thanh, nơi mọi người chỉ biết tôi là Trương Tĩnh Chi thôi.”

Trầm Triệu Thiên ngẩng lên nhìn tôi, trong mắt ánh lên sự mất mát đau lòng, tôi có nhìn lầm không?

Tôi đang mê mẩn suy nghĩ trong ánh mắt đó của Trầm Triệu Thiên là có ý gì thì Nam Cung Vân lạnh lùng nói: “Trương cô nương đã không muốn trở về cùng người, người còn muốn gì nữa?”

“Giết người,” Trầm Triệu Thiên nói, tôi chưa từng nghe qua giọng nói của Trầm Triệu Thiên lại lạnh lùng như vậy, Trầm Triệu Thiên liền đánh một chưởng vào sau Nam Cung Vân....

Không được đánh, hai người không được đánh nhau! Vì sao hai người lại cứ liều mạng sống chết vì tôi? Tôi sốt ruột kêu to: “Trầm Triệu Thiên, Nam Cung Vân! Hai người dừng tay lại cho tôi.”

Hai người không ai để ý tiếng hét của tôi, chỉ thấy hai bóng người cùng kiếm quang loang loáng, kiếm pháp của Trầm Triệu Thiên rất phóng khoáng tự nhiên, chiêu thức tinh diệu, mỗi một kiếm đâm ra đều có thể nhìn thấy đóa kiếm hoa, còn kiếm pháp của Nam Cung Vân tuy chất phác nhưng cũng rất mãnh liệt, chiêu nào cũng là chiêu liều mạng, hai bóng người càng lúc càng nhanh làm tôi nhìn hoa cả mắt.

Hai tên ngu ngốc! Hai tên khốn kiếp! Tôi quát to, hai người có phải là kẻ thù của nhau đâu? Sao lại liều mạng như thế? Nam Cung Vân cũng là tên khốn kiếp, Trầm Triệu Thiên có phải là người giết cả nhà anh đâu, anh việc gì phải như thế? Trầm Triệu Thiên cũng là tên khốn kiếp, cho dù có là thị vệ thì cũng không cần phải liều mạng như thế chứ? Cái lão hoàng đế cho anh tiền lương ít quá à? Ông ta có mua bảo hiểm thân thể cho anh không? Nếu anh hy sinh vì nhiệm vụ ông ta có trợ cấp kinh tế cho cả nhà anh không? Tôi hùng hổ trượt từ trên cây xuống, quên cả sợ hãi.

Tên Nam Cung Vân khốn kiếp này, sao lại đặt tôi ở một cây cao như thế chứ, tôi trượt xuống nửa ngày mà vẫn chưa tới mặt đất. Cánh tay mất hết sức lực, tôi “A” hét lên một tiếng thảm thiết, đúng là tác dụng của lực vạn vật hấp dẫn, tôi ngã vào một cái ôm, cái ôm của đất mẹ.

Nghe tiếng tôi kêu thảm thiết, Nam Cung Vân lo lắng, kiếm pháp hỗn loạn, ánh mắt cứ hướng về phía tôi, còn đang phân tâm, trên vai liền bị thương, tôi sợ quá kêu to: “Khốn kiếp, tôi không sao, anh cẩn thận đấy.”

Thấy tôi nói vậy, Nam Cung Vân lại chăm chú, kiếm pháp lại trở nên mãnh liệt như lúc đầu, bức Trầm Triệu Thiên lui về sau mấy bước, Trầm Triệu Thiên cắn răng, ánh mắt chợt lóe lên độc ác, đổi chiêu thức, một ánh kiếm hướng đến Nam Cung Vân...

Kiểm pháp gì mà nhìn quen thế nhỉ? A, là “bài tập thể dục”! Dĩ nhiên là bộ kiếm pháp Trầm Triệu Thiên dạy cho tôi, tôi không ngờ bộ kiếm pháp này lại được Trầm Triệu Thiên sử dụng có uy lực đến như vậy. Dối theo kiếm pháp đó tôi cũng không nhận ra kiếm pháp bay đến đâu, kiếm quang bao phủ cả người Trầm Triệu Thiên, gần như nhìn không rõ bóng của Trầm Triệu Thiên, nếu không phải là tôi ngày nào cũng đùa giỡn với bộ kiếm pháp này thì đánh chết tôi cũng không tin đây chính là bộ kiếm pháp mà Trầm Triệu Thiên từng dạy tôi để rèn luyện thân thể, tôi có thể nhận ra mỗi một chiêu kiếm đều có sát khí mãnh liệt.

Nam Cung Vân cười nhạt, không để ý tới hư ảnh của kiếm quang, cứ thế mà đâm thẳng vào trung tâm. Xong rồi! Nam Cung Vân đã từng thấy tôi múa bộ kiếm pháp này, tôi lại sử dụng rất chậm, anh ta nhất định đã biết bộ kiếm pháp này chỗ hư chỗ thực, là tôi hại Trầm Triệu Thiên, là tôi đã hại Trầm Triệu Thiên một lòng tới cứu tôi! Là tôi hại Trầm Triệu Thiên có nụ cười rức rở ám áp như mặt trời! Hôm nay Trầm Triệu Thiên phải chết trong tay Nam Cung Vân rồi!

“Không! Không được giết anh ta!” Tôi hét lên như muốn khóc, nghe thấy tiếng hét của tôi, Nam Cung Vân dừng lại, kiếm không đâm xuống mà thu trở lại, chống kiếm xuống, lạnh lùng nhìn Trầm Triệu Thiên. Trầm Triệu Thiên cũng dừng lại, trán đầm mồ hôi, kinh ngạc nhìn Nam Cung Vân, dường như đang khó hiểu vì sao Nam Cung Vân lại bỏ qua cơ hội này.

Thấy hai người họ dừng tay lại, thần kinh tôi mới được thả lỏng, lập tức ngã xụi xuống đất, tốt quá, hai người họ không ai sao cả, nước mắt tôi đã tràn xuống má, “Đồ vô dụng, khóc gì mà khóc chứ!” Tôi tự mắng mình, rồi lại cười ngây ngô.

Trầm Triệu Thiên nhìn Nam Cung Vân, thấy tôi vừa khóc vừa cười, thái độ có vẻ phức tạp, đột nhiên trong mắt lóe lên tia sáng, đâm mạnh về tôi một kiếm...

Áp lực của kiếm khí làm tôi không thở nổi, tim đập mạnh, Trầm Triệu Thiên muốn giết tôi sao? Vì sao anh ta lại muốn giết tôi? Tôi ngồi chờ đến quên cả né tránh, cứ ngu ngốc ngồi như vậy, nhiều ánh kiếm ở trước mắt làm đại não tôi trống rỗng...

CHƯƠNG 22: SINH TỬ

Đầu óc của tôi trống rỗng, cứ ngây ngô nhìn kiếm của Trầm Triệu Thiên càng lúc càng gần, tôi sắp chết phải không? Hôm nay tôi chết dưới kiếm của Trầm Triệu Thiên sao?

Nam Cung Vân phi thân lên, kiếm trong tay liều mạng đâm tới Trầm Triệu Thiên...

Vô ích, cho dù Nam Cung Vân có đâm trúng Trầm Triệu Thiên thì tôi đã chết dưới kiếm Trầm Triệu Thiên từ lâu rồi. Cái chết ngay trước mắt, tôi không cảm thấy sợ hãi.

Nhưng không ngờ kiếm của Nam Cung Vân không đâm tới Trầm Triệu Thiên mà lại lấy lưng mình chắn trước kiếm của Trầm Triệu Thiên, Trầm Triệu Thiên liền nở nụ cười, trong phút chốc tôi hiểu ra. Trầm Triệu Thiên lợi dụng tôi! Không phải anh ta muốn giết tôi, mà là muốn giết Nam Cung Vân! Chiêu kiếm vừa rồi của Trầm Triệu Thiên là hư chiêu, tay trái phát một chưởng mạnh mẽ vào lưng Nam Cung Vân.

“Không....” Tôi điên cuồng gào lên, nhưng không thành tiếng.

Nam Cung Vân muốn quay kiếm lại để đỡ cũng không kịp, chỉ nghe tiếng chưởng, người lao đảo, máu từ miệng phun ra, rồi từ từ ngã xuống dưới chân tôi.

” Nam Cung Vân!” Tôi hét lên, lao đến muốn đỡ anh nhưng sắc mặt của Nam Cung Vân đã tái mét, Nam Cung Vân gắng gượng dựa vào lòng tôi, trong mắt sáng lên một tia vui sướng, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại phun tiếp ra một ngụm máu, bắn vào ngực tôi, “Nam Cung Vân, đừng làm tôi sợ, anh không phải là diễn viên điện ảnh, phun nhiều máu làm gì chứ?” Tôi khóc thảm thiết, giọng khàn đặc. Nam Cung Vân nhìn chăm chăm vào tôi, như muốn nói gì đó, nhưng không thể nói nên lời, ánh mắt sâu sắc nhìn tôi vô cùng dịu dàng mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Khốn khiếp! Nam Cung Vân khốn khiếp, anh là thích khách kiểu gì đấy! Định làm đảng viên tiên phong à? Không phải thích khách thì rất lạnh lùng vô tình hay sao? Anh cứu tôi làm gì? Tên khốn khiếp này, anh không phải là một Nam Cung Vân lợi hại nhất hay sao? Mới một chưởng thôi mà đã gục ngã rồi hay sao? Tên khốn khiếp này, anh không thể chết được! Anh chết thì tôi phải làm sao bây giờ? Anh chết thì tôi phải làm sao bây giờ?” Tôi ôm Nam Cung Vân khóc thảm thiết, nước mắt ràn rụa, rơi lên mặt Nam Cung Vân, nghe tiếng khóc của tôi, Nam Cung Vân lại còn cố mà cười, định đưa tay lên lau nước mắt cho tôi nhưng giờ lên giữa chừng thì không thể nâng lên được, tay buông thõng xuống....

Mũi kiếm vẫn chĩa trước ngực Nam Cung Vân, tôi ngẩng lên nhìn Trầm Triệu Thiên, đây chính là bằng hữu tốt nhất của tôi ở thế giới này Trầm Triệu Thiên, là Trầm Triệu Thiên có nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, là Trầm Triệu Thiên từng gọi tôi là “nha đầu” vô cùng thân thiết, là Trầm Triệu Thiên đã gắn kết cuộc sống của tôi với Nam Cung Vân, là Trầm Triệu Thiên mà đến bây giờ tôi vẫn vô cùng tin tưởng!

“Đề tiện.” Trong lòng có vạn câu để nói, nhưng tôi lại lạnh lùng thốt ra hai câu này, không hề khóc, cũng không để ý tới mũi kiếm đang chĩa trước ngực Nam Cung Vân, tôi chậm rãi lấy tay lau vết máu trên miệng Nam Cung Vân rất nhẹ nhàng, sợ mình không cẩn thận sẽ làm đau anh, sau đó chậm rãi đặt Nam Cung Vân trên mặt đất, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh anh, chậm rãi nói: “Đâm đi, chỉ cần một kiếm là được, hy vọng huynh đâm thật gọn gàng, tôi sợ đau, đây là lần đầu tiên tôi cầu xin huynh, cũng là lần cuối cùng.”

Mũi kiếm trên tay Trầm Triệu Thiên run rẩy, tôi cười nhạt, nói: “Trầm thị vệ cũng có lúc nường tay sao? Vừa rồi nếu không phải tên ngu ngốc này liều mình cứu tôi, thì kiếm của huynh cũng đã đâm vào tôi rồi, bây giờ đang rảnh tay huynh có thể tiếp tục được không?”

Trầm Triệu Thiên càng run rẩy, cả người lui ra sau, nói :“Nha đầu, muội biết rõ là ta không phải muốn giết muội mà, Nam Cung Vân đã vài lần muốn ám sát hoàng thượng và Dịch Phàm, hẳn là thích khách. Ta không thể bỏ qua cho hắn!”

“Thích khách?” Tôi cười, nhìn Nam Cung Vân, nhẹ nhàng nói: “Thích khách nhưng so với huynh còn cao thượng hơn nhiều! Nếu như vừa rồi anh ấy không ngăn cản huynh, kiếm của huynh có kịp thu về không?”

Trầm Triệu Thiên không trả lời, anh ta không cần trả lời, cũng không thể trả lời, bởi vì mọi người đều đã biết đáp án, kiếm đâm ra có thể thu lại được không? Có lẽ thật sự Trầm Triệu Thiên không muốn giết tôi, chỉ là anh ta muốn lấy tính mạng tôi ra đặt cược, là Nam Cung Vân sẽ dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của tôi.

Trầm Triệu Thiên thắng, tuy rằng cũng không vẻ vang gì, bình bất yếm trá, anh ta chẳng có gì sai cả. Anh ta đúng! Người sai chính là tôi, người sai là Nam Cung Vân! Giữa chúng tôi, Trầm Triệu Thiên mới thật sự mạnh mẽ, mới có thể không chế được lý trí của bản thân mình.

Nam Cung Vân vì tôi mà không giết Trầm Triệu Thiên, Trầm Triệu Thiên lại lợi dụng tôi để giết Nam Cung Vân.

Tôi ngẩng lên nhìn Trầm Triệu Thiên, trong mắt ánh lên sự căm ghét tột độ, ánh mắt của tôi khiến Trầm Triệu Thiên run rẩy, trong mắt Trầm Triệu Thiên tràn ngập sự đau xót, không để ý tới ánh mắt anh ta, tôi đã quyết tâm rồi, lạnh lùng nói: “Sao còn chưa động thủ? Vẫn muốn đánh ngất tôi rồi mang tôi về cho Vương gia phải không? Tôi khuyên huynh không cần làm như vậy, nếu bây giờ huynh một kiếm giết tôi cùng chết với Nam Cung Vân, tôi sẽ không hận huynh, nhưng nếu huynh đem tôi trở về, tôi sẽ hận huynh cả đời.”

Tôi nhìn sang khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Vân, tên khốn khiếp này ngốc quá, dùng tính mạng của mình để đổi lấy cuộc sống cho tôi, anh có phải là thích khách không đấy? Thật là ngu ngốc mà, chẳng lẽ anh không nhận ra Trầm Triệu Thiên lừa anh sao? Sao lại có người ngu như vậy chứ, sao lại có thể làm thích khách lâu như vậy! Tên khốn khiếp này, sao lại dùng tính mạng của mình để đổi lấy cuộc sống cho tôi làm gì chứ?

“Nha đầu, muội thật sự không muốn trở về với ta sao?” Trầm Triệu Thiên tê tái hỏi, chờ mong.

“Đừng gọi tôi là nha đầu!” Tôi hét, “Bởi vì huynh không xứng!”

Trong mắt Trầm Triệu Thiên tràn ngập sự đau đớn, đột nhiên quay người bỏ đi, bước vài bước rồi dừng lại, khàn giọng hỏi: “Ta ở trong lòng muội chỉ như thế thôi sao?”

Trong lòng tôi Trầm Triệu Thiên chỉ như vậy thôi sao? Đầu óc tôi hỗn loạn, nhưng trong mắt tôi chỉ có Nam Cung Vân với vết máu trên mặt đất, “Đúng vậy,” tôi gật đầu nói.

Cơ thể Trầm Triệu Thiên chấn động, rất lâu sau liền lấy trong ngực ra một lọ thuốc, đặt trên mặt đất trước mặt tôi, là một bình sứ nhỏ màu xanh ngọc.

“Đây là của sư phụ tặng cho ta, muối cho hần uống, có lẽ còn có thể...” Trầm Triệu Thiên không nói gì nữa, ngập ngừng rồi quay người bỏ đi.

Nhìn Trầm Triệu Thiên rời đi, tôi đứng lên nhặt bình sứ nhỏ lên, mở ra, một mùi hương xộc vào mũi, bên trong có những viên thuốc nhỏ màu đỏ sẫm, đây là thuốc gì? Có phải là thuốc thật hay lại là cái bẫy của Trầm Triệu Thiên?

Hơi thở của Nam Cung Vân càng lúc càng yếu, tôi không có nhiều thời gian để lo lắng, liền cầm một viên cho vào miệng Nam Cung Vân, Nam Cung Vân giờ không thể nhai nuốt được, tôi bốc tuyết cho vào miệng để chảy thành nước rồi mớm cho Nam Cung Vân, Nam Cung Vân, tôi không biết thuốc này có cứu được anh hay không, dù là độc được hay linh được, điều tôi có thể làm là cùng anh sống chết có nhau! Nếu có độc thì hai chúng ta cũng chết cũng tốt, ít nhất trên đường xuống suối vàng cũng còn có bạn.

Nhìn hai mắt Nam Cung Vân nhắm nghiền, tôi cầm lấy một viên cho vào miệng nuốt, sau đó lẳng lặng nằm xuống bên cạnh Nam Cung Vân cùng chờ đợi...

Trời tối dần, còn ngựa gầy của tôi không biết chạy đi đâu, chỉ còn lại con “Ngự Phong” của Nam Cung Vân đứng cách đó không xa đang gặm cỏ hoang đã bị tuyết bao phủ.

Người càng lúc càng lạnh, tôi lập cập đứng lên nhặt cành cây khô rồi lấy đá lửa trên người Nam Cung Vân bắt chước anh đánh lửa rồi nhóm lửa, lấy lương khô ra hơ cho nóng, rồi kéo Nam Cung Vân lại gần đồng lửa, giờ không biết anh có thấy đói không? Tôi nhai một ít lương khô rồi mớm vào miệng Nam Cung Vân, có phải rất mất vệ sinh không? Tôi cười gượng, thế còn tốt hơn là để Nam Cung Vân đói bụng.

Hơi thở của nam Cung Vân vẫn yếu ớt như cũ, sắc mặt vẫn trắng bệch, trên người không có chút hơi ấm nào, mấy lần tôi còn run rẩy thò tay vào sờ thử xem Nam Cung Vân còn thở không.

Trương Tĩnh Chi ơi, mày thật sự là vô dụng! Ngay cả ở thời đại này mà mày cũng không thể tự mình độc lập sinh tồn được! Lúc đầu thì dựa dẫm vào Đường Huyền, sau đó lại sống nhờ vào Vương gia Dịch Phàm, sau đó lại là nhờ Nam Cung Vân bảo vệ. Trương Tĩnh Chi ơi, ở thời đại này mày có thể làm gì được hả? Tuy mày được giáo dục bằng kiến thức hiện đại nhưng mày sử dụng được gì nào? Vì sao những người khác xuyên không đều có một cuộc sống như ý, nở mày nở mặt, còn mày xuyên không chỉ có thể làm ký sinh trùng? Tôi tự hỏi mình nhưng cũng không tìm ra đáp án, thậm chí tôi nghĩ nếu Nam Cung Vân chết trong lòng tôi, tôi nên tiếp tục cuộc sống như thế nào? Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy tôi, tôi muốn khóc, thật sự muốn khóc, nhưng tôi không thể khóc, tôi cắn môi, không để mình khóc thành tiếng, ôm chặt lấy Nam Cung Vân, nước mắt chảy ràn rụa, rơi xuống tay, chậm rãi đông thành băng.

Lúc trước thường xuyên nghỉ ngơi bên ngoài cùng Nam Cung Vân nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ, lúc nào cũng ngủ ngon lành, nhưng tối nay, tôi lại vô cùng sợ hãi, đến nửa đêm, cơ thể Nam Cung Vân bắt đầu ấm lên, trán toát mồ hôi, rồi bắt đầu mê sảng, nghe không rõ anh đang nói cái gì, hình như là không ngừng gọi “mẹ, mẹ”, trong lòng tôi càng thấy chua xót, không biết nên an ủi anh như thế nào.

Ngủ mơ mơ màng màng đến sáng, tôi lại mớm cho Nam Cung Vân một viên thuốc nữa, thương thể của anh vẫn không khá hơn, lý trí nói cho tôi biết là tôi phải mau chóng tìm một thị trấn, tìm thấy thuốc, có lẽ như vậy mới cứu được Nam Cung Vân. Hình như hôm qua Nam Cung Vân có nói cho tôi biết là nếu đi tiếp từ đây về hướng bắc hơn 60 dặm thì có một trấn nhỏ.

Tuy vẫn còn có “Ngự phong”, nhưng tôi không có cách nào đặt Nam Cung Vân lên lưng nó, tôi dùng kiếm chặt mấy cành cây to, dùng áo choàng của tôi làm một chiếc xe trượt tuyết đơn giản, cẩn thận đặt Nam Cung Vân lên trên rồi cố định cho chặt, dắt Ngự Phong tới, muốn nó kéo chúng tôi đi, nhưng tôi lại không biết làm cách nào để Ngự Phong kéo được “xe trượt tuyết” này, có cắt đứt dây cương thì chiều dài cũng không đủ, sau khi thử nghiệm n cách, cuối cùng tôi phải từ bỏ, dùng dây thừng ở xe trượt tuyết buộc vào mình rồi kéo Nam Cung Vân đi về hướng Bắc, Ngự Phong cũng hiểu chuyện, không cần dắt cũng vẫn đi theo đằng sau.

Gió núi mang tới những bông tuyết trắng, làm cho nhiệt độ càng thấp, Nam Cung Vân không có chân khí hộ thân, lại còn chỉ mặc hai lớp áo, làm sao trụ nổi, tôi cởi áo bông trên người khoác cho anh, áo choàng đã dùng để làm xe trượt tuyết, tuyết càng lúc càng dày ngập cả chân, tuyết ẩm trong giày chảy thành nước rồi lại đóng thành băng, tôi không có cảm giác lạnh gì, chỉ máy móc bước về phía trước, trong lòng chỉ duy nhất một ý nghĩ, nhất định phải đưa được Nam Cung Vân đến thị trấn.

Xe trượt tuyết làm không chắc lắm nên khiến tốc độ của tôi rất chậm, tuy rằng tôi đã sử dụng hết sức lực nhưng nửa ngày trời còn chưa đi qua được ngọn núi nhỏ.

Nhìn trước mặt toàn đồi núi, dường như không biết đi đến đâu rồi, chân đã không bước theo sự sai khiến của tôi nữa, cuối cùng tôi quỳ xuống đất, khóc rất to, sao tôi vô dụng đến như vậy? Sao tôi vô dụng như vậy?

Đột nhiên đằng sau có tiếng rên rỉ, tôi ngưng khóc, lau mặt, muốn đến xem Nam Cung Vân nhưng cả người không thể dậy nổi, đành phải vừa quỳ vừa lết đi.

Nam Cung Vân đã mở mắt, thấy hai mắt tôi sưng mọng đỏ, liền cười yếu ớt, hỏi: “Khóc vì ta à?”

Tôi gật đầu: “Ừ” , nghẹn ngào, Nam Cung Vân lại cười, thì thào nói: “Nếu ta chết, muội có đau lòng không?”

Nghe Nam Cung Vân hỏi câu ngu ngốc như vậy, tôi chỉ muốn đánh anh một cái, nhưng lại không nổi, nước mắt vừa ngừng lại chảy xuống.

“Đừng khóc, ta không chết được đâu.” Nam Cung Vân nói khẽ, rồi lại nôn ra máu, ngất đi

12. Chương 23-24

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 23- 24

CHƯƠNG 23: SINH TỬ (Tiếp)

Thấy Nam Cung Vân lại ngắt đi, tôi chạy đi lấy viên thuốc màu đỏ tiếp tục mớm cho anh, lần này khí sắc trên mặt Nam Cung Vân đã có chút hồng hào, hơi thở cũng đã ổn định hơn, tôi mừng như điên, như vậy thuốc này thật sự có tác dụng, liền chạy đi lấy thêm mấy viên nữa định cho Nam Cung Vân uống thì Nam Cung Vân mở mắt, thì thào nói: “Đủ rồi, đừng lãng phí thuốc quý nữa.”

“Tôi không quan tâm, chỉ cần có thì dùng, nếu dùng hết thì chúng ta đi mua.” Tôi nói vậy, nhưng ý tôi là tính mạng là quan trọng nhất, còn tiếc thứ khác làm gì?

“Mua?” Nam Cung Vân nở nụ cười yếu ớt, hơi cử động làm động đến vết thương liền nhắm mắt lại, thở sâu rồi chậm rãi nói: “Ngưng hương hoàn của Vô Thượng nhân, trong thiên hạ không ai có thể mua được. Coi như Trần Triệu Thiên đối với chúng ta cũng rất tốt, để lại đồ vật quý cho chúng ta.”

“Đối với chúng ta cũng tốt? Thế này mà cũng gọi là cũng tốt à?” Tôi lại nổi giận, nói: “Là ai dùng thủ đoạn để đánh anh trở thành như này? Là ai suýt nữa thì đâm tôi thủng mấy chỗ trên người? Để lại thuốc men cho chúng ta là quá đúng rồi. Tôi còn chưa tính chi phí sai lầm với phí bồi thường tổn thất tinh thần với anh ta đấy. Đến phút cuối mới để lại cho chúng ta vài viên thuốc, cái gì mà cũng tốt? Anh có phải là đầu heo không?...”

Thấy Nam Cung Vân có vẻ ngơ ngác khó hiểu, tôi mới nghĩ anh ta không hiểu câu tính chi phí sai lầm và phí bồi thường tổn thất tinh thần là gì, tôi không muốn mất công giải thích nên không nói nữa.

Trong mắt Nam Cung Vân hiện lên vẻ phức tạp, đột nhiên hỏi: “Muội thật sự hận Trần Triệu Thiên như vậy sao?”

Tôi sững sốt, tôi có thật sự hận Trần Triệu Thiên không? Nụ cười ảm áp của Trần Triệu Thiên, ánh mắt đau đớn của Trần Triệu Thiên, tiếng “nha đầu” vẫn còn vang bên tai tôi, tôi thật sự hận Trần Triệu Thiên sao? Trần Triệu Thiên đã làm gì khiến tôi không thể tha thứ? Ngoại trừ việc lợi dụng tôi rồi gây trọng thương cho Nam Cung Vân ra, còn chẳng làm gì khác cả. Trần Triệu Thiên thường hay tán gẫu với tôi và Dịch Phàm, rồi lại đem tuyệt học của mình dạy cho tôi để tôi rèn luyện thân thể, khi tôi nói có việc quan trọng thì gấp gấp trở về, lại còn tặng tôi một cây chùy thủ tinh xảo rất quý hiếm, lại còn vì cứu tôi mà một thân một mình đi vào vùng hoang bắc giá rét...

Nam Cung Vân im lặng nhìn tôi chờ đợi câu trả lời, tôi lại không biết phải trả lời câu hỏi này như nào.

“Tôi không biết”, tôi khẽ nói, “Nhưng Trần Triệu Thiên lại lợi dụng tôi làm anh bị thương, tôi không thích bị người khác lợi dụng.”

Người Nam Cung Vân run lên nhè nhẹ, tôi nhìn Nam Cung Vân, nhưng Nam Cung Vân lại nhắm mắt lại, tránh ánh mắt của tôi.

“Anh sao vậy? Có phải trong người thấy khó chịu không?” Tôi dịu dàng hỏi, Nam Cung Vân khẽ lắc đầu, cử động muốn ngồi dậy, tôi vội dìu anh ngồi lên, thấy Nam Cung Vân lại nhắm mắt lại, khoanh chân, hai tay đặt hai bên đầu gối, lúc nào Nam Cung Vân cũng ngồi ở tư thế đó, tôi không dám quấy rầy, chỉ im lặng ngồi bên cạnh, lặng lẽ canh cho anh.

Thật lâu sau, trán Nam Cung Vân ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt càng hồng hào, hơi thở càng đều đặn hơn, hơi thở phả ra gặp không khí lạnh buốt kết thành khói trắng tỏa trước mặt, thần kỳ, thật sự thần kỳ, tôi tự hỏi, đây là nội công chữa thương đúng không? Nhìn Nam Cung Vân nôn ra nhiều máu, chắc là xuất huyết bên trong, có lẽ đã dùng chân khí để chữa vết thương. Điều này thật không hợp khoa học chút nào...

Tôi đang kinh ngạc với sự thần kỳ của việc sử dụng nội công thì Nam Cung Vân đã vận công xong, mở mắt, trong mắt đã hồi phục lại sự tinh anh, thấy vẻ mặt tôi đang đầy tò mò nhìn mình, Nam Cung Vân cười nói: “Hôm nay chúng ta không đi nữa, ở lại đây nghỉ ngơi, chờ ngày mai công lực của ta khôi phục lại một chút, lúc đó chúng ta mới đi.” Nói xong liền cởi áo bông trên người ra ném cho tôi, nói: “Mặc vào đi, sắc mặt đã xanh mét rồi, ta không muốn ngày mai ôm một người đã đông cứng lên ngựa.”

Tôi vui mừng nhận lấy áo bông mặc vào người, hơi ấm từ chiếc áo của người nào đó làm tôi suýt xoa, nhìn sang thấy Nam Cung Vân đã nhắm mắt lại, không quấy rầy Nam Cung Vân, tôi đi nhặt củi xung quanh về đốt một đồng lửa, lấy lương khô ra hơi cho nóng rồi ăn trước.

Tôi biết mình cần phải ăn no, không phải tôi kiêng ăn gì nhưng ăn lương khô mãi cũng khó nuốt, cứ nhai từng miếng từng miếng, sau đó lại chậm rãi nuốt xuống, cứ như vậy có lúc còn nghẹn họng, phải lấy tuyết cho vào mồm chẳng cần biết có sạch sẽ hay không, nhưng so với tuyết thời hiện đại thì chắc tuyết này sạch hơn nhiều, tôi tự an ủi mình, vừa ột miếng lương khô và nắm tuyết cho vào miệng, thấy Nam Cung Vân đang xăm soi nghiên cứu mình, tôi nhẹ nhàng cười với Nam Cung Vân rồi đưa miếng lương khô cho Nam Cung Vân, Nam Cung Vân nhận lấy rồi, bẻ từng miếng cho vào miệng chậm rãi nhai, mặt đỏ bừng.

Lạ thật, đồng chí này bị làm sao vậy? Hay là bị thương quá nặng nên ăn miếng lương khô cũng đỏ mặt là sao? Tôi nghĩ mãi không ra, bầu không khí có vẻ lạ lẫm, để phá tan bầu không khí đó, tôi quyết định kể chuyện cười cho Nam Cung Vân nghe, vì thế liền lấy tay lau miệng, nói: “Nam Cung Vân, tôi và anh chơi trò hỏi đáp nhé.”

“Trò hỏi đáp là gì?” Nam Cung Vân lưỡng lự hỏi.

Tôi ngắt, anh ta nào có biết trò chơi hỏi đáp! “Khụ khụ” Tôi ho hai tiếng, giải thích: “Tức là, tôi đặt câu hỏi xem anh có trả lời được không.”

Nam Cung Vân gật đầu ý bảo tôi hỏi đi, tôi háng giọng, bắt đầu hỏi: “Có một con điều hâu đang bay ở trên trời, thấy một con thỏ đang chạy trên mặt đất, điều hâu lao xuống, lúc sắp bắt được thỏ, đột nhiên thỏ nói một câu gì đó với điều hâu, điều hâu nghe xong liền rơi xuống đất chết luôn, hỏi con thỏ nói cái gì?”

Tôi cười khà khà chờ Nam Cung Vân trả lời.

“Con thỏ không biết nói.” Nam Cung Vân lạnh lùng nói.

Hự! Tôi ngất thật! Thật không tưởng tượng nổi, tôi trừng trừng nhìn Nam Cung Vân, bắt đầu dẫn dắt anh ta, “Cứ coi như là con thỏ biết nói đi. Theo anh thì con thỏ nói gì khiến cho điều hâu rơi xuống đất chết?”

“Thì là con thỏ không biết nói, cho dù nó có nói được thì điều hâu nghe cũng chẳng hiểu gì.” Nam Cung Vân còn cứng cổ.

Tôi tức giận hét lên: “Tôi đã nói là nó biết nói! Anh mau trả lời xem nó nói cái gì!” Cái tên này sao bướng thế nhỉ. Tôi tức đến suýt ngất, ra đề về trí tuệ với anh ta chẳng khác gì đàn gảy tai trâu!

Nam Cung Vân đột nhiên đỏ mặt lên, nói lí nhí một câu.

“Anh nói cái gì?” Tôi hỏi.

Mặt Nam Cung Vân lại càng đỏ, quay lại nói: “Ta thích muối.”

Cái gì? Cái gì? Nam Cung Vân nói thích tôi! Thả nào mặt anh lại đỏ như vậy, thì ra là thổ lộ với tôi! Đúng là thanh niên hay xấu hổ! Tôi ngẩn ngơ nhìn Nam Cung Vân quên cả phản ứng.

Thấy tôi đang sững sờ, Nam Cung Vân tỏ ra tức giận, nói: “ý ta nói là con thỏ nói ‘ta thích muối’ ”

Ngất! Đùa cả nửa ngày đồng chí Nam Cung Vân lại trả lời như này! Nhưng còn vì sao mặt lại đỏ bừng? “ha ha ha” tôi cười phá lên, cười lẫn lộn trên mặt đất.

Cười nửa buổi mà Nam Cung Vân cũng không tức giận, tôi cố nín cười nói: “Con thỏ không nói như vậy, điều hâu rơi xuống đất là vì câu nói của thỏ là ‘cô không mặc áo ngực.’”

“Áo ngực là gì?” Nam Cung Vân mù mờ hỏi lại.

Lần thứ hai tôi ngất, người ở thời đại này làm gì biết áo ngực là gì, “A...đó là...” Tôi cân nhắc nên giải thích với Nam Cung như thế nào, liền khoa tay múa chân: “Là các cô gái mặc để che ngực đó.” Thấy Nam Cung Vân vẫn mù tịt không hiểu, đầu tôi chợt lóe lên: “Thì là áo yếm mà người ở nơi này hay gọi đó, con thỏ nói điều hâu không mặc áo yếm, điều hâu vội che ngực lại, liền rơi xuống đất.”

Thấy Nam Cung Vân lại đổ mặt tới tận mang tai, tôi phát hiện ra cũng không nên chê cười người ta, nhất thời không biết nên nói cái gì, làm bầu không khí càng gượng gạo...

CHƯƠNG 24: BẦY SÓI

Thấy Nam Cung Vân mặt đỏ tía tai quay đi chỗ khác, tôi cũng hơi hối hận, định nói sang chuyện khác nhưng rồi lại không biết nói cái gì đành ngồi yên, Nam Cung Vân cũng không truy hỏi đến cùng, chậm rãi nhai lương khô, ánh mắt cứ hướng về tôi, mỗi khi tôi ngẩng lên nhìn, Nam Cung Vân lại chuyển ánh nhìn ra chỗ khác rất nhanh, mặt lại đỏ bừng. Tôi cười thầm, một người đàn ông trưởng thành nhưng lại rất hay xấu hổ, còn không dám nhìn thẳng vào tôi, chẳng lẽ anh ta có tình cảm với tôi thật, tôi vừa nghĩ vừa buồn cười, tôi chẳng phải quá xinh đẹp gì, chỉ dễ nhìn thôi, nhiều lắm thì sự tận tâm chăm sóc của tôi chỉ khiến anh ta cảm động mà thôi. Tôi vừa cười vừa lắc đầu, tự chê cười mình, đường đường là một thích khách lạnh lùng lại biến thành một chàng thanh niên hay xấu hổ.

Nhìn mặt trời đã ngã về hướng Tây, đoán chắc sẽ ăn ngủ nghỉ ở đây cả đêm, đồng lửa này chắc không đủ cháy cả đêm đến sáng mai, mà lại ở ngoài trời nữa, nhân lúc trời chưa tối hẳn, tôi chạy đi tìm củ khô về, may là ở nơi này người thưa thớt, nên đoán chắc ít người lên núi đốn củi, chỉ một lúc sau tôi đã ôm một đồng củi trở về, đặt Ngự phong đứng trước mặt nhưng không buộc vào, Nam Cung Vân nói rằng Ngự phong là loài ngựa rất có linh tính, không cần phải buộc vào cũng sẽ không chạy, ngược lại sẽ còn gây cản trở.

Trời tối rất nhanh, xung quanh nghe tiếng sói tru rất thê lương, tuy biết rằng có lửa thì sói sẽ không dám đến gần nhưng tôi vẫn nhích sát vào gần Nam Cung Vân, Nam Cung Vân từ lúc ăn xong lương khô đã nhắm mắt ngồi vận công, trên người tỏa ra khí nóng, hai ngày rồi tôi chưa được chớp mắt, thấy sắc mặt Nam Cung Vân khởi sắc, trong lòng tôi thấy nhẹ nhõm, ý thức bắt đầu mơ hồ tôi tựa vào Nam Cung Vân nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, thấy có người nhẹ nhàng lay mình, tôi giật mình tỉnh giấc, Nam Cung Vân đã dậy từ lúc nào rồi, vẻ mặt chăm chú đưa mắt nhìn cách đó không xa là những cặp mắt xanh sáng rực trong đêm, sói hoang!

Đồng lửa gần cháy hết, ánh lửa leo lét. Tôi sợ hãi hét lên một tiếng vội đi lấy thêm củi, hai con sói đã chạy tới, Nam Cung Vân kéo tôi ra sau lưng mình. Ngự Phong dùng chân trái đá vào đầu một con sói hất ra ngoài. Nam Cung Vân lắc mình một cái, tay phải dùng sức chém một kiếm, con sói ngã lăn ra đất, mùi máu tanh tỏa khắp nơi, ngược lại càng kích thích loài sói hoang gần đó, nhìn sơ qua đã có tám, chín con sói rồi.

Nam Cung Vân giấu tôi sau lưng, chậm rãi đi đến chỗ Ngự Phong, một con sói lao tới, Nam Cung Vân lại vung kiếm lên chém, nhưng lần này con sói lại không bị chém chết, mình thương tích lao vào bầy sói để chạy trốn, rồi mới ngã xuống đất. Mấy con soi hoang lập tức bu vào, chẳng mấy chốc đã con sói kia đã bị đồng loại ăn sạch sẽ.

Tôi hoảng sợ nhìn thấy cảnh đó, chân tay run rẩy, đây là một đàn sói đói diên cuồng, chúng còn có thể ăn thịt đồng loại của mình, sắc mặt Nam Cung Vân bỗng tái nhợt, hơi thở gấp gáp, có lẽ màn đột kích vừa rồi đã làm hao tổn sức lực của Nam Cung Vân, “nhanh lên ngựa đi!” Nam Cung Vân quát lên, tôi cố nén sợ hãi, trèo lên Ngự Phong, quay đầu lại muốn kéo theo Nam Cung Vân lên ngựa nhưng thấy Nam Cung Vân

đã quỳ xuống, tay trái chống dưới đất, tay phải đâm một kiếm vào một con sói nhưng không còn sức để rút kiếm ra, trên người dính đầy máu, không phân biệt là máu sói hay là máu của Nam Cung Vân nữa.

Đúng lúc, một con sói bỏ nhào vào, tôi hốt hoảng lập tức chạy đến cầm theo một cành củi trong đồng lửa xông lên múa may lung tung bên cạnh Nam Cung Vân, đàn sói lập tức hoảng sợ rút lui, tuy chỉ giương nanh múa vuốt, luôn chú ý về phía trước gầm gừ mà không dám lao lên.

Nam Cung Vân lấy sức rút kiếm lại, ném cho tôi, hét: “Sử dụng kiếm!” Tay phải tôi cầm kiếm, tay trái cầm cành cây múa loạn xạ, hét: “Tôi không sợ đâu!”

“Trầm Triệu Thiên!” Nam Cung Vân lại hét.

Tôi lập tức hiểu, liền sử dụng bộ kiếm pháp mà Trầm Triệu Thiên dạy cho, tuy không thể giết được sói như Nam Cung Vân nhưng cũng đâm hai con sói bị thương, làm đàn sói bị xé lẻ ra hiện giờ chỉ còn lại bốn năm con, vì trong tay tôi có kiếm nên không còn nào dám xông vào nữa, những giọt máu từ mũi kiếm rơi xuống tuyết, đàn sói nghe răng nước dãi chảy ròng ròng, bưng bưng tức giận, chỉ đợi tôi kiệt sức ngã xuống sẽ xông lên.

Tôi mạnh mẽ không để mình ngã quỵ, quay sang nhìn thấy Nam Cung Vân đang nằm trên mặt đất, trong lòng bỗng thấy chua xót, cơ hội sống của hai người chúng tôi thật mỏng manh, không ngờ lại trở thành thức ăn cho bầy sói, sớm biết như vậy lúc trước khi đi vườn bách thú khi nhìn thấy sói thì đánh nó một trận, ít nhất hôm nay cũng có thể hả giận tí chút.

“Anh nói xem...bầy sói ăn no tôi xong thì có ăn sang anh không?” Tôi khẽ hỏi Nam Cung Vân, Nam Cung Vân kêu lên một tiếng đau đớn, không để ý tới tôi, lão đảo đứng lên, một con sói thấy Nam Cung Vân đứng dậy, liền lao đến, tôi sợ hãi muốn đến bảo vệ Nam Cung Vân nhưng có hai con sói đã lao đến chỗ tôi, tôi lắc mình tránh sang bên phải tránh được đòn tấn công của ác lang, rồi vùng kiếm chém vào con sói bên trái chém đúng vào cổ nó, máu trào ra, bắn lên mặt tôi, con sói kia ngã văng ra chỗ Ngự phong, Ngự Phong đá một cái, con sói lập tức chết tươi.

Những con sói còn lại thấy tình hình như vậy không dám tấn công nữa, chúng lôi con sói đã chết rồi thì nhau xâu xé. Tôi chạy nhanh đến chỗ Nam Cung Vân, anh đang cùng một con sói lăn lộn trên mặt đất, quần áo trên người đã bị sói cắn xé rách tới tả, toàn thân đều là máu, ánh mắt đỏ ngầu, tôi vội vùng kiếm lên hỗ trợ, nhưng Nam Cung Vân lại đang ở trên ghì con sói xuống dưới, hai tay bóp chặt cổ sói, trên ngực Nam Cung Vân bị móng vuốt của sói cào máu và thịt lẫn lộn, miệng sói phun ra máu, ánh mắt đã gần như sắp cạn nguyên khí.

Tôi xông lên muốn dùng kiếm chém chết nó, nhưng không có chỗ để chém, “tránh ra” Tôi hét nhưng Nam Cung Vân lại không để ý, cho đến khi con sói không còn cử động nữa Nam Cung Vân mới kiệt sức thả tay ra.

Mấy con sói hoang còn lại không biết là do đã no bụng hay là sợ chúng tôi đã lạng lẽ rút lui hết, nhìn thấy sói biến mất sau rừng cây, tôi ngồi phịch xuống đất, cả người cứng đờ.

Rất lâu sau, cơ thể đã bình thường trở lại, gió lạnh thổi tới, lúc này tôi mới cảm nhận được cái lạnh, cả người ớn lạnh, bước tới xem Nam Cung Vân thế nào, thấy Nam Cung Vân cũng đã ngồi dậy để vận công, thấy tôi bước tới liền nói: “Đặt ta lên ngựa, nơi này mùi máu tươi quá nặng, lát nữa thôi bầy sói khác sẽ kéo tới, chúng ta nên nhanh chóng ra khỏi đây.” Lời nói còn chưa dứt, xa xa đã vẳng đến tiếng gào thét của sói nối tiếp nhau, nghe không dưới mấy trăm con, tôi hoảng sợ, vội vàng đỡ Nam Cung Vân lên ngựa, mình thì ngồi sau Nam Cung Vân, Ngự Phong thật thông minh, không cần ra lệnh đã tung bốn vó chạy đi.

Nam Cung Vân trọng thương chưa khỏi, vừa rồi lại đấu với đàn sói nên hao tổn hết khí lực, lúc này ngồi trước tôi không được vững cho lắm, cả người đều dựa vào tôi, tôi vừa cố nắm chặt dây cương ngựa vừa ôm chặt lấy Nam Cung Vân, cứ như vậy đi hơn nửa giờ tiếng sói cũng đã xa dần, Ngự phong cũng bước chậm lại, từng bông tuyết bay trong gió, cả hai chúng tôi như tỉnh giấc mộng, không thể tin được chúng tôi suýt nữa trở thành bữa ăn cho đàn sói hoang.

“Này,” Nam Cung Vân gọi khẽ, “muội hát điệu hát dân gian lạ lùng cho ta nghe đi.”

“Điệu hát dân gian lạ lùng?” Tôi hỏi lại.

‘Chính là bài hôm muội vừa múa kiếm vừa hát đó.’

Tôi bật cười, không ngờ bài hát phổ biến được yêu thích của chúng tôi lại bị Nam Cung Vân nói là điệu hát dân gian lạ lùng, không chịu được định giải thích nhưng nghĩ không cần, nên nhẹ nhàng nói: “Anh muốn nghe gì khác nữa không?”

Nhìn vào khoảng không mờ mịt, Nam Cung Vân nói: “Về tuyết đi.”

Về tuyết? Tôi nghĩ rồi hát lên.

”Chân tình như thảo nguyên bao la

Đẹp trùng gió mưa không thể cách trở

Khi mặt trời hé mở

Ánh dương soi sáng cho anh và em

Chân tình như hoa mai mới nở

Tuyết lạnh lòng không thể che giấu tình ta

Đêm đơn lạnh

Nhưng hoa lại rực rỡ

Mùa xuân đang đi cùng anh và em.

Hoa tuyết bay bay về phương Bắc

Đất trời mệnh mông

Một đoá mai tiễn biệt

Đứng mạnh mẽ trong tuyết lạnh
Tỏa hương vì người ấy
Yêu người không hối hận
Giữ mãi tình yêu này
Trong trái tim...”

“Yêu người không hối hận” Nam Cung Vân thì thầm nói.

Tôi sững sờ , hỏi lại: “Anh nói gì?”

Một lúc lâu không nghe trả lời, tôi cúi nhìn, Nam Cung Vân vẫn tựa vào lòng tôi đang nặng nề ngủ, tôi không đành lòng đánh thức Nam Cung Vân, lặng lẽ ôm Nam Cung Vân, đêm tuyết lại yên tĩnh, chỉ có hoa tuyết bay bay..

13. Chương 25-26

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 25 - 26

CHƯƠNG 25: VỌNG MAI SƠN TRANG

Đi được một đoạn đường không dài lắm, tôi bắt đầu mệt mỏi, cắn chặt môi ngăn mình không được ngủ, cố gắng kiên trì, đột nhiên thấy phía trước có nhiều ánh lửa, nghe cả tiếng chó sủa, có tiếng người ồn ào, tôi kinh ngạc, một đám người đến trước mặt, có chừng hai ba mươi người cầm cây đuốc đi tới.

Nam Cung Vân tỉnh dậy cố gắng ngồi thẳng lên, tay đặt ở chuôi kiếm.

Đám người bước tới trước mặt chúng tôi cũng vô cùng ngạc nhiên, một người bước ra hỏi: “Có phải hai vị vừa gặp bầy sói hoang đúng không?”

Nam Cung Vân cảnh giác nhìn bọn họ nhưng không trả lời, haizz, tên Nam Cung Vân lúc nào cũng xấu tính như vậy! Người ta rất có ý tốt hỏi thăm thì mình cũng phải trả lời một tiếng chứ, thật là vô duyên! Vì thế tôi ở sau nhô đầu ra nói: “Đúng vậy.”

Người kia nở nụ cười, nói: “Tối nay chủ nhân chúng tôi nghe tiếng bầy sói hoang kêu rất khác thường, sợ rằng có người bị bầy sói tấn công, cho nên yêu cầu chúng tôi tới đây đón, nếu hai vị không chê thì ở lại chỗ chúng tôi nghỉ tạm, bầy sói này vẫn chưa bỏ đi hẳn đâu! Trên người hai vị vẫn còn mùi máu, chỉ sợ...”

Còn có bầy sói! Tôi vừa nghe thấy tay chân đã mềm nhũn, nếu tôi và Nam Cung Vân còn gặp sói tiếp chỉ e rằng đành phải làm mồi cho chúng mà thôi. Thấy vẻ mặt người kia nhiệt tình chân thật, nghĩ họ nói nghỉ tạm một đêm cũng được, hơn nữa Nam Cung Vân lại đang bị thương nặng, tôi lặng lẽ kéo kéo tay áo Nam Cung Vân, thì thầm: “Chúng ta nghỉ tạm một đêm nhé, tôi sắp không chịu được nữa rồi, tôi sắp chết rồi.”

Nam Cung Vân ngoảnh lại nhìn tôi, nhú mồm, rồi quay lại cao giọng nói; “Đa tạ ý tốt các hạ, không biết các hạ là...”

Người kia vội nói: “Tại hạ là Phùng Phú, là tổng quản của Vọng mai sơn trang, sơn trang chúng tôi ở ngay phía trước không xa lắm, chủ nhân của chúng tôi trước nay đều rất hiếu khách, xin hai vị cứ yên tâm.”

Nam Cung Vân vẫn còn do dự, tôi thì muốn đi theo họ, liền dùng ám hiệu với Nam Cung Vân, ý là nhóm người này không giống người xấu, huống hồ chúng ta ở bên ngoài cũng không an toàn.

“Vậy làm phiền các hạ nhiều.” Nam Cung Vân ôm quyền nói.

Tổng quản Phùng Phú cũng đáp lễ, không nói nhiều lời dẫn chúng tôi đến sơn trang, dọc đường đi mùi khói thơm càng lúc càng đậm làm nức lòng người, đi chưa được bao xa đã đến một trang viên nằm dưới chân núi, bóng đêm mờ mờ không rõ là sơn trang này rộng lớn bao nhiêu, nhìn phong thái cổng vào, đây không thể là một trang viên nhỏ được.

Vào trang viên, mọi người tản đi giao Ngự Phong cho hạ nhân, còn Phùng Phú dẫn chúng tôi vào phòng khách nghỉ ngơi, cũng không nói là đi gặp trang chủ, tôi nghĩ thầm, cũng không trách họ được, cho dù người ta có hiếu khách đến đâu thì bây giờ cũng đã quá muộn rồi, phái người sắp xếp cho chúng tôi hai phòng, cho người tiếp đón chúng tôi thế là cũng quá tốt rồi.

Dọc đường đi qua hành lang rồi qua một cầu nhỏ, đi bảy tám vòng mới tới phòng khách, tôi lú cả lưỡi, ở thời đại này có ông chủ thật sự là sống quá hưởng thụ! Biệt viện của Vương gia Dịch Phàm cũng đã rộng lắm rồi, nhưng không ngờ cái gì Vọng mai sơn trang này còn rộng lớn hơn rất nhiều. Haizz! Xa xỉ quá! Nơi chúng tôi sắp nghỉ tạm khoảng hơn tám trăm mét vuông có thể cả một gia đình sống còn được. Thật không thể so sánh!

Phùng Phú sau khi sắp xếp xong đã rời đi, tôi và Nam Cung Vân ở phòng khách, nhìn phòng khách được chuẩn bị đầy đủ chu đáo, có thể nhận ra trang chủ là người rất hay tiếp đón khách. Quần áo mới, thùng nước tắm rửa, lại cả người hầu hạ nữa! Trang chủ này đúng tiêu tiền như nước mà!

Tôi bảo tiểu nha hoàn ra ngoài, còn lại để mình tự làm, không nên làm phiền họ quá nhiều, để người ta hầu hạ thì thật không biết xấu hổ. Tự mình tắm rửa giặt giũ, sau đó đi xem Nam Cung Vân thế nào rồi.

Đẩy cửa bước vào thấy Nam Cung Vân đang ngồi trên giường tự mình bôi thuốc vào vết thương trên ngực, vết thương bị sói cào nhìn vô cùng thảm! Thấy miệng vết thương lở loét, chân tôi run lẩy bẩy, tôi bước

vội đến cướp lấy bình thuốc trên tay Nam Cung Vân, nhẹ nhàng bôi lên vết thương, lúc ngẩng lên thấy mặt Nam Cung Vân đỏ bừng. Haizz! Đồng chí này sao lúc nào cũng xấu hổ như vậy chứ? Sao lúc tôi nhìn anh ta trần trụi lấy tuyết lau người thì anh ta lại chẳng đỏ mặt nhỉ? Còn hiện giờ thì trên mặt đã đỏ đến mang tai rồi. Cái tên này sau khi bị thương da mặt lại mỏng thế không biết?

Tôi rất vô tư giúp Nam Cung Vân bôi thuốc, nhưng khi thấy Nam Cung Vân mặt cứ đỏ lựng lên như vậy làm tôi cũng ngại đỏ cả mặt lên, thầm mắng mình, Trương Tĩnh Chi, mày đỏ mặt cái gì!

Nhất thời cả hai người không biết nên nói gì với nhau.

“Anh đã từng nghe nói đến Vọng mai sơn trang này chưa?” Tôi hỏi.

Nam Cung Vân lắc đầu, “Chưa từng nghe qua, trước kia cũng từng đi qua đây nhưng cũng không nghe nói đến Vọng mai sơn trang.”

Hừ! Vậy sao tự nhiên lại mọc ra một Vọng mai sơn trang ở đây nhỉ? Tôi hơi sợ hãi, những chuyện ma quỷ ở phim ảnh bắt đầu hiện lên trong đầu, nửa đêm, tại nơi hoang vu, người chết...

“Có phải là nơi ở của ma quỷ không?” Giọng tôi run run.

Nam Cung Vân cười, nhìn tôi, cầm lấy tay tôi, ánh mắt sáng ngời: “Muội sợ ma?”

Tôi đỏ bừng mặt, tôi là thanh niên cộng sản ở thế kỷ hai mốt! Tôi mà sợ ma? Chuyện cười! Nhưng lại không dám mạnh mẽ nói dối.

“Tối nay tôi và anh ngủ chung.” Tôi nói.

Nam Cung Vân cười thành tiếng, thấy tôi tức giận, nín cười, nói: “Vậy ta sẽ nói với họ chúng ta là huynh muội, buổi tối ngủ cùng một phòng, được không?”

“Mặc kệ! Ai cho anh nói chúng ta là huynh muội! Như vậy là nói dối với chủ nhà, chúng ta không nên làm vậy đúng không? Cái gì mà huynh muội! Người ta nhìn là biết nói dối rồi, sẽ khiến họ nghĩ khác, tưởng rằng chúng ta cùng nhau bỏ trốn! Thôi cứ nói thẳng ra chúng ta là vợ chồng đi! Như thế còn đáng tin hơn.”

Nam Cung Vân giật mình, nhìn chăm chăm vào tôi, tôi phát hiện ra có vẻ trong câu nói của mình hình như hơi không phù hợp, xong rồi! Sai trong lời nói, sai trong ngôn ngữ rồi! Như thế nào gọi là danh nghĩa vợ chồng? Thấy thái độ của Nam Cung Vân là biết anh ta hiểu sai, tôi trừng mắt nhìn Nam Cung Vân, nói: “Đừng có nghĩ lung tung! Dù sao tối nay tôi cũng vẫn ngủ ở đây, anh nếu không ngồi ngủ thì nằm ngủ dưới đất đi! Khi trời sáng tôi sẽ quay về phòng tôi!” Nói xong chẳng ngại ngần trèo lên giường, đắp chăn ngủ.

Nằm cả buổi cũng không thấy Nam Cung Vân có động tĩnh, tôi mở mắt ra nhìn trộm, Nam Cung Vân đã tỉnh tọa trên giường. Tôi yên tâm nhắm mắt ngủ.

Cảm giác ngủ được một giấc dài, mở mắt ra thấy trời đã sáng, Nam Cung Vân vẫn ngồi đầu giường, thấy tôi tỉnh dậy liền cười, tôi còn tưởng mình bị hoa mắt, sao đồng chí này lại nở nụ cười đáng yêu như vậy chứ? Chẳng lẽ không còn là một thích khách Nam Cung Vân lạnh lùng nữa hay sao? Chẳng lẽ một chương của Trầm Triệu Thiên đã phá hủy đầu óc của anh ta rồi?

Nhóm dậy nhìn ra bên ngoài, phòng vẫn thế, không có gì thay đổi, xem ra không có ma quỷ biến hóa gì! Tôi yên tâm nằm xuống định ngủ thêm một giấc nữa.

“Lúc muội ngủ sao lại chảy nước miếng?” Nam Cung Vân hỏi.

Tôi nhìn xuống gối, quả nhiên ướt một vùng, mặt tôi đỏ bừng. Xấu hổ quá! Vội lấy chăn trùm kín đầu.

Nam Cung Vân ngăn lại, “Đừng trốn nữa, vừa rồi có người đến báo, chủ nhân nơi này muốn gặp chúng ta, chúng ta đi xem đó là ai.”

Tôi nhảy từ trên giường xuống, tôi cũng muốn gặp tên tiêu tiền như nước này là ai, rồi hỏi Nam Cung Vân vết thương thế nào, Nam Cung Vân chỉ cười nói không sao, tôi vẫn còn lo lắng liền ép Nam Cung Vân ăn thêm một viên Ngưng hương hoàn, nhìn Nam Cung Vân vừa ăn vừa tỏ ra đau lòng, thuốc này thật sự quý đến vậy sao?

Rửa mặt qua loa, tôi đi cùng Nam Cung Vân ra ngoài, ngoài cửa đã có một thị nữ đứng chờ dẫn chúng tôi đi gặp trang chủ.

Trời đã sáng nên tôi nhìn rõ trang viện này, đúng là trang chủ ở đây thật sự có rất nhiều tiền, cứ nhìn kiến trúc trang viện là đoán ra ngay, kiến trúc rất nhiều, rất tinh xảo, không giống như trang viện của phương Bắc, nếu không phải nơi này một màu tuyết trắng, tôi còn nghĩ mình đang ở vùng sông nước Giang Nam.

Nam Cung Vân đã đổi sang khuôn mặt lạnh lùng làm tôi nghi ngờ khuôn mặt tươi cười buổi sáng của Nam Cung Vân là ảo giác.

Theo thị nữ bước vào một sảnh nhỏ, chưa bước đến cửa đã thấy một người nam giới mặc trang phục màu trắng đứng quay lưng lại, nghe tiếng chúng tôi bước vào liền xoay người lại, miệng cười rất tươi, tôi thấy mà choáng váng đầu óc! Trời! Trên đời thật sự có người đàn ông như vậy sao

CHƯƠNG 26: BĂNG MAI

Lông mày thanh tú, đôi mắt trong veo như hồ nước, còn trong suốt hơn cả nước, giống như sao băng, nhưng êm dịu hơn cả sao băng, có thể thu hết hồn vía của người khác để dễ dàng thâm trầm đi sâu người đối diện

ngiên cứu, nắm bắt họ rất dễ dàng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng tươi, chiếc cằm nhọn, làn da rất trắng nhưng lại rất hợp với anh ta.

“Anh ta” thật sự là đàn ông sao? Đàn ông mà lại vô cùng xinh đẹp chẳng khác gì một mỹ nhân, bởi anh ta quá đẹp, vóc dáng lại không cao quá, dáng người như vậy thật sự rất giống phụ nữ, vòng eo bé nhưng không làm cho anh ta có dáng vẻ gầy yếu, một người đàn ông như vậy đang mỉm cười trước mặt tôi, làm tôi mơ hồ không rõ anh ta là đàn ông hay phụ nữ nữa.

Thấy tôi vẫn ngây người ở cửa, anh ta cười, nói: “Đêm qua hai vị có ngủ ngon giấc không?” Giọng nói thật êm dịu dễ nghe.

Tôi còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng, đã nghe Nam Cung Vân thản nhiên nói: “Rất tốt, đa tạ trang chủ.”

Người đàn ông đó cười nhưng lại không hề để ý tới Nam Cung Vân, sống mắt long lanh nhìn hướng về tôi đầy vẻ hiếu kỳ.

“Cô nương đây sao cứ nhìn tại hạ với ánh mắt như vậy?”

Tôi ngẩn người không ngờ anh ta lại trực tiếp hỏi mình như vậy, chẳng lẽ lại muốn tôi nói thẳng ra là tôi kinh hãi khi nhìn thấy gương mặt của anh ta, chẳng phân biệt được anh ta là nam hay là nữ hay sao! E rằng không được.

Tôi đành cười cười, định nói câu gì đó nhưng rồi lại chẳng biết phải nói gì, nên lấp bắp: “Ha ha, ngủ không ngon lắm, không ngon lắm, nên mắt nhìn không rõ, chưa nhìn rõ lắm.”

Nam Cung Vân liếc tôi một cái, nói: “Đa tạ sự hậu đãi thịnh tình của trang chủ, chúng tôi còn có việc quan trọng cần phải đi ngay.”

“Hai vị không cần phải đi gấp như vậy, ở Vọng mai sơn trang này rất ít khi có khách đến, hai vị nếu đã đến đây rồi sao không ở lại đây vài ngày? Huống chi vị huynh đài đây hình như trong người đang bị nội thương, hãy ở lại mấy ngày để điều dưỡng, đừng khách sáo.” Anh ta vừa nói vừa nhìn Nam Cung Vân.

Tôi cả kinh, sao anh ta lại biết Nam Cung Vân bị trọng thương nhỉ?

Nam Cung Vân không nói gì nhưng tôi cảm nhận được trên người anh có mùi sát khí.

Thấy thái độ dè chừng của chúng tôi, anh ta than thở: “Hai vị yên tâm, tại hạ không hề có ác ý, từ nhỏ tại hạ rất hay ốm yếu, gia phụ cho tại hạ luyện võ để rèn luyện thân thể, cho nên mới nhìn ra vị huynh đài đây đang bị nội thương, tuy rằng có dùng đan dược tốt nhưng nếu không được tĩnh dưỡng nghỉ ngơi vài ngày, e rằng sẽ có hậu quả về sau.”

Tôi nhìn sang Nam Cung Vân, thấy trong mắt Nam Cung Vân cũng ánh lên sự kinh ngạc, như vậy anh ta nói cũng không sai, nhưng anh ta là người như thế nào? Tôi có nên tin anh ta không?

Anh ta lại cười ảo não, nói tiếp: “Tại hạ là Mai Tồn Tuyết, hạnh phúc nhất là có bằng hữu làm bạn, hôm nay tuy lần đầu tiên gặp hai vị nhưng lại cảm thấy rất hợp nhau, nếu hai vị không muốn ở quá lâu, vậy thì khi nào muốn đi chỉ cần nói một câu, tại hạ sẽ không giữ lại.”

Nam Cung Vân vẫn không nói gì kéo tôi đi ra cửa, tôi ngoảnh lại nhìn Mai Tồn Tuyết, thấy anh ta cô độc đứng yên ở đấy, tôi không đành lòng, giữ tay Nam Cung Vân, nói nhỏ: “Chúng ta ở lại thêm mấy ngày chắc không vấn đề gì đâu. Có lẽ anh ta thật sự không phải người xấu, nếu phải thì đêm qua đã có chuyện rồi.”

Nam Cung Vân thì thầm: “Không nên tùy tiện tin người lạ.”

“Không thể nói như vậy được. Anh ta không giống người xấu, tôi tin anh ta không phải, hơn nữa trong người anh còn bị nội thương, tôi không muốn anh xảy ra chuyện.”

“Vậy muội muốn ở đây mấy ngày à?” Nam Cung Vân hỏi.

Tôi gật đầu, “Tôi tin tưởng anh ta không có ác ý, cũng như trước đây tôi tin tưởng anh sẽ không hại tôi.”

Nam Cung Vân im lặng nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói; “Muội đã muốn ở lại, ta cũng ở lại với muội.

Tôi mừng rỡ, quay lại nhìn Mai Tồn Tuyết nói: “Nếu anh không sợ tốn tiền thì chúng tôi ở lại vài ngày, nhưng anh phải thể hiện là một người chủ tận tâm, dẫn chúng tôi đi dạo trong điền trang.”

Ánh mắt Mai Tồn Tuyết hiện lên tia vui mừng không kể xiết, anh ta nhìn tôi, gật gật đầu.

Đột nhiên bụng tôi réo ùng ục, tôi ngượng ngùng ôm bụng. Mai Tồn Tuyết vui vẻ đi ra, nói: “Là tại hạ đón tiếp chưa chu đáo, hai vị vẫn chưa dùng điểm tâm phải không?”

Tôi gật đầu, đã mấy ngày chưa được ăn cơm rồi.

Mai Tồn Tuyết vội vàng gọi hạ nhân chuẩn bị đồ ăn, lại còn muốn ngồi ăn cùng chúng tôi, tôi thở dài, chắc là từ nhỏ anh ta đúng là không có bạn bè, cho nên gặp hai chúng tôi liền tỏ ra nhiệt tình như thế.

Khi đồ ăn được bày trên bàn, mọi than thở muộn phiền của tôi bay đi đâu hết, trong mắt tôi chỉ có thức ăn trên bàn ăn mà thôi, tha hồ mà ăn thật là thỏa sức! Có trời biết mấy ngày nay tôi đói đến phát điên, ngày nào cũng ăn lương khô cùng Nam Cung Vân đến nỗi quên cả mùi vị của thịt như thế nào. Nam Cung Vân không hổ là người có xuất thân, tuy rằng lưu lạc làm thích khách, nhưng vẫn giữ được phong thái gia giáo tốt đẹp, tôi thì không, tôi chẳng quan tâm nhiều chuyện được nữa, ăn no trước rồi nói sau, chẳng cần phải tỏ vẻ giả tạo gì.

Mai Tồn Tuyết ăn cơm rất ít, ăn một chút đã bảo no rồi, sau đó thì ngồi vui sướng nhìn chúng tôi ăn cơm, mấy lần tôi ngẩng lên đều bắt gặp ánh mắt anh ta đang nhìn tôi tràn đầy cảm xúc kỳ lạ, tôi hơi bực mình, có vẻ anh ta đối xử với tôi rất tốt, tôi kỳ lạ lắm sao? Nói gì thì nói sự khó hiểu của tôi so với sự lạnh lùng của Nam Cung Vân còn kém xa.

Ăn cơm xong, Mai Tồn Tuyết còn hăng hái muốn dẫn chúng tôi đi dạo Vọng mai sơn trang, anh ta nói: “Hai vị đến thật đúng lúc, hiện giờ là thời điểm băng mai nở, đi xem đi, chỉ e hai người chưa từng nhìn thấy cảnh đó bao giờ.”

“Băng mai?” Tôi tò mò, chưa từng nghe tên này bao giờ, là hoa mai à? Chắc không đến mức lạ kỳ chứ. Tôi kéo Nam Cung Vân đi theo sau Mai Tồn Tuyết đến Mai viên, chưa vào đến cửa đã ngửi được mùi hương thơm ngào ngạt, mùi hương hoa này không giống như hoa mai bình thường, mà chứa đựng một khí lạnh thấu xương, vào trong Mai viên, tôi hoàn toàn ngây dại, ngay cả Nam Cung Vân cũng đứng yên, còn Mai Tồn Tuyết thì kiêu ngạo đứng đó.

Một đóa hoa mai mới nở, bông tuyết trong suốt như được khắc chạm, dưới ánh mặt trời tỏa ra bảy màu rực rỡ, tôi muốn vươn tay ra chạm vào nhưng lại không dám, sợ mình làm rạn vỡ đóa hoa kỳ diệu này.

“Đây thật sự là hoa sao?” Tôi thì thầm hỏi.

“Đương nhiên là hoa thật, đây là băng mai, thế nào?” Mai Tồn Tuyết cười kiêu ngạo, “Trên đời này chỉ trong viện của tại hạ mới có băng mai mà thôi.”

Tôi nhẹ nhàng kéo một cành hoa lại gần để xem, trông không khác gì hoa mai bình thường, điểm khác biệt kỳ lạ với hoa mai thường là màu sắc và khí chất, thử nào lại có tên là băng mai!

“Nó có tan ra không?” Tôi hỏi.

Mai Tồn Tuyết cười nói: “Không đâu, không tin cô nương thử hái một bông xem.”

Tôi định đưa tay ra hái nhưng rồi lại không nỡ, nhìn Nam Cung Vân, Nam Cung Vân lắc lắc đầu đưa tay hái một bông xuống rồi đưa cho tôi, tôi nhận lấy nâng niu trên tay.

“Quê cô nương cũng có băng mai sao?” Mai Tồn Tuyết làm như vô tình hỏi.

“Không.” Tôi đáp.

“Vậy ở quê cô nương hoa mai trông như thế nào?” Mai Tồn Tuyết nhìn tôi cười, nụ cười tươi làm tôi có cảm giác rất thoải mái.

Quê nhà của tôi? Quê nhà của tôi không phải ở thời đại này, tôi không biết trả lời Mai Tồn Tuyết thế nào, chỉ cười với anh ta. Quay sang nhìn thấy mặt Nam Cung Vân lạnh như băng, tôi hơi chột dạ, cảm giác như mình đang có người yêu rồi nhưng lại trò chuyện tán tỉnh với người đàn ông khác. Nhưng toàn là Mai Tồn Tuyết nói, tôi có nói gì mấy đâu.

Tiếp tục đi theo Mai Tồn Tuyết một lúc, trong lòng tôi lại bắt đầu lo lắng cho thương thế của Nam Cung Vân, không muốn đi tiếp nữa, vì thế nói với Mai Tồn Tuyết chúng tôi muốn về nghỉ ngơi, Mai Tồn Tuyết không miễn cưỡng nhưng lại dùng ánh mắt thâm sâu nhìn tôi mang đầy hàm ý, tôi hơi sợ hãi kéo Nam Cung Vân về phòng, định lấy ngưng hương hoàn cho Nam Cung Vân uống nhưng Nam Cung Vân cự tuyệt, rồi lại có vẻ né tránh tôi. Tôi có làm gì đâu? Tôi bực mình giận dữ đi về phòng mình, đến chiều Mai Tồn Tuyết phái người đến mời chúng tôi đi ăn cơm, Nam Cung Vân nói không đi, tôi nghĩ nếu mình đi ăn thì không hay cho lắm, nên đành ở lại phòng ăn vài thứ linh tinh.

Đến tối, tôi trần trọc không yên, mấy ngày nay đã quen ngủ cùng Nam Cung Vân rồi, đã quen mùi của Nam Cung Vân, giờ lại ngủ một mình, tôi thấy mình ngủ mãi không ngủ được. Vì thế ngồi dậy đi sang phòng Nam Cung Vân, ngồi bên cạnh Nam Cung Vân.

Tôi nói: “Tôi không ngủ được.”

Nam Cung Vân không động tĩnh.

Tôi tức giận kéo Nam Cung Vân ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào anh: “Tôi muốn ngắm băng mai.”

Nam Cung Vân nhìn tôi một lúc, không nói gì, cầm lấy áo choàng khoác cho tôi rồi kéo tay tôi đi ra cửa...

Hai người im lặng ngồi dưới cây hoa mai, ánh trăng rơi xuống chiếu vào một bông băng mai, bông hoa phát ra màu sắc xanh lam tĩnh mịch, nhưng lại không giống với nhân gian.

“Anh sao vậy?” Tôi hỏi nhỏ.

Nam Cung Vân không trả lời, tôi kéo Nam Cung Vân quay người lại nhìn vào mắt của Nam Cung Vân, ánh mắt trong suốt giống như sao băng trên bầu trời.

“Muội thực sự thích nơi này của Mai Tồn Tuyết đúng không?”

Tôi gật đầu, trang viên của Mai Tồn Tuyệt thật sự không buồn chán lắm.

Ánh mắt Nam Cung Vân tối sầm lại, anh đang ghen sao? Tim tôi đập thành thịch.

“Chỉ thích thôi, giống như thích băng mai thôi, không hơn không kém.” Tôi cầm tay Nam Cung Vân, nhẹ nhàng nói.

“Ta đưa muội về nhà được không?” Nam Cung Vân hỏi.

“Về nhà?”

“Đúng vậy, nhà của ta, tuy không rộng lớn như nơi này, cũng không có băng mai, nhưng cũng có khá nhiều nơi để đi dạo, trên núi cũng có rất nhiều loài hoa đẹp, động vật đáng yêu.” Nam Cung Vân cúi đầu, nói khẽ.

“Cũng có cả anh nữa đúng không?” Tôi cười hỏi Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân ngẩn người ra, gật đầu.

“Em thích lắm, đợi nội thương của anh khỏi hẳn rồi chúng ta trở về nhé.” Tôi kiên định nói với Nam Cung Vân.

Trong mắt Nam Cung Vân hiện lên một tia vui mừng vô bờ, hai tay cầm chặt hai tay tôi. Trong lòng tôi cảm thấy rất bình an, từ khi đi vào thời đại này tôi chưa từng thấy an bình như vậy, không biết tình cảm của tôi với Nam Cung Vân bắt đầu từ khi nào? là từ khi anh không quan tâm sống chết của bản thân mà cứu tôi, hay là lúc đầu tôi sau lưng để tránh bầy sói? Tôi không biết, cũng không muốn nghĩ nhiều, đã yêu anh rồi, thì không cần biết tình yêu đó bắt đầu từ đâu?

Tôi yên lặng dựa vào lòng Nam Cung Vân, trong lòng không hề thấy cô đơn, không sợ hãi, bởi vì tôi không cần phải lo lắng gì nữa, anh sẽ luôn ở bên tôi.

“Đừng đi báo thù, được không? Chỉ cần chúng ta sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau, người thân của anh sẽ rất vui mừng, đúng không? Chỉ cần chúng ta sống vui vẻ hạnh phúc.” Tôi ở trong lòng Nam Cung Vân, dịu dàng nói.

Người Nam Cung Vân chợt cứng lại, nhưng không nói gì..

14. Chương 27-28

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 27- 28

CHƯƠNG 27: VỀ NHÀ

Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường! Tối qua không phải mình đang ở bên cạnh Nam Cung Vân ở Mai viên hay sao? Lắc lắc đầu, suýt chút nữa tôi kêu lên thành tiếng, Nam Cung Vân nằm ngay bên cạnh, trời ạ! Nam Cung Vân không ngồi ngủ nữa, lần đầu tiên tôi thấy Nam Cung Vân nằm ngủ.

” Nam Cung Vân?” Tôi gọi nhỏ.

Không trả lời, anh đang ngủ rất sâu, hơi thở đều đều, hai hàng lông mi thật dài! Nam Cung Vân quả thực rất đẹp trai! Da mặt nhẵn nhụi không hề có một nếp nhăn nào!

” Nam Cung Vân?” Tôi lấy tay nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, vẫn không thấy lên tiếng. Ngủ say như chết vậy? Xem ra nội thương không nhẹ! Tôi ngắm nhìn Nam Cung Vân, càng nhìn càng thấy anh đẹp trai, một ý nghĩ xấu xa hiện lên trong đầu, lạnh lùng như vậy nhưng rất dễ thương, ngủ lại rất say, ăn đậu hũ của anh một tí chắc không sao đâu nhỉ?

Tôi liền hôn nhẹ lên môi anh một cái, mềm quá! Cảm giác ăn đậu hũ người khác thật thú vị! Vẫn chưa tỉnh? Lại hôn một cái nữa vậy! Nhắm mắt lại, vừa mới chạm vào môi của anh, đột nhiên trên đầu bị một bàn tay giữ lấy rồi bị lực áp mạnh xuống...

“A...” Âm thanh bị chặn lại, tôi mở to hai mắt vừa đúng lúc chạm đôi mắt đang cười của Nam Cung Vân, Nam Cung Vân chớp chớp mắt rồi nhắm mắt lại....

Môi anh nóng bỏng miết qua môi tôi, ôi...không...làn môi tách miệng tôi ra, chạm vào lưỡi tôi. Trời! Tim tôi đánh trống liên hồi, sao tôi chẳng tiến bộ chút nào vậy? Đây cũng không phải là lần đầu tiên được hôn! Nhưng cả người tôi như đang bay bổng.

“Ta muốn muối.” Nam Cung Vân hôn cổ tôi, thì thầm bên tai tôi, đại não của tôi trở nên trống rỗng, mọi lý trí đều tan biến hết....

Đột nhiên Nam Cung Vân ngồi dậy, điều chỉnh lại hơi thở.

“Anh?” Tôi bất ngờ.

“Mau ngồi dậy mặc y phục vào.” Nam Cung Vân nói xong, quay mặt đi.

“Không mặc.” Tôi nói một câu ngu ngốc, bật ra miệng rồi chỉ muốn tát vào mồm mình một cái, mình có còn là cô gái không? Chẳng biết thế nào là xót thương thân mình cả!

Nam Cung Vân quay lại nhìn thấy tôi đang thở hổn hển, anh chưa kịp nói câu gì mặt đã đỏ bừng, bước xuống, rồi chỉ nói một câu: “Về nhà nói sau!”

Tôi bật cười, hắc hắc, thật là không ngờ Nam Cung Vân lại là người cổ điển như vậy! Tôi nhanh chóng mặc quần áo vào, thực ra cũng không cần mặc gì bởi vì tối qua lúc ngủ không có thay quần áo, tôi chỉnh sửa lại quần áo rồi nhảy xuống giường, từ đằng sau đưa tay ôm lấy Nam Cung Vân, cảm giác thật tuyệt vời, như là người thân thiết nhất đời.

Nam Cung Vân không nói gì mặc cho tôi ôm, tôi áp đầu vào lưng anh, nghe tiếng tim anh đập rất mạnh, ha ha, tim đập vừa mạnh vừa nhanh, không cần nhìn cũng biết người kia khuôn mặt rất đỏ chảnh khác gì thông thường.

Trong lòng đang đắc ý hưởng thụ thì có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Tôi bực mình hỏi, quấy rầy người khác trong lúc này là không có đạo đức.

“Tĩnh Chi, muội ở đâu vậy?” Một giọng nói ôn hòa vang lên. Là Mai Tồn Tuyết!

“À..tôi...,” Tôi vừa lắp bắp vừa cuống quýt ra mở cửa, thấy Mai Tồn Tuyết vui tươi hơn hớn đứng ở bên ngoài cửa, vẫn mặc trang phục màu trắng, môi đỏ răng trắng, tóc búi, một vài sợi tóc rơi bên mai, nhìn người càng có vẻ yếu đuối.

Tên đàn ông này chẳng có phong cách đàn ông gì cả. Tôi than thầm, mời Mai Tồn Tuyết vào phòng, Mai Tồn Tuyết nhìn lướt qua khuôn mặt đang đỏ lựng của Nam Cung Vân, ánh mắt lóe lên tia ngạc nhiên.

Tôi đang nghĩ xem Mai Tồn Tuyết đến tìm chúng tôi có việc gì, không nghĩ rằng anh ta tới tìm chúng tôi để cùng nhau ăn cơm, ăn cơm xong lại dẫn chúng tôi đi dạo trong sơn trang, vừa đi vừa giới thiệu, trình độ có thể sánh ngang với hướng dẫn viên du lịch. Tôi lo lắng cho thương thế của Nam Cung Vân, muốn cùng anh trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng Nam Cung Vân nhất định không chịu về nghỉ, chỉ lạnh lùng đi theo sau tôi và Mai Tồn Tuyết, nhìn biểu hiện của Nam Cung Vân, tôi cũng chẳng có tâm trạng mà đi dạo nữa, muốn trở về chăm sóc Nam Cung Vân, nhưng Mai Tồn Tuyết quá nhiệt tình, tôi nếu không biết xấu hổ mà mở miệng nói không muốn đi dạo nữa thì có thể làm tổn thương anh ta mất.

Thừa dịp Mai Tồn Tuyết đang dẫn đường ở phía trước, tôi ở đằng sau lảng lạng kéo tay Nam Cung Vân, nói nhỏ: “Mệt không? Nếu mệt thì em và anh về phòng luyện công đi.”

Nam Cung Vân lắc đầu: “Muội thích thì cứ đi tiếp đi, ta không sao.”

Vừa định nói thì Mai Tồn Tuyết gọi tôi, tôi đành lắc đầu đi đến đó.

Cứ như vậy ở Vọng mai sơn trang đã ba bốn ngày rồi, cả ngày được chiêu đãi ăn uống, ban ngày còn có Mai Tồn Tuyết làm hướng dẫn viên du lịch đi du sơn ngoạn thủy, rồi lại dùng ánh mắt quyến rũ nhìn Nam Cung Vân, rồi rước phải ánh mắt tức giận bất đắc dĩ của anh. Buổi tối còn phải ngủ cùng Nam Cung Vân để đền trả, một câu thôi, ngày hôm sau sẽ dễ chịu hơn nhiều!

Mai Tồn Tuyết vẫn nhiệt tình như vậy, cả ngày tìm chúng tôi, chỉ hận buổi tối không được ở cùng chúng tôi mà thôi, anh ta cứ như là chưa bao giờ gặp người ngoài bao giờ hay sao? Đối xử với tôi và Nam Cung Vân quá nhiệt tình, sự quá nhiệt tình này khiến tôi có cảm giác không thoải mái.

Nhưng cũng cảm thấy thương hại Mai Tồn Tuyết, từ nhỏ đã là một thiếu gia được nuông chiều, việc gì cũng không phải làm, chỉ e ngay cả việc ra khỏi cửa cũng không được ra, bây giờ được gặp hai “ngoại nhân” là chúng tôi liền vui sướng, hận không thể móc trái tim ra cho chúng tôi xem. Con người của tôi lại quá mềm lòng, thấy Mai Tồn Tuyết như vậy tôi có cảm giác không nỡ, tuy mới ở chỗ anh ta được vài ngày nhưng tôi cũng đã coi anh ta là bạn tốt, nhưng thấy sắc mặt Nam Cung Vân luôn lạnh lùng, tôi không dám thân cận với anh ta quá, không cần nói ra cũng biết, Nam Cung Vân là vai dấm chua cỡ lớn, nhất định sẽ không cho rằng tôi và Mai Tồn Tuyết là tình bạn thuần khiết!

Ban ngày vui vẻ thoải mái, buổi tối càng làm tôi thấy thú vị hơn nhiều, tôi trách móc Nam Cung Vân, nói tôi không nên ngủ cùng anh, nhưng Nam Cung Vân lại không yên tâm để tôi một mình nên lại theo tôi về giường tôi, vì thế mỗi buổi tối là trò chơi tôi thường khiêu khích Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân vô cùng bảo thủ, hơn nữa còn tự chủ siêu cường, hình như trong lòng kiên định phải về nhà cưới hỏi tôi đang hoàng thì mới có thể làm gì đó trên giường với tôi, cho nên mỗi buổi tối cứ đến lúc mấu chốt quan trọng anh lại hốt hển dừng lại, sau đó bản thân mình thì đứng lên ngồi xuống, còn không thèm nhìn tôi lấy một cái, tôi có tìm cách kiêu gì anh cũng không nói chuyện.

Thấy Nam Cung Vân như vậy, tôi càng được thể đùa giỡn anh. Thỏa sức gây kích thích anh, tôi chưa bao giờ cảm nhận được niềm vui sướng khi đùa giỡn anh như vậy.

Tối đầu tiên, tôi bước tới hôn lên mặt anh một cái, ngược lại tôi bị anh hôn lại đến nghẹn thở, tôi liền trả thù hôn lên vành tai anh, anh đẩy tôi ra, rồi không để ý đến tôi và ngồi xuống tĩnh tọa....

Tối hôm sau, thấy Nam Cung Vân đang nằm im ngủ trên giường, tôi nhẹ nhàng hôn lên trán, lên cổ anh, lập tức anh lật người đè tôi xuống, hôn tôi ngẫu nhiên, cho đến khi môi tôi sưng vù lên anh mới nhồm dậy, rồi không để ý đến tôi, lại ngồi tĩnh tọa....

Tối thứ ba, Nam Cung Vân đặt tôi nằm trên giường, tôi không ngờ lúc đó anh lại đổi ý buông tôi ra, tôi bèn đưa tay nhẹ nhàng xoa lên ngực anh, chạm vào điểm nhỏ nhỏ trước ngực, xoa nhẹ nhàng, anh hít một hơi thật sâu rồi ôm chặt tôi vào lòng, không cho tôi nghịch ngợm nữa, một lúc lâu sau, tôi nghe tiếng anh oán hận bên tai: “Ngày mai, về nhà!” Sau đó lại không thèm để ý tới tôi, ngồi tĩnh tọa...

Sáng ngày thứ tư sau khi đã ăn điểm tâm, Nam Cung Vân bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị đưa tôi về nhà, tôi cười hi hi khi thấy Nam Cung Vân bận rộn, Nam Cung Vân thấy tôi tươi cười, vẻ mặt bất lực, tôi bật cười, không ngờ tôi lại có sức cuốn hút đến vậy, lại có thể huấn luyện được một thích khách hung dữ trở thành như vậy, tôi vô cùng kiêu ngạo, vô cùng tự hào!

Đang tự kỷ, chợt nhớ ra phải đi chào Mai Tồn Tuyết, tốt xấu gì anh ta cũng rất nhiệt tình với chúng tôi, vì thế tôi nói với Nam Cung Vân là tôi gặp Mai Tồn Tuyết nói tạm biệt, Nam Cung Vân đang bận thu hành lý vội đuổi theo nói muốn đi cùng tôi, tôi vội ngăn Nam Cung Vân lại, nói: “Anh cứ ở lại dọn đồ đạc, đừng có cả ngày cứ đi theo em như thế, dù sao anh cũng không thích anh ta, vậy thì cứ ở đây để em đi gặp anh ta là được rồi.”

Nam Cung Vân nghe theo không cản tôi nữa, tôi háo hức đi gặp Mai Tồn Tuyết đề từ biệt, thành thật mà nói là tôi không cho Nam Cung Vân đi bởi vì có ý cả, tốt xấu gì cũng là tôi đi từ biệt một mỹ nam hấn hoi, nhờ có chút gì gì đó, một Nam Cung Vân lạnh lùng như vậy nhất định sẽ làm hỏng cảnh đẹp.

Sau này mỗi khi nghĩ lại tôi thường vô cùng hối hận, nếu như tôi để Nam Cung Vân đi cùng tôi, sự việc sẽ không xảy ra như vậy.

Khi tôi nói với Mai Tồn Tuyết là chúng tôi phải rời đi, Mai Tồn Tuyết giật mình, giống như là mình tiếp đón chưa chu đáo đến nỗi chúng tôi phải rời bỏ đi khỏi đây sao ý? Tôi không ngần ngại nói cho anh ta biết là chúng tôi vội về là để thành thân! Nếu cứ ở lại nữa thì e rằng Nam Cung Vân sẽ nhịn đến chết!

Mai Tồn Tuyết sững sốt một lúc lâu, rồi rất nhanh thay đổi thái độ, phân phó hạ nhân chuẩn bị tặng đồ trước khi chúng tôi lên đường, tôi ngoài miệng thì nói không cần, không cần, nhưng trong lòng thì không ngăn cản, ai mà không thích được tặng đồ vật, dù sao Mai Tồn Tuyết cũng là người có nhiều tiền, cho đi một ít cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh ta đâu!

Mai Tồn Tuyết nói, hai người ở đây vài ngày còn chưa cho hai vị nếm thử chút đặc sản ở đây, sau đó sai tổng quản Phùng Phú đi lấy nước băng mai, Phùng Phú đáp ứng rồi lui xuống, còn tôi ở lại chờ uống nước băng mai, con người tôi trước nay vẫn tham lam như vậy, Mai Tồn Tuyết nói nước băng mai này được chế bởi băng mai, những nơi khác có muốn thử đó cũng không có, nói đến đó là nước miêng tôi chảy ròng ròng rồi...

Chỉ một lát sau nước băng mai được bưng đến, bề mặt có mấy bông hoa mai điểm vào, uống một ngụm, thật là tuyệt quá! So với việc ăn kem vào mùa đông còn tuyệt hơn, ngọt ngào lạnh lạnh, tôi liền húp vài húp đã hết một chén.

Mai Tồn Tuyết nói, mang cho Nam Cung Vân một chén để Nam Cung Vân được nếm thử một chút, tôi vô cùng cảm kích Mai Tồn Tuyết đã tặng đồ vật cho tôi, rồi bưng một chén băng mai từ biệt Mai Tồn Tuyết, ngay cả việc muốn gì gì đó với Mai Tồn Tuyết cũng quên bég hết, chạy như điên đi tìm Nam Cung Vân, không để ý tới vẻ mặt khác thường của Mai Tồn Tuyết.....

Quay về chỗ Nam Cung Vân, tôi đưa cho anh nước băng mai chẳng khác gì đang hiến vật quý báu, Nam Cung Vân thấy tôi bộ dạng hưng trí bừng bừng, cũng vui vẻ uống, vừa uống được hai ngụm, sắc mặt Nam Cung Vân liền thay đổi...

CHƯƠNG 28: THẤT MÊ HỒN

Thấy sắc mặt Nam Cung Vân thay đổi, tôi hoảng hốt, chiếc chén trong tay Nam Cung Vân rơi xuống đất vỡ tan.

“Muội sao không?” Nam Cung Vân bắt lấy cổ tay tôi, nắm chặt lấy, vẻ mặt khiếp sợ, tôi run rẩy không nói ra lời. Nam Cung Vân thấy bộ dạng tôi như vậy, thở dài, nhanh chóng điểm vài huyệt trên người rồi kéo tôi chạy ra ngoài, tôi không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì? Tôi cũng uống mà, sao không có cảm giác gì vậy, nhưng vẫn chạy theo Nam Cung Vân ra ngoài, Nam Cung Vân ôm tôi vào lòng phi thân lên, đột nhiên cảnh vật trước mắt tôi xoay tròn, trời đất chuyển động, mắt tôi sầm lại ngất đi....

Đang mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác có đôi bàn tay đang lướt nhẹ trên mắt, trên trán, lông mày, rồi đến mũi....là một đôi tay nhưng không phải là tay của Nam Cung Vân, tay của anh sần sùi, còn bàn tay này nhẵn nhụi mềm mại....

Tôi muốn mở to mắt xem người đó là ai nhưng mí mắt không thể mở ra được, cơ thể cũng không cử động được, tôi đang mơ sao? Giống như là tôi bị bóng đè vậy, rõ ràng là biết rõ những chuyện xảy ra nhưng lại không có phản ứng gì được, tôi muốn hét to nhưng cũng không thể há miệng.

Nam Cung Vân, Nam Cung Vân đâu? Anh đang ở đâu? Nước băng mai kia nhất định có vấn đề, sao tôi lại ngốc đến vậy? Giờ Nam Cung Vân sao rồi? Là tôi đã hại anh sao? Là Mai Tồn Tuyết hại chúng tôi? Anh ta vì sao lại muốn hại chúng tôi chứ?

Bàn tay kia vẫn tiếp tục lướt xuống, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo tôi ra, rốt cuộc họ muốn gì? Mục đích bọn họ là nhằm vào tôi sao? Tôi nôn nóng như lửa đốt, sao cả người không thể động đậy được, sự thống khổ này làm tôi hận mình không thể ngất đi, lý trí tôi lại vô cùng tỉnh táo, quần áo trên người được cởi hẳn ra, tôi cảm giác man mát, trời ơi, tôi bị làm sao vậy? Người này rốt cuộc là ai? Anh ta muốn gì?

Hai bàn tay này lại bắt đầu mặc quần áo cho tôi, chất vải lạnh lạnh giống như tơ lụa được hai bàn tay mềm mại kia mặc từng cái từng cái lên người tôi.

Một tiếng thở dài vang lên, một tiếng nói rất khê như là đang nói với tôi, “Tĩnh Chi....đừng có trách ta,...ta không muốn làm như vậy với muội,...nhưng...haizz, muội cố đợi thêm hai ngày nữa có phải tốt hơn không, ngày kia hắn sẽ tới,...hắn gặp muội nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc....”

Là giọng nói của Mai Tồn Tuyết, đúng là Mai Tồn Tuyết, anh ta nói “hắn” là ai? Chẳng lẽ lại là Vương gia Dịch Phàm? Tôi ngốc quá, sao không nghĩ ngờ ý tốt của Mai Tồn Tuyết khi cứ muốn chúng tôi ở lại đây chứ, rồi việc anh ta đối xử quá nhiệt tình với chúng tôi nữa, sao tôi lại không có đầu óc như vậy? Nam Cung Vân sẽ ra sao? Cũng ở trong tay bọn họ sao? Dịch Phàm nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, cửa bị đẩy mạnh ra, một luồng khí tràn vào.

Tôi nghe Mai Tồn Tuyết thốt lên kinh ngạc: “Điện hạ?”

Điện hạ? Là Dịch Phàm thật sao? Tôi cười buồn, chạy trốn suốt mà chẳng lẽ không thoát khỏi bàn tay anh ta sao?

Người vừa tới không lên tiếng, đi thẳng đến đầu giường, rất lâu sau mới nghe được một giọng nói trầm trầm của một người đàn ông: “Đúng là nàng rồi, ha hả, đúng là nàng thật rồi!” Người đàn ông đó cười thành tiếng, trong tiếng cười bao hàm sự căm hận.

Đây không phải là giọng nói của Dịch Phàm, giọng nói này trầm hơn, cũng vô tình hơn.

‘Điện hạ, theo tin tức của Tiểu Nguyệt, hình như nàng đã đánh mất toàn bộ trí nhớ.’

“Toàn bộ trí nhớ? Đây chẳng phải là mong muốn của nàng hay sao?” Một bàn tay bóp chặt cằm tôi như muốn bóp nát, giọng nói lạnh như băng: “Người cho rằng như vậy có thể tránh được sao? Người cho rằng như vậy ta sẽ buông tha người sao? Bảy năm, mỗi một ngày ta đều chờ đợi ngày này, người làm ta chờ đợi thật cực khổ!”

Lại là Trúc Thanh! Tôi đột nhiên hiểu ra, lại có người tưởng tôi là Trúc Thanh, tôi hận cô, Trúc Thanh, cô đã làm gì chọc giận nhiều người, thiếu nợ người ta bao nhiêu? Vì sao tôi lại có hình thức giống cô như vậy chứ? Tôi muốn nói cho bọn họ biết, tôi không phải là Trúc Thanh, tôi muốn nói cho bọn họ biết, tôi đến từ thời đại khác, bọn họ sẽ tin sao?

‘Tổn Tuyết, người cho nàng uống gì?’

“Trở về với điện hạ, là thất mê hồn.” Mai Tổn Tuyết nhẹ nhàng nói, “Muốn nàng tỉnh chưa?”

Người kia không nói gì, có người bóp miệng tôi há ra, một chất lỏng chảy vào họng, tôi nhú mày lại, nhú mày? Tôi có thể nhú mày? Tôi há miệng ra thở dốc, một tiếng rên rỉ phát ra, mở mắt, Mai Tổn Tuyết đứng ngay trước mặt tôi, còn người đàn ông kia đứng đằng sau, một người đàn ông cao lớn.

Tôi cuống quýt ngồi dậy, quần áo không thắt dây liền tuột xuống vai, tôi vội vàng lấy tay giữ lại, lo lắng nhìn hai người trước mặt.

Người đàn ông kia thấy tôi tỉnh lại, hừ một tiếng rồi bước tới gần từng bước một, Mai Tổn Tuyết lặng lẽ lui xuống đứng sau hắn ta.

“Anh là ai?” Tôi hỏi.

Người đàn ông kia nheo mắt, cúi người thấp xuống, “Người hỏi ta là ai? ha ha ha ” Hắn phá lên cười to, cười như điên, tôi sợ hãi đứng lên.

‘Tổn Tuyết, nàng hỏi ta là ai, ha ha, nàng hỏi ta là ai, người nói cho nàng biết ta là ai!’

Tôi hướng về Mai Tổn Tuyết, Mai Tổn Tuyết cúi đầu, không trả lời.

Người đàn ông cười đến mặt đỏ bừng, nét mặt anh tuấn méo mó, cười đến chảy nước mắt, tôi đáng buồn cười lắm sao? Tôi phải nói cho bọn họ tôi không phải là Trúc Thanh, muốn nói cho bọn họ tôi đến từ thời đại khác, mặc kệ họ có tin tôi hay không.

Tôi cất tiếng, cố gắng giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh: “Tôi nghĩ hai người nhầm rồi, tôi biết tôi giống một người tên là Trúc Thanh, nhưng tôi không phải là cô ấy! Có lẽ những lời tôi nói hai người không tin, nhưng tôi không phải là người ở thời đại này, tôi đến từ một thời đại khác, có nói hai người cũng không hiểu được đâu, nhưng tôi thật sự không phải là Trúc Thanh!”

Tôi nói liền một hơi rồi im lặng nhìn bọn họ, chờ đợi sự phản ứng của họ, nhưng đợi rất lâu hai người họ cũng không có phản ứng gì, Mai Tổn Tuyết vẫn cúi đầu, còn người đàn ông được gọi là “Điện hạ” kia thì không cười nữa, lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào tôi.

Tôi bắt đầu thấy sợ hãi, kêu lên: “Nam Cung Vân đang ở đâu? Tôi muốn gặp Nam Cung Vân!” Vừa hét vừa bò trên giường xuống, tôi phải đi tìm Nam Cung Vân, có anh ở bên tôi mới thấy an toàn.

Nghe tôi gọi tên Nam Cung Vân, người đàn ông kia nhíu mày lại, bắt lấy cánh tay tôi kéo lại lên giường, hung dữ nói: “Nam Cung Vân? Người là Vương phi có thân phận cao quý, sao lại còn đi quyến rũ nam nhân khác là sao? Mới có vài ngày mà người đã có nam nhân khác rồi.”

Tôi không hiểu hắn ta đang nói gì, vẻ mặt của hắn, lời nói của hắn làm tôi thấy sợ hãi, tôi hoảng loạn đứng lên: “Bỏ tôi ra, tôi không biết anh, tôi không phải là Trúc Thanh, hãy cho tôi đi gặp Nam Cung Vân...”

Tôi giãy dụa muốn thoát ra nhưng đều bị người đàn ông kia kéo lại.

“Buông tôi ra, Mai Tổn Tuyết, anh là tên khốn khiếp, anh lừa gạt tôi, uống công tôi xem anh là bạn.” Tôi hướng về Mai Tổn Tuyết mắng chửi, Mai Tổn Tuyết không trả lời, vẫn tiếp tục cúi đầu.

“Người là Vương phi cao quý, người còn muốn làm gì? Người cho là lần này người trốn thoát được hay sao?” Hắn mĩa mai, tay vẫn bóp chặt lấy cánh tay tôi.

“Anh muốn gì?” Giọng nói tôi bắt đầu run run, cố sức nói: “Tốt nhất anh buông tay tôi ra, nếu không Nam Cung Vân sẽ giết anh, Dịch Phàm cũng sẽ không tha cho anh đâu.” Tôi nói tên Dịch Phàm ra, hy vọng có thể dọa hắn, nhưng sự đe dọa của tôi lại phản tác dụng, ánh mắt hắn càng phừng phừng lửa giận.

“Đầu óc của người thật sự ngu dốt vậy sao? Còn định lấy bọn họ ra để dọa ta?” Hắn cười gằn, đè tôi lên giường, xé quần áo trên người tôi ra.

Hắn muốn làm gì? Tôi ra sức giãy dụa, nhưng sự phản kháng của tôi càng kích thích thú tính của hắn ta, chỉ một lát sau quần áo trên người tôi đã bị xé nát.

“Tĩnh Chi, ngươi không bao giờ.....là Vương phi gì nữa, ngươi chính là nô lệ của ta.” Hắn nói.

Hắn là người điên, hắn nhất định là điên rồi! Tôi điên cuồng giãy dụa nhưng không có tác dụng, hắn dùng một tay giữ hai tay của tôi trên đầu, người ép xuống, ngấu nghiến môi tôi, đây không phải là hôn, mà là sự trừng phạt, sự xúc phạm thô bạo, là sự chiếm đoạt....

Mai Tồn Tuyết thở dài, lặng lẽ lui ra ngoài....

Tôi đã không còn sức lực, buông xuôi không giãy dụa nữa, có giãy dụa cũng vô ích mà thôi, nước mắt từ từ chảy xuống má, xuống môi, hắn ta ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Đừng có mà khóc nữa, hãy tiết kiệm nước mắt của ngươi đi, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ....không bao giờ tiếc thương nước mắt của ngươi nữa.” Hắn lạnh lùng nói, mạnh mẽ đi vào giữa hai chân tôi.

Tôi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, “Nam Cung Vân, cứu em...” Tôi thì thào.

Người hắn ta chấn động, tiếp tục đâm xuyên mạnh vào cơ thể tôi....

Là ai đã từng nói? Nếu không thể tránh khỏi sự cưỡng hiếp, vậy thì hãy nhắm mắt lại mà hưởng thụ nó đi.

Tôi tự nói với bản thân, đây không phải là cơ thể tôi, ý thức của tôi đã rời khỏi cơ thể, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, thấy nực cười! Trúc Thanh, cô chính là bóng đè của tôi sao? Vì sao tôi lại không thoát được khỏi cô ta?

Nam Cung Vân, cái tên này làm tôi đau đớn, anh đang ở đâu? Anh còn sống không? Là em đã hại anh sao? Vì sao em không nghe lời anh sớm rời khỏi nơi này chứ? Lần đầu tiên tôi thấy hối hận.

Không biết bao lâu sau, tôi ngất đi...

Khi tỉnh lại vẫn đang nằm trên giường, cả người đau nhức, cái tên “Điện hạ” đã bỏ đi, một bàn tay mềm mại xoa thuốc cho tôi, chắc trên người tôi vô cùng thể thảm, tôi cười buồn, nhưng trong lòng đã không còn cảm giác thống khổ.

“Mai Tồn Tuyết, anh thật sự là đàn ông sao?” Tôi hỏi.

Tay Mai Tồn Tuyết run lên, giọt nước thuốc rơi trên lưng trần của tôi, lạnh lạnh.

“Phải” Mai Tồn Tuyết trả lời.

“Nam Cung Vân còn sống không?” Tôi hỏi, giọng nói run rẩy.

“Còn sống.”

“Tôi thật sự không phải là Trúc Thanh, anh có tin không?” Tôi quay lại nhìn Mai Tồn Tuyết, cười nảo nề, nói: “Cô ấy mắc nợ gì mà bắt tôi phải đền?”

Mai Tồn Tuyết kinh ngạc nhìn tôi, cặp mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Muội thật sự không nhớ chút gì sao? Muội chính là Trúc Thanh, Trúc Thanh chính là muội, Tĩnh Chi à.”

Tôi sững sờ....

15. Chương 29-30

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 29- 30

CHƯƠNG 29: TRƯỞNG THÀNH

Cái gì? Trúc Thanh chính là tôi? Tôi ngỡ ngàng nhìn Mai Tồn Tuyết, anh ta đang nói gì vậy? Tôi không hiểu ý anh ta là gì?

“Anh có hiểu tôi nói gì không? Tôi nói tôi không phải là người ở thời đại này, tôi đến từ một thời đại khác, tôi không phải là Trúc Thanh như những gì các người nói.” Tôi muốn giải thích cho Mai Tồn Tuyết tôi thật sự không phải là Trúc Thanh.

Mai Tồn Tuyết ngẩng lên nhìn tôi, do dự một chút: “Trúc Thanh, chính là muội, vốn là người ở thời đại khác, bảy năm trước muội phải bội diện hạ, uống vong tình đan sau đó quay về thời đại của muội, đến nửa năm trước diện hạ sử dụng hơn tám mươi mạng người mới gọi được muội từ thế giới đó trở về...”

Trúc Thanh, tôi, bảy năm trước, vong tình đan, gọi trở về..., rốt cuộc là gì vậy? Chuyện vớ vẩn gì vậy, không phải thật chứ, sao tôi lại là Trúc Thanh được, bảy năm trước tôi chưa từng xuyên qua mà! Tôi vẫn đang sống khỏe mạnh ở thời đại của mình mà, Mai Tồn Tuyết nói đều là giả, anh ta nhất định là lừa gạt tôi!

Bọn họ cho rằng xuyên qua dễ dàng như vậy sao? Muốn tới là tới, muốn trở về là trở về, còn có cái gì gọi là thế ngoại cao nhân, làm như hần là thần tiên không bằng? Tôi không tin! Trên đời này làm gì có hai người giống nhau như vậy không? Hai gương mặt giống nhau như đúc, chẳng lẽ ở thời đại tôi sống còn có một người chị em song sinh hay sao? Mọi suy nghĩ đều rối rắm, nếu tôi là người bị bọn họ gọi trở về, vậy còn Đường Huyền thì sao?

“Đường Huyền đâu rồi?”

“Đường Huyền?” Mai Tồn Tuyết ngơ ngác, “Nàng ta là ai?”

Ha ha , buồn cười quá, bọn họ không biết Đường Huyền, chẳng lẽ cô ta vô tình bị liên lụy với tôi đi vào thời đại này sao? Tên khốn kiếp diện hạ kia là người như thế nào?

“Hắn là người như nào?”

“Hắn?:”

“Chính là tên khốn kiếp điện hạ đó!” Tôi lạnh lùng.

“Vong tình đan đúng là vong tình đan, làm uội quên đi tất cả mọi chuyện rồi sao? Muội có thể quên hết thầy, nhưng tuyệt đối không thể quên điện hạ.” Mai Tồn Tuyết nói.

Vì cái gì mà không thể quên cái tên khốn kiếp điện hạ kia? Là bởi vì Trúc Thanh mắc nợ hắn? Nghĩ đến hắn, trong lòng tôi lại bùng bùng lửa giận, nhưng tự nói với bản thân, bất luận hắn có lý do, kết quả cũng giống nhau cả thôi, là hắn đã làm tổn thương tôi!

“Điện hạ chúng tôi là thái tử Hung Nô.”

Thái tử? Hừ, Trúc Thanh ơi là Trúc Thanh, cô xem cô đã rước lấy gì nào? Đầu tiên là cái gì Vương gia, giờ lại mò ra một thái tử nữa! Một người thì yêu cô sâu nặng, một người thì hận cô tận xương tủy! Thật là hoang đường, chỉ bởi vì khuôn mặt này của tôi?

Tôi lạnh lùng nhìn Mai Tồn Tuyết, “Anh thấy tôi xinh đẹp lắm sao?”

Mai Tồn Tuyết nhìn tôi, chậm rãi gật đầu.

Tôi cười nhạt, hỏi tiếp: “Có đến mức khuynh quốc khuynh thành không?”

Mai Tồn Tuyết gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Vậy anh cho rằng chỉ bằng dung mạo của tôi sẽ khiến cho Vương gia Dịch Phàm và thái tử của các người nhớ mãi không quên hay sao?”

Ánh mắt Mai Tồn Tuyết âm trầm, im lặng rất lâu không trả lời. So với tôi khuôn mặt của Mai Tồn Tuyết còn đẹp gấp nhiều lần, chẳng lẽ Chu quốc và Hung nô không có phụ nữ sao? Một Vương gia cùng một thái tử vì một người con gái giống tôi mà si tình như vậy! Tôi có thể tin được sao?

”Tình Chi, ta không biết giữa các người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tình yêu không chỉ là hình thức bên ngoài, mỹ nữ bên cạnh điện hạ nhiều không đếm xuể, nhưng hắn lại thủy chung không quên được muội.” Mai Tồn Tuyết nhẹ nhàng nói, đáng chất.

Tôi bẽ tay...Bỏ đi, không để ý đến hắn, tôi không tin tôi là Trúc Thanh, tôi phải là Trương Tình Chi! Tôi chưa bao giờ mắc nợ người nào, trước kia không có, sau này cũng không!

Mai Tồn Tuyết nói: “Đừng hận điện hạ, mấy năm nay hắn đã chịu không ít đau khổ vì muội, hắn....”

“Câm miệng!” Tôi không muốn biết hắn chịu đựng những gì! Hắn chịu khổ nhưng lại trút lên người tôi sao? Vậy nỗi đau khổ của tôi thì sao? Ai gánh vác cho tôi? Tôi giận dữ quay đầu lại, chằm chằm nhìn Mai Tồn Tuyết, trước cái nhìn chằm chằm của tôi, Mai Tồn Tuyết cúi đầu, không dám nhìn vào tôi.

“Ngay từ đầu anh đã cố tình nói dối rồi, đúng không? Thực ra anh không phải là thiếu bồng hũ gì đó đúng không?” Tôi hỏi, tuy đã biết kết quả nhưng bản thân vẫn không muốn tin rằng mình đã bị người mình tin tưởng lừa dối, vì sao hơn hai mươi tuổi đầu rồi mà không ý thức gì cả. Là cuộc sống trước kia của tôi quá đơn giản vậy sao?

Cả người Mai Tồn Tuyết khựng lại, sắc mặt trắng bệch, “Ta xin lỗi.” Anh ta ngập ngừng.

Xin lỗi? Quá nực cười.

“Nam Cung Vân thế nào?” Tôi hỏi, tim run rẩy, anh có biết bây giờ tôi cảm thấy thế nào không? Không những không cho anh cùng đi ra ngoài, mà lại còn cho anh uống chén nước băng mai kia, là tự tay tôi đưa cho anh uống.

“Hắn...còn ở trong địa lao.”

Nam Cung Vân không thoát được, tất cả đều do tôi hại anh, đáng nhẽ anh không nên nghe theo tôi, anh có thể trốn được rồi, hai mắt tôi lại nhức lên, nước mắt lại muốn chảy xuống, tôi cố nén không ỉn khóc, tôi không thể khóc, khóc cũng chẳng có ích gì.

“Hãy cho tôi đi gặp Nam Cung Vân.”

“Ta không thể, muội gặp hấn đối với muội với hấn đều không hay lắm.” Mai Tồn Tuyết trả lời.

Không nên gặp? Đúng vậy, tôi làm sao mà để Mai Tồn Tuyết đưa tôi đi gặp anh được, chẳng lẽ tôi lại không hiểu, bọn họ không thể nào cho tôi đi gặp anh được. Trương Tĩnh Chi ơi là Trương Tĩnh Chi, mày thật sự là ngu ngốc! Tôi cười khẽ.

Mai Tồn Tuyết thấy tôi đột nhiên cười, hơi bối rối nhìn tôi.

Một lúc sau tôi mới ngưng cười, nói: “Vậy anh có thể nói cho tôi biết Nam Cung Vân bây giờ còn sống không?”

Mai Tồn Tuyết gật đầu.

Còn sống là tốt rồi, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, tôi nhẹ nhàng gật đầu, “Lúc trước tôi nói với các người tôi không phải là người các người cần tìm, giờ thấy các người hao tổn tâm cơ bắt tôi như vậy, có thể thấy các người rất muốn tôi chết đúng không?”

Mai Tồn Tuyết sững sờ: “Tĩnh Chi, muội sao không hiểu vậy, tuy điện hạ nói rằng rất hận muội, nhưng...”

“Đủ rồi.” Tôi cắt ngang lời Mai Tồn Tuyết, hấn yêu hận gì cũng không liên quan gì đến tôi, tôi không muốn nghe, cũng không muốn biết! “Nếu anh không muốn tôi tự vẫn chết, anh không được động đến Nam Cung Vân.” Tôi lạnh lùng nói.

Để xem ai uy hiếp được ai trước, hiện tại bọn họ có dùng tính mạng của Nam Cung Vân để uy hiếp tôi, tôi cũng có thể dùng tính mạng của tôi để uy hiếp họ!

“Không cần phải lừa gạt tôi! Nếu Nam Cung Vân xảy ra chuyện gì tôi sẽ lập tức chết trước mặt các người.” Tôi nói xong rồi không thèm để ý tới phản ứng của Mai Tồn Tuyết, nhắm mắt lại, nằm sấp xuống, “Bây giờ, hãy rút đi.”

Sau lưng tôi lại vang lên tiếng thở dài nào nề, Mai Tồn Tuyết không nói gì nữa, lặng lẽ ra ngoài.

Cánh cửa vừa đóng lại, cuối cùng nước mắt tôi chảy ra ràn rụa, khóc không thành tiếng, tôi phải đối mặt với cuộc sống như vậy sao? Tôi từng nghĩ rằng tôi chưa từng làm tổn thương đến người nào cả, ông trời sẽ không bạc đãi tôi khi bước vào thời đại này đâu, tôi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ làm nên việc lớn gì, cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ gặp sóng gió gì, tôi chỉ muốn một cuộc sống yên bình, mong mỗi duy nhất của tôi là tự bản thân mình cố gắng vượt qua được cuộc sống bình thường này, đến bây giờ tôi mới phát hiện ra mình phạm phải quá nhiều sai lầm, nghe như lời Mai Tồn Tuyết nói, tôi đến thời đại này cũng không phải là ngẫu nhiên, cho nên sự chờ đợi của tôi không phải là một cuộc sống đơn giản như vậy.

Tôi không bao giờ nghĩ mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy, cứ nghĩ rằng hầu hết những người ở thời đại này đều là người tốt, cho dù có người xấu nhưng tôi chẳng động vào người ta, người ta cũng sẽ không hại đến tôi, tôi còn nhớ có một câu nói: “Nếu bạn đơn giản, thế giới này sẽ đơn giản.” Tôi tin những lời này, cho nên vẫn tự mình đơn giản nhất là làm người ngoài cuộc, nhưng khi vào thời đại này tôi đã biết, tôi sai rồi, bất luận tôi muốn đơn giản, thế giới này cũng sẽ không đơn giản....

Nam Cung Vân, anh hiện giờ ra sao? Chúng ta còn có thể cùng nhau về nhà được nữa không?

Nước mắt tôi chảy đến cạn khô, cuối cùng tôi mệt mỏi quá thiếp đi....

Khi tỉnh lại trời đã tối, tôi đã ngủ hết một ngày sao?

Thị nữ thấy tôi đã tỉnh, bước đến hỏi tôi cần gì không.

“Tôi đói bụng, hãy chuẩn bị đồ ăn cho tôi đi.” Tôi thần nhiên nói.

Sắc mặt thị nữ vui mừng lui xuống, chắc cô ta không ngờ tôi lại thoải mái đề nghị như vậy, phụ nữ thời đại này, khi bị cưỡng hiếp thường sẽ khóc trời kêu đất, rồi đi tìm cái chết chẳng phải sao? Tôi cười thâm, đáng tiếc tôi không phải là người thời đại này, thái tử điện hạ, hấn cưỡng hiếp tôi, tưởng là sẽ làm tôi đau khổ sao? Hấn sai rồi, càng như vậy tôi càng kiên cường! Từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ...là một Trương

Tĩnh Chi đơn giản nữa, tôi sẽ học cách tự bảo vệ mình, bảo vệ người yêu của mình, học cách đối phó với cái xã hội không đơn giản này, học cách trừng phạt tất cả những người có lỗi với tôi!

Tôi đứng dậy chậm rãi mặc quần áo, trong đầu đang lo lắng làm cách nào gặp được Nam Cung Vân, thị nữ nhanh chóng bưng một bát tổ yến đến, uống mấy ngụm đã hết, hừ, cô ta cho là tôi yếu đuối lắm sao? Một bát vẫn chưa đủ no, tôi nhìn thị nữ nói: “Lấy thêm một bát nữa.”

Thị nữ nhanh chóng chạy đi mang đồ điểm tâm vào, vừa mới ăn được vài miếng, có người đẩy cửa bước vào, một giọng nói lạnh băng vang lên: “Người không cần phải ăn như vậy, không thể tưởng tượng một Vương phi cao quý sau khi thất thân lại có thể ăn uống tốt đến như vậy.”

Nghe giọng nói đó, tôi cố gắng không chế tay mình, bình tĩnh gấp thức ăn, chậm rãi cho vào miệng.

Hắn bước tới chỗ tôi cúi người xuống, giọng nói đùa bỡn tàn nhẫn bên tai tôi: “Đêm qua người mệt đến chết rồi đúng không?”

Tôi ngẩng lên nhìn hắn, hận không thể xé nát khuôn mặt tươi cười của hắn, nhưng tôi không làm vậy, tôi không còn là một Trương Tĩnh Chi giận hờn đều hiện lên mặt nữa, Trương Tĩnh Chi đó hôm qua đã chết rồi.

Tôi nhìn hắn, thản nhiên nói: “Nếu như hôm nay anh muốn cưỡng hiếp tôi, mời anh chờ một lát, chờ tôi ăn no, như vậy tôi mới có sức để phản kháng.”

Câu nói của tôi chọc giận hắn ta, hắn hừ một câu, túm lấy tôi ném lên giường, chân tôi va phải cái bàn, đau buốt, tôi cắn môi không kêu ca, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Nữ nhân ngu xuẩn, thân thể người đã là của ta, phản kháng được sao?” Hắn nói.

‘Bị chó cắn một lần, cũng không vui bằng mỗi lần tôi làm cho chó cắn.’ Tôi lạnh lùng nói, “Nếu anh muốn dùng cách đó để trừng phạt tôi, vậy tôi nói cho anh biết, anh sai rồi. Cơ thể này vĩnh viễn là của tôi, bất kể anh có chà đạp nó thế nào! Nó vẫn thuộc về tôi!”

“Vậy ta nên trừng phạt người thế nào đây? Hử?” Hắn dùng tay bóp cằm tôi, ánh mắt tóe lửa.

Tôi cắn môi, quay đầu ra chỗ khác, không thêm nói gì.

Hắn cắn hận nói: “Trương Tĩnh Chi, lúc người phản bội ta người có nghĩ sẽ có ngày hôm nay không? Hả? Đừng tưởng rằng ta còn yêu người, ta đối với người chỉ còn có hận, hận mà thôi.”

“Hận thì giết tôi đi.”

‘Giết người?’ Hắn cười lạnh lùng, kéo mặt tôi lại, nói: “Người nghĩ rằng ta còn luyện tiếu giết người sao? Nhưng ta sẽ không giết người, ta sẽ không giết người đâu. Ta vất vả lắm mới đem người trở về, Người là vương phi cao quý của ta, là Trương Tĩnh Chi của ta, không phải người rất có lòng tự trọng sao? Không phải người rất có tính cách sao? Ta sẽ cho người trở thành người không có lòng tự trọng, so với chết sống càng thống khổ hơn.”

CHƯƠNG 30: TIẾP CẬN

Bên ngoài trời tuyết lại rơi, những bông tuyết bay bay giữa không trung làm cho vạn vật đều khoác lên một màu trắng xóa, vô cùng trong lành, thế giới này, thật sự có thể trong lành như vậy không?

Mùa đông ở thời đại này cũng thật là dài, tôi ngồi người ngồi bên cửa sổ, nhìn những bông tuyết bay bên ngoài, nhớ đến Nam Cung Vân ở trong đại lao, đến lúc nào tôi mới có thể nhìn thấy anh, tôi phải làm thế nào để cứu được anh đây? Tôi đã đau khổ suy nghĩ mấy ngày nay nhưng không nghĩ ra được cách gì cả, trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng lại không dám thể hiện ra bên ngoài.

Hôm nay là ngày thứ chín tôi bị nhốt, ban ngày luôn có người canh phòng cẩn thận, cả ngày tôi không bước ra khỏi phòng nửa bước, buổi tối tên điện hạ biến thái đó sẽ đến và đó là lúc tôi sẽ phản kháng, nhưng tôi nhận ra tôi càng phản kháng sẽ càng chọc giận anh ta, sau này tôi bắt đầu thuận theo, đột nhiên tôi trở nên thay đổi làm hắn không kịp thích ứng, hắn không biết nên đối xử với tôi thế nào, tuy rằng ngữ khí vẫn thể hiện sự căm hận nhưng ánh mắt lại mềm mại hơn, tôi đã biết hắn khó xử với tôi, hoặc nói là trong mắt hắn Trúc Thanh không mạnh mẽ như vậy. Đây có lẽ là nhược điểm của hắn sao? Có lẽ Mai Tồn Tuyết nói đúng, tình cảm của hắn đối với Trúc Thanh rất phức tạp, tuy tôi hận hắn đến xương tủy, nhưng có thể còn có một tia le lói, có lẽ tôi có thể lợi dụng nhược điểm này của hắn.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ vào cây trầm cài tóc, hôm trước thị nữ có mang đồ trang sức đến để tôi tự do lựa chọn, tôi đã cố ý chọn ra vật này, tinh tế, sắc bén, không có chủ thủ trong tay nhưng vật này cũng có thể sử dụng được.

Tôi sẽ không đầu lại được tên Điện hạ biến thái kia, tôi nhận ra, ngoại trừ những lúc hắn bị tôi chọc giận đến cuồng loạn, còn lại hầu hết là hắn rất thông minh khôn khéo, ánh mắt sắc bén của hắn làm tôi sợ hãi, tôi không thể biểu hiện ra mặt về một chút gì liên quan đến Nam Cung Vân, nếu không sẽ mang đến cho Nam Cung Vân những tai họa ngập đầu.

Như vậy loại trừ hắn, tôi chỉ có thể thông qua Mai Tồn Tuyết vậy, mấy ngày nay Mai Tồn Tuyết không đến chỗ tôi, ban ngày hắn bận rộn hầu hạ phục vụ tên Điện hạ biến thái, trước đây bọn họ có quan hệ gì vậy? Chỉ đơn thuần là quan hệ thần tử thôi sao? Xem ra không giống lắm.

Tôi phân phó thị nữ bưng một chén trà nóng tới, khi cầm lấy chén trà nóng tôi cố ý làm tay mình run rẩy, nước trà sánh ra rơi trên tay nóng bỏng, tôi “Ồi” lên một tiếng.

Thị nữ thấy tay tôi sưng đỏ, sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống kêu: “Nô tỳ có tội, nô tỳ có tội.”

“Là do tôi không cẩn thận, không thể trách cô được,” Tôi nhẹ nhàng nói, “Đi tìm Mai Tồn Tuyết đến đây, bảo anh ta mang ít thuốc đến thì càng tốt.”

Thị nữ vội vàng đứng dậy rồi chạy nhanh ra ngoài đi tìm Mai Tồn Tuyết, trong lòng tôi thầm cầu nguyện, hy vọng Mai Tồn Tuyết hiện giờ không phải đang ở bên cạnh tên Điện hạ biến thái kia.

Một lát sau, Mai Tồn Tuyết vội vã chạy đến, ngồi xổm trước mặt tôi lấy ra một lọ thuốc mỡ, bắt đầu nhẹ nhàng thoa cho tôi, tôi im lặng để yên cho Mai Tồn Tuyết thoa thuốc, rồi làm như vô tình hỏi: “Điện hạ đâu? Hôm nay sao không thấy hắn?”

Mai Tồn Tuyết nghe tôi hỏi về Điện hạ, ngẩn ra, sau đó nói khẽ: “Người đang ở kinh thành, Điện hạ đang cùng bọn họ bàn về chính sự, e rằng buổi tối muộn mới có thể đến đây được.”

Mắt tôi sáng lên, như vậy đúng là tạm thời hắn không có thời gian quản đến chuyện của tôi.

Tôi đẩy mạnh tay Mai Tồn Tuyết ra, lạnh lùng nói: “Đưa tôi đi gặp Nam Cung Vân, tôi biết anh có thể làm được.”

Mai Tồn Tuyết kinh ngạc nhìn tôi, sau đó kiên quyết lắc đầu, “Ta không thể đưa muội đi được.”

Không thể mang tôi đi? Hừ, tôi cười nhạt, đột nhiên xé vạt áo mình ra, sau đó dùng tay ôm cổ Mai Tồn Tuyết, nói: “Nếu điện hạ biết anh thừa dịp lúc hân không có mặt ở đây có hành vi bất chính đối với tôi, để xem hân sẽ xử lý anh như thế nào?”

Mai Tồn Tuyết bình thản nhìn tôi, không tỏ thái độ gì, thậm chí cũng không gỡ tay tôi ra, “Tĩnh Chi, không cần tốn công như vậy, điện hạ sẽ không tin tưởng muội đâu.”

“Không tin, thật không?” Tôi bật cười, buông tay ra, chậm rãi đứng lên, lấy chiếc trâm từ trên đầu xuống, đặt vào cổ họng mình, hơi dùng sức ấn đầu nhọn của kim trâm đâm vào cổ, “Như thế này này, nếu như tôi chết trước mặt anh, Điện hạ sẽ tha thứ cho anh sao?”

Mai Tồn Tuyết ngây người muốn bước tới muốn đoạt chiếc trâm trên tay tôi, tôi lui về sau từng bước, vẫn ấn mạnh chiếc trâm vào cổ họng mình, “Đừng nghĩ sẽ đoạt được, chỉ cần anh bước gần hơn tôi sẽ đâm, không tin anh thử xem, dù sao tôi cũng không muốn sống nữa rồi.”

“Tĩnh Chi, muện không cần làm chuyện điên rồ như vậy.”

“Tôi không làm chuyện điên rồ, tôi chỉ muốn xác định xem có đúng Nam Cung Vân còn sống hay không, anh chỉ cần dẫn tôi đi nhìn Nam Cung Vân một cái thôi.”

Mai Tồn Tuyết im lặng một lúc lâu, rồi cắn răng, “Ta đồng ý dẫn muội đi, nhưng muội không được làm tổn thương Điện hạ.”

Tôi gật đầu, nhưng cây trâm trên tay vẫn không rời cổ họng mình.

16. Chương 31-32

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 31 -32

CHƯƠNG 31: ĐỀU PHẢI SỐNG SỐT

Trong địa lao hàn khí lạnh thấu xương, cây đuốc được gắn ở bức tường lạnh băng phát ra ánh sáng le lói kỳ lạ.

Một người đàn ông bị xích trên tường, cả người toàn máu, đầu buông thông xuống không có sinh khí.

” Nam Cung Vân?” Giọng nói tôi run rẩy, hy vọng không phải là anh, không muốn đó chính là anh.

Nghe thấy giọng nói của tôi, cả người Nam Cung Vân chấn động, ngẩng đầu lên, trên mặt tiều tụy ánh lên niềm kinh ngạc và vui mừng.

”Tĩnh Chi!” Nam Cung Vân giãy dụa, muốn thoát khỏi dây xích, dây xích kêu loảng xoảng giữ chặt Nam Cung Vân ở trên tường.

Tôi lao tới Nam Cung Vân, nhưng lại bị Mai Tồn Tuyết ở đằng sau giữ chặt lại.

“Buông tay ra, tên khốn kiếp, các người tra tấn anh ấy như vậy! Khốn kiếp!” Tôi vừa khóc vừa mắng chửi, liều mạng đánh lại Mai Tồn Tuyết, muốn thoát khỏi tay anh ta, nhưng không ngờ Mai Tồn Tuyết gầy yếu lại rất khỏe, dù tôi có giãy dụa kiểu gì cũng thoát khỏi tay anh ta.

“Ta chỉ đáp ứng uội đến nhìn hần thôi.” Mai Tồn Tuyết thản nhiên nói, mặt không thay đổi.

“Đừng cố sức nữa, Tĩnh Chi.” Nam Cung Vân đã tỉnh táo lại, không hề giãy dụa nữa, lạnh lùng nhìn Mai Tồn Tuyết, ánh mắt sắc bén như muốn xé nát Mai Tồn Tuyết.

Nhìn thấy trên người Nam Cung Vân toàn vết máu, tim tôi run rẩy, “Bọn họ cứ tra tấn anh như vậy sao?”

Nam Cung Vân cười chua xót, “Không có gì, cái này đáng là gì chứ, muối có sao không? Tĩnh Chi.”

’Em...em, “Tôi ghen ngào, có lẽ nên nói với Nam Cung Vân là tôi rất ổn, như vậy trong lòng anh sẽ thấy dễ chịu một chút, muốn nói từ ”tốt” ra nhưng lại không thốt nên lời.

Thấy bộ dạng của tôi, vẻ mặt Nam Cung Vân đau khổ cũng không nói ra lời.

“Anh rốt cuộc định làm gì Nam Cung Vân?” Tôi nắm lấy cổ áo của Mai Tồn Tuyết, nếu có thể, tôi thật muốn giết Mai Tồn Tuyết.

Mai Tồn Tuyết nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, thản nhiên nói: “Ta chỉ là cho người cắt đứt mấy kinh mạch của hần thôi.”

Cắt đứt mấy kinh mạch, anh ta nói thật là thoải mái, ai cũng biết rõ đối với người luyện võ kinh mạch có ý nghĩa như thế nào, đồ điên, đúng là anh ta điên rồi, làm như vậy so với việc trực tiếp giết Nam Cung Vân còn hiệu quả hơn.

”Nếu như Điện hạ biết chuyện của hai người, chỉ sợ hắn đã không thể sống đến ngày hôm nay.”

“Nói như vậy, tôi chắc là phải cảm ơn anh rồi, đúng không? Cảm ơn anh đã bảo toàn tính mạng cho Nam Cung Vân?” Tôi cười nhạt.

“Được rồi, muội đã nhìn thấy hắn còn sống, chúng ta nên trở về đi, không thể để cho điện hạ biết muội đã đến đây.” Mai Tồn Tuyết lạnh lùng nói, kéo tôi ra ngoài.

“Buông ra, không được chạm vào nàng!” Nam Cung Vân hét lên.

Mai Tồn Tuyết không trả lời, tiếp tục kéo tôi đi.

“Bỏ tay ra!” Tôi không giãy dụa nữa, bởi có làm gì cũng vô ích, “Tôi sẽ tự đi.” Mai Tồn Tuyết hơi sững người nhìn tôi, rồi buông tay ra.

Tôi đứng lại nhưng không quay đầu lại, hỏi rõ ràng từng câu từng chữ một: “Nam Cung Vân, bất kể thế nào anh cũng phải sống sót, chúng ta phải sống, có được không?”

“Đúng vậy, sống sót, chúng ta sẽ kiên cường sống sót.” Nam Cung Vân ở sau lưng tôi trả lời.

Tôi cười ảm đạm, sống sót, chúng tôi đều phải sống, chỉ có như vậy chúng tôi mới có hy vọng, Nam Cung Vân là người mạnh mẽ, anh sẽ hiểu đạo lý này, còn tôi từ nay về sau cũng sẽ là người mạnh mẽ.

“Được, em nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay, em sẽ sống, anh cũng vậy.”

Bước nhanh ra ngoài, không quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại, cánh cửa đá vừa đóng lại sau lưng, tôi tự nói với bản thân mình sẽ kiên cường mà sống, vì mình, vì Nam Cung Vân, lau nước mắt, để nước mắt chảy không công thật đáng tiếc, sau này nước mắt chỉ chảy vào lúc cần thiết mà thôi.

“Thả Nam Cung Vân ra, tôi sẽ nghe theo các người.”

“Không được,” Mai Tồn Tuyết nói, “Thả hắn ra sẽ chỉ làm hắn chết nhanh hơn.”

Tôi không nói nữa, trong lòng lạnh buốt.

Sau buổi trưa tuyết không còn rơi nữa, bên ngoài tuy vẫn còn giá rét nhưng trong phòng có hệ thống sưởi rất ấm, dưới sàn nhà chắc là lò sưởi, không biết trong địa lao như thế nào nữa, hôm đó Mai Tồn Tuyết tuy đồng ý với tôi sẽ đối xử tử tế hơn một chút với Nam Cung Vân, nhưng hiện giờ thực sự tôi không còn tin tưởng lời nói của bất cứ ai nữa.

Ôm chân ngồi trên sàn nhà như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, trước mặt có bày một chiếc đàn cổ, tôi không biết đánh đàn, nhưng thỉnh thoảng cũng đánh một hai tiếng nghe rất chói tai, tên Thái tử biến thái lại không hề tức giận, tôi vẫn im lặng ngồi nhìn đồng thư của hắn, chắc là được mang từ kinh thành tới, tốt xấu gì hắn cũng là Thái tử, chắc là hắn không đến mức quá nhàn rồi vì trả thù tôi ở Vọng Mai sơn trang này mà không làm gì cả.

Sự ấm áp làm tôi buồn ngủ, mắt nặng trĩu, mới gật gật vài cái, đột nhiên có một vật đánh vào sau đầu, tôi giật mình, cơn buồn ngủ biến mất, nhặt lên một tờ giấy được viên tròn, quay lại nhìn, tên biến thái kia đang nhìn tôi, “Mang trà đến cho ta.”

Tôi đứng dậy, hiện giờ thân phận mình là nữ nô, nên giữ đúng bổn phận của mình, tôi bưng chén trà đến cho hắn, chưa đưa đến nhưng hắn không nhận, chén trà lập tức rơi xuống đất, là hắn cố ý, tôi biết, nhất định là hắn cố tình, tôi vội quỳ xuống nhặt mảnh vỡ, rồi cầm lấy một mảnh cửa nhẹ vào tay, máu lập tức chảy ra, không phải hắn muốn tra tấn tôi sao? Vậy thì tôi sẽ tự tra tấn mình cho hắn xem.

Thấy tay của tôi bị chảy máu, hắn hơi lặng người, chắc không ngờ tôi sẽ bị đứt tay, lạnh lùng nói: “Cút đi, đi bằng tay lại rồi đến hầu hạ ta tiếp, đừng làm bẩn thư của ta.”

Hừ, tôi cười thầm, ánh mắt nhu nhược, đưa tay lên miệng lặng lẽ lui ra, làm ra vẻ đáng thương cũng không tệ lắm, nhưng thật ra tôi muốn xem hắn đối xử với tôi đến mức độ nào.

Hắn có vẻ tức giận khi nhìn thấy tôi, nhíu mày, quát: “Tồn Tuyết, đi lấy thuốc cho nàng.”

Mai Tồn Tuyết ở bên ngoài vội bước vào, trong tay cầm lọ thuốc bột, cũng không hỏi nhiều, nhẹ nhàng bôi thuốc cho tôi. Thỉnh thoảng tên Thái tử biến thái lại đánh mắt hướng về tôi, có thể nghĩ muốn đến xem tay tôi bị thương như thế nào, nhưng rồi lại dẫn lại không đến.

“Ổn rồi, vết thương cũng khá sâu, lần sau cẩn thận một chút.” Mai Tồn Tuyết nhẹ nhàng nói, không biết là nói cho tôi nghe, hay là nói cho Điện hạ nghe.

Chưa kịp bằng tay lại, ở bên ngoài có người bấm báo.

“Điện hạ, Phạm tướng quân đến.”

Biến thái Điện hạ vừa nghe thấy liền vội đứng lên, nói: “Mau mời vào.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên một tiếng cười sang sảng, thị nữ vén rèm, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi oai phong tươi cười bước vào.

“Điện hạ.” Người đàn ông đó hành lễ, biến thái Điện hạ liền vội bước tới nâng anh ta dậy, “Chúng ta là huynh đệ còn để ý nghi thức làm gì, mau tới, ngồi xuống đây, ta chờ người đã lâu rồi.”

Người đàn ông kia cũng không từ chối, ngồi vào ghế, rồi bưng luôn chén trà lên uống một hơi cạn sạch, có vẻ mối quan hệ giữa anh ta và biến thái Điện hạ không bình thường, không biết lai lịch anh ta như nào.

Mai Tồn Tuyết thấy người tên Phạm tướng quân này đến cũng tỏ ra rất vui mừng, bước tới, vui vẻ nói: ” Tử Chư cuối cùng cũng tới, Điện hạ vẫn chờ tin tức của huynh, kinh thành thế nào rồi?”

Biến thái Điện hạ im lặng nhìn Phạm Tử Chư, chờ anh ta trả lời.

Phạm Tử Chư đang định nói, đột nhiên thấy tôi ngồi ở bên cạnh, ngẩn người ra, tôi liền đứng dậy định bước ra ngoài, biến thái Điện hạ quét ánh mắt vào tôi, thản nhiên nói: “Nàng chính là nữ nô của ta, người cứ nói đi, đừng ngại.”

Nữ nô? Ha Ha, chắc hẳn cảm thấy ở tôi không có chút năng lực uy hiếp gì, nên thấy không cần phải kiêng dè tôi. Hắn đã tự nguyện để tôi nghe, vậy thì tôi ở lại để nghe xem như nào, tôi không đi nữa mà lại ngồi xuống.

“Điện hạ.....”

“Chúng ta là huynh đệ, cứ gọi ta là Hàn Kinh là được rồi.” Biến thái Điện hạ cười nói.

Hàn Kinh, thì ra tên biến thái này tên là Hàn Kinh!

Phạm Tử Chư lại mở miệng cười, hề hề nói: “Hàn Kinh có biết lần này ai được sai nắm binh quyền của cấm vệ quân không?”

Biến thái điện hạ cười, nói: “Tổng Cương Liệt?”

“Hàn Kinh thật sự lợi hại, đã sớm biết.”

Phạm Tử Chư vẻ mặt sùng bái, “Như Hàn Kinh đã nói, Hoàng Thượng không dùng Lý Triết, mà dùng Tổng Cương Liệt, thật là ngoài dự kiến của mọi người, lần này huynh không ở Kinh thành ngược lại đối với chúng tôi càng có lợi, Hoàng thượng không hề nghi ngờ Tổng Cương Liệt là người do chúng ta sắp xếp.”

Vẻ mặt của Mai Tồn Tuyết càng phấn chấn, “Lão già Tả Văn Huân chắc tức đến chết đúng không?”

“Lần này đối với ông ta là một sự đả kích không nhỏ.” Phạm Tử Chư nói.

Bọn họ nói một lúc về chuyện Kinh thành, phần lớn là chuyện đấu tranh giành quyền lực, có rất nhiều điều tôi nghe không hiểu, tự thấy mình ngu ngốc, có vẻ như bất kể ở đâu cũng có chuyện chính trị rối rắm phức tạp, tôi chỉ là một cô gái, e rằng chẳng hiểu chẳng làm gì được.

Chờ bọn họ nói chuyện xong, trời đã tối, Hàn Kinh bảo tôi về phòng, còn hấn và Phạm Tử Chư cùng nhau ăn cơm, tôi bước về phòng, trong đầu suy nghĩ làm thế nào để tiếp tục che giấu sự thay đổi của bản thân hiện nay.

Từ miệng của Mai Tồn Tuyết thì tôi cũng biết đại khái về chuyện giữa Trúc Thanh và tên biến thái Điện hạ, nhưng không rõ vì sao Trúc Thanh lại trở thành Vương phi của Vương gia Dịch Phàm, sao lại phản bội hấn, mấy lần thử dò xét Mai Tồn Tuyết nhưng Mai Tồn Tuyết nhất định không nói, có thể Mai Tồn Tuyết cũng không biết, dù sao thì Mai Tồn Tuyết cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, bảy năm trước anh ta chỉ là một cậu bé mà thôi.

Hàn Kinh nói là hận tôi, phải tổn thương tôi, nhưng ngoại trừ việc hấn cưỡng bức tôi ra thì hấn lại chẳng làm gì khác cả, tuy rằng hấn không thừa nhận nhưng hấn vẫn đối xử khá tốt với tôi, có lẽ hấn thật sự vẫn còn tình cảm với Trúc Thanh, nếu không yêu, thì sao lại có hận? Hơn nữa, việc Trúc Thanh uống Vong tình đan, vậy cô ta với Hàn Kinh không phải là phản bội, có lẽ tình cảm cũng rất sâu đậm nên hấn mới cho cô ta uống vong tình đan, để quên đi hết thấy mọi chuyện, nếu đã vô tình tại sao vong tình? Có thể điểm này Hàn Kinh không nhận ra hoặc không muốn tin, vậy tôi có thể lợi dụng được không?

Sau khi phân tích tỉ mỉ, tôi đã tìm được một cách ỉn.

Buổi tối vào lúc Hàn Kinh đến, tôi ngồi trên giường lặng lẽ khóc, thấy hấn, tôi cuống quýt lau nước mắt, rồi làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, tôi biết tôi làm như vậy càng kích thích sự mềm yếu ẩn sâu trong đáy lòng hấn.

Thấy hai mắt tôi sưng đỏ, Hàn Kinh sầm mặt, nâng cằm tôi lên, lạnh lùng cười: “Khóc? Vì ai?”

Nước mắt tôi lại chảy ra, nhưng không trả lời. Ánh mắt Hàn Kinh càng lạnh lùng, bóp cằm tôi mạnh hơn: “Nói.” Hấn lạnh lùng quát.

“Tôi muốn nhớ lại chuyện trước đây nhưng không thể nhớ lại được. Tôi thật sự muốn biết tôi là ai, nhưng tại sao tôi lại không nhớ ra gì cả.”

Tôi đau khổ nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt lăn xuống má. Sau đó tôi mở mắt ra, bắt lực nhìn Hàn Kinh

Hàn Kinh dùng ánh mắt dò xét nghi ngờ nhìn tôi, hấn nghi ngờ cái gì?

“Vong tình đan rốt cuộc là gì vậy? Vì sao tôi lại phải uống Vong tình đan? Rốt cuộc cái mà tôi phải quên đi là gì?” Giọng nói của tôi càng thêm nhu nhược yếu đuối, thể hiện sự đau đớn tận sâu trong đáy lòng,

tôi có thể cảm nhận được cơ thể của Hàn Kinh cứng đờ, tia đau khổ lóe lên trong mắt, tôi cười thầm, Hàn Kinh, anh muốn chơi thì tôi liền chơi với anh, để xem cuối cùng ai sẽ lừa được ai. Về mặt tôi càng thể hiện sự thống khổ, tôi cần nhẹ môi dưới làm nước mắt lại tuôn ra.

“Cái gì người cũng không nhớ ra được phải không?” Hàn Kinh hỏi.

Tôi gật đầu, “Trong lòng giống như bị cái gì đó chèn ép, nhưng lại nghĩ không ra là gì, rõ ràng biết điều đó rất quan trọng, nhưng lại không nhớ ra, tôi sắp phát điên mất rồi.” Tôi nức nở nói, hai tay ôm ngực.

Hàn Kinh gỡ tay tôi ra, kéo tôi vào lòng, áp đầu tôi vào ngực hắn, tôi khóc nghẹn ngào, nước mắt ướt đầm áo hắn, ngấm cả vào da. Nhưng khóe miệng tôi mỉm cười, Hàn Kinh ơi Hàn Kinh, chỉ cần anh còn có chút tình cảm đối với Trúc Thanh giả này, tôi có thể để anh lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục!

Cả đêm, Hàn Kinh vẫn im lặng, lẳng lặng ôm sau lưng tôi, tôi cũng để hắn ôm, hơi thở bình ổn, một lúc sau nặng nề đi vào giấc ngủ. Nửa đêm, tôi nói mê, “Hàn Kinh, không cần,” Người sau lưng tôi giật giật, bừng tỉnh, gọi nhỏ: “Tình Chi.”

Tôi không phản ứng, một lúc lâu sau, lại tiếp tục nức nở: “Đừng trách muội...Muội...không có cách nào ...Muội thật sự không còn cách nào ...”

Sau lưng vang lên tiếng thở dài, Hàn Kinh càng ôm chặt tôi hơn....

Hai ngày sau, Hàn Kinh vẫn không đến gặp tôi, tôi biết hắn đang mâu thuẫn, đang do dự, hắn không biết nên đối xử với tôi thế nào, hừ, tôi cười khế, Hàn Kinh, hắn chắc không thể biết phụ nữ khi bắt đầu đùa giỡn thì sẽ có dáng vẻ như thế nào sao?

Bụng dưới đau âm ỉ, từ lúc bước vào thế giới này kinh nguyệt của tôi không đều lắm, hôm nay nó lại đến làm tôi thấy vui mừng, ít nhất đã chứng tỏ tôi không mang thai, tôi không thể tưởng tượng nếu tôi có thai với Hàn Kinh thì sẽ như nào.

Lên giường nằm trong tấm chăn dày nhưng vẫn thấy lạnh, tôi không dám há miệng thở mạnh, như là hít vào không khí lạnh thấu xương. Tôi có một tật xấu là hay đau bụng kinh, lần trước là đứng vào những quãng ngày rong ruổi trong tuyết cùng Nam Cung Vân, lần đau đớn này cảm giác như không thể chịu đựng nổi, tôi nhớ Nam Cung Vân, tim đau đớn khôn nguôi, giờ anh thế nào rồi? Không biết tương lai chúng ta sẽ ra sao? Nếu bây giờ anh ở bên tôi thì tốt biết bao, anh sẽ sưởi ấm giúp tôi ngủ, xua đi giá lạnh trong tôi, tôi biết cơ thể anh luôn luôn ấm áp.

Sự đau đớn càng lúc càng mãnh liệt, tôi cuộn tròn mình lại, tay chân càng lúc càng lạnh, trán lại đầm đìa mồ hôi, mặt tôi tái nhợt, nhìn thấy sự lo lắng của thị nữ thì tôi biết mình chắc nhìn thế thảm lắm.

Bụng càng lúc càng đau làm tôi rên lên thành tiếng, ý thức mơ hồ, trong lúc mơ mơ màng màng phát hiện ra mình nằm trên một chiếc giường rộng lớn, một bàn tay ấm áp xoa lên bụng tôi, tay kia thì nắm hai chân tôi áp vào ngực hân ẩm áp, tôi sợ hãi mở mắt ra, đối diện với tôi là đôi mắt thâm trầm của Hàn Kinh, hân nheo mắt, “Biết mình có tật xấu này rồi mà còn không tự chăm sóc, đáng đời lắm.” Hân cố ra vẻ thản nhiên nhưng tôi cảm nhận trong giọng nói của hân có chút xao động.

Không để ý đến ánh mắt dịu dàng của Hàn Kinh, tôi quay mặt đi, cười nhạt, Hàn Kinh, anh dựa vào gì mà muốn đấu với tôi? Anh nhất định sẽ thua!

CHƯƠNG 32: TÂM KẾ

Thư từ kinh đô tới càng lúc càng nhiều, Hàn Kinh hàng ngày đều bận rộn xử lý chính sự, có vẻ như sự việc ở kinh thành có nhiều thay đổi, thời gian này Hàn Kinh đối với tôi không còn kiên dè gì nữa, có lẽ bởi vì hân nghĩ tôi không có khả năng chạy trốn gì.

Dần dần tôi hiểu ý nghĩa các cuộc nói chuyện giữa bọn họ, địa vị của Thái tử Hàn Kinh cũng không vững chắc lắm, quan hệ giữa hai nước vẫn như trước đây từng xảy ra chiến tranh, những năm gần đây vẫn là tướng quốc Tả Văn Huân đứng đầu các quan lại trong triều vẫn muốn lật đổ hân để lập Tề Vương làm Thái tử, nhưng Hoàng đế lại rất trọng dụng Hàn Kinh, không chịu phép bỏ Hàn Kinh, vì thế trong triều đình hình thành một phe do Thái tử Hàn Kinh cầm đầu, phe của tướng quốc Tả Văn Huân do Tề Vương cầm đầu, hai phe đấu tranh giành giật quyền lợi đã hơn hai mươi năm, bảy năm trước khi bắt đầu có chiến tranh, phe của Tề Vương chiếm giữ thượng phong, mãi đến mấy ngày trước Hàn Kinh bày mưu để Tống Cương Liệt lên vị trí thủ lĩnh cấm vệ quân, phe Thái tử mới bắt đầu chiếm thượng phong. Tôi chỉ hơi thắc mắc về sự tranh giành quyền lực này, rõ ràng Hàn Kinh là thái tử do Hoàng hậu sinh ra cơ mà. Lão Hoàng đế cũng thật là thủ đoạn, để hai Thái tử làm hai thế cực cân bằng, cho nên mặc kệ kẻ dưới phe nào khởi mào cuộc tranh giành này, vẫn thể hiện bên ngoài triều như gió yên biển lặng.

Sau một thời gian tôi biết sắp đón năm mới, thì ra ở thời đại này phong tục cũng không khác gì thời hiện đại tôi sống mấy, cũng là tổ chức đón năm mới, phải tế tổ, hơn nữa tết nguyên tiêu hàng năm rất quan trọng. Hai ngày nay Hàn Kinh và Mai Tồn Tuyết bận nhiều nhất là chuyện quay trở về kinh thành.

Biết Hàn Kinh sắp về kinh thành, tôi vô cùng kích động, đây chính là cơ hội tuyệt vời để tôi cứu Nam Cung Vân, cho nên, điều kiện tiên quyết là tôi phải ở lại Vọng mai sơn trang. Mấy ngày nay tôi luôn tỏ ra ngoan ngoãn vâng lời, hoàn cảnh của tôi được thay đổi nhiều, thậm chí Hàn Kinh còn cho phép tôi đi dạo trong sơn trang, đương nhiên lúc nào cũng phải có thị nữ đi theo.

Tôi bắt đầu lo lắng làm thế nào để Hàn Kinh có thể cho tôi ở lại Vọng Mai sơn trang mà không mang đi về kinh thành cùng hân, nếu nói thẳng là không muốn đi là không thể được, hơn nữa sẽ bị từ chối quyết liệt, Hàn Kinh sẽ tuyệt đối không cho phép tôi có chút gì gọi là từ chối ý muốn của hân. Vậy tôi phải làm thế nào đây?

Mấy ngày này Mai Tồn Tuyết cũng lo là việc đề phòng tôi, có thể anh ta nghĩ tôi đã hết hy vọng bỏ trốn, cũng có thể là do dạo này Hàn Kinh đối xử với tôi rộng rãi hơn, thậm chí có thể nói là yêu chiều, có thể là người phụ nữ được Hàn Kinh sủng ái thì còn mong gì hơn, trong khi đó có rất nhiều cô gái muốn mà không được, còn tôi, lại dễ dàng đạt được điều ấy, hơn nữa, đã phản bội Hàn Kinh rồi lại có thể được Hàn Kinh tha thứ, đáng nhẽ tôi nên sớm cảm động đến rơi nước mắt. Nếu đổi lại là nửa năm trước, có lẽ tôi thật sự

bị tình cảm dịu dàng của Hàn Kinh làm cho xao động, giống như tôi đã từng xao động vì thâm tình của Chu Dịch Phàm, sẽ cứ thế mà mềm lòng....

Đối với một cô gái bình thường sẽ luôn có một tình cảm đặc biệt với người đàn ông đầu tiên, một người đàn ông anh tuấn sau những nỗi giận hờn hung bạo lại đối xử dịu dàng với cô ấy, hơn nữa cô ấy lại là người anh ta yêu thật lòng, thì bất cứ cô gái nào cũng sẵn sàng tha thứ cho người đàn ông đó, thậm chí sẽ trao cả trái tim cho anh ta, nhưng hơn hết là luôn có một điều kiện tiên quyết, đó là cô gái đó lại không thể trở thành người vợ đúng nghĩa. Đối với tôi những điều kiện này không còn tồn tại nữa, trong lòng tôi chỉ muốn có Nam Cung Vân, nhất là trải qua những chuyện vừa rồi, tôi càng ý thức sâu sắc được là tôi yêu Nam Cung Vân, hơn nữa, chỉ có Nam Cung Vân mới yêu Trương Tĩnh Chi là tôi mà thôi, cho nên bất kể con người tôi là ai, tôi chỉ biết là tôi yêu và nguyện đi theo Nam Cung Vân.

Tôi bắt đầu quay sang đối xử tốt với Mai Tồn Tuyết, mặc dù trong lòng tôi hận không thể giết anh ta, nhưng trên mặt tôi lúc nào cũng biểu hiện sự yếu đuối, nhu nhược vô tội, tôi cố tình để anh ta nhận ra tôi đang mâu thuẫn, mâu thuẫn giữa Nam Cung Vân và Hàn Kinh, sau đó thể hiện sự có lỗi với Nam Cung Vân, rồi lại thể hiện sự bất lực trước lưới tình của Hàn Kinh.

Diễn xuất của tôi càng lúc càng điêu luyện, chẳng bao lâu dường như Hàn Kinh quên hẳn câu nói hằn đã từng nói với tôi là sẽ để tôi sống không bằng chết, còn Mai Tồn Tuyết lại bắt đầu có cảm giác áy náy đã đối xử không phải với Nam Cung Vân vì tôi.

Sau khi được sự sắp xếp của Mai Tồn Tuyết, tôi đã đi gặp Nam Cung Vân được một lần nữa, Nam Cung Vân đã không còn bị xích ở trên tường nữa, tuy rằng vẫn ở trong địa lao nhưng tình trạng so với lần đầu tôi gặp đã đỡ hơn rất nhiều. Lúc nhìn thấy Nam Cung Vân, thái độ của tôi lại bình thản lạ thường, tuy chúng tôi không nói với nhau câu nào, nhưng ánh mắt của chúng tôi đã nói lên tất cả, tôi tin tưởng Nam Cung Vân sẽ trụ vững, Nam Cung Vân cũng hiểu tôi đã không còn là cô gái yếu đuối vô dụng, trước khi rời đi, tôi lên đưa cho Nam Cung Vân chiếc lọ thuốc nhỏ màu xanh ngọc, bên trong còn có mấy viên Ngưng hương hoàn của Trầm Triệu Thiên cho, tôi không biết những viên thuốc này còn có tác dụng chữa trị cho kinh mạch của Nam Cung Vân không, nhưng ít nhất cũng có thể hỗ trợ anh, khi tay tôi chạm vào tay Nam Cung Vân, Nam Cung Vân siết chặt một cái, nhưng trên mặt lại tỏ như không biểu hiện thái độ gì.

Sau khi đã được gặp Nam Cung Vân, tôi bắt đầu cân nhắc làm thế nào để mình được tiếp tục ở lại Vọng mai sơn trang, ngày Hàn Kinh phải quay về kinh thành càng lúc càng tới gần, tôi cần phải tìm được lý do thích hợp để hằn cho tôi ở lại.

Mai Tồn Tuyết bắt đầu chuẩn bị đồ đạc để trở về kinh thành, sáng hôm nay anh ta thu dọn thư từ của Hàn Kinh, hôm nay thái độ của Hàn Kinh cũng rất nhẹ nhàng, hằn yên lặng dựa nửa người vào tràng kỷ thưởng thức một con bạc ngọc hổ được chạm khắc bằng ngọc bích, rất tinh xảo duyên dáng.

Trong phòng không có thị nữ nào, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống bên dưới, thỉnh thoảng nhăn mày lại, Hàn Kinh nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của tôi, lạnh lùng nói: “Lại đây.”

Tôi bước đến định quỳ xuống hành lễ thì bị Hàn Kinh kéo vào lòng.

“Sao nàng cứ nhăn mày vậy?”

Tôi cắn môi, nói khẽ: “Thấy khó chịu trong bụng.”

Hắn nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Ăn đồ hư?”

Tôi lắc đầu, khuôn mặt tái nhợt trở nên đỏ bừng.

“Phải không?”

“Không, là bệnh cũ.” Tôi cúi đầu nói.

Mai Tồn Tuyết thấy chúng tôi như vậy, nhìn lướt qua rồi lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Tồn Tuyết,” Hàn Kinh gọi, Mai Tồn Tuyết quay lại, im lặng nhìn chúng tôi, “Đi tìm đại phu đến đây.”

“Không cần, không cần” Tôi vội ngăn lại, mặt càng đỏ, Hàn Kinh ngạc nhiên, có vẻ bức mình nhìn tôi, tôi lý nhí nói vào tai hắn: “Vẫn là đau bụng kinh, không cần tìm đại phu.”

Hàn Kinh nhíu mày, “Không phải đã qua rồi sao? Sao giờ vẫn còn đau?”

Tôi lườm hắn: “Không biết tại sao nữa, vừa khỏi được hai ngày thì thấy lại bị lại.” Nói xong, lại nhắm mắt, sắc mặt tái đi, Hàn Kinh không nói gì ôm tôi vào lòng.

Một lát sau, Hàn Kinh mở miệng: “Tồn Tuyết, hai ngày nữa chúng ta trở về.”

Mai Tồn Tuyết xoay người lại, có vẻ khó xử nhìn Hàn Kinh, nói khẽ: “Điện hạ, ngài ở lại đây đợi quá lâu rồi, lễ tế tổ sẽ tổ chức ngay lập tức, nếu ngài không trở về, Hoàng thượng sẽ...”

Tôi lập tức tiếp lời: “Không cần phải chờ hai ngày nữa, vẫn theo kế hoạch là ngày mai trở về kinh thành đi, đừng trì hoãn việc chính sự.”

“Câm miệng,” Hàn Kinh quắc mắt nhìn tôi, mắt nheo lại: “Người nghĩ rằng ta vì người mới trì hoãn ở lại?”

Hàn Kinh, anh cứ mạnh mẽ đi, còn không chịu thừa nhận, chắc là sợ tôi không chịu nổi rét mướt trên đường đi nên mới muốn trì hoãn lại hai ngày nữa. Nhưng tôi không nói gì, chỉ cúi xuống nhẹ lắc lắc đầu, bấp bủi nhói đau, tôi hít hơi thật sâu, vì để giấu diếm sự dò xét của thị nữ, tôi lén dùng cây trâm đâm vào bấp bủi non của mình, cho nên sắc mặt và biểu hiện của tôi mới nhìn thật đến vậy.

Cuối cùng Hàn Kinh không ở lại theo kế hoạch, tôi còn sợ hấn vì tôi mà ở lại thêm hai ngày nữa chứ.

Buổi sáng ngủ dậy, tôi cố ý chạm vào miệng vết thương ở đùi khiến máu chảy rỉ ra, ngay cả Hàn Kinh nhìn thấy cũng nhíu mày, tôi cắn môi, xoa bụng rồi giả vờ khó khăn đứng lên, vừa mới đứng lên đã ngồi sụp xuống, Hàn Kinh vội bước tới ôm tôi đặt nằm lên giường.

Hạ nhân bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn chờ chúng tôi, Mai Tồn Tuyết đã đến hai lần, tôi thì vẫn nằm cuộn mình trên giường.

“Điện hạ, ngài về kinh thành trước đi, ta ở lại chăm sóc Tĩnh Chi.” Chờ lâu quá, Mai Tồn Tuyết cuối cùng đã nói ra những lời tôi muốn nói trong lòng.

Hàn Kinh do dự đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng cắn răng bỏ ra ngoài, Mai Tồn Tuyết vội chạy theo sau.

Trong lòng tôi thầm cảm ơn trời đất, cuối cùng hấn đã đi rồi, tôi liếc nhìn bóng dáng Mai Tồn Tuyết, Mai Tồn Tuyết, chỉ cần Hàn Kinh đi, còn lại hai chúng ta, tôi thật sự muốn xem Trương Tĩnh Chi tôi có thể đấu thắng Mai Tồn Tuyết anh ra sao!

Hàn Kinh đã đi được hai ngày, Mai Tồn Tuyết luôn tận tình chăm sóc tôi, xem ra anh ta rất hy vọng tôi sớm bình phục, để nhanh chóng cùng anh ta lên kinh thành.

Hôm nay Mai Tồn Tuyết ở chỗ tôi cả buổi chiều, thấy sắc mặt tôi khá lên, anh ta rất vui mừng, nói rằng ngày mai sẽ khởi hành lên kinh thành, tôi cười cười, không nói gì. Thị nữ bước vào báo đã có cơm chiều, tôi muốn Mai Tồn Tuyết ở lại ăn cơm cùng tôi, Mai Tồn Tuyết cũng không từ chối, ngồi xuống ăn cùng.

Tôi yêu cầu thị nữ mang rượu đến, Mai Tồn Tuyết nghe đến rượu liền ngạc nhiên: “Tĩnh Chi, muội còn muốn uống rượu sao?”

Tôi cười: “Không phải một mình tôi uống, hai chúng ta cùng uống, có thể làm ấm mình, rượu có thể giúp vui nữa.”

Mai Tồn Tuyết cũng cười: “Tĩnh Chi, muội không cần lao tâm khổ tứ quá, có phải muội muốn gặp Nam Cung Vân phải không?”

17. Chương 33-34

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 33- 34

CHƯƠNG 33: LỬA GẠT

Nụ cười của tôi trở nên cứng nhắc, lời nói của Mai Tồn Tuyết nghe rất nhẹ nhàng nhưng lại giống như búa tạ ngàn cân giáng vào đầu tôi, xem ra tôi đã đề ỉnh quá, thử nghĩ xem ở thời đại này tôi đã từng gặp qua người nào mà không phải là “yêu nhân” đâu? Bất kể là Vương gia Dịch Phàm hay Trần Triệu Thiên không muốn tranh giành, bất kể là Thái Tử Hàn Kinh hay là Mai Tồn Tuyết luôn tao nhã trước mắt, trong lúc bọn họ giở trò mưu hại nhau, tôi thì ngồi yên một chỗ để thưởng thức! Hàn Kinh nhìn thấu thủ đoạn của tôi sao? Nếu như đã biết rõ tại sao lại không vạch trần tôi? Chỉ sợ không phải là nhìn thấu, cũng không phải thủ đoạn của tôi không cao siêu, mà là bởi vì tôi quá lo lắng dẫn đến bị loạn.

Hàng trăm ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, nhưng nụ cười trên mặt tôi ngược lại càng sáng lạn: “Tồn Tuyết, sao anh lại nói vậy? Chẳng lẽ Tồn Tuyết vẫn còn nghi ngờ tôi sao?”

Mai Tồn Tuyết chỉ cười mà không nói gì, nụ cười của anh ta càng làm tôi thấy không yên, tôi không biết phải làm thế nào để không chế sự lo lắng trong lòng, chỉ mỉm cười nhìn Mai Tồn Tuyết.

Mai Tồn Tuyết thấy tôi vẫn tươi cười, liền vừa cười vừa lắc lắc đầu, quay ra ngoài gọi: “Phùng Phú.”

Phùng Phú bước vào khoanh tay đứng sang một bên. Mai Tồn Tuyết đứng dậy bước tới bên cạnh Phùng Phú ghé tai nói nhỏ câu gì đó, còn Phùng Phú thỉnh thoảng lại gật đầu.

Sự bất an trong lòng càng lúc càng sâu đậm, rốt cuộc Mai Tồn Tuyết định làm gì? Như vậy hiển nhiên những lời tôi nói anh ta không hề tin, nhưng vì sao anh ta lại không vạch trần cho Hàn Kinh biết? Hơn nữa lại còn sắp xếp để tôi gặp Nam Cung Vân, xem ra Mai Tồn Tuyết không mong muốn Hàn Kinh biết mối quan hệ giữa tôi và Nam Cung Vân.

Mai Tồn Tuyết phân phó xong, Phùng Phú khom người lui ra ngoài, Mai Tồn Tuyết lại đến ngồi xuống bàn, im lặng nhìn tôi, thở dài: “Tình Chi, có một số việc ta nghĩ chúng ta cần thoải mái với nhau, được không?”

Tôi gật đầu, nhưng trong lòng lại đang nghĩ không biết Mai Tồn Tuyết muốn gì.

Mai Tồn Tuyết nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu muội thật sự có tâm thì muội sẽ cảm nhận được tình cảm của Điện hạ đối với muội, muội đã làm tổn thương Điện hạ quá nhiều, ta không muốn muội tiếp tục làm tổn thương hấn sâu hơn nữa.”

Tôi làm tổn thương Hàn Kinh sâu sắc? Vậy ai đã làm tổn thương tôi? Lửa giận bùng bùng trong lòng nhưng tôi lại không dám biểu lộ ra mặt, “Tồn Tuyết, ý anh là gì vậy?”

“Tình Chi, muội hiểu mà, muội quá hiểu mà, bất kể là muội có nhớ gì đến chuyện đã từng có giữa muội và Điện hạ trước đây không, nhưng cả đời này của muội chỉ có thể thuộc về Điện hạ, hạnh phúc của Điện hạ là hạnh phúc của muội, nỗi đau khổ của Điện hạ là nỗi đau khổ của muội.”

“Tổn Tuyết, anh đang ra lệnh cho tôi sao?” Giọng tôi lạnh lùng

“Không phải ra lệnh, mà đây chính là số mệnh của muội.” Ngữ khí của Mai Tổn Tuyết vẫn nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết.

Buồn cười, số mệnh của tôi là để cho anh định đoạt sao? Tôi cười nhạt: “Vậy số mệnh của anh thì sao? Số mệnh của anh là gì? Tôi vẫn hay tò mò thân phận của anh là gì, anh ở bên cạnh Hàn Kinh với vai trò gì? Nô bộc? Bề tôi? Hay là...?”

Khóe miệng Mai Tổn Tuyết giật giật, giây lát sau bình thần nói: “Ta chẳng có thân phận gì cả, Mai Tổn Tuyết ta chỉ là thuộc hạ của Điện hạ, linh hồn và số mệnh của ta đều thuộc về Điện hạ.”

“Cho nên anh mặc kệ Điện hạ của anh thiện ác thị phi, mặc kệ sự cảm nhận của người khác, trong lòng anh chỉ có điện hạ mà thôi, đúng không? Anh quan tâm đến niềm vui, nỗi buồn của hắn, vậy hắn có quan tâm đến niềm vui, nỗi buồn của anh không? Anh cho rằng anh hiểu được tình cảm của người khác hay sao?”

“Trong lòng ta chỉ có niềm vui nỗi buồn của Điện hạ mà thôi.” Mai Tổn Tuyết nói.

Tôi bật cười, quá buồn cười, đây là thời đại ngu trung sao? Đánh mất bản thân, anh ta thật sự không có tình cảm cá nhân hay sao? Hay là tình cảm của anh ta đã đặt hết vào Hàn Kinh rồi?

“Vậy thì anh thực sự là người kiểm chế giỏi đúng không? Tôi từng là người làm tổn thương Điện hạ của anh, nhưng anh lại đối xử với tôi rất lễ phép ôn hòa, anh có trái tim không? Trái tim của anh làm bằng gì vậy?”

Mai Tổn Tuyết nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng: “Chỉ cần muội là người trong lòng Điện hạ, như vậy là đủ rồi, còn ta...”

“Trang chủ, người đã đến.” Giọng nói của Phùng Phú cắt ngang lời của Mai Tổn Tuyết.

“Vào đi.”

Phùng Phú mở rèm, hai hạ nhân khênh một người đang hôn mê vào đặt ở giữa phòng rồi lui ra ngoài, Mai Tổn Tuyết đánh mắt với Phùng Phú, Phùng Phú cũng lui ra ngoài.

Tôi nhìn người mới được đưa vào, máu trong người chợt đông cứng lại, Nam Cung Vân, người đang hôn mê kia là Nam Cung Vân.

Tôi cố nén mọi cảm xúc đang trào dâng, cố trấn tĩnh lại, nhưng trong lời nói vẫn run run: “Anh muốn làm gì? Mai Tồn Tuyết, anh định xử lý Nam Cung Vân như thế nào?”

Mai Tồn Tuyết đứng dậy đi vòng quanh Nam Cung Vân, sau đó ngẩng lên nhìn tôi, rồi nhếch miệng cười: “Tình Chi, ta không muốn là khó muối, ta chỉ muốn giúp muối giải quyết chuyện này cho gọn gàng. Giờ muối có hai lựa chọn...” Mai Tồn Tuyết lấy ra một viên thuốc màu đen, nhỏ như hạt đậu, “Hoặc là cho hần uống viên Vong tình đan này, ta sẽ để hần sống mà rời khỏi đây, hần sẽ quên muối hoàn toàn, hoặc là...”

“Hoặc là sẽ giết anh ấy, đúng không?” Giọng tôi run rẩy.

Mai Tồn Tuyết cười gật đầu, “Ta nói rồi, vì Điện hạ, ta chỉ có thể làm như vậy, ta tuyệt đối không thể để muối làm tổn thương Điện hạ thêm một lần nữa.”

CHƯƠNG 34: LỰA CHỌN

Hoặc là làm cho Nam Cung Vân quên tôi, hoặc là sẽ giết Nam Cung Vân, thật sự là một bài toán vô cùng đơn giản, mà đáp án chỉ có một mà thôi.

Tôi cười buồn, nước mắt ràn rụa, “Mai Tồn Tuyết, anh thật tàn nhẫn, rõ ràng anh chỉ cho tôi một sự lựa chọn duy nhất.”

Mai Tồn Tuyết im lặng.

Nước mắt cứ thế tràn xuống má, tôi ngẩng lên nhìn Mai Tồn Tuyết, “Vì sao anh không cho Hàn Kinh uống vong tình? Vì sao? Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt, không phải sao?”

Mai Tồn Tuyết nói: “Điện hạ không muốn vong tình, muối nghĩ rằng ta không muốn Điện hạ quên hần muối sao? Nhưng Điện hạ không muốn, hần thà chịu đựng nỗi khổ tương tư bào mòn đến tận xương tủy cũng không muốn quên muối.”

Tương tư bào mòn, tôi đau khổ nhắm mắt lại, đúng vậy, nếu đã thực sự yêu sâu sắc một người, thì không muốn quên đi tất cả những gì liên quan đến người ấy, hai người yêu nhau, cùng thề non hẹn biển, làm sao bạn có thể từ bỏ được tình cảm đó, mỗi khi nhớ đến, chỉ có thể bất lực buông xuôi, nỗi đau khổ này cứ chậm rãi tra tấn bạn, đau đớn đến tận xương tủy.

Để Nam Cung Vân quên tôi đi, còn lại tôi sẽ bị nỗi tương tư bào mòn.

Để Nam Cung Vân quên tôi đi, anh sẽ không đau khổ, anh sẽ vẫn là một thích khách Nam Cung Vân lảng tử khắp nơi, còn tôi thì sao? Tôi còn lại gì? Ở thời đại này tôi sẽ còn cái gì? Nếu có thể, tôi nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lại cuộc tình này, nhưng hiện giờ, tôi cũng cần tính mạng của anh!

Nam Cung Vân, Nam Cung Vân, nếu anh là em, anh sẽ lựa chọn như thế nào?

Tôi vuốt ve lên má anh, thì thầm, “Nam Cung Vân, Nam Cung Vân, em không phải là người ích kỷ, đúng không? Hai chúng ta cùng chết còn hơn là một người sống mà sống không bằng chết, phải không anh? Ngốc quá. Vậy thì chúng ta cùng chết, anh có sợ không?”

Tôi cúi xuống hôn lên môi Nam Cung Vân, cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, nước mắt chảy xuống khuôn mặt anh, “Nam Cung Vân, anh uống vong tình rồi có hoàn toàn quên em không? Anh thấy không, chẳng phải bọn họ từng nói em đã uống loại thuốc quỷ quái kia hay sao? Đúng là có tác dụng, cái tên chó má Vương gia, cái tên biến thái Điện hạ, em không hề nhớ được gì, một ngày nào đó anh cũng giống em, đúng không? Sau đó sẽ yêu một cô gái xinh đẹp khác, sinh con cả trai lẫn gái, hạnh phúc sống bên nhau, rồi quên em hoàn toàn, không hề nhớ đến em là người như thế nào, không nhớ đến em nữa...”

“Đừng trách em, không phải em không muốn nắm bắt tình cảm của chúng ta, nếu có thể, em nguyện cả đời không buông tay, cả đời này cũng không muốn buông tay...”

Từng giọt nước mắt chảy xuống, rơi lên khuôn mặt, rơi trên mặt Nam Cung Vân, trên khóe mắt, giống như nước mắt anh cũng chảy ra.

“Mai Tồn Tuyết, anh hãy cho Nam Cung Vân uống vong tình đan đi, sau đó hãy đưa Nam Cung Vân ra ngoài.” Nói xong, trái tim tôi tan nát.

Mai Tồn Tuyết nhìn tôi, vong tình đan cầm trong tay, “Muội muốn cho hắn uống ngay sao?”

Tôi gật đầu.

Mai Tồn Tuyết bước đến chỗ Nam Cung Vân, ngồi xuống, một tay bóp miệng Nam Cung Vân, tôi không đành lòng nhìn, quay mặt đi.

Một lúc sau không thấy động tĩnh gì, tôi quay lại, cảnh tượng trước mắt khiến tôi suýt kêu lên thành tiếng

18. Chương 35-36

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 35 - 36

CHƯƠNG 35: HY VỌNG

Nam Cung Vân đã đứng lên, còn Mai Tồn Tuyết thì nằm im dưới chân anh.

Nam Cung Vân thấy vẻ kinh ngạc của tôi, bèn đưa ngón trỏ lên miệng ý bảo tôi đừng lên tiếng, tôi vội chụp tay lên miệng, thấy Nam Cung Vân nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo trên người Mai Tồn Tuyết, rồi thì thầm: “Mai Tồn Tuyết, người quá khinh thường Nam Cung Vân ta, người cho là người cắt đứt mấy kinh mạch của ta là yên tâm rồi ư?”

Vẻ mặt Mai Tồn Tuyết vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ đến mức mặt đỏ bừng, nhưng lại không thể thốt thành lời, có lẽ Nam Cung Vân đã điểm á huyệt của anh ta rồi.

Tôi sợ đến cứng đờ cả người, cứ ngây ra một chỗ, cho đến khi Nam Cung Vân nhìn tôi cười, tôi mới phản ứng lao tới bên Nam Cung Vân, hai tay vòng lên ôm cổ anh, áp đầu vào ngực anh, khóc không thành tiếng, “Ôi, Nam Cung Vân, cảm ơn trời đất, anh không sao rồi.”

Nam Cung Vân ôm chặt lấy tôi đến nghẹt thở, rất lâu sau anh mới buông tôi ra, thì thào bên tai tôi: “chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách ra khỏi đây rồi nói sau.”

Tôi quay lại nhìn Mai Tồn Tuyết đã bị điểm huyệt nằm dưới đất, muốn bước đến tát cho anh ta vài cái tát, tay vừa giơ lên đã bị Nam Cung Vân từ đằng sau bắt lấy, “Đừng đánh hắn, cẩn thận bên ngoài, công phu của Phùng Phú cũng khá cao, chúng ta cần phải giải quyết hắn ta trước.”

Nam Cung Vân bước tới chỗ Mai Tồn Tuyết, nói khẽ: “Ta sẽ giải huyết đạo cho ngươi, ngươi gọi Phùng Phú vào đây.”

Mai Tồn Tuyết cười nhạt, ngẩng cao đầu lên, kiêu ngạo.

Ánh mắt Nam Cung Vân tóe lửa, nhanh tay điểm huyết dưới thắt lưng Mai Tồn Tuyết, vài giây sau thấy sắc mặt Mai Tồn Tuyết trở nên tái nhợt, lông mày nhíu chặt lại, trán đầm mồ hôi, chắc là vô cùng đau đớn, nhưng anh ta cũng rất ngang ngược không chịu khuất phục, cắn chặt môi đến bật máu, căm hận nhìn Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân nhíu mày, tay định giơ lên, tôi nhẹ nhàng kéo tay Nam Cung Vân lại, “Không cần đâu, em có cách rồi.” Nói xong nhìn Mai Tồn Tuyết cười, lấy tay nắm nhẹ cuống họng, cao giọng nói: “Phùng Phú, cho hạ nhân lui xuống hết đi, bên ngoài chỉ cần một mình ngươi hầu hạ là đủ rồi.”

Giọng nói vừa thốt ra, Nam Cung Vân và Mai Tồn Tuyết đều sững sờ, vẻ mặt Nam Cung Vân là vui mừng, Mai Tồn Tuyết thì hoảng sợ, giọng nói đó giống giọng nói của Mai Tồn Tuyết đến tám chín phần.

Tôi nhìn Nam Cung Vân cười đắc ý, hắc hắc, chắc không ngờ tôi có tài này phải không, chẳng phải ban đầu tôi đến thời đại này là cải nam trang hay sao, bất chước giọng nói của đàn ông đối với tôi là chuyện nhỏ như con thỏ, huống chi là bất chước giọng nói của Mai Tồn Tuyết có phong cách không khác gì phụ nữ.

Phùng Phú vâng dạ ở bên ngoài, một loạt tiếng bước chân vang lên, một lát sau bên ngoài yên tĩnh trở lại.

Nam Cung Vân lặng lẽ đi tới cửa dùng kinh công nhảy lên xà ngang, ẩn thân ở đó, rồi ra hiệu cho tôi gọi Phùng Phú vào, không hổ là một thích khách, người bình thường khi có nghi ngờ chuyện xảy ra trong phòng, lúc bước vào thì vị trí đề phòng chính là sau cánh cửa, không ai nghĩ đến kẻ địch sẽ giấu mình trên trần nhà, ngay trên đầu mình.

Trong lòng hồi hộp, tôi nhắm mắt lại để bình tĩnh hơn rồi sau đó bất chước giọng nói của Mai Tồn Tuyết: “Phùng Phú, người vào đi.”

Phùng Phú vừa bước vào được hai bước thì thấy Mai Tồn Tuyết nằm trên mặt đất, giật mình hoảng sợ, chưa kịp phản ứng gì thì Nam Cung Vân đã nhẹ nhàng nhảy xuống dùng hai tay bẻ ngoặt đầu Phùng Phú, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cổ của Phùng Phú đã bị bẻ gãy, Phùng Phú đáng thương ngay cả tiếng “A” còn chưa kịp thốt ra, khóe miệng đã rỉ máu, Nam Cung Vân buông tay, cả người Phùng Phú mềm nhũn ngã xuống đất.

Tôi tuy biết rõ gọi Phùng Phú vào là để Nam Cung Vân kết liễu tính mạng của ông ta, nhưng tình huống vừa rồi vẫn làm tôi hoảng sợ, vì dù sao hình ảnh đầy máu tanh này thật sự đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến. Nhìn Mai Tồn Tuyết, thấy anh ta không còn giữ được vẻ bình thản như trước nữa, mà trừng trừng nhìn Nam Cung Vân, không biết Nam Cung Vân đã điểm huyết đạo gì của anh ta mà nhìn anh ta có vẻ như vô cùng đau đớn, môi dưới của Mai Tồn Tuyết hầu như bị cắn nát, máu chảy ròng ròng, mặt tái nhợt như tờ giấy, làm cho khuôn mặt anh ta càng thêm lộng lẫy lạ thường.

Nam Cung Vân lấy kiếm trên người Phùng Phú, chĩa vào ngực Mai Tồn Tuyết, lạnh lùng nói: “Mai Tồn Tuyết, người rất đáng chết, nếu như ta một kiếm giết chết người là quá lợi cho người rồi.”

Tôi nói: “Đừng giết anh ta vội, hãy dùng anh ta để đưa chúng ta ra ngoài.”

Nam Cung Vân nói: “Không cần hấn thì giờ ta cũng vẫn ra ngoài được.”

Tôi tin những lời Nam Cung Vân nói, nhìn anh cười: “Em biết, chỉ cần có anh bên cạnh, em sẽ không sợ gì cả. Nhưng thủ hạ của bọn họ không ít đâu, sợ là chúng ta vừa ra ngoài đã phải đối mặt với truy binh rồi, giờ vẫn phải giữ lại mạng của Mai Tồn Tuyết, muốn giết thì cũng phải chờ chúng ta ra khỏi sơn trang này rồi tính sau.”

Hiện giờ chúng tôi vẫn còn trong hang hổ, Mai Tồn Tuyết vẫn còn giá trị sử dụng, tôi bước đến chỗ Mai Tồn Tuyết, tát cho anh ta một cái, rồi lại tát bên kia một cái, những dấu tay liền xuất hiện trên khuôn mặt trắng trẻo của anh ta.

Máu đông dính trên miệng Mai Tồn Tuyết, Mai Tồn Tuyết không nói gì, lạnh lùng quay đi khi nhìn thấy tôi.

Tôi nói: “Tôi biết anh sẽ không đồng ý đưa chúng tôi ra ngoài, nhưng tôi đã có cách, tôi muốn cho anh tận mắt chứng kiến bản lĩnh của cô nãi nãi này.” Nói xong, tôi quay sang Nam Cung Vân, “Anh giải một số huyệt đạo trên người Mai Tồn Tuyết, để anh ta có thể đi lại như người bình thường là được rồi”

Nam Cung Vân không hỏi nhiều, kéo Mai Tồn Tuyết đứng lên rồi giải mấy huyệt đạo trên người Mai Tồn Tuyết.

Tôi nói: “Nam Cung Vân, anh giúp em cởi áo khoác của Mai Tồn Tuyết ra, em sẽ giả dạng anh ta.”

Tôi mặc áo choàng của Mai Tồn Tuyết lên người, may mà thân hình Mai Tồn Tuyết không quá cao to, ngược lại hơi gầy gầy, hơn nữa thân hình của tôi cũng khá cao, mặc trên người cũng không dài quá, không rộng quá, sau đó tôi vắn tóc buộc lên đỉnh đầu gọn lại, tuy không có thuật dịch dung nhưng giờ là buổi tối, nếu không nhìn kỹ thì cũng khá giống Mai Tồn Tuyết.

Tôi lấy váy của tôi mặc lên người Mai Tồn Tuyết, xoa tung tóc anh ta xuống, không cần trang điểm trông anh ta đã rất đẹp rồi, so với việc tôi mặc trang phục nữ giới anh ta còn xinh đẹp hơn nhiều, trên má vẫn còn đỏ ửng do bị đánh nên càng giống hơn. Mai Tồn Tuyết trừng trừng nhìn tôi, khốn khổ không nói thành lời, chỉ có thể dùng ánh mắt muốn giết người nhìn tôi.

Nam Cung Vân cũng không nói lời nào, im lặng đứng một bên nhìn tôi bận rộn, sau khi xong xuôi, tôi ngẩng lên dùng ánh mắt hỏi Nam Cung Vân, anh mới nói: “Như vậy có hơi phiền hà không?”

Tôi gật đầu, nói: “Chỉ có thể dùng văn đấu chứ không thể dùng võ đấu.”

Thật sự tôi biết không cần làm như vậy Nam Cung Vân vẫn có thể đưa tôi ra ngoài, nhưng trong lòng tôi không muốn giết thêm người, cái chết của Phùng Phú là bất đắc dĩ, trong sơn trang còn có rất nhiều người khác nữa, tôi không muốn tay Nam Cung Vân nhuộm nhiều máu tanh, bọn họ chết cũng đáng, kể cả Mai Tồn Tuyết cũng vậy, nhưng tôi thật sự không nhẫn tâm giết bọn họ. Tôi biết với sự mềm lòng này có thể sẽ gây tai họa về sau, nhưng thật sự tôi không thể xuống tay được.

Tôi xoay người bước ra ngoài, Nam Cung Vân dìu Mai Tồn Tuyết đang giả dạng tôi đi đằng sau, trong viện quả nhiên không còn người nào, tới cửa viện mới thấy hai thị vệ đứng khoanh tay ở đó, thấy chúng tôi liền khom mình hành lễ.

Sợ bị bọn họ phát hiện ra, tôi quyết định dừng lại, giả giọng Mai Tồn Tuyết cao giọng: “Đi chuẩn bị ngựa, nhớ đem cả ngựa của Nam Cung thiếu hiệp tới cổng lớn.” Hai tên thị vệ không hỏi nhiều, vội vàng đi, tôi thở phào, xem ra hàng ngày Mai Tồn Tuyết rất nghiêm khắc, bọn hạ nhân cũng thật nghe lời.

Tôi bước nhanh hướng tới cổng lớn, đi xuyên qua mấy đình viện, dọc đường đi cũng gặp mấy thị nữ, lần nào tìm tôi cũng nảy loạn lên, may mắn là bọn họ cũng rất sợ Mai Tồn Tuyết Tồn, chỉ cần nhìn bóng dáng xa xa đã quỳ rạp xuống không dám ngẩng mặt lên, trên đường đi tuy rất kinh tâm động phách nhưng cũng bình an vô sự.

Tới cửa chính, ngựa đã chuẩn bị xong, ngay cả “Ngự phong” cũng đã đứng chờ ở đó, mấy hạ nhân đều đứng cúi đầu. Tôi cắn răng cúi xuống bước nhanh qua, lúc chuẩn bị lên ngựa, đột nhiên nghe một tiếng kêu nhỏ, hồng rồi, bị người ta phát hiện rồi sao? Tôi hốt hoảng quay đầu lại nhìn, thấy mấy hạ nhân vẫn đứng yên cúi đầu không nhúc nhích, Nam Cung Vân cũng đã ôm Mai Tồn Tuyết nhảy lên lưng “Ngự Phong.”

Tôi cố nén lại nỗi vui mừng như điên, nắm chặt dây cương, hai chân kẹp mạnh một cái, ngựa phi ra ngoài chạy một mạch hơn mười dặm mới đi chậm lại, tìm tôi vẫn còn đập mạnh, quay lại xem thấy Nam Cung Vân đang đi theo sau, Ngự phong tuy chở hai người nhưng vẫn rất ổn định.

“Nguy hiểm quá, vừa rồi em tưởng là đã bị phát hiện ra, làm em sợ muốn chết.” Tôi lấy tay ôm ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nam Cung Vân nhìn tôi, ánh mắt sáng hơn sao trên bầu trời, chậm rãi nói: “Vừa rồi là bị bọn họ phát hiện.”

“A” Tôi hét lên, cuống quýt quay đầu lại xem, “Sao anh không nói sớm, đi mau, tí nữa là họ đuổi tới đây.” Nói xong định giục ngựa chạy tiếp, Nam Cung Vân liền giữ dây cương của tôi lại, “Không cần vội, trước hừng đông hôm nay bọn họ sẽ không đuổi theo đâu.”

“Vì sao?” Tôi không tin.

“Bởi vì ta đã điểm huyết bọn chúng, đoán là hai ngày sẽ đứng yên như vậy.”

“Anh điểm huyết họ lúc nào vậy?” Sao tôi lại chẳng biết gì vậy? Rõ ràng là thấy Nam Cung Vân ôm Mai Tồn Tuyết lên ngựa mà.

Nam Cung Vân cười: “Lúc muội cúi đầu bước ra ngoài.”

Tôi đỏ mặt, chẳng trách lúc đó nghe thấy một tiếng kêu, còn tưởng bọn họ không phát hiện ra, thì ra là đã bị Nam Cung Vân điểm huyết rồi. Định hỏi Nam Cung Vân rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì, vì sao công lực của anh đã khôi phục lại? Chưa kịp mở miệng thì thấy Nam Cung Vân ném Mai Tồn Tuyết xuống dưới đất, Mai Tồn Tuyết rên lên một tiếng.

Nhìn thấy Mai Tồn Tuyết mặc trang phục phụ nữ sắc mặt tái nhợt nằm cuộn tròn trên tuyết, hai mắt nhắm lại, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, nhìn chẳng khác gì một cô gái yếu đuối mảnh mai, rõ ràng là trong lòng tôi vô cùng hận anh ta, nhưng tôi lại không thể ra tay giết anh ta.

Tôi nói: “Mai Tồn Tuyết, không biết Điện hạ của anh khi phát hiện ra anh đã để tôi trốn thoát sẽ xử lý anh như nào, tôi sẽ không giết anh, tôi phải giữ lại anh để anh nói cho Điện hạ của anh, nói cho hẳn biết tôi không mắc nợ hẳn, tôi chính là tôi.”

Mai Tồn Tuyết mở to mắt trừng trừng nhìn tôi, trong ánh mắt hiện lên sự khiếp sợ, phần nỡ, oán hận. Tôi cười nhạt, rồi không để ý tới anh ta nữa, đưa mắt về phía Nam Cung Vân để hỏi ý kiến.

Nam Cung Vân nhếch miệng, sắc mặt đã trở nên tím đen, trong lòng tôi thấy không yên, anh không hài lòng khi tôi làm như vậy? Nam Cung Vân liếc nhìn tôi một cái, rút kiếm ra, phóng ngựa đến bên Mai Tồn Tuyết, tôi định lên tiếng ngăn lại nhưng đã không kịp. Nam Cung Vân nâng kiếm lên, chỉ nghe “xoẹt, xoẹt” vài tiếng, tôi nhìn Mai Tồn Tuyết, thấy cổ tay, mắt cá chân của anh ta máu chảy cuộn cuộn nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng, trông vô cùng thảm liệt.

Nam Cung Vân không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng đi đến bên tôi, ôm tôi vào lòng rồi hai chân kẹp mạnh vào bụng ngựa, Ngự phong lao đi thật nhanh

CHƯƠNG 36: ẨN CƯ

Ngồi trong lòng Nam Cung Vân, gió vù vù tạt qua, cảm giác này vô cùng quen thuộc, giống như ngày hôm qua vẫn thế, những chuyện xảy ra ở Vọng mai sơn trang chỉ là một giấc mơ, giấc mơ giờ đã tỉnh dậy.

Chạy liên tục cho đến khi Ngự phong thở phì phò chậm lại, Nam Cung Vân mới hãm dây cương lại, nhẹ nhàng vỗ về lên cổ Ngự Phong rồi lặng lẽ ôm tôi không nói lời nào, tôi cũng không nói nên lời, cả hai cùng yên lặng, một lúc lâu sau, không khí yên lặng quá đến bức bối, tôi hỏi: “Vết thương trên người anh....khỏi hẳn chưa?”

Nam Cung Vân gật gật đầu, lấy trong ngực ra lọ thuốc nhỏ màu xanh biếc đặt vào tay tôi, tôi mở ra thấy bên trong còn hai viên ngưng hương hoàn, tôi nhớ lúc lên đưa cho Nam Cung Vân trong đó còn năm viên thuốc, vậy là anh vẫn chưa uống hết sao? Tôi ngược lên nhìn Nam Cung Vân dò hỏi.

Nam Cung Vân nói: “Ngưng hương hoàn đúng là thuốc quý, có uống thêm nữa cũng vô dụng, lần này may mà có nó, nếu không kinh mạch của ta e rằng không thể khởi được, hãy cất giữ hai viên này đi, đừng lãng phí.”

Tôi lẽ lười, Nam Cung Vân keo kiệt, mấy viên thuốc nhỏ mà anh lại giữ gìn như bảo vật. Thật không ngờ lần này coi như Trầm Triệu Thiên đã cứu mạng hai chúng tôi, nghĩ đến đây tôi liền thở dài.

Nghe tiếng thở dài của tôi, Nam Cung Vân xoay người tôi đối diện với anh, dịu dàng nói: “Đến hôm nay ta mới hoàn toàn thông kinh mạch, nếu ta có thể khởi sớm hơn.....Mấy ngày vừa rồi muội chịu nhiều đau khổ quá.”

Hai mắt tôi nhứt lên, Nam Cung Vân ngốc nghếch lại còn xin lỗi tôi, chẳng lẽ anh không biết nhưng đau đớn của anh là do tôi mang đến hay sao, tôi đánh vào ngực anh, cười nói: “Please, Nam Cung Vân, anh là thích khách, em thích vẻ lạnh lùng của anh, anh dịu dàng quá làm em không quen! Anh xem xem, tay em nổi hết da gà rồi đây này.” Nói xong tôi kéo tay áo lên cho Nam Cung Vân xem.

Nam Cung Vân bật cười, không xem mà nắm lấy hai tay tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

Sau rất lâu....

Tôi hỏi:“Nam Cung Vân, hôm đó sao anh lại để bọn họ khênh anh vào phòng? Anh giả vờ à?”

Nam Cung Vân nói: “Kinh mạch của ta gần đã thông rồi, vốn định trực tiếp xông ra để đi cứu muội, đang định làm vậy thì bọn họ đến điểm huyết đạo của ta, ta nghĩ bọn họ chắc là đưa ta đi gặp Mai Tồn Tuyệt nên ta âm thầm dùng chân khí bảo vệ huyết đạo, rồi giả vờ hôn mê, để bọn họ khênh đi.”

Thì ra là vậy, tên này rõ ràng là giả vờ hôn mê, làm hại tôi bị kích động cả buổi, trái tim tan nát. Cũng không ngờ Nam Cung Vân vô công lợi hại như vậy, đột nhiên tôi tò mò rốt cuộc Nam Cung Vân trình độ lợi hại đến đâu, liền hỏi: “Võ công của anh xếp thứ mấy?”

“Xếp thứ mấy là sao?” Nam Cung Vân có vẻ ngạc nhiên không hiểu tôi hỏi gì.

“Em hỏi anh võ công của anh đạt tới trình độ nào? Ví dụ như so với Dịch Phàm hoặc Trầm Triệu Thiên, còn Phùng Phú gì đó nữa, anh so với bọn hắn lợi hại đến đâu?”

Nam Cung Vân hiểu ra vấn đề, có vẻ rất buồn cười, rất muốn cười nhưng nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của tôi liền nghẹn lại, nghiêm túc nói: “Không thể so sánh như vậy được, nếu luận về vũ lực của hai người chúng ta, có thể phân chia cao thấp, nhưng nếu trong giây phút sinh tử, sẽ có rất nhiều biến cố xảy

ra, cho nên không thể phân ai thắng ai bại, chỉ có thể phân ai sống ai chết, ta động thủ là vì sinh tử, không phải thắng bại.”

Nam Cung Vân thần nhiên nói vậy, tôi nghe lại như sét đánh ngang tai, đây chính là cuộc sống trước kia của Nam Cung Vân sao? Không có thắng bại, chỉ có sống chết, chẳng phải có rất nhiều lần anh ở giữa ranh giới sống chết hay sao? Tôi biết Nam Cung Vân vì báo thù, đã nhiều lần ám sát hoàng đế và Vương gia Dịch Phàm, lần săn bắn đó anh đã bị Dịch Phàm làm bị thương, chịu đau đớn một mình, còn tôi lúc đó lại khóc vì vết thương của Dịch Phàm, lúc đó anh ở nơi nào tự mình băng bó vết thương vậy? Đã có ai quan tâm chăm sóc đến anh không?

Tôi lại thở dài, áp đầu vào ngực Nam Cung Vân, nghe trái tim anh đập mạnh, Nam Cung Vân, từ nay về sau em sẽ luôn ở bên anh, không để anh cô đơn, không để anh cô quạnh, không để cho anh có một cuộc sống chỉ có báo thù cùng máu tanh.

Nam Cung Vân cũng không nói gì, Ngự phong chở chúng tôi hăm hở chạy về phía trước, có lẽ trong khoảng thời gian vừa rồi họ bắt nhốt nó trong chuồng ngựa quá lâu rồi.

Trên đường đi rất thuận lợi, Nam Cung Vân sử dụng bản lĩnh chạy trốn cùng sức mạnh của Ngự phong cho tôi thưởng thức, mấy ngày ngắn ngủi mà chúng tôi đã rời xa nơi ác mộng kia rồi, theo tôi đoán thì chỉ cần không có vệ tinh định vị lẫn trình độ khoa học kỹ thuật thì bọn họ có muốn tìm ra chúng tôi cũng là điều hết sức khó khăn.

Tiếp tục chạy theo hướng đông, chúng tôi tiến vào khu vực miền núi, nơi này không giống như nơi Vọng mai sơn trang là những ngọn núi nhỏ, ở đây ngọn núi nào cũng cao lớn sừng sững, tuyết đóng từ đỉnh núi đến chân núi, cả vùng núi như là khoác một chiếc áo cảm bào màu trắng, con sông dưới chân núi uốn lượn quanh quẩn quả núi. Cây cối rất nhiều, hiện giờ tuy đã trơ trọi lá nhưng đảm bảo sang mùa hè trên núi sẽ là cả một màu xanh mướt, nghĩ đến đó, tâm trạng của tôi càng thấy thoải mái.

Sáng nay, Nam Cung Vân chỉ vào một ngọn núi xa xa nói với tôi, “Nhìn đi, nhà của chúng ta nằm ngọn núi phía trước.” Tôi phấn khởi trượt từ trên lưng Ngự phong xuống, vui sướng chạy như bay về đó, Nam Cung Vân ngốc nghếch đang ngồi trên Ngự Phong cũng nhảy xuống, kéo tôi lại hỏi: “Muội làm gì vậy?”

Tôi phấn chấn: “Leo núi mà! Ngự phong làm sao đưa chúng ta lên đó được chứ? Đương nhiên là chúng ta phải tự đi rồi, chúng ta thì xem ai đến đó trước, được không? Cho anh biết nhé, em không khoác lác đâu, leo núi là sở trường của em đấy! Ngay cả nhiều bạn nam sinh cũng không phải là đối thủ của em đâu!”

Nói xong tay chống nạnh đắc ý dạt dào nhìn Nam Cung Vân, nhướn mày hỏi: “Thế nào? Có dám so tài với em không?”

Nam Cung Vân đứng yên ở đó, khoe miệng nhếch lên, vẻ mặt vô cùng xem thường tôi.

Tôi liền quay đầu chạy một mạch lên núi, tuy chạy không công bằng gì nhưng cũng phải xem người đang thi cùng mình là ai chứ đúng không? Lạch bạch chạy cả nửa ngày chắc Nam Cung Vân vẫn còn đứng ngây ra một chỗ ở đó, tôi dừng lại rồi quay lại nhìn, thấy Nam Cung Vân đang ở đằng sau rất ung dung, cứ như là chưa bỏ sức ra chạy một tí nào, vậy mà vẫn cách tôi tầm mười mét.

Tôi xoay người tiếp tục chạy cuồn cả chân, haizz, chạy lên núi mệt quá, một lúc sau, quay lại nhìn vẫn thấy Nam Cung Vân ở đằng sau đứng khoảng cách là mười mét, vô cùng thông dong.

Mồ hôi đầm đìa! Chạy tiếp, lần này sử dụng hết công suất! Thắt lưng đau ră rồi, quay đầu lại, Nam Cung Vân vẫn ở phía sau, khoảng cách là năm mét.

“Không được sử dụng khinh công!” Tôi chống thắt lưng, thở hổn hển, người nào đó rất dễ bị bắt nạt!

Nam Cung Vân không trả lời, Ngự Phong nhẹ nhàng chạy tới, lúc chạy qua tôi nó còn ra vẻ thở phì phò ra mũi, rõ ràng là khinh thường tôi mà! Tôi giận, nhưng không còn sức để giữ nó lại, chỉ đành trở mắt nhìn nó đang làm ra vẻ “thục nữ” trước mặt tôi.

Tôi ngất! Đây là ngựa thật sao? Con ngựa này là của nhà ai vậy? Kỳ lạ quá chừng? Tôi chưa từng thấy qua con ngựa nào chạy lên núi mà vẫn nhanh nhẹn như vậy! Nó là ngựa thành tinh rồi?

Nam Cung Vân thấy tôi giận giữ, liền nở nụ cười bắt lấy thắt lưng tôi, hai người nhảy lên lưng Ngự Phong.

“Không ai nói uội biết là Ngự phong không thể chạy lên núi à?”

Tôi choáng! Sao không nói sớm chứ! Tôi giận giữ nhìn Nam Cung Vân, Nam Cung Vân làm như không thấy gì, vỗ vỗ ngựa, cười khẽ nói: “Ngự Phong ngoan, chúng ta về nhà nhé, để cho nha đầu ngốc kia thấy được bản lĩnh của người.”

Nam Cung Vân nhướn lông mày, khoe miệng cười cười, ngay cả mọi đường nét trên khuôn mặt đều trở nên mềm mại, thật là quyến rũ, sự tức giận của tôi liền tan biến trước nụ cười quyến rũ của anh. Nam Cung Vân, đây chính là anh sao? So với trước kia giờ anh cười nhiều hơn rất nhiều!

Nam Cung Vân nói nhà ở ngay sườn núi, chung quanh không có nhà nào khác, đó là một tiểu viện rất yên tĩnh, trong viện có cổng giống như gia đình nông dân bình thường, đẩy cửa vào, bên trong vắng vẻ, trong viện tuyết rơi ngập đầy, vừa nhìn là biết đã lâu không có ai ở.

Đẩy cửa vào phòng chính, bên trong có hai gian phòng, một cái bàn đơn giản, mặt bàn dính đầy bụi bặm.

“Là một mình anh ở đây sao?” Tôi hỏi.

Nam Cung Vân nói: “Trước kia còn có Giang thúc ở cùng, nhưng sau khi thúc tạ thế, chỉ còn lại một mình ta.”

Tim tôi thắt lại, một người sống ở nơi hoang sơ thế này, có phải Nam Cung Vân luôn cô độc không?

Hít một hơi, tôi xắn tay áo lên, thể hiện sự hưng phấn, nói to: “Được rồi, từ hôm nay trở đi muối sẽ sống ở đây, giờ chúng ta bắt đầu dọn dẹp, Nam Cung Vân, anh ra bên ngoài cào tuyết cho sạch, em sẽ dọn trong này, trước khi trời tối chúng ta phải dọn dẹp xong cho giống một gia đình nhé.”

Nam Cung Vân yên lặng nhìn tôi, rất lâu không nói gì, sau đó khoan thai bước ra ngoài đi dọn tuyết.

Tôi bắt đầu bận rộn...

Cuối cùng, khi màn đêm buông xuống, trong tiểu viện tỏa ra mùi thức ăn, trên đường đi có mua ít bánh bao ăn chưa hết vẫn còn thừa, tôi lấy nhân thịt cho vào bếp rang lên, bởi vì không có dầu mỡ, khi rang nó hơi khét, đồ ăn duy nhất có vẻ không tồi là nồi cháo nóng, từ khi tôi vào bếp đến lúc đi ra, cả nửa ngày mới xong một nồi cháo.

Lúc bê đồ ăn lên bàn, tôi hối lỗi nhìn Nam Cung Vân: ‘Em xin lỗi, em nấu cơm....nhưng...có điều.....cũng không thể trách em được, không bột đổ gột nên hồ, anh nói có đúng không?’

Nam Cung Vân không nói gì, nhìn nhìn tôi, cúi xuống xem xem bát cháo, chắc là đói ghê gớm lắm rồi, bưng bát cháo lên húp một hơi hết sạch.

19. Chương 37-38

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 37 - 38

CHƯƠNG 37: ÁO CƯỚI

Cơm nước xong, dọn dẹp xong, cũng không biết đã mấy giờ, haizzz, tôi thật chẳng biết phân biệt thời gian ở thời đại này, thắp đèn dầu lên, làm tôi nhớ đến những chiếc đèn đáng yêu ở đầu giường của tôi.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường duy nhất, vậy buổi tối tôi ngủ ở đâu? Còn nhớ lúc trước Nam Cung Vân luôn nói về nhà, giờ đã về nhà rồi, anh sẽ lấy tôi sao? Nhưng hiện giờ tôi đã...tôi phải nói với Nam Cung Vân như thế nào?

Tôi cười buồn, tôi không để ý những chuyện đã xảy ra với tôi ở Vọng mai sơn trang, tôi coi như mình bị chó cắn mấy phát, bởi vì tôi là một cô gái hiện đại, nhưng còn Nam Cung Vân? Anh có thể chấp nhận tôi sao? Anh là một người cổ đại chân chính mà!

Trải qua mấy ngày qua mãi lo chạy trốn, tôi không có thời gian mà suy nghĩ vấn đề này nữa, nhưng còn hiện giờ, tôi không thể không nghĩ đến sao? Tôi ngồi trên giường, không rõ trong lòng có cảm giác gì, sợ hãi lẫn chờ mong.

“Nam Cung Vân, có một số chuyện em cần phải nói với anh.” Sau một lúc cân nhắc, tôi bắt đầu mở miệng, vẫn là nên thẳng thắn với nhau, tôi không sợ anh để ý đến, nhưng tôi cũng không nên giấu diếm anh, nếu anh để ý, tôi sẽ rời khỏi anh, tôi là một người mạnh mẽ, một Trương Tĩnh Chi mạnh mẽ, tôi thậm chí nói với mình.

Nam Cung Vân bước tới ngồi bên cạnh tôi.

“Em không muốn giấu anh điều gì, nếu anh không thể tiếp nhận em, hãy thẳng thắn nói cho em biết, em có thể chịu được. Mấy ngày anh bị nhốt trong đại lao, cái tên khốn kiếp đó đã đến Vọng mai sơn trang, hần...”

Tôi không thể nói tiếp, mỗi câu nói ra đều khiến tim tôi đau đớn, nhưng nói ra thật là thoải mái, tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, định nói tiếp nhưng đã bị một bàn tay che miệng, Nam Cung Vân nhìn tôi, thản nhiên nói: “Không cần phải nói nữa, Tĩnh Chi.”

Tôi nhìn Nam Cung Vân.

“Ngủ đi.” Nam Cung Vân nhẹ nhàng nói, tôi thẫn thờ ngồi trên giường, thấy Nam Cung Vân cầm cái chăn đến cho tôi, sắc mặt Nam Cung Vân thật u ám, ánh đèn dầu yếu ớt chiếu vào khuôn mặt anh có chút mơ hồ. Tôi thấy anh nắm chặt tay lại đến trắng bệch, trong lòng tôi trùng xuống, quay mặt đi, không muốn anh nhìn thấy nước mắt của tôi, anh để ý, tôi biết, không người đàn ông nào sẽ không để ý, tôi không oán hận Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân nằm xuống bên tôi, không nói gì...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, bên cạnh không thấy Nam Cung Vân đâu, chạy ra bên ngoài cũng không thấy, tôi cười gượng, làm sao mà Nam Cung Vân lại không nghĩ gì cơ chứ, chẳng phải khi nghe tôi đã thất thân, ngay lập tức không nói câu nào mà chạy mất dép hay sao?

Đến trưa cũng không thấy Nam Cung Vân trở về, tôi tự mình ăn lương khô, do dự có nên đi tìm Nam Cung Vân hay không, tưởng tượng nếu thật sự Nam Cung Vân ghét bỏ tôi mà tránh tôi, tôi có mà tìm được anh cái rắm, cũng không thể quần lấy anh mãi được. Có lẽ tôi nên lẳng lặng bỏ đi, dù sao đây cũng là nhà của người ta, nhưng tôi biết đi đâu bây giờ? Trời đất bao la, Trương Tĩnh Chi có tìm được chốn dung thân nào không?

Tôi không tin Nam Cung Vân là người như vậy, đột nhiên một ý nghĩ nảy lên, có thể anh đi ám sát Hàn Kinh không? Rất có thể anh đi báo thù thay tôi! Ý nghĩ này làm tôi lạnh toát cả người, tôi cũng muốn báo thù, nhưng tôi không muốn trả giá bằng Nam Cung Vân! Vương gia Dịch Phàm đã khó ám sát như vậy huống chi là Thái tử của nước Hung Nô!

Ý nghĩ đó cứ tra tấn tôi cho đến hoàng hôn mới thấy Nam Cung Vân vác túi thật to đi vào viện, thấy tôi ngồi trước cửa, Nam Cung Vân giật mình, sắc mặt lạnh lùng: “Không vào nhà ngồi đi sao lại ngồi ngoài để chết cóng sao?”

Tôi ngó Nam Cung Vân, miệng cười cười, nhưng vẫn không nói gì, anh đã quay về, anh không bỏ tôi lại.

Nam Cung Vân thấy tôi cứ cười ngây ngô liền nhú mày, đặt túi sang một bên rồi bế tôi lên: “Chân tay lạnh cóng hết rồi phải không?” Anh vừa hỏi vừa đi vào phòng, nhìn thấy bếp không có ánh lửa gì, sắc mặt trở nên đen sì, đặt tôi lên giường, còn mình thì đi nhóm bếp, một lúc sau căn phòng bắt đầu ấm lên.

Nam Cung Vân ra ngoài lấy túi đồ vào đưa cho tôi, nói một câu: “Ta ở bên ngoài chờ muội.” Sau đó để tôi một mình trong buồng, còn mình thì ra ngoài.

Tôi mở ra xem, nhìn thấy thứ bên trong liền giật mình ngây người ra.

Nước mắt tôi liền trào ra, trong túi có ít quần áo, một hộp đồ trang điểm, tôi lấy quần áo ra xem liền nhận ra ngay là có áo yếm và váy, một đồng quần áo to nhỏ mỏng dày...có thêu phượng hoàng bằng kim tuyến, tất cả đều là màu đỏ, mắt tôi đỏ hoe, nước mắt lại chảy ra,

Dù tôi có ngốc đến mấy thì cũng nhận ra đó là quần áo dành cho cô dâu, tôi nhận ra bên trong còn có một chiếc khăn choàng, một hộp trang sức, bên trong còn có gì đó mà tôi không biết tên gọi là gì, chắc hẳn đều là đồ trang sức của cô dâu.

Tên khốn kiếp này, hôm nay ra ngoài cả ngày là để tìm cho tôi những thứ này sao? Nam Cung Vân muốn cưới tôi sao? Trong lòng tôi trào lên cảm giác hạnh phúc, tôi lại muốn khóc.

“Mặc vào đi.” Nam Cung Vân ở bên ngoài nói vọng vào.

“Vâng.” Tôi lau nước mắt trả lời.

Cầm lấy quần áo, tay tôi run rẩy, đây là hôn lễ của tôi sao? Hôm nay tôi kết hôn với Nam Cung Vân sao? Hạnh phúc ở ngay trước mắt làm tôi không tin đó là sự thật.

Bối rối cởi quần áo mình ra rồi mặc bộ đồ kia vào, chật vật từ áo yếm, váy, từng phụ kiện một, từ cái nhỏ đến cái lớn, mà tôi lại không biết phải mặc như nào. Lúc trước tôi cũng đã từng mặc quần áo kiểu này rồi nhưng chủ yếu là có thị nữ giúp, còn giờ nhìn những phụ kiện phức tạp trước mặt, tôi phát bực mình chẳng muốn mặc nữa...

Váy dưới sao lại dài như vậy! Chiếc áo màu đỏ thẫm kia chắc là khoác bên ngoài, còn khăn choàng này thì dùng làm gì? Sau vài lần thử đi thử lại, cuối cùng tôi gọi với ra ngoài: “Nam Cung Vân?”

“Gi?”

“Anh vào đây một chút được không?” Tôi nói khẽ.

“Sao vậy?” Nam Cung Vân do dự.

“Em không biết cách mặc.”

Bên ngoài không có tiếng đáp, một lát sau Nam Cung Vân bước vào, thấy tôi cùng một đồng quần áo đang dùng dằng, liền ngăn người ra, mặt đỏ bừng, cúi đầu bước tới bên tôi.

Tôi nhìn lại mình, hình như là hơi bất nhã, quần áo không chỉnh tề, tôi chờ đợi Nam Cung Vân, hơi xấu hổ vì mặc quần áo cô dâu mà cũng biết mặc, lại phải nhờ Nam Cung Vân giúp, nhưng trong lòng cũng thấy vô cùng ngọt ngào, anh phải giúp tôi mặc quần áo.

Nam Cung Vân đứng bên cạnh tôi, thử giúp tôi mặc lại quần áo đã bị tôi làm cho lộn xộn, nửa buổi sau, sắc mặt Nam Cung Vân càng đỏ, sau đó tôi nghe anh nói lý nhí: “Ta, ta cũng không biết mặc như thế nào.”

Tôi ngăn ra, lại nghe Nam Cung Vân ngượng ngùng nói tiếp: “Ta cũng chưa từng giúp nữ nhân nào mặc y phục cả.”

Tôi lại ngăn người....

CHƯƠNG 38: ĐẠI HỖ

Cuối cùng dưới sự trợ giúp của Nam Cung Vân tôi cũng đã mặc xong đồ cưới nhưng lại vô cùng lung tung, còn một chiếc thừa lại do không biết phải mặc như nào, rồi cả trang sức nữa nên tôi bỏ qua luôn, thứ nhất, tóc tôi lại không dài lắm, thứ hai, tôi không biết búi những kiểu tóc phức tạp.

Đoán Nam Cung Vân không vừa ý, tôi liền nắm bàn tay chai sần của anh, vả lại tôi cũng không muốn Nam Cung Vân nhờ anh giúp tôi chải tóc, tôi liền túm nửa đầu, tôi cũng biết phụ nữ thời cổ đại khi lấy chồng phải vấn tóc lên, vì thế tôi chiếc thoa phượng hoàng ghim lại cho chặt, cuối cùng nhìn cũng tạm ổn.

Thấy Nam Cung Vân vẫn mặc trang phục màu đen, tôi hỏi: “Sao anh không thay quần áo?”

Nam Cung Vân cười ngượng ngùng, nói: “Ta chỉ nghĩ tìm y phục uội, quên cả tìm cho ta.”

Y phục đó thật đẹp, chắc là cũng không ít tiền, thật xấu keo kiệt của tôi lại tái phát, tôi hơi đau lòng, hỏi: “Quần áo của em chắc không ít tiền nhỉ?”

Nam Cung Vân lắc đầu: “Không mất tiền.”

“Không mất tiền?”

Hự, vậy chẳng lẽ Nam Cung Vân đi cướp?

“Phía Nam có thôn Trấn Thượng chỉ có một nhà bán đồ này, ta định mua nhưng thấy đồ không đẹp lắm, đúng lúc ông chủ nói có một nhà giàu sắp gả con gái, y phục là đồ tơ lụa rất quý hiếm, ta liền tới đó lấy về.”

Không hiểu Nam Cung Vân nói gì, phải nửa ngày tôi mới tiêu hóa được những lời đó, thì ra là đến nhà giàu đó để lấy về. A! Chờ đã, đến nhà giàu “lấy” về? Người ta vất vả chuẩn bị sinh lễ cho con gái, chẳng lẽ lại để Nam Cung Vân dễ dàng lấy đi hay sao? Rốt cuộc là cướp hay là lấy đây? Hay là trộm?

Tôi tròn mắt nhìn Nam Cung Vân, Nam Cung Vân quay lại nhìn tôi, tôi hớp một ngụm không khí, “Anh vào nhà người ta rồi đoạt lấy là?”

Nam Cung Vân nói: “Ta định chờ đến buổi tối, nhưng sợ muối sốt ruột, ta liền...”

“Đừng nói nữa,” Tôi cuống quýt đặt môi mình lên môi Nam Cung Vân, trong lòng thầm niệm Quan âm bồ tát, tôi không biết, tôi không biết gì hết, hắc hắc, Nam Cung Vân không nói gì cho tôi biết hết.

Haizz, đoạt cả áo cưới của người khác, tôi sợ mình sẽ có báo ứng.

“Anh để ý tới hình thức như vậy sao?” Tôi dịu dàng hỏi, hơi không thoải mái, cảm giác này giống như rất trái ngược, điều này khác với những người đàn ông bình thường vẫn hay nói.

Nam Cung Vân cười cười gật đầu: “Mẫu thân từng nói, nếu thực sự yêu một nữ nhân nào đó, hãy cho nàng ấy một danh phận.”

Nói xong, cũng không choàng khăn lên đầu tôi, nhẹ nhàng cầm tay tôi đưa ra ngoài.

Bên ngoài bùng sáng, hai cây nến soi rõ hai chữ Song hỷ đỏ thắm, trên bàn đã được đặt sẵn mấy linh bài, Nam Cung Vân quỳ xuống: “Cha mẹ trên trời...”

Nghe Nam Cung Vân lầm rầm những lời từ đáy lòng với người thân.

Còn tôi, ở thế giới hiện đại, Tôi đã từng tưởng tượng đến không biết bao nhiêu lần về hôn lễ của mình, được tổ chức tại giáo đường, tôi sẽ mặc chiếc áo cưới trắng tinh, bên cạnh là cha mẹ và bạn bè vui mừng đến

chúc phúc, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có một hôn lễ tại một phòng nhỏ nơi núi rừng hoang vu, mặc trang phục áo cưới màu đỏ, kết hôn với một người đàn ông có thân thể thể lương.

Cha, mẹ, hai người giờ có khỏe không? Cha mẹ có biết không? Giờ con vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn, tại một thế giới lạ lẫm này nhưng con không hề cô đơn, nơi này có người đàn ông con yêu, yêu con, bảo vệ con, cha mẹ có thể gặp anh ấy được không? Nếu cha mẹ gặp anh ấy chắc cũng sẽ rất hài lòng, con tin là thế.

.....

Nam Cung Vân kéo tôi, dịu dàng nói: “Tình Chi, từ hôm nay trở đi, muội chính là thê tử của Nam Cung Vân ta.”

Nam Cung Vân chăm chú nhìn tôi làm tôi đột nhiên thấy ngượng ngùng, tôi cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nam Cung Vân cười khẽ, trêu trọc: “Muội xấu hổ sao?”

Phí lời, thế mà còn hỏi? Tôi lườm Nam Cung Vân một cái, thấy trong đáy mắt anh vẫn cười, mặt tôi càng đỏ, Nam Cung Vân đột nhiên bế bổng tôi lên, tôi suýt kêu lên thành tiếng, không muốn chạm vào ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Vân, tôi chúi đầu vào ngực anh.

Haizz! Tôi thật là vô dụng, thời khắc mấu chốt như vậy tự nhiên lại thấy xấu hổ thẹn thùng chứ! Đáng nhẽ phải trêu đùa anh cho ra trò để thể hiện mình là cô gái ở thế kỷ hai mươi mốt! Nhưng không ngờ mình lại ngượng ngùng đến vậy! Đành phải tiếp tục vùi đầu vào ngực anh, may mà tim Nam Cung Vân đập không chậm hơn tim tôi bao nhiêu, trong lòng tôi cũng thấy chút ít công bằng, xem ra anh chàng này cũng vô cùng hồi hộp!

Đến bên giường, Nam Cung Vân nhẹ nhàng đặt tôi xuống, giúp tôi gỡ chiếc thoa phượng hoàng xuống, sau đó cũng lên giường, thừa dịp đó tôi cuống quýt lùì vào trong, trời, quần áo quá rườm rà, vừa mới lùì một chút thì mắt cá chân đã bị áí đó bắt lấy, kéo lại.

Tôi vội kêu: “Nam Cung Vân, chúng ta cần thương lượng trước đã, a.....”

Lời nói đã bị ngăn lại, một làn môi nóng bỏng ập đến, cắn mút lấy môi tôi, đốt cháy lên ngọn lửa trong tôi, đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, chân tay mềm nhũn, trong thời khắc bối rối này, tôi phát hiện ra một vấn đề vô cùng lớn, đó là việc Nam Cung Vân cởi quần áo tôi tuyệt đối dễ dàng thuận thực hơn so với lúc anh giúp tôi mặc quần áo, chỉ vài giây sau cả hai người đều đã trần trụi, Nam Cung Vân nâng cằm tôi lên để tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tôi nhìn thấy trong mắt Nam Cung Vân chứa đầy dự vọng, tình yêu chan chứa, tôi lấy can đảm ngược lên hôn vào môi anh, Nam Cung Vân rên lên thành tiếng trầm khàn, cả người bao phủ lấy tôi, hôn lên trán, hôn lên ngực tôi, miết lấy, tôi như không có chút sức lực nào, chỉ biết ôm lấy bờ vai anh, để mặc anh thích làm gì thì làm, hai tay tôi bấu chặt vào lưng anh, tôi dướn người áp vào anh, anh đâm vào trong tôi mạnh mẽ, tôi hé miệng ra như bị hụt hơi, thừa dịp anh liền dùng lưỡi quấn lấy lưỡi tôi, rồi lại đâm mạnh, cứ như vậy sự kết hợp càng lúc càng chặt chẽ làm ý thức tôi dần dần tan rã, ý thức còn sót lại duy nhất là vấn đề vì sao Nam Cung Vân lại cởi quần áo thuận thực đến như vậy, không được, vấn đề này nhất định tôi phải hỏi cho ra nhẽ mới được

20. Chương 39-40

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 39 - 40

CHƯƠNG 39: HẠNH PHÚC

Mùa đông chậm rãi trôi qua, thời tiết mỗi ngày càng lúc càng ấm áp, động vật trong núi cũng dần nhiều lên, cây cối cũng bắt đầu đâm chồi nảy lộc, dòng suối nhỏ trong rừng cũng đã tan tuyết, ngày đêm chảy róc rách, cuối cùng mùa xuân lần đầu tiên tôi đến thế giới này đã tới.

Tôi và Nam Cung Vân sống trong tiểu viện vô cùng tiêu dao tự tại, không có áp lực, không cần phải đi học, cũng không cần phải đi thi, khi kiểm tra cũng không cần phải chứng minh tư cách, tuy không có điện thì hơi không quen nhưng cũng may tôi đến thế giới này cũng khá lâu, nên sớm cũng hình thành thói quen. Tôi thực sự cũng không phải nữ cường nhân gì, nhưng bởi vì tôi nhận ra được làm vợ Nam Cung Vân là thành công lớn nhất trong đời tôi, cho nên đối diện với cuộc sống mỗi ngày đơn điệu như vậy cũng không thấy nhàm chán.

Buổi sáng, Nam Cung Vân ra ngoài luyện kiếm, tôi thì từ trước tới nay đã không có hứng thú với võ công rồi, ngoại trừ một lần Trầm Triệu Thiên dạy tôi bộ kiếm pháp đó thì tôi không học thêm gì nữa, cho nên tôi không cần phải dậy sớm để cùng Nam Cung Vân luyện kiếm.

Đang nằm trong chăn ấm áp mơ màng ngủ, tôi cảm nhận được hơi lạnh tràn vào, không nghĩ cũng biết là anh chàng Nam Cung Vân rồi, cứ mỗi buổi sáng đều dùng thủ đoạn này trêu chọc tôi, mang theo hơi lạnh từ bên ngoài vào rồi cứ thế mà hôn tôi, tôi mơ màng đẩy đầu anh ra, miệng rên rỉ: “Please, đổi thủ đoạn khác đi, không có gì đổi mới hay sao?”

Nam Cung Vân cười khế, hất chăn ra, tôi lại kéo chăn trùm kín mít, cuộn tròn lại, sống chết cũng không chịu ra khỏi chăn, tôi nhắm mắt lại kêu: “Em không dậy đâu, nhất định không dậy. Có chết cũng không dậy.”

Tôi cứ chơi trò xấu tính như vậy, Nam Cung Vân cũng không gọi nữa mà đi múc nước tắm, nghe tiếng nước dội ào ào, cơn buồn ngủ của tôi liền tan biến, tôi nhoài người ra xem Nam Cung Vân đang chà lưng, đáng người thật hết biết nói, lưng thẳng tắp vô cùng khô gọt, hai chân thon dài, tuy buổi tối nào cũng nhìn thấy Nam Cung Vân trần truồng, nhưng cảm giác nhìn thấy vào ban ngày khác hẳn với việc nhìn thấy vào buổi tối, hơn nữa lại là cảm giác rình rập mỹ nam tắm nữa, tôi bị kích thích đến nuốt nước bọt ừng ực, chỉ còn thiếu mỗi nước là lao thẳng ra thôi.

Nam Cung Vân hình như nghe thấy tiếng tôi nuốt nước bọt ừng ực, liền quay lại nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng đắc ý, làm tôi nghi ngờ chắc hơn hai mươi năm trước đây anh cười quá ít, nên bây giờ phải cười bổ sung.

Thấy Nam Cung Vân quay đầu lại, tôi vội tạo dáng vẻ quyến rũ, hai mắt khép hờ - chủ yếu là vì chưa tỉnh ngủ hẳn nên không mở ra được, lấy tay chống đầu, nằm nghiêng người trên giường, tay kia thì kéo chăn xuống nửa người làm lộ ra bộ ngực căng tròn, sau đó hít thở thật mạnh, co chân hơi ột chút làm cho đường cong cơ thể càng lộ rõ, haizz, mỗi tội là cái chăn dày quá, dù tôi cố gắng đến mấy thì cũng chẳng hở hang được là bao.

Thấy Nam Cung Vân chẳng có phản ứng gì, tôi liền từ bỏ việc quyến rũ anh, thở phào một hơi, vừa rồi suýt nữa thì nghẹt thở, tôi hừ một tiếng, sau đó quay người lại tiếp tục giấc ngủ đang dở dang, đột nhiên cảm nhận được hơi lạnh từ phía lưng, Nam Cung Vân mình trần chui vào chăn, trên người vẫn còn ẩm ướt, anh không ngừng kích thích tôi, còn tôi thì cố trốn vào tận góc nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi “ma trảo” của Nam Cung Vân...

Cho đến lúc tôi thoát khỏi “ma trảo” của Nam Cung Vân thì bụng đã đói meo, tôi đứng lên tìm quần áo đáng thương của mình, Nam Cung Vân ôm choàng lấy thắt lưng tôi.

“Đại ca, anh buông tay ra đi, anh định để vợ anh chết đói sao!”

Nam Cung Vân mỉm cười nói khàn khàn vào tai tôi: “Sao vậy, ăn như thế vẫn còn chưa no sao?”

Tôi rùng mình, trời ạ, đây có phải là thích khách thuần khiết trước không? Một Nam Cung Vân khi nói câu “ta thích muội” mặt đỏ tía tai đây sao? Ông trời ơi, có phải là lỗi của tôi không? Là tôi làm hư anh sao?

Tôi làm ra vẻ nhìn Nam Cung Vân như quái vật, hỏi: “Nam Cung Vân, ai là Nam Cung Vân vậy? Nam Cung Vân lạnh lùng của em đâu rồi? Người đang trên giường với người lúc không ở trên giường sao khác nhau vậy? Anh thật là quá quyến rũ mà!”

“Quyến rũ?” Nam Cung Vân híp mắt, mặt sát vào tôi, tôi cuống quýt lui về sau giữ khoảng cách an toàn, nói: “Đại ca, anh không ở trên giường thì là đầu gối, ở trên giường thì...”

“Thì sao?” Nam Cung Vân tò mò, giữ cánh tay tôi lại.

“Thì là...là..., anh còn không biết sao?” Tôi tỉnh bơ mặt rồi mặc quần áo vào, “Lúc anh ở trên giường giống như...”, sau đó dừng lại một chút rồi lui ra sau một quãng, gian trá cười nhìn Nam Cung Vân, “giống đấng phu!”

Nam Cung Vân chậm rãi mở to mắt, sau đó....

Không cho anh cơ hội, cô nải nải tôi liền bỏ chạy ra ngoài, ăn uống là quan trọng nhất, tôi không chán tiếp tục cùng Nam Cung Vân trên giường, nhưng không thể để mình đói bụng được!

Bận rộn ở nhà bếp cũng là một niềm vui.

Không ngờ tôi cũng có thể nấu cơm được, hàng ngày Nam Cung Vân mua thức ăn từ dưới chân núi về, tôi thì làm các món cho Nam Cung Vân thưởng thức, cân nặng của Nam Cung Vân tăng lên vù vù, Nam Cung Vân cũng biết thế nên ban ngày thường chăm chỉ luyện kiếm, buổi tối tinh thần phần chần gầy sức ép cho tôi, làm hại tôi cứ đến tối nhìn thấy ánh mắt của Nam Cung Vân là run rẩy cả người, ánh mắt kia không phải là người mà, rõ ràng là ánh mắt của sói, màu xanh biếc.

Chắc người nào đó bị kìm nén dục vọng lâu quá hay sao? Sau này tôi mới biết vấn đề là từ chỗ tôi, ai bảo tôi lúc nào cũng để cho anh “ăn no” đến như vậy chứ!. Thực sự là “ăn” quá no mà!

Tóm lại cuộc sống gia đình của tôi vô cùng ngọt ngào hạnh phúc.

Nam Cung Vân đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi, hai tay ôm lấy bụng tôi, “Tĩnh Chi, hát một bài đi.”

“Hả?” Tôi quay lại, “Đại gia, ngài nghe hát xong không có thưởng gì, không thấy ngại hay sao?”

Nam Cung Vân bật cười, tôi nghi ngờ có phải trước đây tôi bị Nam Cung Vân lừa hay không, tôi nhìn trên, nhìn dưới, nhìn kỹ để xem đây có phải là Nam Cung Vân này có giống với Nam Cung Vân lúc đầu tôi quen hay không! Nam Cung Vân trước đây không có nụ cười xấu xa như vậy! Tôi hơi sợ rồi đây!

Không biết anh lại muốn cái gì, bỏ đi, tốt hơn hết là ít đắc tội với anh, nếu không thì đến tối người bị thiệt hại chính là tôi mà thôi.

“Không biết đại gia muốn nghe ca khúc gì?”

Tay vẫn không dừng lại, tôi vẫn đang nghĩ xem bữa trưa nay sẽ làm bánh gì ăn, dù sao trên núi thịt cũng không phải mua, có Nam Cung Vân ở đây, phía sau nhà được dùng để chăn nuôi.

“Hát về quê hương của muội.” Nam Cung Vân cũng không bắt bẻ.

Thời gian gần đây tôi đã hát cho Nam Cung Vân khá nhiều bài hát, chủ yếu là những bài hát trữ tình, tốt xấu gì thì trước kia tôi cũng từng được học qua âm luật, trong người cất giấu không ít tài lẻ, tuy nhiên tôi lại nảy ra một ý xấu, định hát một bài rock cho Nam Cung Vân nghe xem như thế nào? Không biết anh có chịu đựng nổi không!

Thôi bỏ đi, tốt nhất là không nên hát, sẽ dọa Nam Cung Vân mất, tôi lại lắc lắc đầu.

Nam Cung Vân thấy tôi lắc đầu, đưa tay cù tôi, tôi chỉ còn cách cầu xin, anh chàng này hẹp hòi quá!

“Nam Cung vân, anh hát một bài cho em nghe đi!” Tôi cười gian xảo, tưởng tượng dáng vẻ Nam Cung Nân khi hát thì như nào.

...

Tình yêu càng đậm đà trong tiểu viện nhỏ bé đó, ngoại trừ cảm giác thời tiết đang âm dần lên thì cũng không có gì khác biệt, hôm đó Nam Cung Vân kéo tôi ra khỏi tiểu viện, tôi mới phát hiện ra mùa xuân thực sự đã tới rồi, cây cối đã thay một màu xanh tươi, trên sườn núi một dải cỏ màu xanh ngắt cùng những loài hoa dại nở rộ, mùi hương gió mới thoang thoảng làm cho tâm trạng tôi vô cùng thoải mái chỉ muốn hét thật to.

Nam Cung Vân thấy tôi rất vui vẻ, liền cười vô cùng hài lòng, sau đó nói muốn dẫn tôi đến một nơi, tôi vô cùng nóng lòng muốn đến ngay đó, Nam Cung Vân thì lại làm ra vẻ vô cùng bí mật, nói là phải đến tối mới đi được.

Tôi bĩu môi, làm ra vẻ không thèm để ý tới thái độ đắc ý thỏa mãn của Nam Cung vân, cố tình không hỏi gì nữa, muốn đi hay không, cô nãi nãi tôi còn phải xem đã.

Nhưng đúng là vẫn quá tò mò, trong lòng tự hỏi nơi Nam Cung Vân định đưa mình đến là chỗ nào, có gì mà bí mật vậy? Chật vật chờ mãi mới đến tối, ăn cơm chiều xong, tôi sốt ruột thúc giục Nam Cung Vân nhanh nhanh đưa tôi đi đến đó. Nam Cung Vân thì không có vẻ gì là nóng vội cả, chậm rãi đi lấy đàn cầm, lấy kiếm rồi mới bước ra cửa. Chưa có tới

Nói đến đàn cầm thì không thể không nhắc đến, sau này tôi mới phát hiện ra thêm con người Nam Cung Vân, anh, anh, anh còn biết đánh đàn chứ! Quá đả kích tôi mà! Bởi vì đó là điều tôi không bao giờ ngờ tới, Nam Cung Vân là thích khách cơ mà! Nhưng đúng là Nam Cung Vân biết đánh đàn, lại vô cùng chính xác! Sau đó tôi nghĩ, dù gì thì người ta cũng xuất thân từ một quan lại thế gia, hơn nữa lúc gia cảnh suy tàn thì Nam Cung Vân đã mười ba, mười bốn tuổi rồi, đương nhiên trong người phải hội tụ đủ mọi phẩm chất chứ, cho nên trong lòng tôi liền cân bằng hơn.

Nam Cung Vân đưa tôi đến một ngọn núi, ánh trăng sáng vô cùng nên đi lại cũng rất dễ dàng, hơn nữa đi dạo trong núi lại có xuân ý dạt dào thế này thật là thú vị, lên núi được một đoạn rồi, con đường nhỏ dần biến mất, tôi cảm giác như mình chưa từng đi đến chỗ này, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là Nam Cung Vân dẫn tôi đi đâu chứ?

Lại đi một lúc lâu nữa, Nam Cung Vân dịu dàng nói: “Nhắm mắt lại, ta dắt muội đi.”

“Không đâu.” Tôi lắc đầu, tôi vốn là người trời sinh nhát gan, nhắm mắt lại rồi bước đi đối với tôi là việc vô cùng khó khăn, bởi vì tôi luôn sợ sẽ vấp phải cái gì đó ở phía trước, biết đâu là tảng đá thì sao.

Nam Cung Vân thở dài ngao ngán rồi đặt đàn cầm vào tay tôi. Haizz, anh chàng này thật vô cùng keo kiệt mà, đường đường là một người đàn ông mà lại đưa đàn để tôi cầm, thật chẳng ga lăng tí nào. Anh định làm gì? Không đợi tôi há miệng chỉ trích, Nam Cung Vân đã đưa tay ôm lấy tôi, sau đó nói: “Giờ thì nhắm mắt được chưa?”

Tôi phì cười, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đừng nói là nhắm mắt, bảo tôi ngủ tôi cũng không sợ.

Tôi nép vào ngực Nam Cung Vân, chỉ ngửi được mùi hoa càng lúc càng nồng nàn, cứ như là đang bước vào một hoa viên, vài lần tôi muốn mở mắt ra xem nhưng cố mà kiềm chế lại, mãi sau mới nghe Nam Cung Vân thì thầm: “Mở mắt ra đi.”

Tôi mở mắt, không thể tin được cảnh vật ở trước mắt.

Trước mắt là một đồi dốc thoải nở đầy hoa là hoa, tôi cũng không biết là hoa gì, đủ mọi loại hoa, cao thấp, từng khóm từng khóm hoa, khi gió thổi qua, hoa liền trở mình đong đưa nhưng những ngọn sóng mang đến làn hương thơm ngọt ngào, tôi chưa từng được nhìn thấy cảnh vật tuyệt đẹp đến như vậy, thật là một biển hoa đang nằm dưới ánh trăng dịu nhẹ, cảnh đẹp làm người ta mê say, cảnh đẹp làm con người ta quên hết mọi thế tục trên thế gian này.

Nam Cung Vân nhẹ nhàng buông tôi ra rồi im lặng ngắm nhìn tôi, sau đó cầm tay tôi chậm rãi bước lên sườn núi, mỗi bước đi của tôi đều vô cùng thận trọng, tôi sợ mình không cẩn thận sẽ dẫm phải những bông hoa nhỏ bé đó.

Nam Cung Vân thấy dáng vẻ cẩn thận của tôi liền cười cười, sau đó ngồi xuống, đặt đàn lên đầu gối, rồi ngẩng lên hỏi tôi: “Ồ chỗ này muội có thể hát được chưa?”

Tôi ngần ngừ gật đầu, trong núi rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói nhẹ nhàng của Nam Cung Vân, tôi không dám nói to, sợ âm thanh giọng nói của mình sẽ âm vang trong đêm yên tĩnh này.

“Muội hát ta đánh đàn nhé?” Nam Cung Vân hỏi.

Tôi lại gật đầu. Đây là nơi mà lúc trước Nam Cung Vân nói trên núi cũng có nhiều cảnh đẹp sao? Tôi còn nhớ lần đó tôi và Nam Cung Vân ngồi dưới cây băng mai, nghe Nam Cung Vân nói sẽ đưa tôi về nhà, anh nói, sau núi nhà anh cũng có rất nhiều cảnh đẹp cùng rất nhiều loài hoa đẹp, nói tôi nhất định sẽ thích nơi đó.

Tôi nở nụ cười nhìn Nam Cung Vân, trong lòng tràn ngập sự ngọt ngào, tôi nhắm lại để cảm nhận âm thanh của gió, âm thanh của hạnh phúc.

Tiếng đàn của Nam Cung Vân vang lên bên tai, tôi nhẹ nhàng cất tiếng hát.

“Gió xuân tràn vào tim em, em nhớ anh! Nỗi nhớ làm em trần trọc. Vì sao anh không hiểu hoa rơi có tình, chỉ có thể ngậm trăng ngoài cửa sổ.”

Nam Cung Vân mỉm cười nhìn tôi, hát theo:

”Ánh trăng cong vút như lông mày của em, nổi nhớ em càng thêm tràn ngập.
Anh cũng biết nước chảy vô tình, hướng về em một bầu trời khuyết.”

Tôi không hề nghĩ tiếng hát của Nam Cung Vân lại nghe êm tai đến như vậy, Nam Cung Vân, cảm giác này có tên gọi là hạnh phúc sao? Từ khóe miệng, ánh mắt đều không giấu được nụ cười.

” Hôm nay đây hai trái tim yêu nhau cùng hạnh phúc sum vầy, kết thành đôi trong đêm hữu tình hoa thắm.

Anh yêu em duy nhất trên đời, hai chúng ta thành đôi uyên ương liền cánh”

.....

Tôi và Nam Cung Vân si mê nhìn nhau, rất lâu rất lâu cũng không ai nói gì, chỉ im lặng nhìn đối phương, trong ánh mắt đã nói lên tất cả, tất cả mọi yêu thương, tất cả mọi thề ước, vạn vật thế giới đều biến mất, chỉ còn lại hai chúng tôi.

Hạnh phúc đơn giản là thế!

Cho đến khi vang lên tiếng vỗ tay, tôi và Nam Cung Vân mới giật mình bừng tỉnh, tôi hốt hoảng, đêm hôm khuya khoắt, tại giữa rừng núi thâm sâu, sao lại còn có người khác?

Nam Cung Vân đứng thẳng lên, mặt biến sắc, tay đã đặt lên chuôi kiếm.....

CHƯƠNG 40: KHÁCH KHÔNG MỜI MÀ ĐẾN

“Cảnh đẹp, đàn hay, hát hay, hai vị thật có nhã hứng.”

Giọng nói thanh nhã vang lên, một cô gái trẻ chậm rãi từ triền núi bước đến, đi theo sau là một thanh niên trẻ, hai người đều mặc y phục màu trắng, dưới ánh trăng, quần áo bay theo gió giống như tiên nhân, trong lòng tôi thầm khen tuyệt đẹp, tuy không nhìn rõ hình dáng của hai người đó, nhưng khí chất toát ra từ họ cho thấy họ không phải là người bình thường.

Cô gái bước tới gần, dáng người thon thả, xinh đẹp, khuôn mặt lộ dưới ánh trăng đẹp như tranh vẽ, lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Tôi đang nghĩ xem đã gặp qua người này ở đâu thì Nam Cung Vân đã ôm đàn đứng lên, nhẹ nhàng giấu tôi sau lưng mình.

“Hoa Niệm Mô!” Tôi kêu lên nho nhỏ, cô gái này chính là người đã cố quyến rũ Nam Cung Vân ở khách điểm lần trước.

Nghe tiếng kêu của tôi, cô gái kia giật mình, dừng bước, vẻ mặt lạnh lùng: “Ngươi biết Hoa Niệm Mô sao? Cô ta giờ đang ở đâu?”

Cô gái này vừa hỏi xong, tôi giật mình, chẳng lẽ cô ta không phải là Hoa Niệm Mô sao? Sao lại như vậy? Tôi đưa mắt nhìn Nam Cung Vân, Nam Cung Vân nhếch miệng, lạnh lùng nhìn hai người đó. Tôi lại nhìn cô gái kia, thấy đúng là nhìn rất giống Hoa Niệm Mô, tuy rằng ngũ quan giống nhau, nhưng khí chất thì khác hẳn nhau, nếu nói Hoa Niệm Mô có vẻ đẹp xảo quyệt, thì cô gái trước mặt lại tươi đẹp như hoa.

Cô ta thấy chúng tôi không trả lời, hình như không kiên nhẫn, nhíu mày lại, rút kiếm bên hông ra, người thanh niên đứng bên cạnh vội cầm tay cô ta, “Văn Hinh, đừng nóng vội, từ từ nói chuyện đã.”

Cô gái tức giận hất tay người thanh niên ra, nói: “Tiểu Trác Vũ, ngươi làm gì mà cầm tay ta.”

Tiểu Trác Vũ xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, hướng về chúng tôi cười gượng.

Tính tình cô Văn Hinh này thật nóng nảy mà, tôi lắc lắc đầu, đúng là cô ta không phải là Hoa Niệm Mô, cho dù có giống thật nhưng nhất định không phải là Hoa Niệm Mô được, điều này rất dễ nhận ra.

Thấy Nam Cung Vân vẫn lạnh lùng, từ trước đến nay anh chỉ dùng kiếm để nói chuyện, khinh thường cái gọi là giải thích, tôi cũng không muốn bọn họ đánh nhau tại một nơi tuyệt đẹp như này, xem ra tôi phải ra tay thôi.

Tôi cười ôn hòa, nói: “Cô à, chúng tôi không biết Hoa Niệm Mô, trước đây chỉ một lần gặp mặt thôi, giờ chúng tôi không biết cô ta ở đâu.”

Văn Hinh bán tin bán nghi vẫn muốn hỏi lại, Tiểu Trác Vũ lại định kéo kéo cô ta nhưng rồi sức nhớ lời nói vừa rồi của Văn Hinh chi trích mình, vội thu tay về, thái độ vô cùng xấu hổ.

Tôi nhận ra hai người họ thoát nhìn rất giống đôi tình nhân, không biết vì sao cứ có vẻ không được tự nhiên.

“Nửa đêm sao các người lại ở nơi rừng núi này?” Văn Hinh hỏi, ngữ khí đã dịu đi.

Haizz, cô gái này thật là, chính bọn họ cũng nửa đêm đến nơi rừng núi hoang vu này, thế mà lại còn hỏi chúng tôi, xem ra cũng không có mưu cơ gì, tôi bắt đầu có cảm giác hơi miễn cưỡng cô Văn Hinh này rồi, tôi cười nói: “Vậy vì sao hai người nửa đêm nửa hôm đi vào nơi hoang vu này?”

Văn Hinh bị tôi hỏi vậy liền sững sốt, Tiểu Trác Vũ thì cười nói: “Nếu mọi người đã gặp nhau ở nơi rừng núi hoang vắng này thì chắc là có duyên, cần gì phải hỏi nguyên do.”

Văn Hình trừng mắt nhìn Tiểu Trác Vũ, lạnh lùng nói: “Ta làm gì có duyên với ngươi, sao ngươi cứ đi theo ta vậy?”

Tiểu Trác Vũ im bất, cười gượng gạo.

Văn Hình quay lại nhìn tôi và Nam Cung Vân, hỏi: “Hai người sống ở đây phải không? Vừa rồi hát ca khúc gì vậy? Nghe rất hay.”

Tôi định trả lời, Nam Cung Vân kéo tay tôi, thản nhiên nói: “Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, ca khúc vừa rồi chỉ là một bài hát quê nhà mà thôi.”

Văn Hình lại hỏi: “Vậy tên bài hát là gì?”

“Đêm đoàn tụ” Tôi trả lời.

“Thật sự nghe rất hay.” Văn Hình khen.

Tiểu Trác Vũ lại cười cười, liếc nhìn Văn Hình rồi cất tiếng: “Không biết hai vị có thể hát lại một lần nữa để tại hạ học theo được không?”

Tôi cười cười nhìn Tiểu Trác Vũ, thật ra tôi không ngại hát cho hai người họ nghe, nhưng thấy thái độ giận hờn của cô gái với Tiểu Trác Vũ, tôi nảy ra một ý nghĩ, cười nói: “Cũng được, nhưng bài hát này phải là nam nữ cùng hát, một mình cậu thì làm sao mà hát được?”

Tôi vừa nói vừa nhìn Văn Hình, Tiểu Trác Vũ cũng nhìn Văn Hình.

Văn Hình liền nói nhanh: “Ta không cần phải hát với hấn.”

“Không phải cô vừa nói ca khúc vừa rồi rất hay sao?” Tôi đùa.

Văn Hình nói: “Thì hay thật, nhưng, nhưng ta không cần phải hát cùng hấn!” Nói xong mặt đã ửng đỏ. Sau đó quay sang Tiểu Trác Vũ hét lên: “Ngươi thích hát thì đi tìm thiên hạ đệ nhất ca vũ của ngươi mà hát, tìm ta làm gì chứ!”

Tôi nén cười, đúng là cô gái ngốc nghếch đang ăn dấm chua mà, vô cùng ngang ngạnh, tuy nhiên lúc này cô ta nói gì nhỉ? Thiên hạ đệ nhất ca vũ? Tôi hỏi: “Thiên hạ đệ nhất ca vũ là ai?”

Văn Hình hừ một tiếng, chỉ vào Tiểu Trác Vũ nói: “Cái này phải hỏi hấn.”

Tiểu Trác Vũ càng xấu hổ, chỉ biết cười gượng không nói gì.

Văn Hình nhìn Tiểu Trác Vũ rồi cười nhạt, sau đó nói với tôi: “Thiên hạ đệ nhất ca vũ tức là người có tên là Đường Huyền, Đường Huyền bây giờ được giới nổi tiếng trong kinh thành gọi là ”song tuyệt ca vũ’, nhưng ta thấy so với giọng hát của cô nương thì tiếng ca của cô ta nghe còn không thể lọt vào tai được.”

Đường Huyền! Chính là Đường Huyền! Có thể làm danh tiếng vang dội như thế thì chỉ có cô ấy mà thôi. Tôi cười, tài múa của Đường Huyền cũng không tệ lắm, giọng ca cũng được đấy chứ, tôi thật sự hết biết nói. Nhưng cũng tốt, cuối cùng tôi cũng đã có tin tức của Đường Huyền, mà nghe chừng danh tiếng của cô nàng này cũng không tồi chút nào, trong lòng tôi rất vui mừng.

“Hai vị, chúng tôi phải đi rồi, xin lỗi không tiếp được.” Nam Cung Vân đột nhiên mở miệng, rồi kéo tôi đi xuống triền núi.

“Này..” Văn Hình còn muốn giữ chúng tôi lại nhưng Tiểu Trác Vũ kéo cô ta, lắc đầu ý bảo không nên.

Tôi đi bên cạnh Nam Cung Vân, nghe sau lưng mình tiếng hét của Văn Hình quát Tiểu Trác Vũ: “Bỏ tay ta ra, không được chạm vào ta...”

Tôi lắc đầu cười cười, thật là một đôi nam nữ kỳ lạ, cô gái thì tính tình nóng nảy, chàng trai thì ngược lại rất tao nhã. Tôi ngẩng lên nhìn Nam Cung Vân, đúng lúc thấy Nam Cung Vân đang nhìn tôi, sắc mặt đã dịu xuống, cười với tôi, cũng có thể anh nhận ra tình cảm của đôi nam nữ đó.

Tôi biết vì sao Nam Cung Vân lại vội vã đưa tôi đi như vậy, rồi thỉnh thoảng lại ngoái nhìn phía sau xem có người nào theo không. Bởi vì tôi là người dễ tin người khác.

Thấy tôi bước đi có vẻ khó khăn, Nam Cung Vân ôm lấy tôi dìu đi, nhưng lại không đi thẳng về nhà mà lại đi lòng vòng quanh núi rồi mới về nhà.

Về đến nhà, thấy sự cẩn thận của Nam Cung Vân, tự nhiên trong lòng tôi cũng thấy sợ, sao tôi lại ngốc nghếch bắt chuyện với họ chứ, nhờ mục đích của bọn họ tới là bắt tôi thì sao? Sao tôi lại quên mất bài học từ Mai Tồn Tuyết chứ? Cũng may là đôi nam nữ đó không theo tới đây, hình như chỉ là tình cờ đi ngang qua, không phải vì chúng tôi mà tới.

Mỗi ngày trôi qua rất bình lặng nhưng hạnh phúc.

Mùa xuân nhanh chóng qua đi, mùa hè ở phương Bắc rất ngắn, mùa đông đã lại sắp tới rồi. Tôi và Nam Cung Vân rời tiểu viện đến Đại Thành, gọi là Uyển Thành đóng ở phương Bắc của nước Chu .

Không phải do tôi kêu buồn chán cuộc sống trong núi, mà bởi vì tôi mang thai, khi biết mình mang thai, sau niềm vui lại là sự lo sợ, tại thế giới này, không có bệnh viện, không có mổ sản, việc mang thai khiến tôi vô cùng lo lắng, ngộ nhờ tôi sinh khó thì sao?

Không thể trông cậy được vào Nam Cung Vân, vì so với tôi, Nam Cung Vân còn lo lắng hơn rất nhiều, anh vô cùng hạnh phúc khi nghe tin tôi có thai, sau khi đã chạy loạn lên và hét thật to trong sân, thì lại hận không thể sử dụng thứ gì đó để bảo vệ bụng tôi, rồi lại rất sợ chạm vào đó, cứ ngắc nghía cái bụng còn lép kẹp của tôi, nhìn ánh mắt và thái độ kiêu đó của Nam Cung Vân, tôi khóc không ra nước mắt.

Tôi tính toán khoảng tháng tám tôi sẽ sinh, chúng tôi lập tức quyết định chuyển nhà, ở khu vực giữa nước Chu và Hung nô, chúng tôi nhận ra ở nước Chu vẫn là an toàn hơn, chủ yếu là tôi cảm thấy Hàn Kinh biến thái hơn Dịch Phàm rất nhiều, cho nên chúng tôi lựa chọn Uyển thành - nơi phồn hoa phía Bắc của nước Chu, thực ra không phải chúng tôi không nghĩ tới một tiểu trấn nhỏ, nhưng tôi thấy nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, càng là nơi dân cư đông đúc, mọi người lại càng không để ý tới chúng tôi. Nếu không phải kinh thành của nước Chu cách chúng tôi quá xa, nếu không tôi đã tới chỗ đó để tìm và nương nhờ Đường Huyền rồi.

Nam Cung Vân mua một tiểu viện ở Uyển Thành, vì thế nơi đó trở thành nhà mới của chúng tôi. Vì nơi này cái gì cũng rất thuận lợi, nên chúng tôi rất ít khi rời khỏi tiểu viện, Nam Cung Vân còn thuê người hầu, người có tiền đúng là tốt thật!

Việc tìm người hầu đối với tôi cũng mất rất nhiều công sức. Chủ yếu là phải tìm được người chân tay nhanh nhẹn, đáng tin cậy, sạch sẽ, nói năng lưu loát, quan trọng nhất là không được quá trẻ và xinh đẹp. Hắc hắc, không phải tôi không tin tưởng Nam Cung Vân, nhưng trong cuộc sống điều gì cũng có thể xảy ra, tôi cẩn thận cũng không phải là thừa.

Vì thế tôi đã tìm Đinh tẩu, Đinh tẩu trên bốn mươi tuổi, chồng đã mất, sạch sẽ, nói năng lưu loát, chân tay nhanh nhẹn, có thể giúp chúng tôi cơm nước, con gái Đinh tẩu tên là Khóa Hương, mười hai, mười ba tuổi, thông minh lạnh lợi, có thể giúp tôi nhưng việc vặt vãnh..., nói tóm lại, tôi rất hài lòng với hai người đó.

Tôi và Nam Cung Vân rất ít khi ra khỏi viện, có chuyện gì đều giao phó cho Đinh tẩu đi làm, cẩn thận là hơn.

Việc mang thai của tôi cũng rất suôn sẻ, đầu mùa hè, thai của tôi đã to như quả dưa hấu, Nam Cung Vân một bước cũng không rời, hận không thể giây phút nào cũng ở bên cạnh tôi, bế tôi, ôm tôi, không cho chân tôi chạm đất, Đinh tẩu và Khóa Hương mỗi lần thấy như vậy đều cười thầm, Đinh tẩu rất kính phục Nam Cung Vân, nói rằng từ trước tới giờ chưa từng gặp qua một trượng phu yêu thê tử của mình đến như vậy, còn nói năm Đinh tẩu sinh con gái, trượng phu đã chết của bà cũng không đối xử với bà tốt đến như vậy.

Đinh tẩu là người từng trải, nói giờ tôi nên đi lại nhiều hơn một chút, như vậy thì sinh mới dễ dàng, nếu không hay vận động thì sẽ sinh khó, Nam Cung Vân rất chịu khó lắng nghe những lời Đinh tẩu nói, nghe thấy vậy lập tức dẫn tôi đi dạo quanh sân hoặc thỉnh thoảng đi tản bộ, lúc tôi không muốn đi, Nam Cung Vân bắt tôi phải đi bằng được, làm tôi liên tưởng đến một bà già ngày ngày lải nhải dưới lầu ở nhà chúng tôi, thật khó chịu mà.

Bụng tôi càng lúc càng to, tôi lo lắng cái bụng sẽ bị vỡ, haizz, tôi đã xuất hiện vết rạn ở bụng, không biết sau này có mất đi không, rồi nghĩ đến vóc dáng của mình sau khi sinh con sẽ không được như cũ nữa, tôi nhìn bụng của mình, sau đó thấy nhớ nhà đến điên cuồng, nhớ đến cha mẹ, nhớ đến cuộc sống xã hội hiện đại, lập tức tôi liền bắt nạt Nam Cung Vân.

Tính tình của Nam Cung Vân kiềm chế đến vô cùng, bất kể tôi gây sự kiêu gì anh cũng không so đo với tôi, luôn nhẹ nhàng với tôi, nhiều lúc bị tôi gây sự quá mức, cùng lắm thì anh im lặng đi ra ngoài, sau một lúc lại quay lại cười hì hì với tôi, tôi đến bực mình vì Nam Cung Vân, người gì mà lúc ra khỏi cửa thì mặt nghiêm túc, lúc quay vào thì lại cười hì hì chứ.

Có một ngày Khóa Hương chạy tới báo với tôi là cây cổ thụ trăm năm ở sân sau đột nhiên bị chết, rất thê thảm, như là có người làm, kỳ lạ hơn là, mọi người định đi cưa cây cổ thụ, nhưng chưa kịp làm gì thì cây đã bị gió quật ngã, sau khi tôi chạy đi xem cây cổ thụ xong, điểm lại mọi tình huống đã xảy ra, liền từ đó không dám vô cớ tra tấn Nam Cung Vân nữa.

Bụng tôi mỗi ngày một to, theo bà đỡ nói thì gần một tháng nữa tôi sẽ sinh, hôm nay Nam Cung Vân lại dìu tôi đi tản bộ, đi được một lúc, sắc mặt Nam Cung Vân sầm xuống, đỡ tôi bước đến một cái hẻm nhỏ, rồi dìu tôi vào đó, còn mình thì ẩn vào một chỗ, lặng lẽ rút kiếm ra.

Tôi hồi hộp đến nghẹt thở, chợt nghe có tiếng bước chân, rồi một cô gái mặc bộ trang phục màu xanh bước đến, suýt nữa thì đụng vào mũi kiếm của Nam Cung Vân, cô ta hét lên một tiếng, vội vàng né tránh, người thanh niên đi đằng sau dùng cây quạt đỡ mũi kiếm của Nam Cung Vân, nháy mắt hai người đã sắp giao thủ.

Cô gái kia kêu lên: “Đừng động thủ.”

21. Chương 41-42

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 41 - 42

CHƯƠNG 41: VĂN HÌNH

Tôi nhận ra đó là Văn Hình, trong khi đó Nam Cung Vân đã đánh ra năm, sáu chiêu kiếm, còn Tiểu Trác Vũ chỉ thủ chứ không công, bị Nam Cung Vân bức đến bối rối, cực kỳ nguy hiểm, Văn Hình đứng đó căng thẳng đến mức cứ dậm chân.

Tôi vội kêu Nam Cung Vân dừng tay lại, Nam Cung Vân thấy hai người họ cũng không có ác ý gì liền ngừng lại, nhìn họ, nhứu mày lại.

Tiểu Trác Vũ toát hết mồ hôi, vội giải thích: “Hai vị hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ác ý gì, chỉ là từ xa trông thấy giống hai vị, nhưng lại không dám nhận liều, cho nên mới theo tới đây.”

Chúng tôi không trả lời, Văn Hinh bước tới cầm tay tôi, nói: “Thật không ngờ đúng là hai vị, thì ra hai vị đã tới đây, đêm đó lúc gặp hai vị, hắn nói chắc chắn hai vị ở trong núi, không muốn để người khác biết nên mới nói là tình cờ đi ngang qua.”

Tiểu Trác Vũ vội che miệng ho vài cái, Văn Hinh lườm lại, sau đó nhìn bụng tôi ngạc nhiên hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ sắp sinh em bé phải không?”

Thấy Văn Hinh ngây thơ đáng yêu, tôi rất vui, liền nhìn cô ấy gật đầu.

Thái độ Văn Hinh vô cùng tò mò, muốn đưa tay sờ vào bụng tôi nhưng lại ngượng ngùng nhìn tôi cười cười, thu tay về, “tỷ tỷ, hai người đang ở đâu? Tôi có thể tới thăm hai người được không?”

Tôi chân chừ không biết nên trả lời cô gái này thế nào, Tiểu Trác Vũ nhận ra, vội nói: “Văn Hinh, muội đừng hỏi nữa, chúng ta trở về thôi.”

Văn Hinh liếc Tiểu Trác Vũ một cái, rồi nhìn tôi, ánh mắt dò hỏi, con ngươi trong suốt.

Tôi nói: “Thật không dám giấu, vợ chồng chúng tôi đang tránh kẻ địch, cho nên...”

“Vậy sao?” Sắc mặt Văn Hinh trở nên ảm đạm. nhưng ngữ khí lập tức trào dâng: “Kẻ địch của hai vị là ai? Không cần sợ, chúng tôi có thể giúp hai vị.”

Thấy trước mặt là một cô gái trượng nghĩa, tôi dở khóc dở cười, dù sao thì đây cũng chỉ là lần thứ hai cô ấy gặp chúng tôi, lại cho là chúng tôi là những người tốt bình thường, “Cám ơn cô,” tôi chân thành nói, “nhưng kẻ thù của chúng tôi rất lợi hại, nói với hai người cũng vô ích mà thôi.”

“Hừ, không cần sợ, lợi hại đến mấy cũng không vấn đề gì, ta có thể đi cầu sư phụ ta giúp các người. Lão nhân gia...”

Ở đầu ngõ vang lên hai tiếng vỗ tay, một thiếu niên ôm một loan đao đứng dựa vào tường, chừng hai mươi tuổi, đầu hơi cúi không hề nhìn về phía chúng tôi, khóe miệng cười cười, châm chọc nói: “Khẩu khí thật là lớn! Ta đang nghĩ Văn đại tiểu thư định giúp đỡ người ta như nào, thì ra cũng chỉ là trở về cầu sư phụ mà thôi. Tuy nhiên, đây cũng được coi là có tiến bộ, không phải như trước cứ xảy ra chuyện gì đều về nhà tìm mẫu thân.”

Sắc mặt Văn Hinh lập tức đỏ lựng, nhưng cố nén lại, nói: “Họ Lôi kia, người không chịu yên phận, đừng cho là ta không giết được người.”

Thiếu niên ngẩng lên hướng về Văn Hinh cười cười, nói: “Văn đại tiểu thư đương nhiên giết được họ Lôi ta rồi, ta sợ quá.”

Chà! Khí chất đủ lạnh, đủ tà, lại khá đẹp trai! Tôi âm thầm đánh giá, ha ha, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt thì tuyệt đối là sát thủ của các cô gái.

Nghe thiếu niên nói vậy, tính cách nóng nảy của Văn Hinh do bị kìm nén đã sắp bộc phát, sắc mặt đã vô cùng tức giận, Tiểu Trác Vũ liền nhẹ nhàng kéo tay Văn Hinh, thở dài, nói: “Lôi huynh, không biết huynh đi theo chúng tôi làm gì?”

“Ồ, điều này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để xem Văn đại tiểu thư ra tay trường nghĩa thế nào rồi.” Thiếu niên cố tình nói vậy, Văn Hinh tay chạm vào thanh kiếm bên hông, định rút kiếm ra nhưng lại phát hiện ra hôm nay mình không mang kiếm, bực mình quay sang nhìn Tiểu Trác Vũ, thấy Tiểu Trác Vũ cũng chỉ cảm thấy phiền, liền nổi giận lườm Tiểu Trác Vũ một cái, rồi lại trừng mắt hướng về thiếu niên họ Lôi, tức giận nói: “Nếu sớm biết ngươi là người như thế, không bằng ta nên sớm cho ngươi uống được dành cho loài cẩu rồi! Cho ngươi uống linh dược thật đúng là quá lãng phí mà.”

Thiếu niên cười nhạt nói: “Văn đại tiểu thư có phải là muốn Lôi Hồng ta cần phải cảm ơn cô nương đã cứu một mạng của ta có phải không?”

Thiếu niên cố tình gây sự làm cho Tiểu Trác Vũ bực mình, liền nói: “Lôi huynh, nam tử hán đại trượng phu, tấm lòng nên rộng lượng một chút. Văn Hinh đã giải thích rồi, huynh còn muốn thế nào nữa?”

Thì ra thiếu niên này tên là Lôi Hồng, không biết trước đó bọn họ có mối quan hệ như thế nào, làm tôi và Nam Cung Vân thấy cũng rối rắm, Nam Cung Vân từ trước tới nay là người không hay tò mò chuyện người khác, bước tới đỡ tôi, nói nhỏ bên tai: “Một không? Chúng ta trở về.”

Tôi gật đầu, nhưng vẫn chưa rời bước, vẫn muốn xem rốt cuộc bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì.

Lôi Hồng nghe Tiểu Trác Vũ nói vậy, vẻ mặt tức giận, tôi đang muốn xem cậu ta có nổi nóng hay không, nào ngờ cậu ta lại vui vẻ, cười hì hì nói: “Ta chẳng muốn gì cả, chỉ vừa rồi vô tình nghe người Văn phủ nói đang đi tìm Đại tiểu thư của họ, nói cái gì tiểu thư họ không muốn làm nữ hồng, mà lại thích động thương động kiếm, Văn lão gia tức giận...”

Nói chưa dứt lời, một gia đình hốt hơ hốt hải chạy đến, thấy Văn Hinh thì sắc mặt vui mừng, thở hỗn hển nói: “Đại... đại tiểu thư, cuối cùng đã tìm được tiểu thư rồi! Lão gia đang tức giận, phu nhân yêu cầu tiểu thư phải trở về ngay.” Nói xong, thấy Tiểu Trác Vũ ở bên cạnh, liền thi lễ với cậu ta: “Tiểu thiếu gia.”

A, vừa nói thì người đã tới, tôi ngó Văn Hinh, thấy sắc mặt cô ấy từ đỏ chuyển thành trắng.

Lôi Hồng nhướng mày, dáng vẻ như đang xem một bộ kịch vui, Văn Hinh hừ một tiếng, hằm hằm xoay người bước đi, vừa đi được vài bước, ngừng lại, bước quay lại, chết rồi, Lôi Hồng chết chắc rồi.

Nào ngờ Văn Hình lại bước tới bên tôi, nói: “Hai vị có khó khăn gì thì cứ tìm ta là được, ta ở Văn phủ tại thành nam.” Nói xong, lại trừng mắt nhìn Lôi Hồng rồi xoay người bước đi thật nhanh, Tiểu Trác Vũ nhìn chúng tôi cười ôn hòa, rồi đi theo sau Văn Hình.

Trong ngõ nhỏ chỉ còn lại ba người, tôi, Nam Cung Vân và Lôi Hồng, Nam Cung Vân dìu tôi đi, tôi quay đầu lại thấy Lôi Hồng vẫn còn đứng dựa vào tường dõi theo chúng tôi.

Ánh mắt của Lôi Hồng làm tôi thấy bất an, chàng thanh niên này, vì sao ánh mắt đó có vẻ như là đã biết tôi?

Về đến nhà, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Nam Cung Vân, thấy sắc mặt anh cũng đã dịu đi, “Tĩnh Chi, sau này chúng ta cố gắng không xuất môn nữa, có chuyện gì bảo Đình tẩu đi làm là được rồi.”

Tôi gật đầu, không dám nghĩ vừa rồi nếu người gặp không phải là Văn Hình và Tiểu Trác Vũ mà là Hàn Kinh hoặc Dịch Phàm thì chúng tôi sẽ ra sao, bây giờ tôi lại thế này, ngay cả chạy cũng không thể, Nam Cung Vân thì lại không bao giờ bỏ mặc tôi, chẳng phải là mọi cửa sống đều không có.

Hôm sau tôi ngủ đến trưa, chỗ eo thấy đau nhức, trời, mang thai thật là vất vả, ngay cả ngủ cũng làm tôi mệt mỏi, Nam Cung Vân thấy bộ dạng tôi ngủ dậy rồi nhưng lại khó chịu, vô cùng đau lòng nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói.

Tôi xoa nhẹ hai má Nam Cung Vân, cười nói: “Tất cả phụ nữ khi mang thai đều như vậy, không cần phải lo lắng cho em, em không sao, anh không nhớ là em chỉ mang thai gần mười tháng thôi, sau mười tháng thì sẽ ổn.”

Nam Cung Vân hôn nhẹ lên mặt tôi, sự dịu dàng trong ánh mắt có thể làm tan chảy mọi thứ.

“Tĩnh Chi, ta chưa từng nghĩ mình sẽ có một gia đình, có muội, có đứa nhỏ, hạnh phúc hiện giờ làm ta thấy sợ hãi.” Nam Cung Vân thì thầm.

“Được rồi, đừng kích động em nữa, có phải anh vẫn hay khó ngủ phải không?” Tôi hỏi.

Nam Cung Vân gật đầu.

“Từ giờ trở đi, mỗi ngày anh phải nghỉ ngơi thật tốt, sau này khi sinh con em chỉ còn biết trông cậy vào anh cần phải thức đêm thôi! Anh cần phải bồi dưỡng tinh thần trước đi, một mình em đi dạo trong viện là được rồi, anh ngủ đi.”

Tôi bước xuống giường, Nam Cung Vân muốn đi theo nhưng bị tôi trừng mắt, anh liền cười cười, nằm xuống.

Thời tiết rất đẹp, Khóa Hương đang giặt quần áo, thấy cô bé mười ba mười bốn tuổi giúp tôi giặt quần áo, trong lòng tôi cảm thấy ái ngại, chẳng phải không nên thuê lao động trẻ em hay sao! Khóa Hương thấy tôi bước ra, cuống quýt xoa xoa tay vào áo, đứng dậy đỡ tôi.

“Khóa Hương, có mệt không?” Tôi hỏi.

Khóa Hương lắc đầu: “Không sao ạ! Nếu không làm thì lấy gì sống.”

Thấy khuôn mặt cô bé đỏ ửng, tôi cười, không làm thì lấy gì sống, trên trán cô bé đầm mồ hôi, tôi lấy khăn lau mồ hôi cho Khóa Hương, nói: “Về sau cháu không cần phải làm nhiều việc, chỉ cần nhanh chân là được rồi, có việc gì thì tìm Nam Cung Vân nhờ giúp.”

“Tìm công tử làm gì?” Khóa Hương kinh ngạc, trong suy nghĩ của cô bé thì chủ tử không thể làm việc nặng nhọc, huống chi lại là nam chủ tử. Tôi cười cười, các cô gái ở thời đại này chưa được học gì, nếu có giải thích nam nữ bình đẳng cũng không hiểu.

“Ừ.” tôi gật đầu, “sau này tôi khỏe lên tôi cũng sẽ làm việc, cháu vẫn là một cô bé, đợi đến khi cháu trưởng thành, tự nhiên tôi sẽ nhờ cháu giúp tôi làm việc.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khóa Hương tràn ngập sự mê muội lẫn sự khó hiểu, cứ ngây ngốc nhìn tôi.

Có tiếng gõ cửa vang lên, “A, là mẫu thân về, mẫu thân mà nhìn thấy quần áo cháu chưa giặt xong sẽ mắng cháu.” Khóa Hương lễ lạy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, vội chạy tới mở cửa.

Thật là một cô bé đáng yêu, tôi cười.

‘Dạ? Cô nương tìm ai?’ tiếng Khóa Hương hỏi.

Tôi ngạc nhiên, không phải Đinh tẩu? Vậy thì còn ai biết mà đến nhà chúng tôi?

“Ta tìm phu nhân của các người.” Bên ngoài vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Văn Hinh, Văn Hinh đang ngó đầu vào cửa, nhìn thấy tôi, khuôn mặt liền nở nụ cười rồi đi qua Khóa Hương bước tới chỗ tôi.

Tôi xem sau lưng Văn Hinh, không thấy Tiểu Trác Vũ, Văn Hinh cười cười, “Tiểu Trác Vũ không đi cùng, hẳn không muốn ta đến quấy rầy hai vị, hắc hắc, là ta trốn đi.”

Sao cô ấy lại biết chúng tôi sống ở đây? Tôi ngạc nhiên.

Văn Hinh nhận ra nghi vấn của tôi, “Ta biết hai vị đại khái ở gần đây, cho nên ta cứ tới tìm xem, thật không ngờ đúng là tìm được hai vị.”

Tôi cười cười, “Cô tìm chúng tôi có chuyện gì không?”

“Ta...không có việc gì, nhưng ta cảm thấy các người rất thân thiết, ta thấy tỷ tỷ có gì đó giống với một vị tỷ tỷ mà trước đây ta quen biết...Có phải là ta gây phiền phức cho các người không?” Văn Hinh nóng lòng nhìn tôi.

Tôi cười lắc đầu, Văn Hinh thở ra nhẹ nhõm, nói: “Tiểu Trác Vũ luôn nói các người không muốn người khác quấy rầy, nhưng ta rất muốn làm bằng hữu với các người, cho nên...” Văn Hinh có vẻ xấu hổ, cúi đầu xuống, tay vân vê góc áo, tuyệt đối không giống cô gái có tính tình nóng nảy.

Đối mặt với một cô gái đáng yêu như vậy, tôi có thể cự tuyệt hay sao? Tôi cầm tay Văn Hinh, nói: “Em cũng có thể gọi chị là tỷ tỷ.”

Ánh mắt Văn Hinh không giấu nổi niềm vui, liền cầm hai tay tôi: “Tỷ tỷ, tỷ không ngại tính tình muội thô lỗ, bộp chộp sao? Bọn họ rất hay nói muội là người hay gây họa, sẽ không có ai thích chơi với muội.”

Ha ha, tôi so với cô ấy còn gây họa không ít, hơn nữa tính tình tôi cũng không dễ ưa chút nào. Tôi cười nhìn Văn Hinh, “Em tên gì?” Tôi hỏi.

Văn Hinh nở nụ cười, hỏi: “Tỷ tỷ, muội tên là Văn Hinh, tỷ biết rồi đúng không? Tỷ tên gì?”

“Tên tôi là...Nam Tĩnh” Văn Hinh đề phòng thì hơn, tôi không dám nói tên thật của mình ra, trong lòng cảm thấy hơi có lỗi với Văn Hinh, nếu về sau cô ấy biết tôi lừa cô ấy, có giận tôi không?

Văn Hinh nhìn ra sau tôi, tôi theo ánh mắt của Văn Hinh quay đầu lại, Nam Cung Vân đã đứng sau tôi, im lặng không nói gì, trong lòng tôi thấy lo lắng, anh nhất định lại sẽ bảo tôi là người không có đầu óc, chẳng chịu đề phòng người khác, nhưng tôi thật sự rất muốn có bạn bè, mặc dù đã có Nam Cung Vân luôn ở bên rồi, tôi ở thế giới này hầu như không có bạn bè gì, ngoài một tình địch là Đường Huyền, miễn cưỡng thì vẫn có thể được gọi là bạn bè, nhưng giờ cũng đã cách xa tôi vạn dặm, còn hiện giờ Văn Hinh lại tình nguyện đến kết bạn với tôi, tôi thật sự cảm động, phụ nữ ngoài tình yêu ra, tình bạn đối với họ cũng rất quan trọng.

Tôi bối rối nhìn Nam Cung Vân, chờ sắc mặt anh chuyển biến thành đen sì, nào ngờ Nam Cung Vân lại hướng về tôi cười, rồi nhìn Văn Hinh nói: “Gọi ta là Trương Vân, muội không phải hỏi nữa.”

Văn Hinh mặt đỏ bừng, tôi kéo Văn Hinh ngồi xuống ghế ở sân, rồi nói với Nam Cung Vân: “Đi giúp Khóa Hương giặt quần áo đi, phụ nữ bọn em còn nói chuyện, anh không thể nghe được.”

Sắc mặt Nam Cung Vân đỏ lên, không biết phải làm gì cho phải.

“Ai da, không cần công tử giúp đâu, tôi tự làm.” Khóa Hương nói nhanh, rồi bê chậu quần áo chạy đi.

Nam Cung Vân mỉm cười rồi quay về phòng.

Từ khi tôi đồng ý làm bạn với Văn Hinh, cô ấy ngày nào cũng tới chơi với tôi, hôm đầu thì đi một mình, hôm sau dẫn cả Tiểu Trác Vũ tới, có lẽ Tiểu Trác Vũ lo lắng cô ấy đi một mình, nhưng như vậy cũng tốt, tôi và Văn Hinh tán gẫu đủ mọi chuyện, Nam Cung Vân và Tiểu Trác Vũ thì toàn trêu chọc chúng tôi, sau đó cùng đi luận kiếm pháp, võ công, văn văn, như là chưa từng động thủ với nhau, tôi nhớ Nam Cung Vân từng nói với tôi, anh chưa bao giờ động thủ với ai để tỷ thí phân cao thấp, anh động thủ là vì sinh tử, mỗi khi nghĩ đến đó tim tôi lại nhói đau.

Tính tình Văn Hinh rất hoạt bát, thẳng tính, có gì nói đó, Tiểu Trác Vũ thì điềm đạm hơn nhiều, tuy không nói nhiều nhưng tôi có thể nhận ra cậu ta là người có tâm tư kín đáo, một người như vậy rất thích hợp với Văn Hinh, điều này làm tôi cảm thấy ông nguyệt lão thật thú vị, luôn kết hợp hai người bù trừ cho nhau, Văn Hinh thật là xứng với danh hữu dũng vô mưu, nghĩ đến đây tôi bật cười.

” Nam tỷ tỷ, tỷ không nghe muội nói chuyện sao, tỷ cười gì vậy?” Văn Hinh có vẻ mất hứng, chu cái miệng nhỏ nhắn hỏi.

Tôi vội nói: “Có, đang nghe, đang nghe.”

Văn Hinh nói: “Vậy muội đang nói đến đâu?”

Hả? Vừa rồi cô ấy nói gì nhỉ? Hình như hôm nay cô ấy đến đây than phiền về cha cô ấy nghiêm khắc ra sao, có vẻ như vậy?

Văn Hinh thấy tôi không trả lời được, bực bội nhìn tôi.

“Ôi!” Tôi kêu lên, đứa bé trong bụng vừa đạp tôi.

Văn Hinh nghe tiếng kêu của tôi, lại thấy tôi ôm bụng, vội hỏi tôi: “Sao vậy? Nam tỷ tỷ?”

Tôi cười chỉ vào bụng, nói: “Em đừng tức giận, đứa bé trả thù cho em đấy, nó vừa đá chị một cái.”

Văn Hinh liền vui vẻ, nhẹ nhàng sờ bụng tôi, cười nói: “Ngoan quá, thay dì trút giận, sau này dì sẽ yêu thương con, con mau ra đi, để dì được trông thấy con. Sinh ra giống mẫu thân mới tốt, đừng giống cha con, con xem mặt cha con lúc nào cũng như khối băng, con mà giống cha con thì sau này sẽ rất khó lấy nương tử đấy.”

“Nói vậy!” Tôi cười đánh vào tay Văn Hinh.

” Nam tỷ tỷ, vài ngày tới muội không thể tới đây được.”

“Sao vậy?” Tôi hỏi, tôi rất thích được cùng trò chuyện với Văn Hinh mỗi ngày.

“Haizz,” Văn Hinh thể hiện sự âu sầu, thở dài nói: “Cha muội quản muội rất chặt, hàng ngày muội toàn trốn cha muội đi thôi, cha đích thân yêu cầu di nương báo cáo với cha, làm hại mẫu thân của muội bị cha mắng.”

Mấy ngày nói chuyện cùng Văn Hinh thì tôi cũng biết đại khái về chuyện gia đình Văn Hinh, Văn gia là nhà giàu có ở Uyển thành, trong nhà có rất nhiều sản nghiệp, phụ thân Văn Hinh là Văn Chính Hạo là một người phong kiến điển hình, cưới về nhà mấy vợ bé liền, mà mẹ của Văn Hinh lại là người phụ nữ yếu đuối, lại chỉ sinh được mỗi con gái là Văn Hinh, do vậy mấy bà vợ bé tha hồ tác oai tác quái, cũng vì vậy mà tính tình Văn Hinh mới giống con trai như vậy, luôn luôn muốn bảo vệ mẹ mình.

Tôi thật không biết cái ông Văn lão gia gì gì đó lại đồng ý cho trưởng nữ của mình đi học võ, về vấn đề này, Văn Hinh nói thì tôi cũng không hiểu.

“Nhưng qua vài ngày, sư huynh muội tới, muội sẽ nhờ sư huynh cầu xin phụ thân muội đừng bắt muội học lễ nghĩa gì gì đó, cha muội rất nghe lời sư huynh.” Văn Hinh lại lạc quan, thấy cô ấy như vậy, tôi bật cười, thật là một cô gái thuần khiết, có gia thế tốt đẹp, cha mẹ nuông chiều, sư phụ tài giỏi, Tiểu Trác Vũ lại yêu chiều, ông trời đối đãi với cô ấy thật quá tốt, cô ấy có những suy nghĩ rất đơn giản đối với xã hội này.

Hai ngày tới quả nhiên Văn Hinh không đến, nhất định là bị Văn lão gia giữ lại để làm khuê nữ rồi, tôi hỏi Nam Cung Vân, tôi một chút gì cũng không giống nữ hồng, chiếu theo tiêu chuẩn của xã hội này thì tôi không phù hợp, anh có hối hận lấy tôi không?

Nam Cung Vân chẳng phản ứng gì với sự tra hỏi của tôi, chỉ phân phó Đình tẩu đi nấu cháo cho tôi, bụng lớn thế này rồi, ăn một chút cũng đã no, một lúc sau đã đổi nhanh, haizz, thật sự phiền phức.

Nam Cung Vân vừa mới bưng cháo đến cho tôi, chợt nghe ngoài sân tiếng nói của Văn Hinh: ” Nam tỷ tỷ, muội đến rồi, tỷ sinh em bé chưa?”

Rồi tiếng Văn Hinh ở trong sân: “Muội đưa sư huynh tới, Nam tỷ tỷ, tỷ có tiện ra ngoài này không?”

Nam Cung Vân nhăn trán lại, tôi cười ảo não, cô gái ngốc này, bộ dạng của tôi hiện giờ sao mà có thể đi gặp một người đàn ông xa lạ khác chứ, cô ấy thật đúng là không có đầu óc mà.

“Muội ngồi đi, ta ra ngoài xem.” Nam Cung Vân nói, rồi đứng dậy ra ngoài.

“Sư huynh, huynh xem, muội không có gạt huynh, Nam tỷ tỷ thật giống Trúc Thanh tỷ tỷ.” Giọng nói của Văn Hinh vang lên, làm tôi bất động trên ghế, hai tay nắm chặt lại đến trắng bệch.

Nam Cung Vân sững người lại, thẳng đứng như tượng.

CHƯƠNG 42: SINH CON

Nam Cung Vân cứng đờ như tượng.

Tới thì cũng đã tới rồi, tôi chống thất lưng chậm rãi đứng lên, chậm rãi bước ra cửa, cảm nhận được chất gì đó chảy xuống hai chân, mỗi bước đi của tôi đều là sự nỗ lực, tôi vịn vào khung cửa, chân cũng không bước nổi, trong bụng truyền đến một cơn đau, nước ối chảy xuống chân, tôi kêu lên một tiếng, ngồi bệt xuống đất.

Nam Cung Vân nghe tiếng kêu của tôi liền chạy ngay vào, thấy tôi như vậy liền cuống quýt ôm lấy tôi mang lên giường, một bóng người từ bên ngoài bước vào, đứng ở bên người, thấy bụng của tôi, sắc mặt liền tái nhợt.

Trầm Triệu Thiên! Trong lòng tôi thoáng thấy yên tâm, ít nhất anh ta sẽ không giết chúng tôi.

Văn Hinh kinh hoàng chạy vào theo, thấy chúng tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Bụng tôi càng lúc càng đau, trên trán mồ hôi bắt đầu toát ra đầm đìa.

“Tình Chi, Tình Chi, muội làm sao vậy?” Nam Cung Vân run giọng hỏi, Đinh tẩu và Khóa Hương nghe tiếng vội chạy vào, Đinh tẩu bước tới xem tôi, rồi vội nói: “Sắp sinh rồi, Khóa Hương, con mau chạy đi tìm bà đỡ, Văn tiểu thư, cô nương chạy nhanh ra phòng bếp đun một nồi nước nóng.”

Khóa Hương chạy nhanh ra ngoài, Văn Hinh thì đứng ngây ra một chỗ, chân tay luống cuống.

“Đi đun nước đi.” Trầm Triệu Thiên quát Văn Hinh, Văn Hinh vội vàng vâng dạ rồi cuống quýt đi ra.

Đinh tẩu đuổi Nam Cung Vân và Trầm Triệu Thiên ra ngoài, “công tử, hai người ra ngoài đi, hai người không thể ở trong này được.”

Nam Cung Vân cưỡng lại lời Đinh tẩu, không muốn ra ngoài, “Nam Cung Vân...” tôi thì ào, đưa tay nắm lấy tay anh, đừng đi, ở lại bên em.

Nam Cung Vân cầm lấy tay tôi, ngồi ở bên giường, lo lắng nhìn tôi, bụng tôi càng lúc càng đau, tôi bắt đầu khóc rồi kêu: “Đau quá, Nam Cung Vân.”

...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cho đến khi trời mờ tối, sự đau đớn này như xé nát người ra, lúc đầu tôi còn túm lấy Nam Cung Vân mà kêu khóc, cuối cùng không còn sức mà khóc nữa, chỉ mơ màng nghe bà đỡ chỉ bảo, mỗi một lần dặn thì hít một hơi thật sâu, cứ như vậy mà dặn.

Bóng người trong phòng càng lúc càng mờ hồ, giọng nói càng lúc càng nhỏ, Nam Cung Vân ở trước mặt tôi càng lúc càng xa, tôi đưa tay thế nào cũng không chạm vào anh được...

Sau làn hơi dặn cuối cùng, bên tai tôi vang lên tiếng kêu vui mừng của bà đỡ, tiếng trẻ con khóc, cả người tôi thả lỏng, trước mặt mờ mịt...

Khi tỉnh lại, trời đã hoàn toàn tối hẳn, trong phòng rất yên lặng, Nam Cung Vân vẫn ngồi bên giường, thấy tôi tỉnh lại, nở nụ cười nhẹ nhõm, trên mặt không giấu được sự mệt mỏi.

Tôi vuốt ve hai má của Nam Cung Vân, lướt nhẹ qua khuôn mặt, cảm thấy anh thực sự tồn tại.

Nam Cung Vân bắt lấy tay tôi, dịu dàng hỏi: “Có muốn nhìn con trai của chúng ta không?”

Con trai? Giờ tôi mới biết mình vừa sinh được con trai, “Con đang ở đâu? Con đang ở đâu?” Tôi đòi dậy, Nam Cung Vân đỡ tôi dậy rồi đặt chiếc gối sau lưng, gọi Đinh tẩu bế cục cưng vào.

Đinh tẩu tươi cười bước vào: “Chúc mừng phu nhân sinh ra được tiểu tử mập mạp.”

Tôi đỡ lấy đứa bé trên tay Đinh tẩu, hồi hộp và lo lắng không biết nên bế thế nào mới đúng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhắm nhoe ở trong lòng, đây là con của tôi sao? Đây là con của tôi và Nam Cung Vân sao? Là đứa con ở trong bụng tôi chín tháng mười ngày đây sao? Giờ con đã được sinh ra, là một sinh mệnh bé nhỏ đáng yêu, một sinh mệnh thần kỳ, thật sự thần kỳ, tôi đang ôm một sinh mệnh bé nhỏ, là đứa con của tôi và Nam Cung Vân, niềm hạnh phúc không thể nói thành lời.

Đột nhiên, Nam Cung Vân thở dài: “Tĩnh Chi.”

“Dạ?” Tôi vẫn đang cúi xuống ngắm nhìn đứa con trong lòng.

“Muội có nghĩ khi lớn lên con sẽ rất xấu không?”

Tôi ngạc nhiên ngẩng lên, chạm phải ánh mắt đang cười của Nam Cung Vân, trong đáy mắt là sự kiêu ngạo cùng vui sướng.

“Vâng!” Tôi gật đầu, “Nam Cung Vân, chúng ta phải tốn rất nhiều tiền rồi.”

“Tốn tiền?”

“Đúng vậy. Sau này chúng ta phải mua cho con một người vợ, cũng xấu như vậy, để phòng lúc đó sẽ không có cô gái nào nguyện gả cho con mình đó.” Tôi nghiêm trang nói.

Nam Cung Vân ngẩn người, sau đó bật cười ha hả, “Con trai của Nam Cung gia chúng ta sao mà không lấy vợ được chứ? Chỉ sợ lúc đó có nhiều cô nương theo đến tận nhà, con mình phiền não không hết.”

Thấy sự cao hứng vui mừng của Nam Cung Vân, trong đầu tôi lại hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Trầm Triệu Thiên.

“Trầm Triệu Thiên không làm khó dễ anh sao?” Tôi hỏi nhỏ.

Nam Cung Vân vén mấy sợi tóc lòa xòa cho tôi, “Hắn hồi Văn phủ rồi, hắn nói lần này hắn tới thăm người bạn thân là việc tư, không phải việc công.”

Không phải việc công? Tức là anh ta không dùng thân phận là thị vệ, cho nên anh ta sẽ không gây khó dễ cho Nam Cung Vân? Tôi khó hiểu nhìn Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân thản nhiên cười cười, “Đừng nghĩ nhiều, không có việc gì đâu.”

“Chờ cục cưng lớn một chút, chúng ta trở lại trên núi sống, được không?” Lần này thì tôi cảm giác ở nơi đây không còn an toàn chút nào nữa, lần này gặp phải Trầm Triệu Thiên, vậy lần sau thì sao? Chỉ tưởng tượng đến đó tôi không rét mà run, cùng với sự lo lắng khôn nguôi, chỉ bằng chúng tôi trở về trên núi sống tiêu dao tự tại, mặc dù có chút tịch mịch nhưng tôi có Nam Cung Vân, có cục cưng, như vậy là quá đủ.

“Muội cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt rồi bàn sau.”

Đứa con trong lòng bỗng khóc thét lên, lập tức dọa tôi và Nam Cung Vân.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Tôi luống cuống, hỏi Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân vội gọi to: “Đình tẩu, Đình tẩu/”

Thấy dáng vẻ kích động của Nam Cung Vân, tôi bật cười, khó có thể thấy được cũng có lúc Nam Cung Vân hoảng hốt lo sợ....

Sau giờ ngo, ánh nắng chói chang làm người ta buồn ngủ, sau khi đã bú sữa no nê, tiểu Việt liền lăn ra ngủ, Nam Cung Việt - tôi đặt tên cho con trai mình như vậy, tuy Nam Cung Vân có vẻ không hài lòng lắm nhưng cũng không làm trái ý tôi, dù sao cũng là tôi xuyên qua tới thời đại này, ít nhất cũng phải có một kỷ niệm chứ, cho nên nhất định phải gọi là Nam Cung Việt, nếu không thì gọi là Nam Cung Xuyên Không, Nam Cung Vân liền chọn tên đầu tiên.

Mới mấy ngày thôi mà tiểu Việt đã mập mạp lên trông thấy, không giống như lúc mới sinh đỏ hỏn, mặt nhăn nheo, đúng là nòi giống mà, Nam Cung Vân vô cùng kiêu ngạo, vì so với tôi thì tiểu Việt trông rất giống Nam Cung Vân nhiều hơn.

“Tiểu tử thật dễ thương, đẹp trai!” Nhìn tiểu Việt ngủ say, Văn Hinh liền khen một câu, lòng tôi như nở hoa, làm cha mẹ ai mà không thích con mình được khen cơ chứ.

Văn Hinh nhìn tôi, ngượng ngùng nói: “Muội xin lỗi, tỷ tỷ, là muội hại tỷ như vậy.” Cô ấy vẫn còn nhớ chuyện cô ấy hại tôi sinh non hôm ấy, tôi cười cười, “Em ngốc ơi, sinh con đều phải đau đớn như vậy, có liên quan gì đến em đâu?”

“Nhưng là do muội...”

Tôi khoát tay, cắt ngang lời Văn Hinh: “Trầm Triệu Thiên sao rồi? Anh ta còn ở nhà em không?”

“Sư huynh đã trở lại kinh thành rồi, tỷ tỷ, tỷ yên tâm, con người sư huynh tốt lắm, huynh ấy sẽ không tiết lộ hành tung của các người đâu.” Văn Hinh vội giải thích.

“Tôi tin tưởng anh ta.” Nếu Trầm Triệu Thiên muốn giết chúng tôi, cần gì phải chờ cho tới bây giờ.

“Nhưng huynh ấy vẫn rất tức giận.”

‘Hả?’

“Bởi vì sư huynh nói tiểu muội tử của huynh ấy thành thân mà không báo cho huynh ấy biết, giờ đến khi sinh đứa trẻ huynh ấy mới biết, huynh ấy rất giận, cho nên quyết định không tặng quà đầy tháng cho các người.”

“Anh ta thật là hẹp hòi!” Tôi cười mắng, trong lòng vẫn còn mơ hồ, Trầm Triệu Thiên thật sự không xấu xa, lần đó tôi nói những lời cay nghiệt với Trầm Triệu Thiên như vậy, nhưng anh ta lại không oán hận gì...

“Sư huynh nói huynh ấy còn giận hơn nữa là các người sử dụng hết ngưng hương hoàn mà sư phụ đã tặng cho huynh ấy! Sư huynh nói các người là bại gia tử.” Văn Hình cười nói tiếp.

“Sư phụ ồ người chúng tôi mười viên, mấy năm trời huynh ấy một viên cũng không nở ăn, thật không ngờ tỷ phước lớn, ăn một lèo hết luôn.”

không ngờ ngưng hương hoàn lại quý giá như vậy, xem ra đó nhất định là loại thuốc quý có thể cải tử hồi sinh, người khỏe ăn vào thì tăng cường công lực.

“Em à.” Tôi cười nịnh nọt.

Văn Hình cảnh giác: “Gì vậy?”

“Em còn mấy viên?” Nụ cười của tôi càng sán lạn.

“Một viên cũng không có! Một viên cũng không có!” Văn Hình nói nhanh, rồi giữ chặt túi mình lại.

22. Chương 43-44

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 43 -44

CHƯƠNG 43: Ổ CỬ

Nghe lời Đinh tẩu, Nam Cung Vân bắt tôi ở trong phòng một tháng, không tắm rửa, không ra gió, không được...vân vân, chịu đựng đến ngày thứ hai mươi tám, tôi thấy mình như sắp chết đến nơi rồi, vì thế tôi hỏi Nam Cung Vân có phải đang định nuôi con rắn trên người tôi không? Hoặc là phải cho tôi tắm rửa, hoặc là đi lấy dây thừng để tột thất cổ cho anh xem.

Nam Cung Vân thấy tôi nổi điên, đành phải thỏa hiệp, cuối cùng tôi đã thoát khỏi cuộc sống cả tháng trời trong lao ngục.

Việt nhi ngày một lớn, khuôn mặt càng lúc càng giống Nam Cung Vân, quả đúng là bản photo của Nam Cung Vân, điều này làm tôi rất buồn bực, cực khổ mang thai rồi sinh con ra, ai ngờ con lại không giống mình chút nào! Quá mất mặt mà! Cho nên mới thấy được tính độc quyền của Nam Cung Vân, ngay cả gien cũng độc quyền như vậy!

Văn Hình vẫn thường xuyên cùng Tiểu Trác Vũ tới thăm tôi, Việt nhi dễ thương nên được mọi người rất yêu mến, Nam Cung Vân rất hay bế Việt nhi, Văn Hình và Tiểu Trác Vũ chơi đùa bên cạnh, còn tôi - mẹ của đứa bé thì không một ai để ý tới.

Đôi khi không có người ngoài, Nam Cung Vân cũng vẫn chỉ tập trung ánh mắt vào con, chỉ thỉnh thoảng liếc tôi một cái, ánh mắt đó chẳng coi người vợ này ra gì, Nam Cung Vân coi mình chính là mẹ của đứa con mình.

Cho đến một ngày tôi không thể chịu được nữa, hướng về Nam Cung Vân hét lên: “Em chịu hết nổi rồi! Em phải viết chữ lên mặt con thôi.”

Nam Cung Vân vẫn chơi đùa với Việt nhi, hai tay nắm lấy tay của Việt nhi, thờ ơ hỏi: “Viết gì?”

“Em phải viết là: Đây là con do Trương Tĩnh Chi sinh! Viết thật to! Để cho các người biết đứa bé rốt cuộc là do ai sinh ra!” Tôi thở hổn hển nói.

“Muội dám! Nếu muội dám viết trên mặt con như vậy, ta sẽ...”

“Sẽ làm gì nào?” Tôi giận dữ: “Anh có thể bỏ em ư?” Tôi đứng lên tức giận nhìn Nam Cung Vân, mặc dù không có lợi thế về chiều cao, nhưng khí thế của tôi tuyệt nhiên không thể thua Nam Cung Vân được.

Nam Cung Vân gian xảo nhìn tôi, “Nếu muội dám bắt nạt con trai, ta sẽ đánh vào mông của muội.”

Tôi giận, đánh thì không đánh lại Nam Cung Vân rồi, lại còn đang ôm con của mình nữa chứ, tôi hờn dỗi ngồi xuống giường, một lúc lâu sau, Nam Cung Vân nhẹ nhàng huých vào tôi: “Tĩnh Chi.”

Tôi tức tối quay người sang hướng khác không để ý tới Nam Cung Vân. Muốn lừa tôi? Làm gì dễ dàng như vậy? Để xem cha con hai người mưu tính gì nào?

“Tĩnh Chi, giận thật à?” Nam Cung Vân dịu dàng hỏi, ngồi bên cạnh tôi.

Tôi vẫn không thèm để ý đến.

“Tĩnh Chi, đừng trẻ con như thế, sao muội lại ghen với con chứ?”

Sự bức bối của tôi lập tức biến mất, dù sao thì cũng không nên giận dỗi, tôi xoay người lại tươi cười nhìn Nam Cung Vân, chờ đợi những lời ngon ngọt từ anh.

Nam Cung Vân nhìn tôi, chậm rãi mở miệng, giọng nói vô cùng dịu dàng mặc cả, “Tĩnh Chi, con chúng ta đói bụng rồi, muối cho con bú đi nhé.”

Tôi ngã lộn nhào!

“Anh đi mà cho con bú đi.” Tôi hờn dỗi nói, nằm úp xuống giường, không thèm để ý tới Nam Cung Vân nữa. Việt nhi trong lòng Nam Cung Vân khóc thét lên, tôi không đành lòng lại ngồi dậy ôm con cho bú sữa, Nam Cung Vân thì ngồi bên cạnh xem.

“Thấy ngon không?” Tôi hỏi.

“Có. Hả?” Nam Cung Vân lúc này mới ngẩng lên nhìn tôi.

“Em thấy anh có vẻ nhìn chăm chú như vậy, hình như rất muốn ăn, tưởng rằng anh cái gì cũng thử qua rồi chứ?”

Nam Cung Vân nhìn tôi, nháy mắt, nở nụ cười gian, “Cho ta nếm được không?”

Mặt tôi đỏ bừng, “Cút đi! Chẳng đứng đắn chút nào.”

“Là muối hỏi ta mà,” Nam Cung Vân ra vẻ vô tội: “Không nếm thì sao mà biết.”

Tôi không để ý tới Nam Cung Vân, cúi xuống nhìn Việt nhi bú sữa, bé xiu như vậy nhưng lại bú rất nhiều. Đang lúc thưởng thức nhìn con bú sữa, đột nhiên Nam Cung Vân buông một câu rất tự hào: “Con trai ta thật lợi hại! Ngay cả lúc bú sữa cũng rất phong độ!”

Tôi ngất, trừng mắt nhìn Nam Cung Vân! Một Nam Cung Vân quá trình độ! Chẳng lẽ trước kia tôi bị vẻ bề ngoài của Nam Cung Vân lừa gạt rồi sao? Còn cứ nghĩ rằng anh là người thâm trầm, điềm tĩnh, thật thà. Bị lừa rồi!

Việt nhi bú sữa no nê xong liền lăn quay ra ngủ, tôi nhẹ nhàng đặt Việt nhi lên giường, rồi đứng lên đuổi người hoạt động để giãn gân cốt, mang thai con thật không phải dễ dàng gì, lúc sinh Việt nhi, Nam Cung Vân nói muốn tìm vú em cho Việt nhi, tôi liền từ chối ngay, tự mình chăm sóc con là tốt nhất, mặc dù có hơi vất vả nhưng nếu không vất vả thì đứa con sau này sẽ rất ngượng ngùng khi gọi tôi là mẹ.

Nam Cung Vân nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “Tĩnh Chi, ta...”

Tôi đặt tay lên môi anh, “gọi em bà xã đi.” Bảo rất nhiều lần rồi nhưng Nam Cung Vân không quen, thỉnh thoảng lắm lúc không có ai mới nhớ ra gọi hai ba tiếng như vậy.

“Bà xã, vất vả uội quá.” Nam Cung Vân nói.

Môi anh áp vào môi tôi, miết lấy, tôi áp vào người anh, hai tay vòng lên ôm cổ anh, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng nồng nàn, quần quýt..

Một tay của Nam Cung Vân vòng ra sau giữ lấy lưng tôi ôm chặt lấy, cảm giác như giữa hai chúng tôi vẫn chưa đủ chặt, tay kia thì đỡ lấy đầu tôi, hơi thở của hai người càng lúc càng nặng nề, tim đập cuồng loạn...

“Phu nhân,” bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Đinh tẩu, làm tôi và Nam Cung Vân buông vội nhau ra.

“Văn tiểu thư và Tiểu công tử đến chơi.”

“Biết rồi....biết rồi.” Tôi vội trả lời, đưa tay xoa lên hai má nóng rực, trống ngực đập dồn dập, cô Văn Hinh này, đến chẳng đúng lúc gì cả!

Tôi cười thầm rồi bước vội ra ngoài đón Văn Hinh, vừa bước ra cửa thì suýt va phải Văn Hinh, đi đằng sau là Tiểu Trác Vũ.

“Tỷ tỷ, Việt nhi đâu?” Văn Hinh thấy tôi và Nam Cung Vân không ôm theo con, liền ngạc nhiên hỏi.

“Việt nhi ngủ rồi.” Tôi nói.

“Ôi, vậy là không thể chơi với Việt nhi rồi.” Văn Hinh có vẻ rất thất vọng nhìn tôi, sau đó đột nhiên như phát hiện ra gì đó, chăm chăm nhìn tôi hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không khỏe sao? Sao mặt tỷ lại đỏ thế kia?”

“Hả?” Mặt tôi càng nóng, xấu hổ không biết trả lời sao.

Văn Hinh lại nhìn Nam Cung Vân đang đứng sau lưng tôi, rồi kéo tôi sang một bên, hỏi nhỏ: “Tỷ phu làm sao vậy? Sắc mặt tỷ phu đen sì, ai làm gì huynh ấy à?”

“A, không có, ” Tôi xấu hổ cười cười. “Anh ấy vốn đen như vậy mà, vốn đen như vậy mà, hắc hắc, hắc hắc.”

Tiểu Trác Vũ chỉ cười, trong nụ cười có gì đó đăm chiêu, Văn Hinh nhìn tôi, rồi lại nhìn Nam Cung Vân, sau đó lại nhìn Tiểu Trác Vũ, không hiểu.

Tôi thấy trong tay Tiểu Trác Vũ cầm theo đồ, liền hỏi: “Cậu cầm gì vậy?”

Tiểu Trác Vũ giơ lên, tôi thấy đó là một miếng thịt lợn to.

“Tỷ tỷ, lần trước tỷ nấu cơm thật ngon, ta trở về nhà kể ầu thân nghe, bọn ta không tin xương cũng có thể chế biến ra thức ăn ngon như vậy, cho nên hôm nay tỷ phải dạy muội cách làm, trưa nay ta và Tiểu Trác Vũ không về, mà sẽ ở đây ăn cơm với các người.”

Văn Hinh nói không dứt, Tiểu Trác Vũ ở đằng sau chỉ cười gượng gạo.

Ở thời đại này cách ăn uống của mọi người rất khác với thời hiện đại, nhất là những gia đình giàu có, ví dụ như họ chỉ ăn thịt lợn, không ăn xương sườn như Văn Hinh vừa nói, ví dụ như họ rất ít ăn cá, nếu ăn thì phải ăn loài cá đắt tiền, hoặc là bào ngư gì đó rất quý, còn các loại như tôm tép linh tinh thì họ càng không ăn tới, cho nên lần trước tôi làm ít thịt kho tàu bằng xương sườn, làm Văn Hinh cảm thấy vô cùng ngon miệng, cho nên hôm nay muốn tới đây để học tập.

“Đình tẩu, hôm nay tẩu đi trông Việt nhi nhé, tôi sẽ nấu cơm.”

Đình tẩu đã sớm quen với việc phu nhân của mình thường xuyên xuống bếp, liền đi về phòng trông Việt nhi. Tôi gọi Khóa Hương đến, bảo cô bé đi mua vài thứ, sau đó gọi Văn Hinh vào bếp, nếu họ đã muốn tới đây ăn, vậy thì để họ nếm thử tay nghề của tôi vậy.

CHƯƠNG 44: VĂN PHU NHÂN

Việt nhi đã được hơn bốn tháng tuổi, tôi và Nam Cung Vân quyết định rời Uyên thành trở lên núi sống, tuy rằng lần đó gặp Trầm Triệu Thiên nhưng mỗi lần nghĩ đến là lo sợ, nếu người gặp phải không là Trầm Triệu Thiên, thì bất kể là Dịch Phàm hay Hàn Kinh, chỉ sợ rằng chúng tôi không còn mạng mà sống.

Chúng tôi lẳng lặng chuẩn bị cho việc rời đi, Việt nhi càng lúc càng lớn, một mình tôi có thể tự chăm sóc cho con, vì thế, tôi liền sa thải Đình tẩu và Khóa Hương, sống với nhau gần một năm, trong lòng tôi đã coi hai người đó như người nhà, trong lòng tôi không muốn làm vậy nhưng không còn cách nào khác, tôi cũng Nam Cung Vân đều là người lánh nạn, mang theo họ ngược lại sẽ liên lụy đến họ.

Văn Hinh biết chúng tôi phải đi, cô ấy không hy vọng chúng tôi rời đi, hơn nữa còn giải thích Trầm Triệu Thiên tuyệt đối sẽ không bán đứng chúng tôi, ở Uyên thành, có Văn gia chiếu cố thì sẽ không thể xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không muốn vậy, tôi không muốn vì tôi sẽ lại làm tổn thương đến Nam Cung Vân lần nữa, cho nên tôi từ chối ý tốt của Văn Hinh và Tiểu Trác Vũ, nói họ có thể lên núi tìm chúng tôi.

Đến ngày đó, ngoại trừ có Văn Hinh và Tiểu Trác Vũ đến tiễn chúng tôi, còn một người mà tôi không ngờ tới, đó là Văn phu nhân.

Nhìn thấy Văn phu nhân từ trong kiệu nhỏ bước ra, tôi mới biết bà ấy, vẻ đẹp của bà ấy không có từ nào để miêu tả hết được, ngũ quan đều đặn, khiến người ta có cảm giác rất tương đồng, điềm đạm, dịu dàng,

ánh mắt luôn bình thản khi nhìn người khác, làm cho người khác bị sự dịu dàng đó bao trùm lấy mình, cho dù người đó có nóng nảy đến đâu, thì cũng không dám lớn tiếng trước mặt bà, bởi vì khí chất của bà vô cùng yếu đuối, chỉ sợ tiếng nói hơi lớn sẽ làm vỡ nát bà ra.

Tôi cảm thấy tạo hóa thật thần kỳ, một Hoa Niệm Mô mềm mại đáng yêu đến tận xương tủy, một Văn Hinh tươi mát như hoa lan, một Văn phu nhân yếu đuối, dịu dàng như nước, nhưng họ lại có hình thức bên ngoài rất giống nhau.

Nhìn khuôn mặt Văn phu nhân như không có dấu vết của năm tháng, trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt của Hoa Niệm Mô, họ có quan hệ gì? Sao lại giống nhau đến như vậy?

“Nam Cung phu nhân, ”Văn phu nhân nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói như nước lạnh trên băng sơn, không chứa tạp chất.

‘Gọi tôi Tĩnh Chi là được rồi, bá...mẫu.’ Tôi vội nói, hai chữ bá mẫu thật là không được tự nhiên, Văn phu nhân nhìn rất trẻ tuổi, tôi nói mà thấy ngượng miệng quá.

Văn phu nhân cười cười, làm tim tôi nảy thành thạch.

“Tĩnh Chi, mấy ngày nay Hinh nhi hay nói đến con, ta rất muốn đến thăm từ lâu, nhưng không ngờ các người là đi nhanh đến vậy, ta thật sự không yên tâm, nha đầu này mang đến cho con không ít phiền phức phải không?”

“Dạ, không có, ha ha.” Tôi cười nói, “Văn Hinh là một cô gái tốt, tôi còn muốn cảm ơn cô ấy thường xuyên đến giúp tôi.”

“Mẫu thân, người ta không phải là trẻ con, làm gì có gây ra gì đâu.” Văn Hinh cầm tay áo của Văn phu nhân làm nũng nói.

Văn phu nhân nở nụ cười yêu chiều, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Ngươi nha, gây họa như thế còn ít sao?” Văn Hinh lè lưỡi, hướng về tôi làm mặt xấu, rồi kéo Tiểu Trác Vũ đi qua đùa với Việt nhi, Văn phu nhân nhìn Văn Hinh đi cách xa rồi mới tươi cười, nhẹ nhàng hỏi: “Tĩnh Chi, nghe Hinh nhi nói con đã từng gặp Hoa Niệm Mô phải không?”

Nghe Văn phu nhân hỏi về Hoa Niệm Mô, tôi giật mình, quả nhiên là có quan hệ gì đó.

Tôi gật đầu, ‘Đúng vậy, nhưng chỉ là tình cờ gặp một lần thôi.’

“Hoa Niệm Mô...có khỏe không?” Giọng nói của Văn phu nhân đột nhiên run rẩy.

Hoa Niệm Mô? Tôi phải trả lời như nào? Văn phu nhân vì sao lại hỏi cô ta? Tôi nghi hoặc nhìn Văn phu nhân. Văn phu nhân cúi đầu tránh ánh mắt của tôi, không muốn để tôi thấy sự dao động trên mặt mình.

“Tôi cũng không biết cô ấy hiện giờ ở đâu, tôi cũng không quen biết cô ấy, tuy nhiên nếu có thì cũng có thể coi là biết sơ sơ thôi.” Tôi cẩn thận lựa chọn từng câu nói, thực ra Hoa Niệm Mô rất khỏe mạnh, cô ta có thể từ trên nóc nhà cao như vậy mà nhảy xuống mà không có việc gì, xem ra võ công cũng khá cao, về phần vì sao đêm hôm khuya khoắt cô ta đi quyến rũ Nam Cung Vân tôi cũng không biết, xú thanh danh của cô ta trên giang hồ như thế nào tôi lại càng không biết, cũng không biết Nam Cung Vân có biết hay không nữa, có thời gian nhất định phải hỏi Nam Cung Vân mới được, nghĩ đến đây tôi liếc Nam Cung Vân đang đứng ở đằng xa, anh đang bế Việt nhi ở cạnh xe ngựa, ánh mắt đang nhìn hướng về phía tôi.

Văn phu nhân im lặng một lúc rồi ngẩng lên, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại: “Tình Chi, con có thể giúp ta một việc được không?” Giọng nói của Văn phu nhân đã trở lại như bình thường.

“Mời bá mẫu cứ nói, nếu làm được tôi nhất định sẽ giúp.”

“Nếu con gặp được Hoa Niệm Mô lúc đang gặp khó khăn, con giúp cô ta được không?” Văn phu nhân nhẹ nhàng nói.

Giúp Hoa Niệm Mô? Văn Hinh và Hoa Niệm Mô có quan hệ gì? Văn Hinh có khó khăn gì tôi nhất định sẽ giúp, nhưng còn Hoa Niệm Mô? Vì sao tôi phải giúp cô ta? Nếu cô ta muốn tới quyến rũ chồng tôi, tôi cũng phải giúp sao? Tôi điên à? Trong lòng suy nghĩ lung tung, nhưng tôi vẫn không hỏi gì, chỉ gật đầu.

Thấy tôi gật đầu, Văn phu nhân rất vui mừng.

Xa xa, Nam Cung Vân gọi tôi, tôi đáp lại, sau đó quay sang nhìn Văn phu nhân, bà ta nhìn tôi cười dịu dàng nói: “Đi đi, hần đang đợi con.”

Tôi cười ngượng ngùng rồi chạy tới chỗ Nam Cung Vân, chưa chạy được hai bước đã nghe Văn phu nhân nói với sau lưng: “Tình Chi.” Tôi quay đầu lại.

“Không có việc gì.” Bà ta cười, nụ cười như che giấu gì đó, “Hãy quý trọng hần, đừng bao giờ buông tay.”

Tôi gật đầu, rồi xoay người chạy tới bên Nam Cung Vân, tôi biết, Nam Cung Vân là hạnh phúc của tôi, là cha của con trai tôi, tôi sẽ không bao giờ buông tay.

...

Bốn năm sau.

” Nam Cung Vân...”

Tôi đứng ở cửa viện gọi to, không ai trả lời.

” Nam Cung Vân...”

Vẫn không ai trả lời! Tức chết tôi mà, cha con hai người này không biết đã đi đâu rồi, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng ai cả.

Lửa giận bùng bùng, tôi về phòng đặt mông ngồi ngoài cửa, vừa tức giận vừa than thở: “Đi đi, hai cha con đi đâu thì đi đi, có bản lĩnh thì đừng về, để xem tôi xử lý như thế nào.”

Ánh nắng qua đỉnh đầu mới nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi rất vui vẻ: “Mẹ, mẹ! Mau ra xem.”

Tôi nhướng mắt lên, thấy Việt nhi đang thất tha thất thểu chạy từ ngoài vào, trên người đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết bẩn và mồ hôi, nhìn rất lờn thoi, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn đen láy, trong lòng đang ôm một con cá trắng cỡ rất to, vô cùng kích động chạy tới chỗ tôi, đi theo sau cũng là một người ướt sũng đang đắc ý cười chính là Nam Cung Vân.

Việt nhi thấy tôi ngồi trước cửa, liền đặt con cá xuống đất, sau đó dang hai tay ra chạy tới chỗ tôi: “Mẹ, mẹ, ôm!”

’Dừng!’ Tôi nhanh tay lẹ mắt, một tay giữ Việt nhi lại, cả người con ướt sũng, lại còn định nhào vào tôi chứ? Muốn làm bẩn quần áo của tôi ư!

“Lại nghịch nước à?” Tôi sầm mặt hỏi.

“Mẹ ôm con một cái, ” Việt nhi vẫn dúm khuôn mặt tươi rói vào lòng tôi, tôi giữ lại: “Dừng lại! Nói, có phải con lại đi nghịch nước ở suối có phải không?”

Việt nhi quay lại nhìn Nam Cung Vân cầu cứu, Nam Cung Vân cười hì hì nhìn hai mẹ con chúng tôi, tôi tức giận nhìn anh, Nam Cung Vân lại còn nhướng mày như khiêu khích. Việt nhi thấy thái độ Nam Cung Vân như vậy, cũng cười hì hì cọt cọt vào người tôi, “Mẹ, mẹ, ôm Việt nhi một cái, Việt nhi muốn mẹ ôm.”

“Không! Đừng làm bộ nữa! Mẹ nói con biết nhé Nam Cung Việt, con đừng hòng dùng mỹ nam kế với mẹ! Con giữ lại để về sau mà dùng thì tốt hơn.”

“Cha,” Việt nhi hướng về Nam Cung Vân cầu xin giúp đỡ, Nam Cung Vân bước nhanh tới, tôi cuống quýt đứng dậy, cảnh giác nhìn Nam Cung Vân, “Gì chứ? Hai cha con định bắt nạt tôi à?”

Nam Cung Vân cười cười, “Con dùng mỹ nam kế không có tác dụng, vậy thì để ta.” Nói xong không đợi tôi phản ứng, bế tôi lên.

“Khốn kiếp, mau thả em xuống.” Tôi đánh vào ngực Nam Cung Vân, mắng nhỏ. Nam Cung Vân khốn kiếp, dám làm tôi không có mặt mũi trước mặt con.

“A, cha ôm mẹ thật lâu.” Việt nhi kêu lên.

“Im ngay! Nam Cung Việt! Mẹ vẫn chưa hết giận con đâu đấy, nếu con còn dám đi nghịch nước nữa, mẹ sẽ...” Tôi ở trong lòng Nam Cung Vân nhưng vẫn không quên uy hiếp Việt nhi, đáng tiếc khí thế không đủ.

“Con trai, con mang cá vào phòng bếp, lát nữa ta làm cho con và mẹ con thưởng thức. Giờ ta còn phải giúp con đi dạy dỗ mẹ con.” Nói xong, Nam Cung Vân bế tôi đi vào phòng.

Việt nhi liền vui vẻ đáp ứng.

“Khốn kiếp! Giờ là ban ngày, anh còn định làm gì?” Tôi mắng nhỏ, trên mặt đã nóng bừng. Nam Cung Vân cười: “Muội nói xem.”

“Đừng, con đang ở bên ngoài, nhỡ vào thì không hay lắm.” Anh chàng này vẫn hay làm tôi rối loạn như vậy, sống với nhau đã vài năm, con thì đã hơn bốn tuổi, vì sao đối với anh tim tôi vẫn đập loạn như vậy.

Nam Cung Vân cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi, rồi bế nhanh tôi vào phòng, làm tôi phải quay đầu lại ngó con trai xem nó có để ý tới bố mẹ hay không, nhưng thật sự Việt nhi còn đang chật vật với con cá, cho nên không hề chú ý tới cha mẹ, con cá thật là ương ngạnh, trơn tuột, mỗi lần Việt nhi ôm nó lên lại bị tuột đi, nghĩ đến phải giặt quần áo của con, tôi thở dài.

“Ở trong lòng ta mà còn thở dài hả?” Nam Cung Vân cúi xuống nói nhỏ bên tai tôi, sau đó cắn nhẹ vào vành tai tôi, một sự tê dại như điện giật truyền đến cơ thể.

“Đừng, đừng làm vậy, cẩn thận con đấy.”

“Cầu xin ta buông tha uội đi.”

“Em xin anh.” Tôi thì thầm, rồi giấu mặt vào ngực Nam Cung Vân, Nam Cung Vân không nói gì, tôi cảm nhận được tim anh đập rất nhanh, nhưng lại không buông tôi ra, tôi hét nho nhỏ: “Anh còn không buông em ra à? Em giận bây giờ!”

Tôi phát hiện ra Nam Cung Vân đang nhin cười. Hả? Anh dám đùa giỡn tôi sao?

“Anh ôm em đến đây làm gì chứ?” Nhìn xung quanh, là nhà bếp, anh ôm tôi đến nhà bếp làm gì? Tôi hồ nghi nhìn Nam Cung Vân, Nam Cung Vân gian xảo cười, “Đương nhiên là làm món cá uội và Việt nhi ăn rồi. Thế mọi người nghĩ rằng ta và mọi người định làm gì ở đây?”

Tôi giận, Hừ! Dám giỡn với tôi! Tôi xoay người đi ra ngoài, Việt nhi ôm con cá xuất hiện ở cửa, “Mẹ, mẹ, bắt được rồi, ăn cá.”

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, càng lúc càng gần, Nam Cung Vân chấn động, bước nhanh ra ngoài, tôi cũng chạy theo sau, Văn Hình đã sắp bước vào cổng, thấy chúng tôi bước ra, lập tức ngã nhào xuống đất, trên người toàn bụi đất, trên mặt cũng đầy bụi bặm, nhìn rất nhếch nhác.

“Tỷ tỷ, các người chạy nhanh đi! Chạy nhanh đi!” Văn Hình hỗn hển nói.

Tôi vội bước tới đỡ lấy cô ấy, “làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Đừng gấp, từ từ nói.

23. Chương 45-46

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 45- 46

CHƯƠNG 45: TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG SỐNG TRONG CHỖ CHẾT

Ôi, đầu đau quá, giống như bị ai đó đập vào, tôi mở mắt ra, bà nó chứ, trời sao tối đen như vậy, phía dưới mơ hồ nghe tiếng nước chảy ào ào, gió rít qua người, tiếng lá cây sà sạt bên tai, ý thức cứ mơ mơ hồ hồ. Ồ? Sao lại thế này? Tôi nhìn quanh bốn phía, tuy rằng tối không nhìn rõ lắm nhưng cảnh tượng trước mắt suýt nữa làm tôi ngất xỉu, động tác ngay sau đó là ôm chặt lấy thân cây.

Tôi hít một hơi, thấy ngực âm ỉ đau, không biết có phải xương sườn bị va chạm nên đau hay không nữa, từng đợt gió thổi tới, cành cây đu đưa, cách trước mặt tôi không xa có cái gì đó, cũng lay động theo gió, lá gan của tôi cũng theo đó mà run rẩy.

Tôi dựa sát vào thân cây. Tôi đang ở đâu đây? Dương Bình đâu? Đường Huyền xấu xa đâu? Ai có thể nói cho tôi biết vì sao tôi lại bị lơ lửng trên cây như này? Thỉnh thoảng có hòn đá rơi xuống, thật không biết dưới đó sâu bao nhiêu, bà nó chứ, rốt cuộc đây là đâu?

Gió lại thổi tới mang cảm giác man mát, nhưng lòng bàn tay tôi thì lại dâm dấp mồ hôi.

Tôi cố gắng suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng đầu óc lại không nhớ được gì, chỉ có đau nhức, tôi chỉ có thể nhớ mình đã xảy ra tranh cãi với Dương Bình và Đường Huyền ở trong xe, không phải là đôi gian phu dâm phụ đó giết tôi rồi đem phi tang đây chứ?

“Hai người chờ đây, chỉ cần cô nãi nãi đây có thể sống sót trở về, nhất định sẽ bắt hai người trả đủ.” Trời quá tối, ngay cả ánh trăng cũng bị mây che đi, tôi không dám động đây, chỉ biết ôm chặt lấy thân cây.

Trương Tình Chi, hãy kiên trì, chờ đến khi trời sáng sẽ có cách, lúc xem bói thầy còn nói mày sẽ sống hơn chín mươi tuổi cơ mà. Tôi tự khích lệ mình.

Trên người chỗ nào cũng thấy đau, đầu óc thì mơ hồ, không biết là cánh tay đau hay là chân đau, chỉ biết cố gắng kiên trì thức, nhưng đầu óc càng lúc càng nặng nề, cho đến khi trời lơ mờ sáng thì tôi đã ôm thân cây nặng nề ngủ.

Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng hẳn, tôi từ từ mở mắt rồi nhìn xung quanh, lần này thì tôi thật sự chán nản, trên đầu, là vách đá sừng sững, phía dưới là sương khói mờ mờ không biết nông sâu đến đâu, đâu đó vang lên tiếng nước chảy, chỗ này còn cách mặt đất rất xa!

Tôi kết luận một câu về vị trí hiện tại của mình, hiện giờ tôi đang treo lơ lửng giữa một cây đại thụ vô danh trên lưng chừng vách núi.

Vật trước mặt lại dong đưa theo gió, tối qua trời tối nên không nhìn rõ, thì ra là một mảnh vải đen mắc ở thân cây, nhìn lại quần áo trên người mình không phải màu đen, vậy sao lại có miếng vải đen kia? Còn có loang lổ vết máu, trong lòng tôi thấy đau xót! Vì sao vậy?

Cảm thấy trên người mình có điểm không phù hợp, tôi nhìn lại mình, trời ơi! Tôi đang mặc gì vậy? Chẳng lẽ tôi đã xuyên qua sao? Sao trên người lại mặc quần áo cổ đại thế này? Tôi đã xuyên qua thật ư? Vừa tỉnh lại đã bị thả đến nơi này rồi!

Giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, cần phải nghĩ cách rời khỏi đây, trèo lên thì không thể rồi, leo xuống thì cũng chưa chắc đã được, tôi đưa mắt quan sát thân cây vươn ra từ vách đá, rễ của cây từ trong vách đá vươn dài ra, tôi cố vươn người nhìn rễ cây, rồi hét lên vui mừng, trời không tuyệt đường sống của Trương Tình Chi tôi, nơi đó thế nào lại có một mỏm đá bằng phẳng, thân cây này lại vươn tới đó.

Tôi ôm chặt thân cây, sử dụng tay chân bò tới chỗ rễ cây, được vài mét mà đối với tôi mất rất nhiều thời gian, khi chân đặt được xuống đó, tôi lập tức ngồi phịch xuống, bị treo lơ lửng trên cây cảm giác thật không tồi tí nào!

Nghỉ ngơi nửa ngày, lúc đứng lên chân tôi vẫn như mềm nhũn ra, chỗ này rất cao, rộng hơn mười mét vuông, nhìn có vẻ giống như được con người tạo ra, tôi vừa mới an tâm lại thấy lo lắng, tại sao lại như vậy, tôi làm cách nào mới có thể đi xuống được, chẳng lẽ tôi sẽ bị hãm ở đây sao?

Bụng tôi kêu ừng ục vì đói, từ lúc tỉnh lại đến giờ thần kinh tôi căng thẳng nên không có cảm giác đói, giờ thì không lo đến tính mạng nữa thì lập tức cơn đói kéo đến.

Haizz, Trương Tình Chi ơi, chẳng lẽ mày lại bị chết đói ở đây sao? Tôi ngồi đó mà thở dài, nghĩ tới n kiểu chết của mình, không ngờ mình sẽ bị đói mà chết.

Nhớ lại đêm qua mình vẫn còn ôm cây cổ thụ, giật mình, là cây gì vậy? Cành là xum xuê có không ít quả lớn nhỏ, màu hồng, không biết có ăn được không nữa? Nước miếng bắt đầu tiết ầm ầm, lý trí nói cho tôi biết có thể loại quả đó có thể có độc, lại chưa từng nhìn thấy qua bao giờ.

Tôi cầm quả màu hồng lau lau, do dự cầm ở trong tay một chút, sau đó há miệng cắn một miếng thật to, rất giòn, giống mùi vị của táo, có vị bạc hà, nuốt xuống bụng, cảm giác mát lạnh, chẳng lo được nhiều nữa, tôi ăn ngẫu nhiên mấy quả liền, cảm giác đói khát giảm một chút, nhưng tôi vẫn không dám ăn nhiều, lẳng lặng ngồi dựa vào phiến đá, chờ đợi xem mình có xảy ra chuyện gì không.

Tôi quay đầu lại nhìn miếng vải vẫn còn mắc ở đó, trong lòng lại thấy đau đớn, tôi vội quay lại không dám nhìn nữa, con bà nó, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ước chừng hơn một tiếng trôi qua, dạ dày tôi đột nhiên nóng ran, chết rồi, quả hồng đó có độc! Tôi đưa tay móc vào họng mình, nhưng không nôn ra được gì, dạ dày càng lúc càng nóng, cả người bắt đầu nóng lên, tim tôi thấy lạnh băng, tôi thật sự phải chết ở đây sao?

Dương Bình, Đường Huyền, tôi chết cũng phải tìm hai người tính sổ! Đầu óc tôi choáng váng, thần chí bắt đầu hỗn loạn.

Tôi cảm giác cơn nóng dần dần hạ xuống, dạ dày cũng cũng nóng nữa, cả người thấy vô cùng thư thái, cơn đau ở ngực cũng giảm rất nhiều, thế là tôi không chết!

Tôi ngồi xuống, lấy trong người ra quả hồng hồng còn lại để xem, đây là quả gì vậy? Muốn ăn tiếp, nhưng gan thì lại không dám nữa, may mà trong bụng không còn cảm giác đói khát, tôi cất quả đó vào người, bắt đầu nghiên cứu xem mình nên thoát khỏi đây bằng cách nào.

...

Bị nhốt ở đây đã hơn mười ngày, lúc đầu tôi còn ôm một tia hy vọng, sẽ có có người phát hiện tôi mất tích mà tìm đến đây, sau vài ngày thì tia hy vọng đó mất đi hoàn toàn, có trời mới tìm được nơi này!

Dưới vách núi là một con sông, đêm đầu tiên tôi nghe mà nhận ra, nhưng ở đó lúc nào cũng có sương mù nên tôi không biết rốt cuộc nơi này cách mặt đất là bao xa, ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống dưới, xuyên thấu qua lớp sương mù, tôi có thể đoán chừng nơi này sâu hơn trăm mét mới đến con sông đó, nếu cứ như vậy mà nhảy xuống thì không thể được, hơn mười mét nhảy xuống cũng không được, huống chi lại sâu hơn mười mét chứ!

Vách đá bốn phía cũng rất kỳ lạ, ngoại trừ thân cây này ra, trên vách đá còn có dây leo bám vào , rồi chỉ có một vài mảnh đá nhỏ nhô ra, căn bản không thể chịu nổi sức nặng của tôi, cách duy nhất hiện giờ là từ vách đá gỡ dây leo xuống bên thành dây thừng, sau đó buộc vào người rồi từ từ leo xuống.

Tôi bắt đầu cẩn thận gỡ dây leo từ trên vách đá xuống, sau đó bện thành một dây thừng thô ráp, nhưng dây leo trên vách đá cũng rất ít, sau hai ngày tôi dứt hết dây leo xuống cũng chỉ bện được dây thừng dài hơn mười mét thôi!

Chỉ có thể chờ, chờ đến khi chiều dài của thực vật lại sinh trưởng, chờ đến khi dây leo trên vách đá tiếp tục phát triển.

May mắn giờ là mùa hè, quả trên cây còn nhiều, kỹ xảo trèo cây của tôi càng lúc càng điều luyện, ăn xong lại bò trên cây để hái quả, mấy quả hồng hồng này cũng rất thần kỳ, chỉ cần ăn một quả thôi hai ba ngày sau cũng không có cảm giác đói, khát, nhưng mỗi lần ăn xong tôi lại sợ hãi, bởi vì mỗi lần ăn xong là có chuyện phát sinh, rồi tôi lại phát hiện ra cơ thể của mình từ từ có thay đổi.

Thay đổi đầu tiên chính là làn da của tôi, làn da của tôi bình thường cũng rất đẹp, nhưng hiện giờ càng lúc càng nhẵn nhụi trơn mượt, sự trơn mượt này rất kỳ lạ. Trời! Là do ăn quả hồng này sao? Không ngờ loại quả lại có tác dụng thần kỳ như vậy? Không biết ăn nó thì da mặt có hiệu quả như vậy không? Nếu sau này có thể ra ngoài được, cần phải nghiên cứu một chút, biết đâu tôi có thể phát minh ra một loại mỹ phẩm số một ấy chứ! Biết đâu có thể kiếm bộn tiền? Tôi hưng phấn mấy ngày liền, thiếu chút nữa thì quên mình đã bị kẹt ở đây.

Nhưng sự thay đổi về sau càng làm tôi khủng hoảng, các đốt ngón tay tôi bắt đầu lâm râm đau, chẳng lẽ trong quả đó có chất kích thích sinh trưởng? Tôi đã qua cái tuổi phát triển về chiều cao rồi mà, tôi càng muốn nhanh chóng thoát khỏi đây. Tôi bắt đầu mạo hiểm hơn bò đến chỗ xa hơn để dứt dây leo đằng đó rồi mang về bện dây thừng, sau đó gần như chắc chắn dây thừng đó sắp đủ độ dài như mong muốn rồi.

Tôi cảm giác rõ ràng bả vai tôi bắt đầu thay đổi, chân càng thon dài hơn, ngay cả tay của tôi cũng thay đổi, càng dài nhỏ hơn, tôi cố gắng không chạm vào quả đó nữa, nhưng sự đói và khát khiến tôi không thể không ăn nó, mặc dù tôi biết nó là đầu sỏ gây nên sự thay đổi trong tôi, tôi không muốn chết ở đây, tôi chỉ có thể hàng ngày điên cuồng dứt những sợi dây leo để bện thành dây thừng.

Thời tiết dần dần lạnh hơn, những quả hồng trên cây đó vẫn còn nhiều, hiện giờ trong mắt tôi thì nó không còn đáng yêu chút nào nữa.

Dây thừng đã dài hơn bảy tám mươi mét, cuối cùng tôi không thể tìm đủ dây leo nữa, tôi buộc chặt dây thừng vào rễ cây, đoán chừng khá chắc chắn rồi, tôi liền cắt mảnh vải màu đen vào người, tôi đã sớm lấy nó về, không biết vì sao, chỉ biết mỗi lần nhìn đến nó là tim tôi lại đau nhói.

Tôi biết tôi phải rời khỏi đây, cho dù đường xuống chỉ có một phần trăm tôi cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này, trước đó vài ngày, ngực của tôi càng lúc càng bằng phẳng, tuy rằng tôi không muốn tin, nhưng sự thật đã nói cho tôi biết rằng, loại quả hồng đó nhất định có chất kích thích sinh trưởng rất mạnh, cơ thể của tôi dần dần không còn là cơ thể con gái nữa...

Tôi buộc vạt áo lại, nắm lấy dây thừng, hít một hơi thật sâu, bắt đầu chậm rãi leo từ vách đá xuống, không dám nhìn xuống dưới, chỉ biết nắm chặt lấy sợi dây thừng không được buông tay....

Dây thừng đã hết, không biết khoảng cách phía dưới là bao xa, nhưng đã không còn đường lui nữa, tôi cắn răng một cái, nhắm mắt lại, thả tay ra, cả người rơi thẳng xuống dưới...

CHƯƠNG 46: THAY ĐỔI

“Bình” một tiếng, chuyện cũ như một bộ phim hiện lên trước mắt, cùng với nước bao trùm lấy tôi...

Ngay khi Văn Hinh đến báo, sắc mặt Nam Cung Vân rất nghiêm trọng, chúng tôi liền chạy trốn về hướng bắc, phía sau không có người đuổi theo, dần dần, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

“Tĩnh Chi, mang Việt nhi đi trước đi.” Nam Cung Vân hét lên, rồi thúc ngựa quay lại.

Tôi không có thời gian mà chia tay với Nam Cung Vân, chỉ biết ôm Việt nhi điên cuồng chạy về phía trước, ôm Việt nhi trong lòng, tiếng chém giết xa dần, chỉ có gió quất nhẹ trên mặt đau rát.

...

Không được, tôi không thể để Nam Cung Vân lại một mình, tôi phải quay lại, có chết cũng phải quay lại, tôi đem Việt nhi đặt vào lòng Văn Hinh.

“Văn Hinh, em hãy đưa Việt nhi đi đi.”

“Tỷ tỷ..”

“Mẹ, mẹ..” Việt nhi khóc òa lên.

“Con à, nhớ nghe lời dì nhé, mẹ phải đi giúp cha con.” Tôi nói, rồi quay lại.

Nam Cung Vân trong trận khổ chiến, những người vây quanh anh thỉnh thoảng có người ngã xuống, nhưng động tác của anh cũng dần chậm lại...tôi thấy Dịch Phàm đang ở đó, lạnh lùng theo dõi..

“Không!” Tôi khóc kêu lên, tinh thần Nam Cung Vân rung lên, trúng một kiếm ngã xuống...

Vì sao? Vì sao không buông tha chúng tôi? Anh ta biết rõ tôi không phải là Trúc Thanh, anh ta có biết Nam Cung Vân đã từ bỏ việc báo thù, vì sao anh ta không chịu buông tha cho chúng tôi? Chúng tôi chỉ muốn sống một cuộc sống vô tranh, vì sao lại khó khăn như vậy?

Thái độ của Dịch Phàm hết sức khiếp sợ, tiếng khóc của tôi dần dần yếu dần, Nam Cung Vân lại bị trúng một kiếm nữa, tôi điên cuồng chạy tới chắn trước anh, những người đó dừng lại, nhìn về phía Dịch Phàm, chờ mệnh lệnh của anh ta.

Dịch Phàm nhìn chúng tôi, sắc mặt đen sì khiến người khác sợ hãi, nhưng tôi không sợ, Nam Cung Vân ở sau tôi, chúng tôi sống chết có nhau...

Dịch Phàm thúc ngựa bỏ đi, thủ hạ cũng chạy theo, chúng tôi thở hắt ra, cùng nhau ngồi bệt xuống đất, nghĩ đến kiếp nạn đã qua đi, nhưng lại không biết đó chính là sự bắt đầu...

Nhân mã của Hàn Kinh đã sớm chờ chúng tôi sao? Vì sao cái gì cũng đến đúng lúc như vậy? Cái chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là người mình yêu và mình không được ở bên nhau, tôi và Nam Cung Vân không muốn xa nhau, nhưng không còn cách nào khác...

Đằng trước là Hàn Kinh cuồng bạo, phía sau là vách núi sâu vạn trượng, đã không còn đường lui nữa, Nam Cung Vân bị thương quá nặng, thần trí đã dần dần mê loạn, tôi kéo anh đi, cho dù có chết, chúng tôi cũng muốn chết cùng nhau...

Thái độ Hàn Kinh bắt đầu hoảng loạn, ánh mắt lóe lên sự tuyệt vọng, tôi hướng về hắc cười, hắc đã không cho tôi sống, tôi đây sẽ chết cho các người xem.

Tôi ôm chặt lấy Nam Cung Vân, cùng nhau nhảy xuống vực, rơi xuống....

...

Cơ thể chìm sâu xuống nước, hơi thở càng yếu, nhưng tôi lại không cử động, cứ để cơ thể mình chìm xuống, Nam Cung Vân cũng rơi xuống đây phải không? Trong dòng nước này còn giữ lại hồn phách của anh không? Nam Cung Vân, anh tới rồi sao? Em tới tìm anh đây, tuy rằng có chậm hai tháng, nhưng em đã tới tìm anh.

Chẳng trách mỗi lần nhìn thấy tám vãi kia tim tôi lại đau đớn, chẳng trách mỗi lần nhìn thấy vết máu loang lổ kia tôi chỉ muốn khóc...

“Mẹ. mẹ, mẹ không cần Việt nhi nữa sao?” Bên tai tôi đột nhiên vang lên giọng nói mềm mại của tiểu Việt. Tiểu Việt của tôi! Tôi không thể chết được, con tôi còn nhỏ như vậy, một cảm giác ham sống mãnh liệt trào dâng, hai chân tôi quẩy thật mạnh, cơ thể bắt đầu từ từ trôi lên.

“ào” một tiếng, đầu tôi nhô lên mặt nước, mở mắt nhìn phương hướng, tôi cố gắng bơi về phía bờ.

Tay chân bắt đầu cứng ngắc, mỗi lần cử động cánh tay là phải dùng hết sức lực toàn thân, dòng nước chậm rãi chảy xuôi, mang theo tôi xuôi theo dòng, tôi ở trong làn nước nặng nề cử động, vài lần như vậy rồi buông

xuôi, hãy buông xuôi đi, tôi nhắm mắt lại quên đi hết thấy, chỉ muốn ngủ, để được gặp Nam Cung Vân trong mơ, không có tranh đấu, không phải trốn chạy, không cần phải lo lắng hoảng sợ...

Hãy buông xuôi đi, tôi nhắm mắt lại, cảm giác dòng nước ôm lấy mình, cảm nhận được sự ấm áp của nước, giống như sự ấm áp của Nam Cung Vân, giống như anh đang khẽ vuốt ve tôi, giọt nước mắt lăn xuống khóe mắt hòa lẫn vào dòng sông, không có tiếng động...

Không biết đến bao lâu, tôi cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời, tôi mở mắt, một màu xanh lam rộng khắp, giống như lần đầu tôi đến thế giới này, màu xanh này có chút chói mắt, thần chí tôi mơ hồ, rốt cuộc đâu mới là thật? Cơ thể không cảm nhận được dòng nước nữa, ở đây nước rất cạn. Tôi ngồi dậy nhìn lại mình, quần áo đã rách nát, bị nước thấm vào lộ cả cơ thể. Cả người gần như trần trụi, làn da trắng bệch, ánh mặt trời chiếu vào mềm mại.

Đã biết rõ cơ thể mình có sự thay đổi, sự khủng hoảng ban đầu đã trở thành thói quen, cúi xuống thấy ngực mình bằng phẳng, tôi vẫn còn là tôi không? Cuộc sống hai tháng trên vách núi đã làm cơ thể tôi hoàn toàn thay đổi, cái gọi là gay gắt vào tôi thật chẳng khác là bao. Vì sao tôi toàn gặp phải những chuyện cổ quái? Tôi cười buồn, cứ thẫn thờ ngồi nhìn bàn tay mình to hơn mà ngẩn ngơ.

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cả người không còn chút sức lực nào, ngay cả sức để đau lòng cũng không có, khóc không được, cũng không muốn khóc, tôi chưa từng nghĩ sẽ có lúc sẽ không có Nam Cung Vân ở bên tôi, từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã đặt cuộc sống của mình vào anh, trong đáy lòng tôi anh chính là vạn năng, có anh ở bên, tôi sẽ không sợ gì, bất kể là lúc nhớ lại quãng thời gian ở Vọng mai sơn trang, bởi vì biết anh còn sống, tôi có thể kiên trì mà sống.

Chỉ cần biết Nam Cung Vân còn sống, cho dù không có bên cạnh tôi, tôi cũng sẽ có dũng khí mà sống, tôi sẽ dám đối mặt với tất cả mọi chuyện, nhưng hiện giờ...Trong lòng tôi trống vắng, hoàn toàn không có một tia hy vọng gì.

Xa xa vang lên một giọng ca thánh thót.

‘Núi xanh lả lướt, nước sông xanh ngắt...

Tiếng hát bỗng ngưng, tiếng nói một cô gái vang lên.

“Ông nội, ông xem, có một người ngồi dưới nước đằng kia kia.”

Rồi đằng sau tôi vang lên một giọng nói, hỏi: “Huynh làm sao vậy? Sao lại ngồi ở đó?”

Thấy tôi không nói gì, cô gái bước đến trước mặt tôi, cúi xuống xem tôi, tôi ngẩng lên, đó là một cô gái trẻ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, đôi mắt to trong veo, thấy tôi ngẩng lên, liền giạt mình kêu một tiếng, mắt càng mở to hơn, mặt đỏ bừng, cuống quýt lui về sau vài bước.

Tôi cười nhạt, thật không ngờ bộ dạng của tôi lại làm người khác sợ như vậy, chắc là rất quái dị, tóc dài rối tung đằng sau, quần áo rách rưới rõ ràng là của phụ nữ, nhưng lại lộ ra bộ ngực bằng phẳng, nhìn hình thức bên ngoài, mặc dù gầy yếu, nhưng rõ ràng là đàn ông, chẳng trách cô gái đó lại kinh ngạc như vậy.

Thấy tôi có vẻ quái dị, cô gái đó chạy về phía ông nội mình, thì thầm gì đó, một lát sau, một giọng nói già nua vang lên sau lưng: “Vị này....không biết đã gặp phải chuyện gì, lão đây không dám nói lung tung, nhưng nếu muốn rời khỏi đây, hãy đợi đến ngày mai rồi mới có thể đi.”

Đúng là hai ông cháu thích lo chuyện bao đồng, người hay đi khuyên người khác, luôn nói đạo lý đầy miệng, bất cứ việc gì cũng cho là mình hiểu biết, coi chuyện xảy ra trên người khác đều là chuyện nhỏ.

Thấy tôi không phản ứng, hai người họ thấy cũng không thú vị gì, thì thầm to nhỏ với nhau rồi bỏ đi.

Không biết tôi đã ngồi đó bao lâu nữa, cho đến khi cảm giác lạnh lẽo, có con cá nhỏ tò mò động vào người tôi, nhẹ nhàng lướt qua mắt cá chân tôi, ở nơi này, Việt nhi nhất định sẽ thích, có nước, có cá, Việt nhi sẽ vui sướng chạy xuống nước đuổi theo con cá nhỏ, Nam Cung Vân nhất định sẽ lẳng lặng đứng bên cạnh cười cười nhìn con, nhìn đến khi con chạy ra xa, sẽ bước xuống mà đem con trở lại chỗ nước cạn, hai cha con cứ đùa vui vẻ như vậy, trên người ướt sũng, còn có thể dính đầy bùn, đùa giỡn nhau, rồi Nam Cung Vân sẽ đặt con lên vai về nhà, người chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười vang lên rồi...

Tiểu Việt, tiểu Việt của tôi, tôi dùng sức tát mình một cái, sao tôi lại có thể quên tiểu Việt được chứ, chỉ biết ngồi ở đây mà cam chịu, sao lại có thể quên tiểu Việt được, Văn Hinh đã đem tiểu Việt thoát đi được chưa? Hiện giờ họ đang ở đâu?

Đi Uyển thành, nếu Dịch Phàm đã buông tha cho tôi và Nam Cung Vân, chắc là sẽ không gây khó dễ với Văn Hinh và tiểu Việt, nếu Hàn Kinh không biết sự tồn tại của họ, vậy thì Văn Hinh và tiểu Việt chắc đang ở trong Văn phủ của Uyển thành. Hoặc cho dù hiện giờ Văn Hinh không có ở Văn phủ, bọn họ cũng có thể biết tung tích của Văn Hinh.

Tôi đứng dậy bước lên bờ, trên bờ có một bộ quần áo nam giới sạch sẽ, chất liệu thô dày, do giặt nhiều đã bạc màu, trên quần áo còn có hai cái mắt nạ màu đen, tôi sững sốt....

24. Chương 47-48

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 47 - 48

CHƯƠNG 47: TÌM KIẾM

Hắc hắc, tôi có thể tuyên bố một câu:

Trương Tình Chi không thay đổi, chỉ là “biến hình” thôi, hắc hắc, ...

Nghĩ rất tự nhiên - thực sự trong quả đó có chứa chất kích thích hooc môn, hắc hắc, như là hooc môn của nam giới.

Ăn nhiều quả đó có thể làm cho cơ thể nam tính hóa, không có ngực, nhưng phần dưới vẫn là của phụ nữ...

Ha ha, không phải đi tiểu đứng...

Thật bất ngờ...

—

Lần đó đến Uyển thành là mang thai tiểu Việt, có Nam Cung Vân bên cạnh, mặc dù có lo lắng, sợ hãi, nhưng trong lòng luôn tràn ngập sự ngọt ngào, lúc đó, hạnh phúc chính là mây trên trời, hạnh phúc chính là gió bên người, hạnh phúc chính là được đi lại trong dòng người, lúc đó, hạnh phúc là chúng tôi được nắm tay nhau.

Lần này lại đến Uyển thành, cảnh còn người mất, ngã tư đường phồn hoa, trong mắt tôi chỉ còn là sự hoang vắng.

Trên đường đi thỉnh thoảng tôi gặp một vài cô gái luôn cúi đầu đỏ mặt nhìn trộm tôi, lúc đầu tôi còn kinh ngạc, cho đến khi nhìn mình ở trong gương, tôi mới phát hiện ra gương mặt tôi khác trước rất nhiều, chỉ còn chút dấu vết mờ mờ của gương mặt lúc trước, còn hiện tại là gương mặt đàn ông tuấn tú, thậm chí còn đẹp hơn so với trước kia rất nhiều, lông mày thanh tú, sống mũi cao, ánh mắt có thần, Mai Tồn Tuyết có khi còn không bằng.

Khuôn mặt dài ra, nhào nặn từ phụ nữ thành vẻ khí khái hào hùng của người đàn ông, nhưng lại quá thanh tú, chính là điển hình của khuôn mặt của kẻ “gay”. Tôi cười, khuôn mặt trong gương cũng cười với vẻ phong thái tuyệt thế, trong lòng tôi nổi lên sự chua xót.

Quan tâm làm gì đến hình dáng hiện giờ chứ, đã không còn Nam Cung Vân, cho dù có trở nên xấu xí thì đối với tôi cũng không còn quan trọng nữa.

Tìm đến Văn phủ, cánh cổng to lớn đang đóng chặt, có vẻ như không bình thường, Văn gia là nhà giàu ở Uyển thành, ngay giữa ban ngày mà đóng cửa có vẻ không hợp lý cho lắm, tôi không lo được nhiều, dù sao thì hình dáng bên ngoài của tôi cũng không ai nhận ra được nữa, tôi cả gan gõ cửa, nửa buổi mới có người ra mở cổng.

Cửa mở hé, một lão bộc nhô đầu ra, nghe tôi nói gặp Văn Hinh, vẻ mặt ông ta có chút quái dị, nhìn tôi đánh giá rồi lạnh lùng trả lời “không có”, rồi không đợi tôi hỏi lại liền đóng sập cửa lại, dù tôi gõ cửa thế nào cũng không chịu ra mở cửa.

Văn phủ xảy ra chuyện, chắc chắn là có liên quan đến Văn Hinh, trong lòng tôi hoảng sợ, Văn Hinh đã xảy ra chuyện gì? Giờ phải làm sao đây? Nếu như Văn Hinh thật sự không ở đây nữa, vậy thì cô ấy đang ở đâu? Trong đầu tôi chợt lóe lên hình ảnh Văn phu nhân yếu đuối, phải tìm bà ta, có thể bà ta biết tin tức của Văn Hinh, chắc chắn bà ta phải biết tin tức của con gái mình.

Tôi đi vòng quanh Văn phủ để tìm cửa sau, vừa mới đến đầu phố thì thấy hai nhà hoàn cảm giỏ trúc đi đằng trước, vừa đi vừa nói chuyện, tôi lặng lẽ đi theo sau, cố gắng lắng nghe xem họ nói gì.

“Haizz, thật sự là chết người mà, chẳng trách lão gia lại trở nên tức giận như vậy, người không thấy thôi, lão gia tức giận đến nỗi thiếu chút nữa phải rời khỏi đây.”

“Thật sự là không thể tưởng tượng được Đại tiểu thư là người như vậy.”

“Không thể tưởng tượng được ư? Có gì mà không tưởng tượng được chứ? Người không thấy đại tiểu thư bình thường đã như điên khùng rồi à, tự nhiên mang một đứa bé về.”

“Tiểu công tử đáng thương quá, là người tốt như vậy, coi trọng Đại tiểu thư như vậy. Nhưng đại tiểu thư lại bỏ trốn cùng nam nhân khác, thật là mất mặt mà.”

“Tiểu công tử đã sớm không cần Đại tiểu thư rồi, cho nên mới bỏ về kinh thành, di nương chúng ta nói, cái này gọi là ”Thượng bất chính, hạ tắc loạn“, loại khuê nữ này thường như vậy, người không biết chứ, phu nhân của chúng ta...”

“Phu nhân mắc bệnh nặng...chỉ sợ...”

Hai người rẽ vào một cửa nhỏ rồi đi vào trong viện, tôi nghe mà không hiểu gì, Văn Hinh đã từng trở về, mang theo cả một đứa bé, theo lời họ nói thì đứa bé đó có phải là là tiểu Việt không? Văn Hinh sao lại bỏ trốn cùng người đàn ông khác? Người đàn ông đó là ai?

Tôi phải gặp Văn phu nhân, có lẽ hiện giờ chỉ có bà ta mới giải được khúc mắc này mà thôi, tôi đẩy nhẹ cửa, không khóa, tôi lách mình vào, bên trong đúng là hoa viên phía sau của Văn phủ, tôi nhớ mình chưa từng đến Văn phủ lần nào, vậy thì đi đâu mà tìm Văn phu nhân đây?

Đang nghĩ nát óc thì thấy có người đến, tôi vội trốn sau hòn non bộ, một mùi thuốc sắc lướt qua, tôi giật mình, vội vàng đi theo, đằng trước có hai thị nữ bưng chén thuốc đi xuyên qua hoa viên, rẽ vào một tiểu viện vắng lặng, đặt bát thuốc vào đó rồi lại rời đi luôn.

Thấy bốn phía không có ai, tôi lặng lẽ tiến vào trong tiểu viện, có một cái sân rất nhỏ, bên trong có hai gian phòng chính, bên trong vang lên tiếng ho nhẹ, nghe rất quen thuộc, đúng là Văn phu nhân, tôi đẩy cửa bước vào, trên giường chính là Văn phu nhân, mẹ của Văn Hinh.

Nghe tiếng chân người bước vào, Văn phu nhân quay người lại, thấy tôi liền kinh hãi, lắp bắp, vội cử động cơ thể, “là ai?” Bà hỏi, rồi lại ho rũ rượi, tôi cũng giật mình hoảng sợ, đây chính là Văn phu nhân của bốn năm trước ư! Sắc mặt héo vàng, hai má hóp sâu, thần sắc tiêu tụy, hoàn toàn không còn phong thái của bốn năm trước, chỉ còn đôi mắt kia thì vẫn còn chút thần sắc.

“Người là ai? Sao lại đến đây?” Văn phu nhân kinh hoàng hỏi.

Tôi vội lên tiếng: “Phu nhân đừng hoảng sợ, tôi là bạn của Văn Hinh.”

“Bạn hữu của Văn Hinh?” Văn phu nhân nghi ngờ.

“Đúng vậy, tôi chính là bạn của Văn Hinh, tìm gặp Văn Hinh, người của quý phủ lại không nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, tôi đành phải mạo muội tới đây quấy rầy phu nhân.”

“Công tử rất không hiểu lễ nghi, tiểu nữ không ở đây, mời công tử đi cho.” Văn phu nhân nói.

“Phu nhân!”

“Mời công tử ra ngoài cho, nếu không ta sẽ kêu người đến.” Văn phu nhân lạnh lùng nói.

Tôi do dự, có nên nói cho bà ta biết thân phận của tôi không, nói cho bà ta biết, bà ta có tin tưởng tôi không? Nếu không nói cho bà ta biết, tất nhiên bà sẽ không đem tin tức của Văn Hinh nói ột người xa lạ biết, tôi hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Văn phu nhân, nói: “Phu nhân, tôi là Tĩnh Chi, bà còn nhớ tôi không?”

Văn phu nhân sững sốt, sau đó nở một nụ cười khinh thường, nói: “Xin lỗi, bất kể người là tĩnh chi hay động chi, ta cũng không biết, mời ra ngoài. Nếu không ta sẽ gọi người đến.”

Tôi kinh hãi, Văn phu nhân thật sự đã quên tôi rồi sao? Không thể! Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, chợt nghĩ đến diện mạo của mình đã không còn là diện mạo của Tĩnh Chi nữa, chẳng trách bà ấy không tin. Văn phu nhân thấy tôi đứng bất động, định kêu lên, tôi vội bước tới che miệng bà ta, Văn phu nhân vừa sợ vừa giận, giấy dựa, tuy nhiên vì đang bị bệnh nên không làm gì được.

Tôi vội nói: “Văn phu nhân, bà còn nhớ những lời này không? Tĩnh Chi, hãy quý trọng hân, bất kể xảy ra chuyện gì đừng bao giờ buông tay.”

Những lời này là lúc rời Uyển thành bà đã nói với tôi, tôi hy vọng bà sẽ nhớ. Nghe câu đó, trong mắt Văn phu nhân hiện lên sự kinh ngạc, không còn giấy dựa nữa, nhìn ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi thả tay ra, cười buồn nói: “Phu nhân, tôi thật sự là Tĩnh Chi, tôi...tôi dùng thuật dịch dung.”

CHƯƠNG 48: CHUYỆN XƯA

Tôi thở dài, đứng dậy đi ra ngoài. Văn phu nhân sững sốt nhìn tôi, có vẻ như đã có chút tin tưởng, nhưng vẫn còn chút nghi ngờ, tôi biết nếu tôi không cho bà ta một lời giải thích, bà ta nhất định sẽ không dựa vào một câu nói đó mà tin tưởng tôi.

“Phu nhân, đã có rất nhiều chuyện xảy ra mà tôi không thể nói ra hết được, bà chắc hẳn biết rõ Văn Hinh lên núi tìm tôi, chúng tôi đã thất lạc nhau ở trong núi, tôi đã xảy ra một chút chuyện, sau khi thoát nạn là muốn tìm hiểu ngay chuyện đã xảy ra, có phải Văn Hinh đã đưa Việt nhi về đây không? Cô ấy hiện giờ đang ở đâu?”

Văn phu nhân im lặng nghe tôi nói, không trả lời, tôi khẩn thiết nhìn bà ta, hy vọng bà ta tin tưởng những lời tôi nói. Hay là tôi đem chuyện xảy ra ở vách núi nói cho bà ta biết, mà cho dù có nói, bà ta có tin không? Thấy Văn phu nhân một lúc lâu vẫn không nói gì, tôi vô cùng tuyệt vọng, nếu bà ấy đã không tin tôi, bất kể tôi có nói gì cũng vô dụng.

“Tĩnh Chi!” Văn phu nhân gọi tôi, rồi lại ho vài tiếng, tôi vội xoay người lại, Văn phu nhân sau khi ngừng ho, thở hổn hển nhìn tôi.

“Văn Hinh có trở về mang theo cả Việt nhi, lúc ấy Thượng Vương gia vẫn còn ở Uyển thành, Hinh nhi sợ hãi đối với Việt nhi bất lợi, có chết cũng không nói ra lai lịch của đứa bé. Người biết đây, Hinh nhi thường hay ra ngoài đi đó đây, thường xuyên đi cả năm không về, cho nên người trong phủ nói là Hinh nhi ở bên ngoài đã sinh ra đứa bé đó.”

“ ... ”

Lão gia vô cùng tức giận, vì Hinh nhi không chịu nói gì, lão gia phải đi hỏi Triệu Thiên, không biết vì sao, Triệu Thiên cũng không chịu nói, tuy rằng ta biết nhất định đã có chuyện xảy ra ở đứa bé này, nhưng vì Hinh nhi sống chết cũng không nói cho ta biết lai lịch của đứa trẻ, ta biết nhất định là có lý do gì đó, nên đành phải trở mặt nhìn mọi người xử nhục Hinh nhi.”

Giọng nói của Văn phu nhân khàn khàn, là một người mẹ, rõ ràng biết con gái mình oan ức, nhưng lại không thể thanh minh cho con gái, vậy thì cuộc sống của bà còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

“Sau đó thì sao? Văn Hinh thế nào?”

“Cứ như vậy qua vài ngày, có một buổi tối Hình nhi và Việt nhi đều mất tích, tất cả mọi người đều nói Hình nhi bỏ trốn với người khác, nhưng ta biết, Hình nhi nhất định đã xảy ra chuyện, nhất định Hình nhi đã xảy ra chuyện!”

Văn phu nhân cầm lấy tay tôi, tôi vỗ nhẹ lên tay bà ta, “Phu nhân, đừng lo lắng.”

Một lát sau, Văn phu nhân bình tĩnh hơn, “Quả nhiên mấy ngày sau, có một người thiếu niên tự xưng là họ Lô đến nói cho ta biết, Hình nhi đã thực sự xảy ra chuyện, không phải Hình nhi bỏ trốn, mà là bị người khác bắt đi.”

Trong lòng tôi thấy hoảng sợ, có người bắt Văn Hình và tiểu Việt đi, là Dịch Phàm hay là Hàn Kinh? Nếu Dịch Phàm muốn đưa Văn Hình đi, chẳng cần phải lén lút như vậy, nơi đây là địa phận của nước Chu, đưa một hai người đi đối với Dịch Phàm mà nói là chuyện rất dễ dàng, vậy thì chỉ còn lại Hàn Kinh.

Quả nhiên, Văn phu nhân nói tiếp: “Hắn nói Hình nhi đã bị người Hung nô bắt đi, hắn còn nói ta không nên lo sợ, hắn sẽ cứu Hình nhi ra. Tình Chi, người có biết người thiếu niên đó không?”

Thiếu niên họ Lô? Trước mắt tôi hiện ra hình ảnh người thanh niên ôm loan đao dựa vào tường hôm đó, đúng vậy, nhất định là cậu ta! Tôi gật đầu, an ủi Văn phu nhân, “Tôi biết cậu ta, bá mẫu, bà yên tâm, Văn Hình sẽ không sao đâu, tôi cam đoan.”

Ngoài miệng an ủi Văn phu nhân, nhưng trong lòng tôi thì nóng như lửa đốt, nếu thật sự Văn Hình và tiểu Việt ở trong tay Hàn Kinh, tôi rừng mình.

Văn phu nhân lại ho, tôi đi rót cho bà chén nước, đỡ bà uống nước xong, để bà nằm xuống nghỉ ngơi, vừa định đứng dậy rời đi, Văn phu nhân đột nhiên nắm lấy tay tôi, đòi ngồi dậy.

“Phu nhân, bà cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tôi nhất định sẽ đưa Văn Hình trở về.” Tôi nói, bởi vì Văn Hình bị tôi làm liên lụy, bất kể thế nào, tôi cũng phải cứu cô ấy.

Văn phu nhân lắc đầu nhẹ, hỏi: “Người phải đi sao?”

Tôi gật đầu, nếu đã biết tung tích của Văn Hình và tiểu Việt, tôi phải nhanh chóng đến nước Hung nô, phải cứu họ ra trước khi Hàn Kinh làm tổn thương tới họ.

“Phu nhân, tôi xin lỗi, tất cả là vì tôi nên mới liên lụy Văn Hình, bà yên tâm, bất luận thế nào tôi cũng sẽ đưa Văn Hình của bà trở về an toàn.” Tôi kiên định nói.

“Sức khỏe của ta không được rồi,” Văn phu nhân ngăn lời tôi lại, chậm rãi nói, “Không cần lo lắng, ta biết rõ sức khỏe của ta, chỉ e rằng cơ thể này không thể kiên trì chờ được ngày Hình nhi trở về.”

Thấy sắc mặt Văn phu nhân tái nhợt, trong lòng tôi đau xót, ngồi xuống đầu giường bà, không ngờ những lời tiếp theo đó của bà nằm ngoài dự kiến của tôi.

“Ta không lo lắng cho Hình nhi, Hình nhi là đứa trẻ từ trước đến giờ luôn có phúc, Hình nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, ta chỉ không yên lòng về một người khác.” Giọng nói của Văn phu nhân run rẩy.

Thấy tôi nghi hoặc, bà hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Tĩnh Chi, người giúp ta một việc, được không?”

Tôi gật đầu không do dự.

“Nếu một ngày nào đó người gặp nó, hãy nói cho nó biết, ta rất xin lỗi, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ từ bỏ, ta không đủ tư cách là một mẫu thân, ta chưa từng quan tâm đến nó, làm nó chịu nhiều khổ cực, ta...” Lời nói của Văn phu nhân đứt quãng, bà nhắm mắt lại, nghẹn ngào, không nói được nữa, nước mắt tuôn trào, tràn xuống hai má.

“Là Hoa Niệm Mô, đúng không?” Tôi hỏi nhỏ.

Văn phu nhân mở mắt kinh ngạc nhìn tôi, tôi thản nhiên cười, chuyện này tôi đã đoán ra từ trước, trên đời này làm gì có người xa lạ lại giống nhau đến như vậy, nhất định họ có quan hệ huyết thống, nhưng tôi chỉ không ngờ họ lại là quan hệ mẹ con với nhau.

“Vì sao cô ấy lại lưu lạc bên ngoài? Văn Hình có biết không?”

Văn phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi: “Hình nhi không biết nó có một người tỷ tỷ, hai đứa...không cùng một phụ thân.”

Tôi mở to mắt kinh ngạc nhìn Văn phu nhân, thấy sắc mặt Văn phu nhân đỏ ửng, tôi vội cup mắt xuống, nghe Văn phu nhân nói: “Người nhất định sẽ tò mò, gia tộc Văn phủ lớn như vậy sao lại lấy một người như ta đúng không?”

“ ... ”

“Nhà của ta cũng vốn là nhà giàu ở Uyển thành, phụ thân ta trước đó có tiếng ở Uyển thành, rất thâm giao với Văn gia, lúc ta còn nhỏ đã hứa gả cho Văn gia.” Văn phu nhân nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn về xa xăm, như đang nhớ lại chuyện xa xưa.

“Phụ thân và mẫu thân rất yêu thương ta, chiều chuộng ta, từ nhỏ ta đã có Văn ca đã làm bạn, hân đối với ta cũng rất tốt, tất cả mọi người đều cười ta, nói ta có số mệnh tốt, tương lai sẽ một tướng công yêu chiều ta, bên ngoài tuy ta tỏ ra tức giận, nhưng trong lòng rất vui mừng, là một nữ nhân, có thể có nơi chốn tốt, cuộc đời sẽ tốt đẹp, thật sự nên cảm tạ trời xanh.”

“Ta cho rằng lớn lên ta sẽ gả cho Văn ca, sinh con cho hần, tuy rằng rất bình thường, nhưng sẽ rất hạnh phúc, nhưng thật không ngờ có một ngày, số mệnh của ta lại đi trên một con đường khác. Năm ấy ta vừa tròn mười sáu tuổi, ta nhớ rất rõ ngày đó, đó là ngày mừng ba tháng năm của năm thứ tư Tiên đế Mậu Khang.”

Hơi thở của Văn phu nhân trở nên gấp gáp, sắc mặt đỏ bừng không bình thường, tôi sợ hãi: “Phu nhân, để sau hãy nói tiếp.”

“Ta không sao, ta phải nói, ta sợ lần sau có muốn nói cũng không còn cơ hội nữa, việc này đã ở trong lòng ta hơn hai mươi năm rồi, ta chưa từng nói cho ai biết, cho dù là Hình nhi ta cũng chưa từng nói cho nó nghe.” Văn phu nhân cười, nói tiếp: “Lúc đó ngoại tổ phụ gửi thư tới, nói là ngoại tổ mẫu đã qua đời, mẫu thân nghe tin khóc ngất đi, nhà của ngoại tổ phụ ở phía Bắc Uyển thành, là nơi giáp với nước Hung nô, mẫu thân ta đã hơn mười năm nay không về đó rồi, trong lòng ta cũng rất đau đớn, nhưng vẫn phải an ủi mẫu thân, mẫu thân ta sau khi khóc xong liền nói với cha ta, bà nhất định phải đi, để giữ đạo hiếu với ngoại tổ mẫu, phụ thân ta đồng ý, nhưng vì bận nhiều việc nên không thể cùng đi, ta liền nói với phụ thân là ta sẽ cùng đi để chăm sóc mẫu thân.”

“Lúc ta đi, vì quá gấp nên không báo với Văn ca một câu, chỉ dẫn theo vài gia đình, biên giới giữa nước Đại Chu và Hung nô không hề thái bình, hơn nữa chúng ta là nữ quyến, phụ thân liền phái nhiều người bảo hộ chúng ta.”

Đến đây, Văn phu nhân cười khẽ, nói nhỏ: “Cho dù có mang theo nhiều người thì sao chứ, có ích gì đâu chứ? Hần không hề sợ.”

Dừng lại một chút, bà nói tiếp: “Khi chúng ta vừa tiến vào giữa hai ngọn núi, liền gặp sơn tặc, sơn tặc này rất lợi hại, người tuy không nhiều lắm nhưng vẫn có thể dễ dàng chế ngự chúng ta, rất nhiều người bị giết chết, ta vô cùng sợ hãi, mẫu thân liền kéo ta từ trên xe ngựa xuống rồi chạy trốn, hy vọng bọn chúng không chú ý đến chúng ta, nhưng không ngờ bọn chúng lại phát hiện ra đuổi theo, một tên sơn tặc lao đến, mẫu thân liền xông đến ôm chặt tên sơn tặc đó, rồi quay lại hét lên với ta: “Tú nhi, chạy mau.”

Giọng nói của Văn phu nhân trở nên thê lương, ánh mắt sợ hãi, giống như cảnh tượng đó đang hiện lên trước mắt, làm tôi run mình một cái.

“Ta liều mạng chạy về phía trước, nước mắt chảy xuống đầy mặt, mẫu thân kêu ta bỏ mẫu thân để chạy trốn, ta không dám quay lại nhìn, nhưng cho dù ta có chạy, thì có thể chạy đi đâu được chứ, đằng sau có người cưỡi ngựa đuổi theo, càng lúc càng gần, nhưng hần lại không chịu bắt ta ngay lập tức mà cứ theo sau ta, ta cứ liều mạng chạy về phía trước, liều mạng mà chạy, nhưng không thể nào thoát khỏi tiếng vó ngựa đằng sau, sau đó ta thật sự không chạy nổi, ngã nhào xuống đất, lúc ngẩng lên nhìn thấy hần đang đứng đó cười ta, là hần cố ý, hần biết ta sẽ chạy không thoát nên cố ý đùa giỡn ta.”

“Ta trừng trừng nhìn hần, trong lòng vô cùng sợ, ta đã từng nghe người ta nói, nữ nhân bị rơi vào tay sơn tặc sẽ có kết cục gì, ta thà chết cũng không thể mất đi sự trong sạch, ta liền đứng lên, hần thấy ta trừng mắt nhìn hần thì hơi giật mình, cười cười, sau đó hần tiến đến hai bước, ta biết hần sắp đưa ta đi, ta chậm chạp lui về sau, sau đó ta thấy bên cạnh có một cây đại thụ, ta liền lao đầu vào đó.”

Văn phu nhân bình tĩnh kể, tôi hét lên một tiếng kinh hãi, không ngờ Văn phu nhân yếu đuối lại có tính tình cương liệt như vậy.

25. Chương 49-50

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 49 - 50

CHƯƠNG 49: HƯỚNG BẮC

Văn phu nhân dừng lại một chút, nói tiếp: “Ta cho là ta sẽ chết như vậy, chết như vậy còn hơn là bị hành hạ cho đến chết, ai ngờ ông trời cũng không cho ta chết nhẹ nhàng như vậy, khi đầu ta sắp chạm vào thân cây thì phát hiện bên hông của ta cứng ngắc, sau đó cả người bay lên, rơi vào người hắn, thì ra hắn biết ta tìm tới cái chết, liền dùng roi cuốn ta lại.”

“Ông ta là cha của Hoa Niệm Mô đúng không?” Tôi hỏi.

Văn phu nhân gật đầu, thở dài: “Đó chính là sự chó đẻ, hắn chiếm đoạt ta, hại chết mẫu thân ta, nhưng hắn đối xử với ta rất tốt, ta muốn giết hắn để báo thù ấu thân, nhưng thủ hạ của hắn phòng bị rất nghiêm, lần nào ta cũng không giết được hắn, càng về sau ta lại càng khó có cơ hội giết hắn hơn,...Rồi ta lại không thể ra tay được.” Văn phu nhân thống khổ nói: “Nếu không giết được hắn, ta sống còn có ý nghĩa gì chứ? Ta tìm đến cái chết rất nhiều lần, nhưng không lần nào thành công, sau đó, ta phát hiện mình mang thai, ta chỉ có thể bỏ trốn, một lần, thừa dịp hắn có việc phải ra ngoài, cuối cùng ta đã trốn thoát được, khi ta tìm đến một nơi không ai biết để định tìm đến cái chết, nhưng ta lại muốn về nhà gặp phụ thân, phụ thân chỉ còn ta, mẫu thân đã không còn nữa, nếu như ta cũng không còn, vậy thì phụ thân nhất định sẽ rất đau khổ.”

“Thấy ta về, phụ thân rất vui mừng, nhưng khi thấy ta đang mang thai, liền vô cùng tự trách mình, hối hận là đã để ta theo nương về nhà, ta nghĩ dù sao ta cũng đã được gặp mặt phụ thân lần cuối rồi, không còn vướng bận gì nữa, nhưng không ngờ Văn ca lại biết chuyện này, hắn cùng phụ thân hắn nhất định không cho ta chết, thường xuyên chăm sóc ta cho đến tháng tư, ta sinh ra Hoa Niệm Mô.” Văn phu nhân khóc không thành tiếng, trong lòng tôi cũng vô cùng sầu thảm, không biết nên an ủi gì.

“Đứa trẻ sinh ra đã bị họ cho đi, ta luôn nhớ đến nó, bất kể thế nào thì đó cũng là con của ta, không biết vì sao, ta nghĩ chắc là phụ thân của nó, cả ngày ta chỉ biết khóc, phụ thân rất tức giận, thấy Văn ca không ghét bỏ ta, liền nhanh chóng gả ta cho xong.”

“Chính là Văn lão gia phải không?”

Văn phu nhân lau nước mắt, gạt đầu, “Hắn nói hắn không để ý, nhưng ta biết là hắn luôn để ý, cho nên sau đó hắn luôn tức giận với ta, hắn còn cưới vài di nương khác, ta chưa từng oán hận hắn, là ta có lỗi với hắn trước.”

Văn phu nhân đang nói thì ở ngoài vang lên tiếng bước chân, tôi giật mình, có người đến đây.

Văn phu nhân vội vàng nói nhỏ: “người đi đi, đi cửa sau, sau viện này còn có một cửa nhỏ, không ai biết đâu, người đi thẳng ra ngoài là tới.”

Tôi gạt đầu rồi đứng dậy, chưa đi được hai bước lại bị Văn phu nhân gọi lại, bà ta lấy dưới gối ra một miếng ngọc trắng, “Vật này ta gửi cho Niệm Mô, đây là của phụ thân nó. ” Văn phu nhân còn muốn nói gì đó, há miệng ra rồi lại thôi, đưa vật đó cho tôi. Tôi nhận lấy, không dám nói gì thêm, tiếng bước chân bên ngoài đã đi qua sân tới trước nhà, tôi cũng vừa bước ra cửa sau, thì sau lưng có tiếng đẩy cửa...

Ra khỏi Văn phủ, trong lòng tôi càng thêm nặng nề, tuy rằng đã biết tung tích của Văn Hinh và tiểu Việt, nhưng tình thế lại vô cùng nguy hiểm, nếu Hàn Kinh đã cướp họ đi, như vậy là đã biết thân phận của tiểu Việt, nhưng vì sao lại phải bắt họ đi chứ?

Bất kể thế nào, nếu hắn không ngại cực khổ bắt họ đi, chắc chắn chưa làm hại đến tính mạng của họ, chỉ cần bây giờ họ còn sống là tốt, nghĩ đến tiểu Việt, trong lòng tôi thấy đau đớn, người làm mẹ như tôi mà không bảo vệ được con mình, tôi thật vô dụng.

Tôi lấy ra xem vật mà Văn phu nhân đưa cho, không ngờ Văn phu nhân cũng là một phụ nữ đáng thương, Hoa Niệm Mô ở đâu? Cô ta cũng được coi là một cô gái có mệnh khổ, từ nhỏ đã bị mẹ vứt bỏ, cô ta lớn lên như thế nào? Đã sống ra sao?

Trong lòng tôi càng hỗn loạn, bởi vì chính mình cũng rất bi thảm.

Tôi không muốn nghĩ ngợi lung tung, chỉ lo lắng giờ nên làm gì, chuyện mà Văn phu nhân nhờ, tôi sẽ cố gắng làm, sẽ giao tận tay đồ vật này cho Hoa Niệm Mô, nhưng hiện giờ chuyện trước mắt cần làm là đi Hung Nô tìm Hàn Kinh, cứu tiểu Việt ra, sau đó sẽ đưa con đi thật xa.

Một lần nữa tôi tự nói với chính mình: Nam Cung Vân, anh sẽ luôn ở bên em, giúp em, đúng không? Sẽ dõi theo em nuôi con của chúng ta khôn lớn, anh biết em sẽ là một Trương Tĩnh Chi kiên cường, em sẽ sống thật tốt!

Bước vào thế giới này, đi một vòng, thật không ngờ giờ chỉ còn lại một mình tôi, Hàn Kinh, giờ không cần hắn tìm đến tôi, hắn sẽ không thể tưởng tượng là tự tôi sẽ tìm đến hắn, hơn nữa lúc này đây, tôi nhất định sẽ đem toàn bộ món nợ trên người tôi trả cho hắn.

Ra khỏi Uyển thành đi về hướng Bắc khoảng ba bốn trăm dặm là đến biên giới nước Hung Nô, phần lớn các thôn do bị ôn dịch đều đã hoang phế, phòng ốc suy tàn, đất vườn hoang vu, thôn dân hai phía đều đói khổ, cảnh sắc mùa thu làm cho cảnh vật càng thêm suy bại tiêu điều.

Tôi đứng trước một ngôi miếu sơn thần lụi bại, nhìn xa xa có hai ngọn núi cao ngất, theo như lời Văn phu nhân nói đó là song tú sơn thì phải? Chẳng phải hơn hai mươi năm trước ở đây Văn phu nhân đã gặp một người đàn ông làm cho bà ấy vừa yêu vừa hận hay sao? Song tú sơn vẫn là song tú sơn của hai mươi năm trước, mà cô gái hồn nhiên rực rỡ năm nào giờ đã thành một nắm đất.

Lúc tôi rời khỏi Uyển thành thì Văn phu nhân cũng đã qua đời, mang theo sự áy náy đối với con gái đầu, mang theo sự vướng bận với con gái sau, thời gian tôi gặp bà mới có hai ngày thôi mà một sinh mệnh đã không còn nữa.

Người trước đó, là động vật vừa đáng thương và vui vẻ, một sinh mệnh đáng thương ngăn ngủi, nhưng hết lần này đến lần khác bị ngập chìm trong tình yêu và thù hận, song tú sơn vẫn sừng sững ở phía trước, giống như đang cười nhạo tất cả những cô gái ngốc nghếch trên đời này.

“Công tử, cơm canh đã xong rồi, mời công tử dùng ạ.” Một cậu bé chừng hơn mười tuổi từ trong miếu chạy ra gọi tôi, sau đó cười rất tươi, tôi trả lời rồi đi theo cậu bé vào trong, trong đại sảnh có mười mấy người nam nữ già trẻ ở trong đó, mỗi người cầm một cái bát, trong nồi nấu cháo với rau đại nóng nghi ngút.

Rời khỏi Uyển thành không được bao lâu thì tôi gặp một gánh hát, bọn họ hành tẩu từ các thành trấn của nước Chu sang nước Hung Nô, vừa đúng lúc bọn họ đang chuẩn bị đi đến kinh thành của nước Hung nô, thấy tôi cùng đường liền yêu cầu tôi cùng đồng hành với họ, tôi cũng đang rầu rĩ vì không biết đường, hơn nữa trên người cũng không có tiền, thấy họ nhiệt tình như vậy liền nhập vào đoàn người họ cùng lên đường. Dọc đường đi ăn thì không phải trả tiền họ, tôi cũng hơi áy náy, liền đem một số bài hát tử của mình dạy cho họ, cũng giúp họ trình bày một số tiết mục, không ngờ là hiệu quả rất tốt, dọc đường đi hấp dẫn không ít người xem, cũng chính vì vậy, mọi người càng đối với tôi rất kính trọng.

Hổ tử - là tên của cậu bé vừa rời ra ngoài gọi tôi, kéo tôi ngồi chen vào đám đông, mọi người đều ngồi xích vào để nhường hai chỗ cho chúng tôi, Tuệ tẩu, là mẹ của Hổ tử, cũng là bà chủ của gánh hát này, tươi cười cầm một bát cháo cho tôi.

“Tiên sinh, hôm nay chúng ta nghỉ một đêm ở miếu này, phía trước rất hay có sơn tặc xuất hiện, chờ sáng sớm ngày mai chúng ta hãy đi, đi qua được song tú sơn là ổn.” Tuệ nương nhìn trượng phu Đinh Cương ngồi bên cạnh rồi cười nói với tôi.

Tôi im lặng gật đầu, tuy rằng trong lòng chỉ hận không thể ngay lập tức bay thẳng đến kinh thành của nước Hung Nô.

Sáng sớm hôm say mọi người thu dọn hành lý rồi tiến về song tú sơn, càng đến đó mọi người càng lo lắng hồi hộp, đàn ông cầm đao kiếm đi trước, luôn cảnh giác nhìn xung quanh, chân càng bước nhanh, mọi người ai cũng chỉ muốn nhanh nhanh đi qua ngọn núi này.

Tiến vào cốc không bao xa, Đinh Cương đang đi trước đột nhiên dừng bước, mọi người ai cũng lo lắng, cẩn thận lắng nghe, xa xa có tiếng khóc của phụ nữ, tiếng cười dâm dăng của đàn ông theo gió truyền tới.

“Ông nhà?” Tuệ nương gọi, Đinh Cương nghiêng rằng nói: “Đi xem, không thể thấy chết mà không cứu được. Phụ nữ và trẻ nhỏ ở lại, còn mọi người đi theo ta.” Nói xong liền dẫn đầu đoàn người cầm đao đi về phía trước, theo sau là năm sáu người đàn ông, Hồ tử cũng định cầm kiếm chạy theo nhưng bị Tuệ nương kéo lại, tôi nhìn Tuệ nương, thấy bà cũng đang nhìn tôi, tôi cười gượng, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Hồ tử.

Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa quen thân phận mới của mình, lại tự mình là phụ nữ, giờ nhìn thấy ánh mắt khinh khi của Tuệ nương, tôi mới biết mọi người đó đều coi tôi là đàn ông.

Khi tôi đuổi theo đến nơi, họ đã xử lý xong đám sơn tặc rồi, quả nhiên là sơn tặc, nhưng cũng không nhiều lắm, chỉ có hai tên đã bị họ giết rồi, trên mặt đất có hai xác chết, còn có một thi thể khác ở bãi cỏ hoang cách đó không xa, “Ông nội, Ông nội.” Một cô gái quần áo không chỉnh tề khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc làm cho ai cũng đau lòng, hai mắt tôi đỏ hoe.

Đám đàn ông quay sang chỗ khác không dám nhìn, tôi đến gần cô gái đó, thấy cô ấy vẫn đang khóc rất thương tâm, quần áo trên người đã bị sơn tặc xé rách hết, tôi cởi áo khoác trên người ra khoác lên người cô ấy, cô ấy ngẩng mặt lên nhìn tôi, ánh mắt rưng rưng, tôi giật mình, đây chính là cô gái ngày đó chạy đến trước mặt tôi hỏi tôi: “Huynh làm sao vậy?”

Chính là cô gái đó.

Một lúc sau Tuệ nương và đám phụ nữ cũng chạy tới, thấy cảnh trước mặt cũng ngây hết cả ra.

“Mau đi thôi cô nương, ở đây không an toàn, không biết bọn chúng khi nào sẽ tới.” Đinh Cương nói.

Cô gái đã ngừng khóc, nhưng vẫn dờ dẫm, ánh mắt thẫn thờ nhìn Đinh Cương, ông thở dài, ôm lấy thi thể ông già rồi đi, tôi kéo cô gái đáng thương dậy đi theo mọi người ra khỏi đó, cô ấy cũng không phản kháng, bàn tay mềm mại để yên trong tay tôi, làm cho tôi cảm thấy có chút sợ hãi.

CHƯƠNG 50: TIỂU NGỌC

Ra khỏi cốc, dọc đường đi mọi người rất cẩn thận, cuối cùng cho đến khi mặt trời lặn đã đi xa khỏi song tú sơn và đến một tiểu trấn, Đinh Cương lấy chút ngân lượng ra đưa ột người đi mua quan tài, đoàn người hỗ trợ an táng ông lão xấu số, cả quá trình đó cô gái kia không nói một câu nào, chỉ yên lặng khóc, mọi người thấy đều đau lòng.

Trong bãi đất hoang rộng lớn có một nấm mộ nhỏ nhỏ, một bóng hình gầy nhỏ quỳ trước nấm mộ đó càng tăng thêm vẻ hoang vắng, Tuệ nương muốn bước đến nâng cô gái dậy, nhưng cô gái giãy dụa, Tuệ nương thở dài, lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe, lại kéo mạnh cô gái đứng lên “tiểu muội à, chúng ta phải đi thôi, người đã chết không thể sống lại được, người còn sống thì cần phải sống, đi thôi.”

Những người này đều là người thiện lương, xem ra họ đã muốn thu nhận cô gái này rồi, giống như lúc trước đã tiếp nhận tôi, những người cùng đường thường có sự đồng cảm.

Đoàn người trở lại trấn lúc trời đã tối, tìm một khách điểm đơn sơ ngủ trọ một đêm, ăn chút lương khô rồi ai nấy đều tự về phòng nghỉ ngơi. Dọc đường đi chủ yếu là ăn và ngủ, nam nữ lẫn lộn chẳng có cảm giác gì, giờ đã tới khách điểm, tôi chỉ có thể đến phòng có đàn ông để nghỉ ngơi, tuy rằng mọi người đều mặc quần áo đi ngủ nhưng tôi vẫn cảm giác không được tự nhiên, cho nên không ngủ được, bèn lặng lẽ đi ra ngoài, bên ngoài ánh trăng đã lên cao.

Ngồi bên ngoài được một lúc, tôi chợt nghe ở phòng khách có tiếng động cửa, người ngủ trọ không nhiều, hôm nay chỉ có chúng tôi thôi, gian phòng khách này chỉ có phụ nữ ngủ. Tôi chạy nhanh đứng sát vào tường thấy một bóng nhỏ gầy từ trong phòng đi ra, đi đến trong viện, dừng lại, quỳ xuống, hướng về mấy cửa phòng vái mấy cái, “...Các người đều là người tốt, Tiểu Ngọc kiếp sau báo đáp...” Nói xong liền ra khỏi khách điểm.

Tôi sợ cô ấy gặp chuyện không may liền lặng lẽ đi theo sau. Cô ấy ra khỏi trấn, đến trước mộ ông nội, quỳ xuống, khóc nghẹn ngào một lúc, rồi đứng lên, vẻ mặt hoảng hốt hướng đi lên núi.

Thấy hành động đó của cô gái, tôi chắc cô ấy lên núi tám chín phần là muốn tìm cái chết.

“Đứng lại.” Tôi hét lên, làm Tiểu Ngọc giật mình, sau đó bối rối khi thấy tôi.

“Không muốn sống nữa sao? Cho dù muốn chết thì cũng phải có ý nghĩa một chút, dù sao cô cũng đã không muốn sống nữa, vậy không bằng hãy mang lại lợi ích ọi người, cô cũng thấy Tuệ nương và mọi người sống qua ngày thật không dễ dàng gì, tôi thấy không bằng cô đem bán mình đi, sau khi Tuệ nương kiếm được chút tiền rồi thì hãy đi tìm cái chết, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Cô nói xem có đúng không?” Tôi lạnh lùng nói.

Tiểu Ngọc đứng ngây ra, không ngờ tôi lại nói những lời như vậy.

Tôi liếc cô ấy, nói tiếp: “Chết, chỉ biết chết thôi, con người cô chỉ có như thế, hôm nay tôi không nên đến cứu cô, lãng phí cả thời gian mọi người.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Tiểu Ngọc càng tái nhợt, trong mắt lóe lên ngọn lửa. Cô ấy lẳng lặng nhìn tôi rất lâu, sau đó cúi đầu nói: “Tôi biết huynh cố ý nói như vậy là vì tôi, cảm ơn huynh.”

Tôi thở phào, cô gái khá thông minh, “Tiểu Ngọc, đừng làm như vậy nữa, cô còn trẻ như vậy, không nên bởi vì chuyện xảy ra với mình mà tự kết thúc sinh mệnh của mình, từ từ rồi cô sẽ hiểu, trong cuộc sống còn những cái quan trọng hơn rất nhiều.”

Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào tôi, nước mắt chan chứa, khóc to: “Huynh không phải là tôi, đương nhiên đối với huynh cái gì cũng không quan trọng, ông nội đã chết, ông bởi vì tôi mà chết, hiện

giờ trên đời này tôi không còn người thân nào cả, lại bị một tên sơn tặc vũ nhục, tôi còn sống trên đời này làm gì chứ? Huynh nói cho tôi biết đi, tôi còn sống trên đời này để làm gì?”

“Đúng vậy, cô rất đáng thương, cô bị người khác vũ nhục, người thân của cô không còn, cô liền không muốn sống nữa đúng không? Cô nghĩ là trên đời này chỉ có mình cô là đáng thương, cho nên cô không muốn sống chẳng, cô muốn đi tìm cái chết, cô cho là mọi người ai cũng sống thoải mái sao?” Tôi đã không khống chế được tâm trạng của mình, quát lên, “Mỗi người ai cũng có chuyện đau lòng của bản thân, người nào cũng không có lý do để sống, vậy không người nào có thể kiên cường mà sống tiếp sao? Nếu chết đơn giản như vậy, tất cả mọi người đi tìm cái chết hết đi, chết rồi thì hết, không còn trách nhiệm gì, không còn vướng bận gì, mọi người không ai phải chịu trách nhiệm về cái chết của mình.”

Tôi loạng choạng xô vai của Tiểu Ngọc, nước mắt cũng chảy xuống ràn rụa, những chuyện đã xảy ra, tôi cũng không muốn sống nữa, tôi đã từng nghĩ mình muốn chết, chết đi rồi, ít nhất còn có Nam Cung Vân làm bạn, chết rồi, mình sẽ không cần phải làm ra vẻ kiên cường sống trên đời này nữa.

Nước mắt bị kìm nén của nhiều ngày qua liền tuôn như mưa, rốt cuộc tôi đã không khống chế được nữa.

Tiểu Ngọc bị biểu hiện của tôi làm cho sững sờ, mở tròn mắt kinh ngạc nhìn tôi, cô ấy nhìn thấy suối nước mắt của tôi, đại khái cũng có thể đoán ra tôi đã trải qua những đau thương vô bờ.

Qua rất lâu, tôi mới dần dần bình tĩnh trở lại, phát hiện ra mình có chút thất thố, liền đưa tay ôm choàng lấy bả vai của Tiểu Ngọc, lau nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng nói: “Hạnh phúc của mọi người đều giống nhau, nhưng mỗi bất hạnh lại rất khác nhau...Đã từng có một người, chỉ trong một đêm mất đi tất cả người thân của mình, cũng đã từng bị vũ nhục, tại đây cũng đã từng mất đi một người quan trọng nhất trong đời mình, nhưng cô ấy vẫn phải sống, cô ấy cũng rất muốn chết, chết rất đơn giản, nhưng cô ấy biết chết là việc làm vô cùng ích kỷ, cho nên không thể chết được, cô ấy chỉ có thể lựa chọn tiếp tục kiên cường sống, chết vì người, sống cũng vì người, không có lựa chọn nào khác...Nếu như cô muốn trốn tránh, vậy thì hãy chọn cái chết, nhưng trước khi cô chết, cô hãy nghĩ đến ông nội cô ở trên trời sẽ không hy vọng cô đi tìm cái chết.”

Tôi nói xong liền trở về, không quay lại nhìn Tiểu Ngọc, nếu như cô ấy thực sự muốn chết, cho dù hiện giờ tôi có thể ngăn cản cô ấy, nhưng sau này cô ấy vẫn sẽ tìm cách để tự tử.

Tôi bước đi một mình, không quay đầu lại, chợt nghe đằng sau có tiếng bước chân rất nhẹ, tôi cười cười, Tiểu Ngọc là cô gái thông minh, cô ấy biết nên làm gì.

Ngày hôm sau, mọi người lại bắt đầu cuộc hành tình, tôi và Tiểu Ngọc không ai nhắc lại chuyện tối qua, Tiểu Ngọc không còn trầm mặc nữa, rất nhanh chóng hòa nhập với mọi người, tôi thì vẫn trầm mặc ít nói như trước, ngoại trừ những lần hướng dẫn mấy cô gái tập hát, còn lại rất ít nói chuyện, Đinh Cương và Tuệ nương đã quen với tính cách này của tôi, hơn nữa cũng hiểu biết mà không hỏi chuyện của tôi, làm tôi trên đường đi trả thù cảm thấy rất thoải mái, chỉ có Hồ tử là thường xuyên nói chuyện với tôi, quần quýt lấy tôi, bảo tôi kể cho cậu nghe những câu chuyện võ hiệp, khi bị cậu bé quần chặt lấy, tôi liền tha hồ kể vài câu chuyện trong tiểu thuyết võ hiệp để ứng phó với cậu, lúc này Tiểu Ngọc cũng lảng lảng đến bên cạnh ngồi nghe.

Có lẽ bởi vì bộ quần áo cũ nát quý báu và hai cái mặt nạ kia, có lẽ là vì cô gái kia có cảnh ngộ khá giống tôi, tôi đối với Tiểu Ngọc có cảm giác rất thân thiết, cũng có thể nhận ra, từ sau đêm hôm đó, Tiểu Ngọc đối với tôi không khác gì người thân.

Trên đường đi không còn gặp nguy hiểm gì nữa, tiến vào nước Hung nô, dân cư đông đúc hơn, không giống như trước kia tôi cho rằng họ giống dân tộc du mục, phong tục nước Hung nô và nước Chu không có gì khác nhau lắm, ngoại trừ họ có xu hướng ăn mặc ngắn gọn hơn, hơn nữa người dân ở đây họ phóng khoáng hơn, nhìn không thấy khác nhau mấy.

Rời khỏi vùng núi đi về vùng phía nam, đường đi càng dễ dàng, hành trình càng nhanh hơn, không tới mấy ngày mà chúng tôi đã tới vùng trung bộ của nước Hung Nô, kinh thành đông đúc, rất xứng với danh thành vinh hoa.

Tường thành cao lớn cùng cửa thành nguy nga xa xa trông lại, trên mặt tôi không biểu hiện gì nhưng trong lòng thì dậy sóng, rốt cục đã tới rồi, Việt nhi, mẹ tới cứu con đây.

“Công tử xem đi, chúng ta tới rồi.” Hồ tử vui vẻ chạy tới trước mặt tôi, chỉ vào cửa thành xa xa nói: “Cửa thành thật là cao! Đệ chưa từng thấy gì cao như vậy.”

Tôi cười, tóm lấy cậu bé, tới địa phương mới đương nhiên rất hưng phấn, “Đừng chạy loạn, đông người quá, đừng nghịch.”

Vừa dứt lời, đằng sau vang lên tiếng hét của đám đông, có tiếng vó ngựa dồn dập vang đến, một đám bụi đất từ xa cuốn đến, giờ lại đang là buổi sáng, trên đường người đi lại rất đông đúc, người kia cũng không giảm tốc độ, vẫn vung roi da ruổi ngựa gia tốc, thỉnh thoảng lại dùng roi vọt người qua đường, miệng quát: “Tránh ra, dân đen, tránh ra.” Giọng nói thánh thót, dĩ nhiên là một cô gái, trong nháy mắt cả người lẫn ngựa hiện ra trước mặt, mọi người trên đường hốt hoảng tránh, tiếng người kêu, tiếng trẻ con khóc loạn cả lên.

Tôi vốn đi sau cùng đoàn hát, Hồ tử đã chạy tới đi cùng tôi đang ở giữa đường, tôi vội vàng tóm lấy Hồ tử tránh sang một bên để tránh bị ngựa đụng vào, nhưng vẫn chậm một chút, roi ngựa đã tới, tôi chỉ kịp ôm Hồ tử vào lòng, dùng vai chắn roi ngựa, cơn đau đòn truyền đến, tôi hít sâu, quay lại tức giận nhìn cô gái kia.

Cô ta rất trẻ, quần áo đẹp đẽ, khí thế ngang ngược kiêu ngạo, chắc không ngờ tôi lại dám tỏ thái độ căm tức mình như thế, cô ta giật mình, lông mày dựng ngược, lại quát roi đến, quát: ‘Dân đen! Dám chặn đường đi của ta.’

Tôi vội đưa cánh tay ra chắn roi, trên tay lại bị đánh trúng một roi nữa, rất mạnh, trên đường lại vang lên tiếng vó ngựa, cô ta quay đầu lại nhìn, đắc ý cười về phía đó: “Người không đuổi kịp ta.” Nói xong, không để ý tới chúng tôi, lại ruổi ngựa chạy tới cửa thành.

Phía sau có người đuổi tới, tôi nhanh chóng kéo Hồ tử sang một bên, ngựa dừng lại bên cạnh tôi, tôi kinh ngạc, một người đàn ông anh tuấn tuổi chừng hơn hai mươi tuổi đang nhìn tôi, đôi mắt phượng hẹp dài ánh

lên sự trêu chọc, bị anh ta nhìn làm tôi ngượng ngùng, tôi quay đi...Không ngờ anh ta cúi người xuống, dùng roi ngựa nâng khuôn mặt của tôi lên: “Là nam nhân hay nữ nhân vậy?”

Tôi đẩy roi ngựa của anh ta ra, lạnh lùng nhìn anh ta, nói: “Cút.”

Anh ta biến sắc, trong mắt hiện lên sự hung dữ, tức giận, nhưng đột nhiên lại nở nụ cười, nói: “Đáng tiếc.” Rồi không để ý tới tôi, thẳng người lên rồi tiếp tục đuổi theo cô gái đang chạy phía trước.

26. Chương 51-52

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 51 - 52

CHƯƠNG 51: ĐOÀN CA VŨ

Áo trên tay đã bị rách, lộ ra vết máu, vết roi làm tôi đau nhói, tôi hít sâu. Tiểu Ngọc là người đầu tiên ổn định lại sự sợ hãi, chạy tới xem miệng vết thương cho tôi, tôi lắc đầu, che tay đi, rồi ra hiệu cho Đinh Cương và Tuệ Nương là tôi không sao.

Phồn Đô ở đây nhộn nhịp đông đúc khác xa so với tưởng tượng của tôi, không hổ là đô thành của một quốc gia. Lý do chính vẫn là tìm Hàn Kinh để cứu Văn Hinh và Việt nhi, hiện giờ đã vào Phồn Đô, tôi lại phát hiện ra mình không biết phải ra tay bằng cách nào, là thái tử của một nước, chắc chắn là hần sẽ ở trong hoàng cung, tôi phải làm cách nào để có thể trà trộn vào hoàng cung được đây?

Hiện giờ, tôi chỉ là người lưu tạm ở đoàn ca vũ này, thái độ của Tuệ nương và mọi người vẫn như trước, họ đến Phồn Đô này là tìm nơi nương tựa cho đoàn hát, đoàn ca vũ này rất giống đoàn ca múa nhạc thời hiện đại, là có sân biểu diễn, có nhân viên biểu diễn, tương tự như thanh lâu vậy, ví dụ như cũng là nơi chốn mà người nhà giàu đến vui chơi, nhưng lại khác thanh lâu ở chỗ, ở đây người đến xem có không ít phu nhân nhà giàu có cùng thiên kim con nhà quan đến.

Mấy ngày này tôi vẫn đi ra ngoài, Tuệ nương và mọi người không ai hỏi nhiều, tôi chỉ nói là tôi đang tìm kiếm người thân bị thất lạc, tôi không nói cho ai biết là tôi đang tìm kiếm tung tích của Văn Hinh và Việt nhi.

Dường như không có kết quả gì cả, tôi phát hiện ra một người ở một nơi xa lạ rất khó làm được gì, tôi trời sinh không phải là gián điệp, nên không biết mình sẽ phải làm gì, Hàn Kinh là thái tử, không phải như tôi chỉ là dân bình thường thì làm sao có thể gặp hần được, tin tức của hần tôi nên hỏi từ ai được đây? Hỏi người đương triều quyền quý ư? Đáng tiếc bây giờ tôi chẳng biết một ai.

Nhưng cũng có thể nói mấy ngày qua tôi không có thu hoạch gì, ít nhất tôi biết Hàn Kinh cũng không giống như dự đoán ban đầu của tôi là Hàn Kinh sẽ ở trong hoàng cung, hần là thái tử thì nhất định phải có phủ thái tử, tôi may mắn một chút, may mắn không phải là hoàng cung, bằng không nếu muốn trà trộn vào đó chỉ sợ càng khó hơn.

Tôi nghĩ hay là bán mình để vào phủ thái tử, nhưng nghĩ cho dù có vào được, hạ nhân trong phủ thái tử có hàng ngàn người, nếu ít thì có hàng trăm người, chỉ sợ rất khó có thể đi thâm nhập vào được.

Sáng nay, tôi như mọi lần chuẩn bị xuất môn thì đụng phải Tuệ nương, bà ấy rất cung kính hướng về tôi hành lễ, cách xử sự của bà làm tôi thấy ngượng ngùng, tuy rằng tôi chỉ dạy họ vài bài hát, nhưng tôi cũng đã ăn không uống không của người ta không ít ngày, cho nên tôi vẫn có cảm giác cắn khoắn.

‘Công tử vẫn còn tiếp tục đi tìm người thân sao?’ Tuệ nương hỏi.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, suy nghĩ xem câu nói của Tuệ nương có hàm nghĩa gì, là muốn đuổi khéo tôi đi sao? “Đa tạ Tuệ nương mấy ngày nay đã chiêu cố, tôi rất cảm kích, tôi sẽ tìm việc làm, sẽ không phụ lòng tốt các vị.”

“Công tử hiểu lầm rồi, Tuệ nương không có ý đó.” Tuệ nương vội nói ” Tuệ nương còn muốn cảm ơn công tử, nếu không có công tử dạy chúng tôi những bài hát này, sợ là chúng tôi đến đây ông chủ Kim cũng không chịu cho chúng tôi lưu lại.”

Đoàn ca vũ này là của ông chủ Kim, điển hình là người làm ăn, không có lợi lão ta sẽ không bao giờ làm, thu nhận đám người Tuệ nương là bởi vì lão nhận thấy họ có những tiết mục có thể thu hút.

Tôi nghe Tuệ nương nói vậy trong lòng thấy nhẹ nhõm. “Tôi vẫn còn một số bài hát, nếu Tuệ nương thấy thích hợp, tôi sẽ lần lượt giao cho các người, như vậy coi như là chi phí ăn ở của tôi ở đây, có được không?”

Tuệ nương vui vẻ, nói: “Công tử nói gì vậy, có công tử ở đây là may mắn của chúng tôi, nói gì đến chuyện chi phí ăn ở nghe rất xa lạ, nhưng công tử có tài năng truyền dạy cho chúng tôi một số bài hát, thật đúng là vận may của chúng tôi, Tuệ nương thay mọi người cảm ơn công tử.”

Chào Liễu Tuệ nương, thấp thoáng bóng của Tiểu Ngọc trong sân, bên trong viện vắng vắng tiếng ca múa, là Tơ Liễu đang luyện vở “Nụ cười hoan hỉ”, không tồi, đây đúng là bài hát hiện đại, nhưng không phải do tôi dạy, mà nghe nói là được truyền dạy từ ở nước Chu rồi, là đương kim đệ nhất ca vũ, không cần đoán tôi cũng biết nhất định là Đường Huyền, không ngờ thành tựu của cô ấy lại vang xa như vậy, những ca khúc mà cô ấy biểu diễn lại được phổ biến đến như vậy ở thời đại này.

Tiểu Ngọc trốn vào góc cửa nhìn Tơ Liễu ca múa, ánh mắt hiện lên sự hâm mộ, thấy tôi đi ra, liền ngượng ngùng cúi đầu xuống trước mặt tôi.

“Tiểu Ngọc, vì sao không xem nữa?” Tôi hỏi.

“Tiểu Ngọc không dám, Tơ Liễu cô nương khi luyện tập không cho phép người khác xem.” Tiểu Ngọc nói nhỏ.

Tôi quên mất ở đây ca múa không được tùy tiện học người khác, mỗi cô gái đều phải tự che giấu sở trường của mình, nếu không chẳng khác gì đem miếng cơm của mình truyền cho người khác, nhìn thấy đáng về gây yếu của Tiểu Ngọc, tôi thấy thương thương, “Tiểu Ngọc, cô cũng muốn học như họ phải không?”

Tiểu Ngọc gật đầu, sau đó nhớ ra cái gì đó, lại lắc đầu, “Tơ Liễu cô nương sẽ không dạy tôi đâu, tôi không muốn học.”

Tôi cười, cô gái ngốc, “Chúng ta không cần cô ấy dạy, chờ khi tôi rồi, tôi sẽ dạy cho cô, tuy rằng tôi không biết múa, nhưng tôi có thể dạy cô hát một số bài hát của Đường Huyền.”

“Là thiên hạ đệ nhất ca vũ Đường Huyền đúng không?” Ánh mắt Tiểu Ngọc sáng ngời, tôi cười gật đầu:

“Là những bài hát cô ấy đã từng hát, nhưng so với cô ấy, tôi nghĩ cô còn hát hay hơn.”

Giọng hát của Đường Huyền không hay chút nào, tôi vẫn tò mò làm cách nào mà Đường Huyền có thể xưng là thiên hạ đệ nhất.

Về mặt Tiểu Ngọc như không thể tin được, tôi cũng không muốn giải thích gì, chỉ nói: “Chờ buổi tối tôi về, tôi sẽ dạy cô hát, được không?”

Tôi lại đi hết một ngày, buổi tối lúc về thì trời đã tối, hôm nay vẫn không thu hoạch được gì, cả ngày ở trước phủ thái tử mà chẳng thấy bóng dáng của Hàn Kinh đâu, tôi nghĩ cách, đi mua một vài đồ chơi trẻ em, rồi giả dạng thành người bán hàng rong đi qua đi lại ở phủ thái, rồi trộm hời thăm trong phủ có trẻ nhỏ hay không, cuối cùng cũng nghe được vài tin, không ngờ Hàn Kinh đã sớm có thái tử phi, còn có vài vị phi tử, con thì cũng đã có ba bốn đứa, đứa lớn nhất cũng đã sắp mười tuổi, nhưng cái chính là vẫn không có tin tức gì về Việt nhi cả.

Tôi thấy buồn cười, Hàn Kinh ơi là Hàn Kinh, anh ta kiêu thê mỹ thiếp đều có, ngay cả con cũng có nhiều như vậy, vì sao lại không chịu buông tha cho Trương Tĩnh Chi tôi? Anh ta thật sự yêu Trúc Thanh ư? Đây

là cách yêu của anh ta sao? Miệng thì nói yêu Trúc Thanh đến chết đi sống lại, nhưng lại lấy cô gái khác sinh con đẻ cái, anh ta thật là lợi hại mà! Tuy rằng Dịch Phàm cũng có Tiêu phi, nhưng ít nhất người ta cũng giống Trúc Thanh, tốt xấu gì cũng có thể lừa bản thân mình đó là thể thân của Trúc Thanh, vậy còn Hàn Kinh, anh ta thì sao?

Buổi tối trở về tôi bắt đầu dạy Tiểu Ngọc hát, giọng ca của cô ấy rất hay, học cũng rất nhanh, như vậy tốt quá, ít nhất khi tôi đi rồi thì Tiểu Ngọc có thể dùng tài năng để tiếp tục cuộc sống ở đây, cô ấy nói hy vọng một ngày nào đó cô ấy có thể nổi tiếng như Đường huyên, nói đến Đường Huyên, tôi lại bắt đầu nhớ đến cô ta, Đường Huyên thật là may mắn. Không biết giờ Đường huyên sống ra sao? So với tôi Đường Huyên thích hợp với thể giới này hơn.

Lại hai ngày nữa trôi qua, tôi đang phát rầu vì không biết phải làm cách nào để vào được phủ thái tử, không ngờ lại có một cơ hội từ trên trời rơi xuống.

Tôi đang dạy Tiểu Ngọc hát thì thấy Tuệ nương về khẩn trương đang đi vào, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Tôi hỏi, rất ít khi thấy Tuệ nương như vậy.

“Không gặp Tơ Liễu,” Tuệ nương nói, tôi sửng sốt, không gặp Tơ Liễu, sao lại phải kích động như vậy? Tuệ nương liếc Tiểu Ngọc một cái, tiếp tục nói: “Buổi biểu diễn tối nay sẽ có rất nhiều quan to đến xem, Tơ Liễu là biểu diễn chính của tối nay, rất nhiều người tới xem, ai cũng không thể đắc tội được.”

“Vậy phải làm sao? Đi tìm Liễu cô nương về không được sao?” Tiểu Ngọc khó hiểu hỏi.

Trong lòng tôi thì hiểu, Tơ Liễu là nhân vật quan trọng nhất thì đã không thấy, chỉ e cũng sẽ không tìm thấy, nếu như cô ta đã bỏ đi rồi, vậy tức là cô ta đã muốn đoàn ca vũ này sụp đổ, làm cho ông chủ Kim không thể ăn nói, cô ta đã xác định sẽ không trở về nữa, còn nếu như có người cướp cô ta đi, thì e rằng cô ta đã lãnh ít dữ nhiều.

Tôi hướng về Tuệ nương, còn đang muốn làm rõ dụng ý của bà, Tuệ nương thì đang nhìn Tiểu Ngọc, rồi lại nhìn về phía tôi, trong mắt lóe sáng, ‘nghe nói công tử đang dạy Tiểu Ngọc *cười đắc ý*, Tơ Liễu đã không có ở đây, người hát chỉ còn Tiểu Ngọc.”

Tôi hiểu, khó trách Tuệ nương lại phản ứng như vậy, không phải vì Tơ Liễu bỏ đi, mà là bởi vì Tơ Liễu bỏ đi đã cho Tiểu Ngọc một cơ hội, một cơ hội hiếm thấy, tuy rằng Tuệ nương và mọi người đã tới đây được mấy ngày, nhưng vẫn không có một cơ hội nào, mà hôm nay, vừa lúc xuất hiện cơ hội này.

“Tiểu Ngọc, cơ hội của cô đã tới, cô nếu muốn trở thành một người như Đường Huyên thì tối nay cô hãy biểu diễn đi.” Tôi cười nói với Tiểu Ngọc, rồi nhìn Tuệ nương cùng cười.

Cùng Tiểu Ngọc và Tuệ nương đi gặp ông chủ Kim, đó là một người đàn ông khoảng bốn năm mươi tuổi, một đôi mắt có ánh nhìn rất khôn khéo, hiện giờ ông ta không thể hiện sự lo lắng gì, đang ở trong phòng xử lý sự việc: “Nhanh đi tìm người cho ta, phải tìm được cô ta, ông trời ơi, nếu hôm nay không có cô ta hát, thật là muốn cái mạng già của ta rồi, có trời biết hôm nay những người tới là những người nào.”

Tuệ nương cười âm thầm, bước đến bên ông ta nói vài câu, ông ta ngẩng phắt đầu lên nhìn Tiểu Ngọc, ánh mắt do dự, cẩn thận hỏi Tiểu Ngọc: “Người thật sự hát được?”

Tiểu Ngọc gật đầu, sự kiên định thật không xứng với tuổi của cô.

Ông chủ Kim suy nghĩ, dậm chân một cái, cắn răng nói: “Hiện giờ chỉ có thể như vậy, người mau đi thay trang phục, mặc cho số phận đi.”

Cùng Tiểu Ngọc về phòng chuẩn bị, lại phát hiện ra một vấn đề lớn, thân hình của Tơ Liễu cao hơn rất nhiều, hơn nữa trang phục biểu diễn lại giống như trang phục của triều Đại Hán, Tiểu Ngọc chỉ mới khoảng mười lăm tuổi, cơ thể vẫn chưa dậy thì hết, cho nên không thể mặc vừa, đổi trang phục khác thì không thể kịp nữa rồi, hơn nữa nếu thay đổi thì cũng không hợp với những bạn nhảy bên cạnh, Tuệ nương luống cuống, bà cũng không nghĩ rằng lại xảy ra vấn đề này.

Ông chủ Kim mồ hôi đầm trán, khách quý bên ngoài đã đến, tuy rằng tạm thời còn có tiết mục khác, nhưng tiết mục này sớm muộn gì cũng tới lượt, ông ta cứ nhìn quanh quất, một lúc sau ánh mắt nhìn thẳng vào tôi.

Trong lòng tôi thấy có gì không ổn, muốn trốn nhưng không đợi tôi đi, ông chủ Kim đã bước đến: “Nam công tử, lần này chỉ có người mới giúp được chúng ta mà thôi.” Ông ta nói.

“Tôi? Ha ha, tôi cũng không có cách.” Tôi cười gượng.

“Người có, người đã dạy Tiểu Ngọc hát, vậy người cũng hát được.” Ánh mắt ông ta lại ánh lên sự khôn khéo.

“Không được, hiện giờ tôi làm nam nhân, làm sao giả nữ nhân để lên đài được.” Tôi vội nói, nhất thời kích động, nhưng lại không phát hiện ra trong lời nói của mình có sự bất hợp lý, cái gì mà hiện giờ là nam nhân, nhưng mọi người không ai để ý.

Ông chủ Kim đặt đồ trang điểm trước bàn, nói: “Không lo được nhiều nữa, chỉ có thể khiến công tử thiệt thòi một chút, công tử chính là ân nhân của hơn trăm người ở đây.”

Nói xong, liền nháy mắt cho thị nữ, ba bốn thị nữ liền đến trang điểm cho tôi, tôi thì chỉ biết trợn tròn mắt.

Không hổ là thầy hóa trang chuyên nghiệp, sau một hồi, mấy thị nữ đó đã trang điểm cho tôi xong, quần áo cũng đã thay cho tôi, may mà chỉ đổi quần áo bên ngoài, bằng không thì tôi sẽ làm ọi người sợ hãi nếu thân phận bại lộ.

Ánh mắt ông chủ Kim toát lên sự hài lòng, vẻ mặt Tuệ nương thì kinh ngạc hết sức, ngay cả Tiểu Ngọc đứng đó cũng miệng há to, tôi soi mình trong gương, toàn thân trang phục đỏ thắm, tay áo rộng, thắt eo, tà váy dài thướt tha, trên mặt được tô phấn hồng và son đỏ, tóc mai để dài hai bên, nhìn vô cùng kiều diễm. Trời ơi, đây chẳng phải là hình ảnh mình là một cô gái đó sao!

CHƯƠNG 52: THẤT THỔ

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, tôi cẩn rắng đi theo đám ca vũ tiến ra ngoài phòng, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, những ngọn nến to thấp sáng nhiều không đếm hết, làm mắt tôi thấy loang loáng người.

Đám ca vũ theo tiếng nhạc phất tay áo tản ra rồi vây tôi ở giữa, tôi cố tự trấn tĩnh mình, Tuệ nương nói, tôi không cần phải múa gì nhiều, có gì thì đã có đám ca vũ phối hợp với tôi rồi, tôi chỉ cần theo tiếng nhạc mà phất phất tay áo, đi vài bước là được, tự bản thân tôi còn hoang mang, tôi thật sự hy vọng mình giống như Đường Huyền, bất cứ ở đâu cũng biểu diễn rất tự nhiên.

Tôi cố gắng nhớ lại Đường Huyền đã từng làm động tác như thế nào, khéo miệng liền mỉm cười, ánh mắt mơ màng, lông mày nhếch lên, ngẩng cao đầu, chậm rãi nhìn những quan to hiển quý đang ngồi xung quanh, khi tôi nhìn thấy người ngồi ở vị trí quan trọng nhất, nụ cười liền trở nên cứng ngắt.

Hàn Kinh, hần đang ngồi đó bình thần nhìn tôi, trên khuôn mặt góc cạnh còn nở nụ cười, chính là người đã bức chúng tôi ở đỉnh vách núi ngày đó. Trong lòng tôi bắt đầu thấy kinh hoàng, đến Phồn Đô được mấy ngày rồi, thật không ngờ lại gặp hần ở đây, trong lòng tôi đã từng nghĩ tới vô số lần nếu gặp hần thì đối phó thế nào, nên trả thù hần thế nào, làm cho hần lĩnh hội mọi nỗi thống khổ của tôi, làm cho hần sống không bằng chết, vậy mà khi hần ở ngay trước mặt, tôi lại không biết phải đối phó với hần như thế nào.

Âm nhạc vẫn réo rắt, những ca vũ vẫn vừa múa vừa vây xung quanh tôi, nhưng ánh mắt đã lộ vẻ bối rối, nhạc công cũng không biết tôi gặp vấn đề gì, chỉ có thể tấu lại đoạn nhạc một lần nữa.

Người xem đã có chút xôn xao, không ngờ người ra hát không phải là Tư Liễu, mà lại cũng chỉ đứng ngây ra đấy, một người ca vũ đứng bên cạnh liền nháy mắt ra hiệu cho tôi, chạm vào tôi, lúc đó ý thức của tôi mới trở lại, đột nhiên phát hiện ra tình cảnh hiện giờ của mình, sao tôi lại có thể suy nghĩ lung tung vào lúc này chứ.

Tôi cố bình tĩnh lại, vẻ mặt lại tươi cười, bắt đầu theo tiếng nhạc cất tiếng hát, tiết tấu lại có chút rối loạn.

“Cuộc đời con người chính là trò chơi, ân ân oán oán sao cần để ý, danh lợi chẳng là gì, sống không mang theo, chết không mang theo....Phất áo ngoảnh lại nhìn, uống rượu mua vui...”

Tôi bắt chước nữ ca vũ bên cạnh vẩy tay áo dài, đóng đưa vòng eo.

“...Tôi nở nụ cười, tôi nở nụ cười, cười nhìn người hồng trần không già,...., tôi nở nụ cười, tôi nở nụ cười...”

Nhạc công muốn phối với tiết tấu nhạc với tiếng hát của tôi, tôi nghĩ tôi đã hát quá tiếng nhạc, kết quả càng đuổi càng loạn, tinh thần của tôi càng hoảng, đáng nhẽ tôi phải hát chậm theo tiết tấu nhạc, rồi thướt tha tà váy dài bước lên phía trước, nhưng tà váy lại quá dài cứ bị nhầm phải, miệng tôi đang hát “tôi nở nụ cười”, rồi lúng túng bước theo người ca vũ bên cạnh, lập tức chân nhầm phải vạt váy, hai cánh tay theo bản năng dang rộng ra hai bên để thăng bằng làm lộ ra đường cong cơ thể, sau đó cả người liền ngã bổ nhào xuống mặt đất...

Tiếng nhạc tắt nghẽn, đám ca vũ đứng ngẩn ra ở đó, có lẽ họ chưa từng gặp tình huống đó bao giờ, trong đại sảnh tiếng người hoảng hốt, còn tôi vẫn nằm trên mặt đất, quên là phải đứng lên.

Có lẽ là một lát, chắc là một lát thôi, nhưng tôi lại không biết đã bao lâu rồi, có tiếng cười nhẹ của đàn ông, sau đó là tiếng cười của cô gái trẻ tuổi nào đó, sau đó là tiếng cười của tất cả mọi người.

“Ha Ha, buồn cười quá, vậy mà còn chưa chịu đứng lên, người tưởng là người là Tư Liễu thì có thể so được với Đường Huyền cô nương hay sao? Vậy mà còn đòi ca múa, người lại còn mặt dày biểu diễn cho thái tử ca ca xem nữa chứ? Ta thấy tiểu nha đầu thủ hạ của ta còn múa tốt hơn người.” Tiếng cô gái đó vang lên cùng với tiếng cười, nói xong còn không khách sáo mà đánh giá tôi, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, vẻ mặt này rất giống với cô gái ngày trước ở cửa ngoại thành dùng roi ngựa đánh tôi.

Người đàn ông mặc trang phục màu trắng bị cô ta gọi là ca ca có chút tức giận, trừng mắt nhìn muội muội, sau đó lại không hiểu sao cả nhìn tôi, Hàn Kinh ngồi đó sắc mặt tỉnh bơ, chỉ híp mắt nhìn người đàn ông kia một cái, cười đắc ý.

“Kim Đắc Lợi!” Người đàn ông mặc trang phục trắng dùng dùng tức giận, ông chủ Kim đã sớm bị dọa đến ngã lăn ra, quỳ xuống bên cạnh tôi, trán đầm mồ hôi.

Tôi chậm rãi bò dậy, trong lòng lại có cảm giác kinh hoảng, ngực không biết bị cái gì chặn lấy mà cảm giác thở rất khó khăn. Quả nhiên mình đúng là người vô dụng, nói cái gì là sẽ khôn khéo ra, nói cái gì mà mình sẽ cố gắng tự lập, nói cái gì sẽ đấu với bọn chúng một trận, nói cái gì sớm hay muộn sẽ có một ngày tôi sẽ khiến cho tất cả những người mắc nợ tôi phải trả lại gấp bội, tự mình nói nhiều như vậy, toàn là gạt người mình, tôi chỉ là một Trương Tĩnh Chi bình thường, không có tâm trí, không học được gì cả, cái gì cũng không có. Thì ra việc tôi ca múa để nhân cơ hội được nổi danh lại làm tôi trở thành một trò cười, là bởi vì cừu nhân của tôi ở ngay trước mặt, làm đầu óc tôi rối loạn, tôi làm sao đấu cùng hắn được, tôi lấy gì để đấu với hắn!

“Đây có phải là Tư Liễu không? Người định lừa ai? Người định làm cho ai bẽ mặt đây? Người định làm thái tử điện hạ là ta mất mặt phải không?” Người đàn ông đó mắng.

“Thế tử, tiểu nhân không dám, Tư Liễu mất tích...”

Đầu óc tôi liền trở nên trống rỗng, đứng lên rồi yên lặng lui xuống, mặc kệ người ở đây đang làm gì.

Bên ngoài bóng đêm đã bao trùm, đại sảnh đã không có tiếng tranh cãi ầm ĩ, mùa thu, tiếng côn trùng không còn kêu to nữa. Tôi ra ngoài hành lang ngồi, tháo hết những trang sức, trâm ngọc trên đầu xuống, tóc xỏa rối bời, nước mắt tràn xuống, trên mặt chắc đã bị nhoe nhoét son phấn rồi.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, đứng cách tôi không xa rồi dừng lại, không muốn bị Tiểu Ngọc thấy dáng vẻ khó coi của mình hiện giờ, tôi lấy tay tóm gọn tóc lại, rồi lau lau hai má, cố gắng nở nụ cười tươi rói, quay đầu lại: “Tiểu Ngọc, tôi không sao....” nửa câu sau mắc lại trong miệng.

Không phải Tiểu Ngọc! Là người đàn ông ngày đó ở ngoại thành đuổi theo hồng y nữ tử, tôi nhớ hình như lúc này anh ta ngồi ở vị trí bên cạnh Hàn Kinh, hiện giờ hắn đang mở to mắt nhìn tôi, sau đó chậm rãi cúi đầu, lấy tay để trên trán, bật cười thành tiếng, tiếng cười nghe rất quen tai, vừa rồi ở đại sảnh chính tiếng cười này mở màn cho những tiếng cười khác.

Đầu tiên là anh ta cười khề, sau đó cười rất to, như là không thể khống chế được, gập lưng mà cười, sau đó thấy tôi tức giận nhìn mình, anh ta mới nhịn cười, đứng thẳng lưng lên.

Tôi biết mặt tôi chắc rất lem nhem phấn son, vừa rồi lại còn khóc nữa chứ.

“Quả nhiên là nữ tử, ta nói nam nhân làm gì có làn da mịn màng đến như vậy.” Anh ta nói xong, định đưa tay chạm vào mặt tôi, tôi liền tránh khỏi tay anh ta, anh ta sửng sốt, không ngờ tôi lại tránh như vậy, liền nhăn mày lại, có vẻ bức bối.

“Ngũ ca..., huynh ở đâu? Huynh uống say à? Thái tử ca ca nói phải về.” Nghe tiếng cô gái họ Hạ vang lên gần đấy, anh ta lên tiếng đáp, rồi nhìn tôi, không dây dưa nữa, xoay người bỏ đi.

Tôi quay lại chỗ ở của mình, Tiểu Ngọc đã chờ ở đó, biết tâm tình tôi không vui, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng bưng chậu nước giúp tôi rồi đi ra cửa, tôi ngơ ngác ngồi trên giường, không ngờ tối nay lại xảy ra chuyện như vậy, vốn là cho tôi một cơ hội tốt, ai ngờ tôi lại không biết nắm lấy, xem ra thức ăn đã đặt lên bàn nhưng tự tôi hất đổ đi, chỉ dựa vào tôi, nếu muốn vào phủ thái tử cứu Văn Hinh và Việt nhi còn khó hơn lên trời. Tôi cười buồn, nếu muốn tiếp cận Hàn Kinh, chỉ sợ tôi chỉ có thể nói cho hắn biết tôi chính là Trương Tĩnh Chi, muốn giết muốn làm gì thì tùy hắn cho xong, nhưng cũng không biết hắn có tin hay không.

Đang định thay quần áo thì bên ngoài vang lên tiếng của ông chủ Kim: “Nam công tử, công tử ngủ chưa?”

Ông ta còn xưng hô lịch sự với tôi trong khi tôi làm mọi chuyện trở nên rối ren như vậy, tôi thấy mơ hồ, hiện giờ ông ta muốn tới để tìm tôi tính sổ thì tôi còn thấy bình thường.

Tôi mở cửa phòng, ông chủ Kim ở bên ngoài đang nở nụ cười, vẻ mặt nịnh hót.

“Tôi xin lỗi, ông chủ Kim, tôi không giúp gì được hôm nay.”

“Nói gì vậy, hôm nay công tử ít nhiều cũng giúp được chúng tôi.” Ông ta cười nói.

Tôi buồn bực.

“Thái tử điện hạ không hề tức giận, hơn nữa Hạ Lan quận chúa cũng rất cao hứng, còn thưởng cho chúng ta không ít đồ vật quý.” Ông ta nở nụ cười tươi rói, lại làm tôi thấy mơ hồ.

“Nam công tử, lão đây đến để chúc mừng công tử.” Ông ta cười tươi lộ vẻ mờ ám: “Nam công tử thật may mắn, Tề Vương điện hạ rất thích tài nghệ của công tử, muốn công tử vào quý phủ để dạy cho Tề Vương ca vũ...”

Những lời sau của ông ta nói tôi chẳng nghe lọt tai, Tề Vương điện hạ, ai là Tề Vương vậy? Chính là người cùng Hàn Kinh tranh đoạt chức vị thái tử hay sao? Hắn yêu thích tiết mục của tôi? Là tiết mục của tôi mà hôm nay “cả tử chi chấm đất” sao? Còn nữa, sao điệu cười của ông chủ Kim có vẻ đen tối thế?

27. Chương 53-54

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 53 - 54

CHƯƠNG 53: TỀ VƯƠNG ĐIỆN HẠ

Tề vương phủ không lớn như tôi nghĩ, nói cái gì mà muốn tôi dạy ca vũ, tôi đến đây đã được ba ngày, nhưng một bóng người học ca vũ cũng không thấy, quý mới biết Tề vương “mời” tôi vào phủ có dụng ý gì.

Tuy rằng tôi vào Vương phủ nhưng vẫn chưa được gặp Tề Vương, nhưng tôi đoán người đàn ông tôi gặp ở hành lang tối hôm đó chắc là Tề vương Hàn Chiêu, anh ta không phải là đang cùng Hàn Kinh tranh đấu kịch liệt để giành chức vị thái tử hay sao? Sao nhìn có vẻ như hai huynh đệ rất hòa thuận?

Tôi có vẻ rất có duyên với vương phủ, ngay từ đầu bước vào là Thượng vương phủ, giờ lại là Tề vương phủ, tuy rằng biết rõ ở Tề Vương phủ không có gì là tốt đẹp cả, nhưng bây giờ thì tôi chẳng có gì phải sợ cả, vũ khí đến thì chắn, nước đến thì đã có đất, đi từng bước, tính từng bước.

Nhưng như vậy cũng tốt, nịnh bợ Tề vương, chẳng phải đây là người gần thái tử Hàn Kinh nhất hay sao, ít nhất cũng có thể nghe được tin tức gì đó ở phủ thái tử, nhưng tôi vẫn không tìm hiểu được Hàn Kinh rốt cuộc đã đem Văn Hành và Việt nhi đi đâu?

Cho đến lúc tôi nghĩ Tề vương chắc quên hẳn một người như tôi, tôi đang tính phải mông bỏ đi thì Tề vương phái người đến nói muốn gặp tôi.

Quả nhiên là anh ta! Hàn Chiêu nghiêng người dựa vào trường kỷ dài miệng nửa cười nửa không cười nhìn tôi, bên cạnh còn có một thị nữ vô cùng xinh đẹp ngồi bên đang xoa bóp chân anh ta, tôi theo quy củ bước đến hành lễ.

“Sao hôm nay lại lễ nghi như vậy? Không phải là bảo bọn vương cút đi đấy chứ?” Anh ta nhướng mày, nói.

“Người không biết không có tội, lúc ấy tiểu dân không biết ngài chính là Tề vương điện hạ, xin Tề vương tha thứ.” Tôi cúi đầu, đứng mực nói.

“Người ăn nói thật mau lẹ, ta còn nghĩ tính tình của người vẫn như vậy chứ!” Giọng nói Hàn Chiêu châm biếm, tôi làm như nghe không hiểu.

“Người biết thái tử điện hạ phải không? Ngày đó vì sao nhìn thấy hắn chằm chằm?”

Tôi ngẩn người, thật không ngờ anh ta lại hỏi vậy, chẳng lẽ tôi lại nói cho anh ta biết tôi và Hàn Kinh là thù không đội trời chung? Anh ta tin sao? Cho dù có tin thì có tác dụng gì? Tôi nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Không biết, tiểu nhân là lần đầu lên biểu diễn, chưa từng thấy nhiều người là hậu duệ hoàng thất như vậy, hơn nữa lại phải đóng giả nữ tử, nên có chút lo lắng khẩn trương, cho nên mới thất thố như vậy.”

Hàn Chiêu cười nhạt, nói: “Thì ra là thế.” Rõ ràng là anh ta không tin. Anh ta đánh giá tôi, rất lâu sau không nói gì, lưng tôi cảm thấy lạnh lạnh, không ngờ đột nhiên anh ta hỏi: “Người thực sự thích giả nam nhân sao? Vì sao giờ vẫn mặc trang phục nam nhân?”

“Tiểu dân vốn là nam nhân, buổi tối hôm đó là bất đắc dĩ, là ông chủ Kim năn nỉ, nên tiểu dân mới giả nữ lên sân khấu.”

“Thật sao?” Hàn Chiêu cười khê, có vẻ như những lời tôi nói thật đáng buồn cười.

“Người nói người là nam tử, vậy lại đây ngồi.” Anh ta nhìn người thị nữ đang ngồi xoa bóp chân ỳnh phát tay ý bảo lui ra ngoài, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, sau đó mở to mắt nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên.

Tôi giật mình, nó: “Tiểu dân đúng là nam nhân, ngồi lên đó sẽ làm tổn hại danh dự của Tề vương điện hạ, tiểu dân không dám. Điện hạ nói muốn tiểu dân đến để dạy ca vũ cho quý phủ, nhưng tiểu dân lại không có năng lực đó, vẫn là đến để từ biệt Điện hạ là hơn...”

Tôi vừa nói vừa cẩn thận nhìn thái độ của Hàn Chiêu, sợ nếu không cẩn thận sẽ giẫm lên đuôi hổ, quả nhiên, sắc mặt anh ta sầm xuống, đưa tay nhắc chén trà lên nhưng lại không uống, chỉ chậm rãi ngắm nghía trong tay.

Không đợi tôi nói xong, anh ta cắt ngang lời tôi, cười lạnh lùng: “Nếu dạy không được thì đừng dạy.”

Trong lòng tôi thấy vui vẻ, thể hiện ngay ra trên mặt, anh ta lạnh lùng liếc nhìn tôi, đặt chén trà xuống bàn, nói tiếp: “Vừa đúng lúc bên cạnh ta thiếu một tay sai vặt, ta thấy ngươi rất thích hợp.”

Tôi ngay lập tức ngậy ra, không biết phản ứng gì, “Được rồi, người lui ra đi.” Hàn Chiêu hất cằm lên ý bảo tôi lui ra, tôi ngơ ngác trở về chỗ ở của mình, người còn chưa ra khỏi đó thì nghe đằng sau có tiếng nói: “Bốn vương chưa bao giờ cưỡng ép người khác, nhưng ta cũng không bao giờ chấp nhận những lời nói lừa gạt người khác, người nói xem?”

Vì thế, bất kể tôi đồng ý hay không đồng ý, tôi đã trở thành một người hầu bên cạnh Tề vương Hàn Chiêu, ngay cả hợp đồng mình cũng không được ký, tôi không có tự do.

Không phải là tôi không thể chạy thoát được, nhưng tôi không làm vậy, thân phận người hầu này, là một nói lớn cũng lớn mà nhỏ cũng nhỏ, bước đầu chính là làm một tiểu nô tài, biết đâu dần dần lại có thể làm được như Mai Tồn Tuyết, nếu như tôi có thể từng bước từng bước, có lẽ tôi có thể thám thính được những chuyện xảy ra trong phủ thái tử.

Tôi biết Hàn Chiêu vẫn cho rằng tôi là nữ giới, làm cho tôi ngày ngày ở bên cạnh anh ta mà luôn lo lắng, nhưng tôi cũng chẳng việc gì phải sợ, cùng lắm thì tôi bất chấp tuột áo ra cho anh ta xem ông đây có phải là phụ nữ không! Nhưng nếu chưa cần thiết thì tôi sẽ không đi bước này.

Chủ tử là người có địa vị cao nhất trong phủ, đương nhiên tôi là nô tài mới mà cũng nhận ra người trong phủ đối xử với tôi rất cung kính, chắc họ cho rằng tôi là tân sủng của Hàn Chiêu.

Hàn Chiêu hình như cũng không hề làm phiền tôi, tôi bắt đầu theo anh ta tham dự rất nhiều nơi, thậm chí còn cùng anh ta đến phủ thái tử xem bọn họ diễn trò “huynh đệ thâm tình.”

Chưa từng bước vào phủ thái tử, tôi cố kìm nén cảm xúc, Hàn Kinh thấy tôi đi theo Hàn Chiêu cũng không tỏ thái độ gì, hình như không nhận ra tôi là người đã làm hỏng buổi biểu diễn hôm nọ, nhưng có một lần tôi thăm quan sát hán thì vừa đúng bắt gặp hán đang nhìn tôi, tôi giật mình, vội cúi đầu xuống, sợ hán nhìn thấy trong mắt tôi toàn sự oán hận, may mà hình như hán không để ý tới.

Tôi cố gắng không chế cảm xúc của mình, không dám lộ ra một biểu hiện gì bất thường, chỉ ngấm ngầm xem xét tình hình ở phủ thái tử, thái tử phi tôi đã gặp qua, Vương phi cũng đã nhìn thấy hai lần, con của Hàn Kinh tôi cũng gặp rồi, nhưng trong phủ thái tử tuyệt nhiên không hề có dấu vết gì của Văn Hinh và Việt nhi, xem ra Hàn Kinh không giữ họ ở đây, tôi còn phát hiện ra một chuyện, đó là tôi chưa từng gặp Mai Tồn Tuyết trong phủ, không phải Mai Tồn Tuyết vẫn luôn ở bên cạnh Hàn Kinh hay sao? Mai Tồn Tuyết đang ở đâu?

‘Tiểu Điệp, trâm hoa trên đầu cô thật là đẹp, là thái tử điện hạ thưởng cho phải không?’ Tôi dựa vào góc tường, cười nói chuyện phiếm với tiểu nha hoàn trong phủ thái tử.

Mặt Tiểu Điệp đỏ bừng, ngượng ngùng cười: “không phải, thái tử điện hạ sao có thể thưởng cho ta được chứ, là ta mua đó.”

“Ôi, Tiểu Điệp cài lên đầu thật là đẹp, phải nói là người rất hấp dẫn, oa, sai rồi, sai rồi, không phải nói là người xinh đẹp, mà là trâm hoa xinh đẹp.” Tôi cười nói.

Mặt Tiểu Điệp càng đỏ, cúi đầu, nói nhỏ: “Tiểu Điệp không xinh đẹp, chỉ có công tử mới thực sự được nhiều người khen đẹp.”

Vì muốn tiếp cận với người bên cạnh Hàn Kinh, nhưng tôi lại phát hiện ra thị nữ bên cạnh hắn không giống “đèn tiết kiệm nhiên liệu” đúng là lấy chồng rồi thì tầm nhìn kém, tôi tự nhận mình không có khả năng này, đành phải xuống tay với nha đầu này thôi.

“Tôi mà đẹp ư, hình như trước kia tôi đã từng gặp một nam tử trong phủ vô cùng xinh đẹp, quả thực không giống phàm nhân, công tử gọi là gì nhỉ, cô xem xem, rõ ràng là nghĩ đến nhưng lại không nhớ ra được gì.” Tôi bắt, càu, cào lên tóc, làm ra vẻ suy nghĩ khổ sở.

Tiểu Điệp bật cười, nói: “Người công tử muốn nói có phải là Mai công tử không?”

‘Đúng, đúng! Mai công tử mới gọi là đẹp, nhưng sao mấy ngày nay tôi không gặp hắn nhỉ?’

“Nghe nói Mai công tử thay điện hạ làm việc ở bên ngoài, cho nên người mới không thấy.”

‘Làm việc? Mai công tử là người yêu kiều mềm mại, sao thái tử lại để hắn bên ngoài?’

“Không ở ngoài Phồn Đô đâu, hình như là giúp thái tử điện hạ trông nom ai đó, thái tử điện hạ từng nói, Mai công tử là người có tâm kếp, cho nên hắn mới yên tâm.”

Tim tôi đập thình thịch, Mai Tồn Tuyết giúp Hàn Kinh trông nom người nào đó, hắn thì có thể trông nom người nào chứ, chỉ e có lẽ chính là Văn Hinh và Việt nhi thôi, Mai Tồn Tuyết vẫn còn ở Phồn Đô, như vậy

thì Văn Hình và Việt nhi cũng ở Phồn Đô, cuối cùng cũng đã có một manh mối, tôi đang định tiếp tục mở miệng nói với câu khách sao, chợt nghe tiếng của a đầu Phượng Cúc người bên cạnh Hàn Chiêu gọi tôi ở xa, tôi vội lên tiếng, chạy về chỗ Phượng Cúc.

“Phượng Cúc tỷ, tỷ gọi tôi à?”

“Không phải ta, là chủ tử gọi người đấy.” Phượng Cúc liếc tôi một cái, nói: “Đây không phải là phủ chúng ta, người không ở bên cạnh để hầu hạ chủ tử, lại còn rảnh rỗi để cười cợt với nha hoàn ở đây. cẩn thận chủ tử mà biết, xem xử lý người như thế nào.”

Tôi hướng về Phượng Cúc cười cười, vội vàng nhận sai, rồi đi theo cô ấy vào phòng, “Phượng Cúc tỷ, không phải chủ tử đang ở cùng với thái tử điện hạ hay sao? Tìm tôi có chuyện gì?”

“Đi rồi người sẽ biết.”

Tôi kéo rèm rồi cúi đầu bước vào, trộm nhìn lướt qua, trong phòng đã có không ít người, thái tử Hàn Kinh, Tề vương Hàn Chiêu, Thái tử phi Trịnh thị, Hạ Lan quận chúa, còn có thể tử ca ca của cô ta, còn có Phạm Tử Chư đã từng gặp ở Vọng mai sơn trang, mọi người rất đông đủ.

Hạ Lan quận chúa, là hòn ngọc quý của Xương Hoa trưởng công chúa, tỷ tỷ của đương kim thánh đức hoàng đế đang mở to mắt khi nhìn thấy tôi. Tuy tôi theo Hàn Chiêu vào phủ thái tử vài lần, lần nào cũng đứng phải Hạ Lan quận chúa, Hạ Lan quận chúa đã thăm mền thái tử sớm không còn là điều bí mật, đáng tiếc cô ta sinh muộn vài năm, đến khi cô ta trưởng thành thì Hàn Kinh đã sớm lập thái tử phi, ngay cả con cũng đã có, nhưng vẫn không ngăn được việc cô ta thường xuyên đến phủ thái tử.

Hàn Chiêu không lập phi, tôi thấy thái độ của anh ta với Hạ Lan quận chúa cũng đoán tám chín phần là muốn vị quận chúa xinh đẹp ngang ngược này, nhưng không biết có thật là anh ta thích Hạ Lan quận chúa này không, hay là chỉ coi trọng thân phận quyền thế của cô ta là con gái của trưởng công chúa, tỷ tỷ của hoàng đế! Tôi nghĩ Hàn Kinh cũng sợ như vậy nên không định buông tay vị quận chúa này, chẳng qua thái tử phi vẫn còn đó, hẳn không có lý do gì để phế thái tử phi và lấy người khác, Xương Hoa trưởng công chúa cũng không muốn con gái mình là tiểu thiếp, cho nên vẫn để tình trạng đó kéo dài đến hiện giờ.

“Người là Nam Tĩnh?” Hạ Lan quận chúa hỏi, giọng nói vô cùng kiêu ngạo.

“Phải.” Không biết cô ta hôm nay nghĩ gì mà lại hỏi tên tôi, trong lòng tôi thấy bất an.

“Ồ Kinh Hồng Phường đang diễn vở “Lương Chúc” là do người viết phải không?”

“Tiểu nhân nào có khả năng này, là từ nhỏ tiểu nhân có nghe người khác kể chuyện xưa.” Tôi vừa đáp vừa kêu khổ trong lòng, trước đó vài ngày Tuệ nương và Tiểu Ngọc đến Tề vương phủ thăm tôi, về mặt râu rĩ, hỏi ra mới biết được lại Phồn Đô còn có đoàn ca vũ khác đang cạnh tranh rất ác liệt với Kinh Hồng Phường, ông chủ Kim không vui, thì Tuệ nương và mọi người ở đó cuộc sống cũng không ổn gì. Tôi lập tức tủi lòng, nhớ đến lúc trước mình đi học cũng từng tham gia vở kịch “Lương Chúc”, liền đem loại nghệ thuật này nói

qua với Tuệ nương, còn giúp họ soạn kịch bản, không ngờ khi Tuệ nương về chuẩn bị, vậy mà cũng rất nổi tiếng.

“Lão Kim Đắc Lợi lại nói là do người giúp họ viết?” Hạ Lan quận chúa lại hỏi.

“Tiểu nhân là sao chép lại ạ, tiểu nhân ngay cả chữ cũng không biết viết ạ.” Chính xác là tôi không biết chữ ở thời đại này, một chữ cũng không biết, hôm đó đành phải thừa dịp Hàn Chiêu vào cung, tôi liền nhờ thư đồng của anh ta viết hộ, Hàn Chiêu khi trở về biết việc này, liền gọi tôi đến thư phòng, hỏi tôi có phải là tôi không biết chữ viết không, tôi nói đúng, anh ta còn không tin, liền viết vài chữ cho tôi đọc, tôi một chữ cũng không biết, anh ta lại viết mấy chữ khác đưa cho tôi xem, ánh mắt để ý phản ứng của tôi, nhưng tôi thật sự là không biết, cũng không phải che giấu gì, cuối cùng anh ta cũng tin.

CHƯƠNG 54: THẨM DÒ

“Ta cũng thấy người không giống loại người có thể viết ra được!” Hạ Lan quận chúa bĩu môi, khinh thường nói, rồi quay lại nói chuyện với Hàn Kinh, tôi liếc trộm Hàn Chiêu một cái, anh ta đang cầm chén rượu, hướng về tôi cười cười, sau đó nháy mắt với tôi, ý bảo tôi có thể lui xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm, đang định lui ra ngoài, chợt nghe Hạ Anh Kiệt, anh của Hạ Lan quận chúa hét lên: “Người không được đi, có phải người chính là người tối hôm đó bị té ngã không?”

Ồi, thật đúng là em gì thì có anh đó, anh em hai người đó thật là giống nhau, tôi mắng thầm, đành phải dừng bước, Hàn Chiêu liếc mắt một cái, vẫn cười thản nhiên, vẻ mặt của Hàn Kinh không thay đổi, thái tử phi thì cười với Tuệ Văn Nhã.

“Ha ha, ca ca, huynh vẫn không quên hẳn hôm đó làm mất thể diện của huynh à? Dù thế nào cũng bắt hẳn hát một ca khúc cho chúng ta được không?” Hạ Lan quận chúa cười làm người ta phát ghét.

“Người hát cũng không tệ lắm, nhân lúc mọi người đông đủ, người hãy hát một bài đi.” Hạ Anh Kiệt nói.

“Tiểu nhân không biết hát, hôm đó là họ không có trâu nên bắt chó đi cày.”

Tôi ngẩng lên nhìn Hàn Chiêu, dù gì thì hiện giờ tôi cũng là nô tài của anh ta, không biết anh ta có che chở cho tôi không, anh ta liếc nhìn tôi, rồi lại nhìn Hàn Kinh, cười nói: “Hát đi, hát cho thể tử nghe, hát bài nào mà người biết đó.”

Hàn Kinh cũng nâng một chén rượu trong tay, không nói gì, ánh mắt chăm chú nhìn vào chén rượu. Tôi không biết hai người họ có dụng ý gì, Hạ Lan quận chúa thì nhìn tôi cười cười, dường như cũng đang chờ xem tôi sắp làm trò cười cho họ.

Không cần nghĩ cũng biết, bọn họ căn bản không phải đang chờ đợi tôi gây sự bất ngờ, mà là bởi vì họ quá nhàm chán nên mới tìm tôi để trêu đùa, tôi hít một hơi, các người đã muốn tôi hát, vậy thì tôi hát cho các người nghe. Tôi mở miệng hát tướng lên: “hai con hổ, hai con hổ, chạy nhanh, chạy nhanh, một con không có lỗ tai, một con không có đuôi, thật là kỳ lạ, thật là kỳ lạ...”

Hạ Anh Kiệt vừa uống ngụm rượu vào miệng liền phun ra, Hạ Lan quận chúa thì cười nghiêng ngả, ngã vào người thái tử phi, thái tử phi thì chỉ nhếch miệng, cố nén cười, mọi người trong phòng đều cười nghiêng ngả, tôi cũng cười ngây ngô theo, sau đó nhìn Hàn Chiêu, anh ta đang cười châm biếm, ánh mắt thì nhìn về phía Hàn Kinh, tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, thấy Hàn Kinh vẫn ngồi đó tay nâng chén rượu như bất động.

“Ha ha, ngũ ca, huynh thật là tìm được một tên dở hơi, ha ha, ha ha!” Hạ Lan quận chúa cười nói, Hàn Chiêu không nhìn Hàn Kinh nữa, cũng cười nhẹ, rồi quét ánh mắt sang tôi, cười mắng: “người muốn dọa người khác sao, gì mà lại học được ca khúc phế phẩm như vậy chứ, hoàng huynh, làm trò cười cho huynh rồi.”

Hàn Kinh lúc này mới ngẩng đầu lên, khoe miệng nở nụ cười cứng nhắc, nói: “Cũng chỉ là muốn vui thôi, mọi người vui vẻ là được rồi, hát bài gì cũng vậy cả thôi. Ta thấy nô tài của người thật lạnh lợi, cũng không tồi đâu.”

Trong lòng tôi thấy bất an, cảm giác như hôm nay biểu hiện của Hàn Kinh không bình thường, tôi nhìn trộm hắn một cái, lại phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt.

“Hoàng huynh cũng thấy hắn lạnh lợi? Nếu hoàng huynh thích, có thể cho hắn làm người bên cạnh huynh cũng được.” Hàn Chiêu thản nhiên nói.

Trong lòng tôi cả kinh, hốt hoảng, Hàn Chiêu sao lại nói vậy, tôi ngẩng lên nhìn Hàn Chiêu, phát hiện ra anh ta cũng đang nhìn tôi, vẻ mặt vẫn nụ cười đó, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng làm người khác phải run sợ.

Con người tôi có một tật xấu, chính là càng lo lắng thì càng dễ đỏ mặt, hiện giờ chính là đang có dáng vẻ như vậy, người khác nhìn vào, lại tưởng như vì lời nói của Hàn Chiêu mà làm tôi thẹn thùng, giống như là tôi đang thật sự muốn đi theo Hàn Kinh vậy.

Hạ Lan quận chúa không còn cười nữa, ánh mắt trở nên lạnh lùng, ngay cả thái tử phi cũng có vẻ dăm chiêu nhìn tôi.

Không khí trở nên nhạt nhẽo, Hàn Kinh đưa đôi mắt trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lùng nhìn Hàn Chiêu, cười nói: “Đa tạ ý tốt của Ngũ đệ, nhưng hạ nhân ở đây đã quá nhiều rồi, không cần thêm nữa.”

Hàn Chiêu cười cười, không nói nhiều lời.

Ra khỏi phủ thái tử, tôi không hài lòng nhìn Hàn Chiêu, cũng cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của anh ta thỉnh thoảng chiếu lên người tôi, chẳng lẽ vì hôm nay tôi làm bẽ mặt anh ta ư? Có vẻ như không giống vậy, thôi không để ý nhiều làm gì nữa, tôi nghĩ đến những lời hôm nay Tiểu Điệp nói, Mai Tồn Tuyết đang ở Phồn Đô, như vậy chắc chắn là ở một biệt viện nào đó của Hàn Kinh rồi, Văn Hinh và Việt nhi khả năng là bị nhốt ở đó, nhưng tôi phải tìm nơi đó ở đâu?

Buổi tối, Phượng Cúc người hầu hạ thân cận bên người Hàn Chiêu đột nhiên bị bệnh, Hàn Chiêu liền giao cho tôi canh giữ bên ngoài, trong lòng tôi thấy bất ổn, không biết anh ta định sắp xếp như nào, tôi liền tỏ ý là tôi hầu hạ không được chu đáo, anh ta nên tìm người khác thì tốt hơn, Hàn Chiêu không nói gì, chỉ lạnh lùng liếc nhìn tôi, làm tôi sợ đến mức không dám nói gì thêm nữa.

Cái gọi là canh gác đêm, chính là chủ tử ngủ trên giường, còn mình thì phải đứng ở ngoài phòng hầu hạ, buổi tối chủ tử khát, mình phải bưng trà đến, chủ tử muốn đi tiểu, mình phải lấy bô cho chủ tử, buổi tối nếu chủ tử giật mình hất chăn ra, mình phải đắp chăn lại cho chủ tử! Loại việc này đều là do đại a đầu trong phòng làm, hơn nữa còn kiêm luôn việc làm ấm giường cho chủ tử luôn.

Đêm đã khuya, tôi không dám bước qua gian ngoài để đi tiểu, đừng nói áo khoác, ngay cả giày tôi cũng không dám cởi, thỉnh thoảng không tự chủ lại sờ vào trong giày, ở đó có một cây chủy thủ, trong lòng tôi mới an tâm một chút, lại bắt đầu suy nghĩ nên tìm Mai Tồn Tuyết bằng cách nào, ở trong biệt viện, có thể dễ dàng hơn nhiều so với phủ thái tử, không biết tôi có thể cứu được Văn Hành và Việt nhi ra ngoài không nữa, mà phải cứu bằng cách nào?

“Nam Tĩnh, châm trà!” Hàn Chiêu ở trong phòng cất tiếng.

Tôi vội vàng đứng dậy, sờ soạng chén trà trên bàn suýt làm đổ trà rồi bước vào trong, Hàn Chiêu đã ngồi nửa người, tôi đem trà đến cho anh ta, anh ta chạm vào nhưng không uống, mà nói: “Không hầu hạ tốt hơn được sao? Nửa đêm để ta uống trà lạnh ngắt à!”

“Tiểu nhân sẽ đi hâm nóng lại ạ.” Tôi nói xong liền đi nhanh ra ngoài, lại bị Hàn Chiêu nắm lấy áo kéo mạnh lại ngồi bên giường, chén trà lập tức rơi xuống đất vỡ ‘choang’ một tiếng.

“Rốt cuộc người và thái tử có quan hệ gì, hả?” Hàn Chiêu đột nhiên hỏi.

Thì ra là vậy! Tôi trấn tĩnh mình, thản nhiên nói: “Tiểu nhân chỉ là nô tài của thái tử Ngũ đệ, không có quan hệ gì khác.”

Hàn Chiêu cúi đầu nở nụ cười, con người lại lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Mồm miệng thật lạnh lợi, ta thích. Ta ngủ một mình thật lạnh lẽo, mau lên đây làm ấm giường cho ta.”

Nói xong liền túm lấy tôi ném lên giường, tôi kinh hãi, nhưng trên mặt cố không lộ gì, “Vương gia, để tiểu nhân chạy đi tìm người cho Vương gia.”

“Sao vậy? Sợ à?” Hàn Chiêu cười thâm hiểm.

“Tiểu nhân là nam tử, không thể giúp Vương gia làm ấm giường được, mong Vương gia thông cảm.” Tôi lạnh lùng nói, tay đã chạm đến giày, cùng lắm thì chết.

’ Nam tử?’ Hàn Chiêu ghé sát mặt vào tôi, hơi thở phả vào mặt tôi, tôi ngửa ra sau: ” Nam tử thì sao lại có lỗi tai?”

“Trước đây do cơ thể hay bệnh, nên mẫu thân tiểu nhân sợ khó nuôi tiểu nhân nên mới làm vậy.”

Hàn Chiêu cười nhạt, buông hai tay ra, tôi hấp tấp liền ngã nhào từ trên giường xuống dưới. Hàn Chiêu lạnh lùng nhìn tôi, rất lâu không nói gì.

“Cút đi, ta nhìn thấy ngươi là phiền! Đi gọi Phượng Cúc tới đây.”

Tôi chỉ ước nghe những lời này, vội chạy nhanh ra ngoài, nhanh chóng đi gọi Phượng Cúc, một lát sau Phượng Cúc đến, chẳng thấy gì gọi là người đang ốm yếu bệnh tật cả, tôi ngu muội, phát hiện ra mình bị người ta chơi sau lưng, tôi không thể ở đây được, tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Trở về phòng mình, tôi không tài nào ngủ được, sự việc xảy ra hôm nay khiến tôi lo sợ, có thể Tề vương cho rằng tôi là người do Hàn Kinh phái tới để do thám anh ta, buổi tối hôm nay là thử tôi mà thôi, không biết lúc nào tôi sẽ bị anh ta diệt trừ.

Tôi lấy trong ngực tấm vải nhuộm máu của Nam Cung Vân ra, vết máu đã trở nên ố đen, tìm tôi lại thấy đau nhói, Nam Cung Vân, em thật là vô dụng, đến bây giờ vẫn chưa tìm được tung tích của Việt nhi, anh có giận em không, nếu em có bản lĩnh của anh thì tốt biết mấy, không cần phải chịu đựng khổ sở ở đây, mãi nghĩ mãi đã dấp lại, một suy nghĩ nữa lại đến, tôi cắt miếng vải vào người, nhớ đến tin vật mà Văn phu nhân giao cho, tôi lần tìm trong quần áo nửa buổi mới tìm thấy, ngàn vạn lần đừng làm mất nó, nếu không thì làm sao ăn nói với Văn phu nhân chứ, tôi nghĩ, rồi tôi tìm một sợi dây rồi tạm thời đeo miếng ngọc lên cổ, nếu tôi có thể gặp Hoa Niệm Mô, tôi nhất định hoàn thành tâm nguyện của Văn phu nhân.

Tôi cứ vừa nghĩ vừa mơ màng ngủ, buổi sáng tỉnh dậy, đang định đi ăn gì đó thì chợt nghe gã sai vặt ở ngoài cửa nói có người tìm tôi, tôi nghĩ chắc là Tuệ nương cùng Tiểu Ngọc tìm mình, ra ngoài cổng không thấy bóng dáng ai, đang buồn bực, một xa phu tiến đến, hỏi: “Công tử là Nam công tử đúng không?”

Tôi nhìn hắn, chưa từng gặp qua bao giờ, liền do dự gật đầu.

Hắn đứng cách không xa một chiếc xe ngựa, nói: “Chủ nhân nhà ta muốn mời Nam công tử đến nói chuyện.” Hắn thấy tôi do dự, liền lấy trong người ra một phong thư đưa cho tôi, nói: ” Chủ nhân nhà ta nói công tử xem cái này, sẽ hiểu.”

Không biết là của ai, tôi cười gượng, người đó lại đưa trước cho tôi một phong thư, chữ viết ở thời đại này tôi không biết chút gì, như này không phải là trêu chọc tôi sao! Tôi vẫn mở thư ra, lá thư vừa mở ra, tôi sửng sốt. Trên thư chỉ viết vài chữ: ”Cùng là người lưu lạc nơi chân trời!

Là kiểu chữ giản thể, tôi biết!

28. Chương 55-56

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 55 -56

CHƯƠNG 55: CỔ NHÂN

Tôi lao tới xe ngựa, hất màn che ra, một cô gái che mặt đang ngồi trong đó, mái tóc đen hơi xoăn, không phải là Đường Huyền thì là ai!

“Đường Huyền! Là cậu thật không?” Tôi kích động kêu lên.

Cô ấy không mở miệng, chỉ mở to mắt nhìn tôi, trong ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Tôi mới nhớ hình dáng hiện giờ của tôi khác hẳn với Trương Tĩnh Chi trước đây, liền cười gượng, trèo lên xe ngựa, thì thầm nói: “Đường Huyền, tôi là Tĩnh Chi.”

Đường Huyền lập tức sững sờ, nửa buổi mới mở miệng được: “Anh thật sự là Tĩnh Chi?”

Giọng nói của cô ấy khàn khàn, không phải là giọng nói thanh thoát của Đường Huyền trước đây. Cô ấy thấy tôi sững sốt, trong mắt ánh lên sự chua xót, cười: “Thấy phản ứng này của cậu, tôi mới tin cậu chính là Tĩnh Chi.”

Đường Huyền liền ngoắc tay ra hiệu cho phu xe, người phu xe liền đánh xe đi, tôi thì ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Đường Huyền ở trước mắt, cô ấy thật sự là Đường Huyền phải không? Không phải nói cô ấy hiện giờ đang là thiên hạ đệ nhất ca vũ ở nước Chu hay sao? Giọng nói của cô ấy làm sao vậy?

Dọc đường đi Đường Huyền không nói gì, xe ngựa rẽ vào một ngõ nhỏ, dừng trước một tiểu viện.

“Tĩnh Chi, tôi là Đường Huyền.” Vào phòng ngồi xuống rồi, Đường Huyền mới chậm rãi mở miệng, “Tôi không biết vì sao cậu lại thay đổi đáng vẻ bề ngoài như vậy, chắc cậu cũng rất tò mò về giọng nói của tôi sao lại biến thành khàn khàn như vậy đúng không?”

“Tôi nghe nói cậu đang ở nước Chu mà, sao cậu lại tới đây? Sao cậu lại trở thành như này?” Tôi vội hỏi.

Đường Huyền cười ảo não, trong đôi mắt trong trẻo ánh lên sự đau buồn, thở dài nói: “Tại tôi mắc tội với đám quyền quý ở nước Chu, cho nên mới biến thành như này, cụ thể như nào tôi không muốn nói nhiều. Tôi đến Phồn Đô đã hơn một năm rồi, hiện giờ đang mở một tửu lâu ” Thực vi thiên”

Tôi kinh ngạc không nói nên lời, Đường Huyền nói có vẻ rất thoải mái làm tôi ngỡ người.

“Ai đã hạ độc thủ vậy? Là ai? Vì sao?”

“Là ai không quan trọng nữa, dù sao cũng là chuyện đã qua, nhớ lại làm gì ình càng thêm đau khổ.” Đường Huyền nhẹ nhàng nói.

“Đường Huyền.” Tôi nắm lấy vai cô ấy, muốn an ủi cô ấy vài câu. Đường Huyền vẫn che mặt lại, vào phòng rồi vẫn không tháo khăn che mặt ra, ai có thể ra tay độc ác với giọng nói của Đường Huyền như vậy chứ, lại còn cả dung mạo của cô ấy nữa? Tôi không dám nghĩ, tôi thật sự không dám nghĩ.

“Tình Chi.” Đường Huyền cười cười, lấy tay lau nước mắt trên mặt tôi, “Đừng khóc, khóc là vô ích, tôi đã lâu không khóc rồi, cho dù là ai làm cho tôi trở nên như này, tôi cũng không khóc, cậu không cần an ủi tôi, có rất nhiều chuyện tôi đã hiểu ra.”

Trong lòng tôi càng mù mịt, hai chúng tôi là hai người xuyên không đến đây, tại thế giới này, rốt cuộc là vì sao?

“Tôi vừa nghe đến “Lương Chúc”, nghĩ chỉ có thể là cậu, nhưng sau khi nghe ngóng thì bảo đó là một người đàn ông, tôi nghĩ nhất định mình cũng phải gặp một lần, Tình Chi, sao giờ cậu lại trở nên như này?” Đường Huyền hỏi.

Vì sao tôi lại trở thành như này? Chỉ e không thể nói hết cho cô ấy nghe được, tôi liền giản lược kể cho Đường Huyền nghe chuyện của tôi sau khi chia tay cô ấy, Đường Huyền sau khi nghe tôi kể xong, liền thở dài.

“Tình Chi, nói như vậy là cậu đã sinh con ở thời đại này à?” Đường Huyền hỏi.

Tôi gật đầu, ngẩn người ra một lúc lâu, Đường Huyền lại nói: “Tôi thấy hiện giờ cậu nên rời khỏi phủ Tề vương là hay nhất, tôi sẽ giúp cậu hỏi thăm nơi ở của Mai Tồn Tuyết, nếu biết đứa bé ở trong tay hắn, cái này thì dễ làm hơn, dưới tay tôi cũng có vài người có thể sử dụng, đợi đến khi tìm được, chúng tôi nhất định sẽ cứu họ ra.”

“Tìm Mai Tồn Tuyết tất cả đều nhờ vào cậu, nhưng hiện giờ tôi không thể rời khỏi Tề vương phủ được.”

Đường Huyền ngẩn ra nhìn tôi.

Tôi cười buồn, nói: “Buổi sáng nay họ đã biết có người tìm tôi, hơn nữa lại thấy tôi lên một chiếc xe ngựa rời đi, nếu như tôi không quay lại, nhất định họ sẽ báo lại với Tề vương, sẽ phát giác ra nơi ở của cậu.”

Đường Huyền suy nghĩ rồi nói: “Đúng là như vậy, chúng ta chỉ có thể âm thầm chuẩn bị để tránh rút dây động rừng.”

“Đúng vậy.”

“Tình Chi.” Đường Huyền nhìn tôi, có vẻ do dự.

“Gi vậy?” Tôi cười cười, “Có gì thì nói đi, trên thế giới này chỉ có hai chúng ta, có gì mà không thể nói được.”

“Cậu rất muốn báo thù phải không?” Đường Huyền hỏi.

Tôi gật đầu.

“Nhưng cậu có bao giờ nghĩ, nếu cậu muốn thuận lợi mang Việt nhi đi, cậu sẽ báo thù như nào? Kẻ thù của cậu không phải là người bình thường, hẳn là thái tử của một nước, cho dù cậu giết được hắn thì sao, cậu có nghĩ bọn họ sẽ để cậu mang Việt nhi an toàn đi sao?”

Vấn đề này làm sao tôi lại không nghĩ qua, muốn báo thù, nói dễ hơn làm! Báo thù như nào? Một dao giết Hàn Kinh sao? Cho dù có thể giết hắn, sau đó thì sao? Tôi có thể mang được Việt nhi đi sao? Chẳng lẽ lại để Việt nhi thành cô nhi?

Tôi lắc lắc đầu, không, Việt nhi đã không có cha rồi, tôi không thể để Việt nhi không có mẹ, nhưng nếu không báo thù, tôi có thể cam tâm sao? Nam Cung Vân của tôi, cuộc sống của tôi, tất cả đều hủy trong tay Hàn Kinh, chẳng lẽ tôi cứ trơ mắt nhìn hắn tiếp tục làm thái tử như vậy sao?

Đường Huyền yên lặng nhìn tôi, chậm rãi nói: “Tình Chi, tôi có câu này cậu hãy suy nghĩ, hai chúng ta đều là khán giả ở thế giới này, hơn nữa cũng chỉ có thể là khán giả ở thế giới này mà thôi, thế giới này không thuộc về chúng ta, chúng ta cũng không thích hợp sinh tồn ở thế giới này, chúng ta hãy trở về đi!”

Tôi ngơ ngàng nhìn Đường Huyền, trở về? Trở về thế giới hiện đại của chúng tôi sao? Đúng vậy, trở về là tốt nhất, có cha mẹ, có người thân, mà ở nơi này không có, nhưng còn Việt nhi thì sao? Việt nhi của tôi thì sao?

Đường Huyền nhận ra sự do dự của tôi, nói: “Chúng ta sẽ đưa Việt nhi đi theo! Tôi đến Phồn Đô là tìm cách trở về, tôi đã có chút manh mối, chúng ta đến thế giới này tuyệt đối không phải là sự trùng hợp, là vì con người, chúng ta tìm được người này, có thể sẽ trở về được.”

Ánh mắt Đường Huyền lóe sáng, bình tĩnh nhìn tôi.

,

“Tôi biết, chúng ta đến thế giới này là bởi về cái gì gọi là thế ngoại cao nhân, mà người này lại có quan hệ với Hàn Kinh.”

“Cậu cũng biết?” Lần này là Đường Huyền ngạc nhiên.

Tôi cười ảo não, sao tôi lại không biết? Lúc ở Vọng mai sơn trang Mai Tồn Tuyết đã nói cho tôi biết, là Hàn Kinh đã dùng mấy chục mạng người để đổi lấy tôi, mà Đường Huyền còn bị tôi liên lụy, phương diện ân oán rồi rắm này tôi không muốn nói đến nữa, liền thần nhiên nói: “Đúng vậy, cậu cứ theo ý tưởng đi thăm dò ở phủ thái tử, chúng ta đến thế giới này là do Hàn Kinh đã cùng cái gì gọi là đạo nhân gì đó, có lẽ có thể tìm được chút manh mối.”

Tôi thấy bên ngoài trời đã sẩm tối, tôi đã rời khỏi Tề vương phủ khá lâu rồi, nếu không trở về chỉ e sẽ có chuyện xảy ra, hiện giờ tôi không muốn gây gì cùng Hàn Chiêu.

“Đường Huyền, tôi phải đi rồi.”

“Được, tôi sẽ giúp cậu thăm dò nơi ở của Mai Tồn Tuyết, cậu phải cẩn thận...”

...

Rời khỏi nơi Đường Huyền, trong lòng tôi nửa vui nửa buồn, cuối cùng đã có thể gặp lại người cùng thời đại mình, giờ lại được sự trợ giúp của cô ấy, làm tôi thấy vui mừng, nhưng nghĩ lại đến cảnh gặp lại cô ấy, trong lòng tôi lại thấy buồn, bộ dạng chúng tôi hiện giờ sao lại như này, rốt cuộc là oán ai đây?

Nhưng trong lòng tôi cũng kiên định, dù sao mình cũng không phải một mình nữa, đã có Đường Huyền giúp, có thể tìm được Văn Hình và Việt nhi dễ dàng hơn.

Trở về Vương phủ, không có ai hỏi về tôi, tôi chạy đến chỗ Hàn Chiêu, phát hiện ra anh ta đã sớm vào cung rồi, tôi thấy nhẹ nhõm.

Buổi tối muộn Hàn Chiêu mới về phủ, vẻ mặt vẫn tươi cười như vậy, không hề đề cập gì đến chuyện xảy ra tối qua, cứ như là không xảy ra chuyện gì.

Những ngày sau đó trôi qua bình thường như mọi lần, Hàn Chiêu hoặc là vẫn đến phủ thái tử hoặc là đến phủ của trưởng công chúa dạo chơi, nếu không phải là tiệc rượu thì cũng là tụ tập, hết sức phung phí, rồi tôi còn làm chân chạy cho Hàn Chiêu, nếu không phải mang thư tình cho Hạ Lạn quận chúa thì tôi cũng không thấy làm lạ. Làm tôi trở thành chân chạy đưa thư tình cũng rất có lợi, tôi chẳng biết chữ gì, có muốn xem lén cũng không xem được.

Vì tôi làm chân chạy nên có thể đến “Thực vi thiên” gặp Đường Huyền để hỏi thăm tin tức, bàn bạc tới bàn bạc lui, tôi không thể không bội phục năng lực của cô ấy, mới hơn một năm ngắn ngủi mà đã đem “Thực vi thiên” trở thành một tửu lâu nổi tiếng có một không hai ở Phồn Đô này.

CHƯƠNG 56: CHIẾT MAI

Thời tiết càng lúc càng lạnh, mùa đông ở Phồn Đô đến sớm hơn rất nhiều so với mùa đông ở Uyển thành, mới có hai ngày mà đã có tuyết rơi.

Buổi sáng ngủ dậy tôi thấy hơi văng đầu, hôm qua đến chỗ Đường Huyền để hỏi tin tức, cô ấy đã tìm được chỗ ở của Mai Tồn Tuyết, thám thính được nơi đó đúng là có một cô gái trẻ và một đứa bé, Đường Huyền nói làm tôi yên tâm, Việt nhi và Văn Hình ở đó không khổ cực gì, chỉ là không có tự do mà thôi, bởi vì có rất nhiều người canh giữ, muốn cứu họ ra cũng khó, nhưng không phải là không thể.

Sau nghe được tin tức đó, cả đêm tôi kích động không ngủ được, đến gần sáng mới mơ màng ngủ được chút ít.

Khi tôi mở mắt ra thì trời đã sáng rõ, vừa ra khỏi giường đã thấy thư đồng của Hàn Chiêu là Ngôn Nhân tới tìm tôi, nói: " Nam ca của ta ơi, sao giờ này huynh mới dậy? Chủ tử tìm huynh lâu lắm rồi, huynh mau tới thư phòng hầu hạ người đi."

Bảo tôi đến thư phòng? Thư phòng vẫn là do Ngôn Nhân hầu hạ cơ mà, hôm nay sao lại tới tìm tôi, Hàn Chiêu hôm nay không vào cung sao? Trong lòng tôi lo lắng, nhưng đành phải qua đó.

Bước vào thư phòng, hơi nóng hầm hập phả vào mặt, Hàn Chiêu đang ngồi viết chữ, thấy tôi bước vào, không ngẩng lên, chỉ nói: "Mau mở cửa sổ ra cho ta, trong phòng này nóng khó chịu quá."

Tôi mở cửa sổ, ngoài cửa sổ là một vườn hoa nhỏ, mấy hôm trước tuyết rơi vẫn còn chưa nở hoa, hôm nay giữa làn tuyết trắng xóa điểm xuyết những bông hoa màu đỏ, trong viện vài bông mai mới nở! Gió lạnh lập tức tràn tới tấp vào mặt buốt đến tận xương, mang theo mùi hương thơm ngát thoang thoang của hoa mai.

Hàn Chiêu cũng cảm nhận được cơn gió lạnh, ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nhìn thấy hoa mai nở cũng sững sốt, thì thào nói: "Năm nay hoa mai nở sớm quá!" Sau đó lại mắng: "Đồ nô tài vô dụng, không biết ra ngắt mấy cành vào cắm ở trong này à."

Tôi vội vâng dạ, đi ra ngoài.

"Đi đâu?"

"Dạ, là đi gọi người hái mấy hoa mai cho thế tử ạ. Chẳng phải thế tử vừa nói đó sao?"

"Đồ ngu, còn định lòng vòng gì nữa?"

Tôi khó hiểu nhìn Hàn Chiêu, anh ta cũng đang nhìn tôi, sau đó lại nhìn ra ngoài song cửa, lông mày nhíu lên. Tôi chợt hiểu, anh ta muốn tôi trực tiếp trào ra ngoài cửa sổ.

Là bởi vì tôi chỉ là nô tài, chủ tử bảo đi ra đó thì phải đi! Hàn Chiêu, anh cứ hưởng phúc vài ngày nữa đi, một khi tôi đã cứu được Việt nhi và Văn Hinh ra rồi, trước khi đi tôi sẽ phóng hỏa đốt hết! Hừ! Lúc đó nhất định cũng phải thiêu rụi cả cái thư phòng này nữa! Tôi bực tức nghĩ, rồi khẽ cắn môi, trèo lên cửa sổ ra ngoài, may mà cửa sổ không cao lắm, nhưng đối với tôi vẫn rất khó khăn.

Vừa mới vịn một cành dưới, Hàn Chiêu trong phòng lại kêu là không được, ý bảo tôi phải hái cành ở trên mới đẹp, đổi ý liên tục, tên khốn kiếp này, hành tôi như vậy vẫn chưa thỏa sao? Tôi quay lại nhìn Hàn Chiêu, thấy anh ta đang cười, đôi mắt hẹp dài nheo lại.

Lúc trở vào, tôi không vào bằng cửa sổ, chẳng đợi Hàn Chiêu ra lệnh, tôi liền nhanh chóng đi vào bằng cửa chính, lúc bước vào phòng, thấy sắc mặt Hàn Chiêu sầm xuống, là vì tôi không vào phòng bằng cửa sổ nên không vừa ý. Còn đến mức như thế nữa! Tôi giả bộ không để ý tới, đi lấy bình hoa để thay hoa mai.

“Đừng thay, gọi Ngôn Nhân mang bình hoa khác đến, người cứ ôm hoa đợi đi.”

Tôi định lui ra ngoài gọi Ngôn Nhân, Hàn Chiêu lại nói: “Ta sai Ngôn Nhân ra ngoài rồi, người đứng đợi một lát đi.”

Tôi nghe thế cũng chẳng nhiều lời, ôm mấy cành hoa mai đứng đó, nhìn vu vơ các trụ cột trong phòng, Hàn Chiêu cũng không để ý đến tôi, tiếp tục cúi đầu viết thư, không cần suy nghĩ cũng biết tám chín phần là đang viết thư tình cho quận chúa ngang ngược kia.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng bút lông nhẹ nhàng lướt qua mặt giấy, tôi lại phiêu diêu suy nghĩ, Việt nhi không biết giờ thế nào rồi, không biết khi nào tôi mới có thể cứu họ an toàn ra khỏi đó, đã hơn nửa năm không gặp Việt nhi, chắc là đã cao hơn trước rồi, giờ này năm trước chúng tôi đang làm gì nhỉ? Hình như là tôi đang làm hai áo lông cho hai cha con, vì muốn tìm lông vịt cho tôi, Nam Cung Vân đã bắn không biết bao nhiêu con chim nhạn rồi, trong phòng tôi toàn là chim chết, tôi giận Nam Cung Vân đến mức suýt nữa thì ôm Việt nhi bỏ đi, nghĩ lại đáng vẻ đáng thương của hai cha con họ lúc đó, tôi không nén được nhếch miệng cười.

Người tôi chợt thấy nóng bừng, đầu nóng hâm hấp, hôm qua còn rất khỏe mà, tôi gật gù....

“Đông” một tiếng, tôi cảm thấy đầu đau điếng, lập tức tỉnh táo, thì ra là vừa rồi tôi ngủ quên, đầu va phải cây cột.

Tôi liếc trộm Hàn Chiêu một cái, anh ta nghe thấy tiếng động liền nhìn về phía tôi, tôi ngượng ngùng cười với anh ta, Hàn Chiêu không nói gì, tay vẫn đang cầm lá thư vừa viết xong.

Hừ! Đồ đa nghi, có muốn cho tôi xem tôi cũng chẳng thèm, tôi thăm mắng, cúi đầu, nghe tiếng gấp giấy sột soạt, sau đó nghe Hàn Chiêu nói: “Nam Tĩnh, mau mang thư này cho Hạ Lan quận chúa cho ta.”

Tôi bĩu môi, một tên đàn ông làm ra vẻ tình cảm nồng thắm, một cô ả làm ra vẻ mơ mộng, còn thư với từ! Hừ!

Hàn Chiêu thấy tôi không trả lời, cũng không giận, như là nói với tôi, như là tự lẩm bẩm: "Nữ tử thích đọc loại thư như nào nhỉ?"

Thư tình? Tôi sớm biết thời đại này không thịnh hành kiểu viết thư này, nhưng tôi không thể nói ra, nghĩ định cho Hàn Kinh một bài thư tình, trong đầu nghĩ mãi mà không ra, hình như là gì gì... Tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu..." tôi còn nhớ mang máng vài câu, haizz! Tôi gãi gãi đầu, lắc lắc đầu.

"Vương gia, thật ra, thật ra, tôi cảm thấy nếu một cô gái thích người, thì dù người viết cái gì cô ấy cũng thích! Còn nếu như cô ấy không thích người, thì người viết gì cũng vô ích mà thôi." Tôi mạnh mẽ nói, liếc trộm Hàn Chiêu một cái, "Theo tôi thấy, viết nhiều như vậy không bằng viết ra một vài ý hay thôi, ví dụ như nói..."

"Ừ?"

Tôi vốn định nói với Hàn Chiêu, không bằng giống như người hiện đại, nói thẳng ra là: "Anh yêu em." cho xong, nhưng lại thôi, bọn họ tuyệt đối không thể nói thẳng ra như vậy được, tôi nghĩ nghĩ, nói: "Nắm tay nhau, cùng sống trọn đời."

"Nắm tay nhau, cùng sống trọn đời?" Hàn Chiêu nhất thời thất thần, thì thào.

Từ phủ trưởng công chúa trở về, tôi đi đường vòng đến "Thực vi thiên", bởi vì không phải thời điểm dùng cơm nên người rất vắng vẻ.

"Ôi khách quan, huynh đến rồi à?" Tiểu nhị tươi cười chào đón, "Vẫn ngồi chỗ cũ chứ?"

Tôi gật đầu đi theo tiểu nhị lên lầu, vừa ngồi xuống được một lúc, một người đàn ông mày rậm mắt to đẩy cửa bước vào, ngồi xuống trước mặt tôi, tôi nhìn lên, đúng là người bên cạnh Đường Huyền, họ Thiệu, trước đó tôi đã gặp vài lần, người này thường xuyên đi cùng Đường Huyền, rất ít nói, chỉ yên lặng ở bên cạnh Đường Huyền.

"Thế nào? Đường Huyền có tin tức gì mới không?" Tôi hỏi nhỏ.

"Chủ nhân nói nơi đó đề phòng rất nghiêm ngặt, yêu cầu huynh mấy ngày nay chuẩn bị tốt vào, nếu không thì chúng ta cứ thế xông vào, cứu người ra rồi ra khỏi thành luôn."

"Không được." tôi lắc đầu nói, "Hiện giờ thời tiết vô cùng lạnh giá, tuyết lại rơi nhiều, ra khỏi thành ngay thì ắt sẽ bị đuổi bắt lại, tốt nhất là âm thầm cứu người ra, sau đó giấu ở trong thành, nơi này là kinh thành, quan to hiển quý có nhiều phức tạp, cho dù Hàn Kinh biết người đã bị bắt, hẳn cũng phải kiêng kị lão hoàng đế chút tí, sẽ không trắng trợn lục soát người trong toàn thành đâu."

Họ Thiệu gật đầu, trầm ngâm nói: “Nhưng nếu muốn cứu người mà không gây động tĩnh gì e rằng rất khó khăn, trừ phi...”

“Trừ phi thế nào?” Tôi hỏi.

“Có thể có được thủ lệnh của Hàn Kinh, hoặc là trộm được lệnh phù của hắn.”

Thủ lệnh hoặc lệnh phù? trước kia ở Vọng mai sơn trang, tôi hình như đã từng nhìn thấy lệnh phù của hắn...

”Nói lại với Đường Huyền, chờ hai ngày nữa, tôi sẽ nghĩ cách lấy lệnh phù, nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ đi bước cuối.”

...

Đêm khuya, tại phủ thái tử.

Cách bức tường trong viện giờ đang náo nhiệt, bên ngoài còn nghe được tiếng cười lớn bên trong, điều này ngược lại càng làm cho trong này yên tĩnh lạ thường, như là chỉ có tiếng tim tôi đập dồn dập, tôi ôm ngực, muốn bắt nó đập nhẹ hơn, sợ người khác sẽ nghe được.

Ánh trăng dọi xuyên qua cửa sổ, soi vào trong phòng ánh sáng mờ nhạt, không cần đốt nến cũng vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ đồ vật trong phòng, tay tôi dấm dấp mồ hôi, tôi chỉ sợ sờ vào sẽ lưu lại dấu vân tay, may mà nơi này không có kỹ thuật kiểm nghiệm vân tay, tôi mừng thầm.

Hàn Kinh cất lệnh phù ở đâu? Lúc trước ở Vọng mai sơn trang thì hình như là hắn để trong thư phòng của Mai Tồn Tuyết, giờ thì Mai Tồn Tuyết không có ở đây, lệnh phù sẽ để ở đâu? Cho dù không tìm thấy lệnh phù, cũng có thể trộm thư của hắn, sau đó để cho Đường Huyền bắt chước, có thể có chút tác dụng.

Hôm nay còn phải cảm ơn vị quận chúa ngang ngược kia, cô ta không nên đến phủ thái tử, Hàn Kinh tiếp đón cô ta, kết quả lại còn đưa tới một cô gái con nhà quyền quý, không phải là con của thế tử hay quận chúa gì đó, mà là con một vị thượng thư. Rồi sau đó mở tiệc xa hoa, tôi bực mình, bọn họ là những người quyền quý, chẳng lẽ lại hủ bại sa đọa vậy sao? Hàn Kinh và Hàn Chiêu thân là hoàng tử mà không chú ý đến thân phận chút nào sao? Như vậy không lẽ muốn cho lão hoàng đế phá sản sao?

Tôi vừa lắng tai tôi nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, vừa dùng cả tay chân để tìm kiếm đồ vật, tìm cả nửa buổi vẫn không có kết quả, đang nản lòng, đột nhiên tôi tìm được dưới chiếc gối có một ngăn bí mật, tôi liền vui sướng, nhất định là có giấu vật gì ở đó!

29. Chương 57-58

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 57 - 58

CHƯƠNG 57

Tôi mở nhẹ nhàng ra, phát hiện đó là một cái hộp gấm, tôi mở hộp gấm ra, nhìn xem bên trong có gì, lại thất vọng, không phải là lệnh phù mà tôi đang muốn tìm, mà là một vật nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay được điêu khắc bằng gỗ, tôi giơ lên ánh trăng để nhìn cho rõ hơn, đó là một con hổ nhỏ rất đáng yêu, nét điêu khắc còn thô sơ, không được tinh xảo lắm, có vẻ như đã có lâu rồi, lại rất trơn nhẵn, nhìn là biết là đã được thường xuyên cầm trên tay ngắm nghía, nhưng tôi có cảm giác nhìn con hổ này quen quen!

Hai con hổ con cùng nhau chơi đùa, nhưng một con thì thiếu lỗ tai, một con thì mất đuôi...

Ý thức tôi đột nhiên “bang” một tiếng, sống lưng lạnh toát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Tôi lén lút quay trở lại tiệc rượu, bọn họ còn đang uống rất náo nhiệt vui vẻ, Hàn Chiêu ngồi giữa, thần nhiên liếc nhìn tôi, cũng không hỏi vừa rồi tôi đi đâu làm gì.

Một người đàn ông chừng hơn hai mươi tuổi lão đảo đứng dậy, tay cầm chén rượu hướng về Hàn Kinh lớn tiếng nói: “Điện...điện hạ, chúng ta diệt trừ tên tay sai đó đi, cũng là để cho Chu quốc thấy được sự lợi hại của chúng ta, để...để bọn chúng không nghĩ là chúng ta sợ bọn chúng!”

Người này uống đã say nên nói năng lú lú hết cả lại, cái mà bọn họ đang nói đến chính là một thế lực mới nổi lên ở cửa ải Biên Sơn, cửa ải Biên sơn là nơi giao giới giữa nước Chu và nước Hung Nô, trên cơ bản là địa phận tranh chấp của hai nước, nơi đó không khác gì một sơn trại, nhưng gần đây lại nổi dậy không chế gần hết khu vực biên giới, thương nhân Hung Nô qua lại đó đều bị cướp, người Hung nô nghi ngờ là sau lưng chúng có nước Chu đứng đằng chống lưng.

Hàn Kinh nhìn người đàn ông đó, thần nhiên cười, nói: “Chuyện này không cần Kính Thần động thủ, đó chỉ là một lũ ô hợp mà thôi, không làm gì được đâu.”

Hàn Chiêu cười cửa miệng nhìn Hàn Kinh, tôi nghĩ anh ta đang nghi ngờ nhất định đám người kia là thế lực do Hàn Kinh âm thầm đào tạo.

Tôi cũng chột dạ nhìn Hàn Kinh, thái độ của hắn vẫn lạnh lùng bình thản như vậy. Tôi nhớ đến con tiểu hổ trong thư phòng, không biết sao lại trùng hợp đến như vậy, có lẽ nào bài hát “Hai con hổ con” hôm đó tôi hát cũng là bài hát của thời đại này?

Nghĩ kỹ thì không thể nào, chỉ có thể là bài hát đó Hàn Kinh có lẽ đã từng nghe qua, chẳng lẽ là do trước đây Trúc Thanh đã từng hát, vậy Trúc Thanh cũng là người xuyên qua tới đây. Cũng chỉ có thể như vậy, xem ra tượng gỗ kia mòn đến như vậy, ít nhất cũng phải hơn mười năm sau rồi.

Tôi nhớ Mai Tồn Tuyết từng nói, Trúc Thanh chính là Trương Tĩnh Chi, Trương Tĩnh Chi chính là Trúc Thanh! Lúc đó Hàn Kinh cũng nói tôi là Trúc Thanh, mà cũng gọi tôi là Tĩnh Chi, chẳng lẽ hơn mười năm trước hại cho nước Hung nô từ thắng chuyển thành bại, người phụ nữ làm cho hơn mười vạn đại quân Hung nô không phục là Trương Tĩnh Chi tôi sao? (chỗ này chưa hiểu lắm)

Tôi thật sự bị mất trí nhớ sao? Lần đầu tiên tôi hoài nghi trí nhớ của mình! Nếu đúng vậy, thì tại sao cuộc sống của tôi trước nay vẫn liên tục? Căn bản không hề có một khoảng trống nào.

Tôi nghĩ nát óc mà không nghĩ ra nguyên nhân.

Trở lại Tề Vương phủ, trời đã rất muộn, tôi để lại ám hiệu cho Thiệu Dương, rồi trở về phòng của mình, vẫn nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện ra xảy ra, ngày ấy tôi hát bữa một bài, còn nhớ rất rõ lúc ấy sắc mặt của Hàn Kinh tái nhợt, nhưng tại sao hắn lại phủ nhận sự hoài nghi thân phận tôi? Nếu đã hoài nghi, vì sao lại không có hành động gì?

Tôi tự an ủi do bộ dạng hiện tại của mình đã thay đổi rất lớn, nếu tôi không nói ra, chẳng ai có thể nhận ra tôi cả, nếu không phải tự mình trải qua, ai có thể tin tưởng được một người trong thời gian ngắn ngủi hai tháng dung mạo lại có thể thay đổi khác biệt đến như vậy chứ!

Nhưng trong lòng tôi vẫn thấy bất an, đợi qua nửa đêm, có người ở ngoài cửa sổ gõ nhẹ vài cái, tôi giật mình, mở cửa ra, một người phi thân vào, là Thiệu Dương.

Tôi lấy trong người ra tờ giấy đưa cho Thiệu Dương, là tìm được trong thư phòng của Hàn Kinh, tuy tôi không biết trên đó viết gì, nhưng tôi cảm thấy đây chính là do Hàn Kinh viết, “Đây có thể là bút tích của Hàn Kinh, huynh đi đưa cho Đường Huyền, nhìn xem có thể bắt chước để viết ra một thủ lệnh không, vì không tìm thấy lệnh phù nên chỉ có thể thử cái này thôi.”

Thiệu Dương im lặng nhận lấy, không nói gì, xoay người phi ra ngoài cửa sổ, tôi nhìn theo bóng anh ta biến mất trong màn đêm, hơi tò mò, không biết bên cạnh Đường Huyền sao lại có một võ công cao cường lại trung thành và tận tâm như vậy, nhìn cách anh ta làm việc, thật sự không giống như nô tài!

Hai ngày sau, Đường Huyền đưa tin đến, nói là đã mô phỏng được thư rồi, dự tính khoảng tám giờ tối hôm sau sẽ hành động, nếu có thể dùng kế được thì tốt, còn nếu không được, đành phải cướp người về! Tôi liền chuẩn bị sẵn sàng tám giờ tối mai tụ hội với họ.

Tám giờ sáng tôi tỉnh dậy, cố nén những lo lắng khẩn trương trong lòng lại, cất vài đồ vật quan trọng trong người, còn những thứ khác để nguyên, cũng không định sẽ trộm thứ gì đó trong thư phòng của Hàn Chiêu, tốt hơn là ít một chuyện còn hơn là nhiều chuyện.

Buổi sáng Hàn Chiêu vẫn vào triều như mọi lần, tôi âm thầm cầu nguyện Hàn Chiêu sẽ ở cả ngày trong cung, như vậy việc tôi chạy trốn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, kết quả không ngờ, giữa trưa Hàn Chiêu từ trong cung trở về sớm hơn, về phủ rồi vội vàng thay quần áo rồi yêu cầu tôi xuất môn cùng anh ta, tôi không dám trái lời.

Ra khỏi phủ thấy Hạ Lan quận chúa đang sốt ruột chờ Hàn Chiêu, chẳng trách anh ta vội vàng như vậy, quận chúa ngang ngược thấy tôi đi theo, khó chịu nhìn tôi, tôi hướng về cô ta cười chào, trong lòng lại thầm mắng, tưởng là bà đây muốn đi theo lắm à!

Mọi người cùng lên ngựa, nhưng lại hướng tới phủ thái tử! Tôi thấy bất an, ngày mai trốn rồi, tốt nhất là không nên đi trêu chọc Hàn Kinh làm gì, nhờ để lộ sơ hở gì thì hỏng hết!

Tôi thầm mắng Hàn Chiêu vô dụng sao lại cứ làm theo ý của quận chúa ngang ngược kia! Chẳng lẽ do tám chữ kia sao? Quận chúa ngang ngược không cảm động chút nào sao? Không đúng, bình thường tám chữ đó là tuyệt kỹ ở trong tiểu thuyết ngôn tình mà! Hàn Chiêu thật đúng là chiếc gối đầu hoa (chỉ những người chỉ có vẻ bề ngoài, không có học thức tài năng), hình thức thì được mà không thể dùng được, chỉ biết chạy theo quận chúa ngang ngược đó chứ! Lại còn đi theo người ta đến phủ thái tử, quá bề mặt đi!

Quận chúa ngang ngược thấy tôi leo lên ngựa thuần thục, có vẻ kinh ngạc, nhìn tôi nói: “Xú tiểu tử, thấy người cười kị mã cũng không tệ lắm! Trước kia ngươi làm gì?”

Tôi rất muốn nói: Phỉ lời! Là lúc trước tôi được Nam Cung Vân ưu ái cưỡi ngựa chung, đương nhiên là không tệ rồi. Tôi lại nhớ đến thời gian đầu quen biết Nam Cung Vân, trong lòng đau nhói, trên mặt thì cười hì hì, cúi đầu khom lưng nói: “Thưa quận chúa, là trước kia nô tài làm ca hát tạp kỹ, cưỡi ngựa là miếng cơm của nô tài.”

Quận chúa ngang ngược thấy tôi tươi cười, hừ một tiếng, nói: “Ra về! Thấy bộ dạng nô tài của ngươi là ta thấy ngứa mắt rồi.”

Tôi định lên tiếng, Hàn Chiêu liếc nhìn tôi có thâm ý, rồi quay lại cười với quận chúa ngang ngược, nói: “Hôm trước mẫu phi còn hỏi muội đã đi đâu, mấy ngày rồi không gặp muội, thấy nhớ muội.”

“Vâng, mấy ngày rồi muội không tiến cung, Ngũ ca nói dùm muội với Nhân phi nương nương, hai ngày nữa muội sẽ vào để nói chuyện vui với nương nương.”

Hàn Chiêu “ừ” một tiếng, bảo tôi đi đến phủ thái tử trước để thông truyền, nói là giữa trưa sẽ ăn cơm ở đó, tôi vâng lệnh rồi thúc ngựa đi.

Bởi vì thường xuyên cùng Hàn Chiêu đến phủ thái tử, trong phủ hạ nhân hầu như ai cũng biết tôi, thị nữ nói thái tử điện hạ đang ở Phẩm trà hiên, mời tôi qua đó.

Vừa mới bước vào cửa tiểu viện, thấy ngoài thư phòng có một người đàn ông mặc trang phục trắng đang quỳ, một thị nữ đứng ở cửa thấy tôi, vội ra hiệu bảo tôi dừng bước, tôi hiểu Hàn Kinh đang có việc quan trọng trong phòng, để tránh nghi ngờ, tôi dừng bước lại, nhưng ánh mắt lại hướng về phía người đàn ông áo trắng đó.

Bóng dáng gầy yếu vẫn quỳ gối ở đó, tóc rối loạn, trên trang phục trắng bám đầy bụi đen, có có vết tích của sự hỏa hoạn.

Tôi giật mình, Mai Tồn Tuyết! Là Mai Tồn Tuyết! Không phải anh ta đang bảo vệ Văn Hinh và Việt nhi hay sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

.Trong phòng vang lên tiếng đổ vỡ của đồ sứ, tiếng giận giữ của Hàn Kinh: “Đồ vô dụng! Người còn dám sống mà trở về đây sao!”

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng Mai Tồn Tuyết lay động.

Một thị nữ đứng bên cạnh tôi thì thầm nói: “Haizz, điện hạ giận lắm, Mai công tử cũng thật là oan ức, đứa nhỏ đã chết rồi, nhưng vẫn còn như vậy!” Một thị nữ khác vội liếc mắt nhìn thị nữ kia, ý bảo đừng có lên tiếng nói lung tung.

Đại não của tôi lập tức trống rỗng, đứa nhỏ đã chết, đứa nhỏ đã chết, đứa nhỏ mà Mai Tồn Tuyết trông nom đã chết! Việt nhi, Việt nhi, Việt nhi của tôi.

Đầu óc tôi đã không còn ý thức, đi thẳng vào bên trong, thị nữ vội gọi tôi lại, muốn giữ tôi lại, tôi bỏ ngoài tai, tiếp tục bước đến chỗ Mai Tồn Tuyết.

Mai Tồn Tuyết ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn tôi, vẫn là người đàn ông đẹp như tranh vẽ đó, vẫn là người đàn ông trắng như ngọc ở Vọng mai sơn trang đó, vẫn là người đàn ông mặt người dạ thú đó!

Tôi nhìn chăm chăm vào Mai Tồn Tuyết, anh ta cũng kinh ngạc nhìn tôi.

Thị nữ gọi tôi lại, Hàn Kinh vén rèm bước ra, tôi cũng không có phản ứng, cả người bất động, tay nắm chặt lại, móng tay đâm hẳn vào da mà không thấy đau đớn, ánh nắng chiếu vào người, tôi cũng không có cảm giác gì, chỉ thấy sự lạnh lẽo dần dần từ chân lên, cơ thể bắt đầu lạnh ngắt, nhưng trong ngực lại thấy nóng như lửa đến mức khó chịu, hơi nóng từ bụng tỏa ra thẳng lên miệng, tôi cắn chặt răng, máu từ trong miệng chậm chậm chảy ra.

Nếu có thể, tôi chỉ muốn bước đến bóp chết người này, nhưng lại phát hiện ra chân tay cứng ngắc không điều khiển được, chỉ có thể đứng thẳng như vậy, cho đến khi cảnh vật trước mắt xoay tròn...

Bọn hạ nhân bối rối, tôi nghĩ là tôi vẫn có ý thức, nhưng chính là ý thức của tôi thoát ra khỏi cơ thể tôi.

CHƯƠNG 58:

“Giết bọn họ, giết bọn họ đi.” Tôi thì thào.

“Cái gì? Nam Tĩnh, người nói cái gì?” Hàn Chiêu ghé sát tai vào tai tôi, muốn nghe tôi nói gì.

“Đi, đi, hãy mang tôi rời đi.” Tôi cố nói rõ ràng.

Sắc mặt Hàn Chiêu sầm xuống, không nói gì với Hàn Kinh, cũng không để ý tới quận chúa ngang ngược, yên lặng ôm lấy tôi, rồi xoay người đi ra ngoài, tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe tiếng thở phào nhẹ nhõm của họ...

Hàn Chiêu không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người khác, ôm tôi lên một chiếc xe ngựa, vào trong rồi vẫn không buông tôi ra.

Xe ngựa lóc xóc, tôi buông hàm răng đang cắn chặt lại ra, ngệm máu bị nghẹn lại quá lâu liền phun ra, bắn vào ngực áo của Hàn Chiêu. Hàn Chiêu không nói gì, chỉ dùng tay áo lau nhẹ nhẹ khóe miệng tôi, trên mặt không tỏ biểu hiện gì.

Rất lâu sau, tôi mới cảm thấy cơ thể của mình mềm trở lại, ý thức lại trở về cơ thể.

Tôi chậm rãi nói: “Không phải trước đây anh hỏi tôi có quan hệ gì với hắn sao? Hắn là kẻ thù của tôi, là kẻ thù làm cho gia đình tôi tan vỡ, là kẻ đã phá hủy toàn bộ cuộc đời tôi, là kẻ đã giết những người thân yêu nhất của tôi!”

“Giết hắn, hãy giúp tôi giết hắn, chỉ cần có thể giúp tôi giết hắn, tôi có thể bán linh hồn của tôi cho anh.” Tôi nói.

Hàn Chiêu vẫn không nói gì, ôm chặt tôi vào lòng.

Buổi tối, Thiệu Dương lại đến truyền tin cho tôi, anh ta chỉ nói là Đường Huyền muốn gặp tôi.

“Tĩnh Chi,” Đường Huyền gọi tên tôi, lo lắng khi nhìn thấy tôi, những lời định nói ra lại không thốt ra được.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Sáng nay, chúng tôi phái người đi theo dõi tòa nhà kia, có người trở về nói,” Đường Huyền dừng lại, như sợ tôi không chịu nổi đả kích, tôi cười cười, Đường Huyền nói tiếp: “Đêm qua không biết sao tòa nhà đó đột nhiên hỏa hoạn, chết cháy rất nhiều người, trong đó còn có...”

Tôi lấy tay chặn miệng cô ấy lại, không cho cô ấy tiếp tục nói.

Tôi im lặng nhìn Đường Huyền, ánh mắt Đường Huyền mọng đỏ, bước đến ôm lấy tôi, nói khẽ: “Tình Chi, khóc đi, khóc đi sẽ thấy dễ chịu hơn, cậu làm vậy tôi rất sợ.”

Tôi cười lắc lắc đầu, trong ngực trống không, muốn khóc mà không khóc được.

...

“Tình Chi, cậu phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Tôi cười, “Đường Huyền, không phải cậu đã hỏi tôi còn muốn báo thù không sao? Thực ra tôi chỉ muốn đưa Việt nhi an toàn rời khỏi đây, nhưng hiện tại, tôi chỉ còn báo thù, tôi không còn gì vướng bận nữa.”

...

Tôi lại trở về Tề vương phủ, vẫn làm gã sai vặt lúc nào cũng tươi cười, trong thư phòng, tôi lặng lẽ thu dọn những đồ vật trên bàn, Hàn Chiêu ngồi nghiêng người sang một bên, ánh mắt dõi theo tôi.

Cuối cùng, anh ta không nhịn được, mở miệng: “Nam Tĩnh, rốt cuộc người là ai?”

Tôi đứng im, không ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Tôi là ai giờ không quan trọng nữa, tôi chỉ biết tôi sẽ giúp anh đoạt chức vị thái tử thôi.”

Hàn Chiêu cười nhạt: “Hoang đường! Ai cũng biết ta và thái tử điện hạ huynh đệ tình thâm, ta vẫn là Vương gia hưởng lạc, không quan tâm đến chính sự.”

“Thật sao? Điều này chỉ có thể lừa người dân chúng thôi. Chẳng lẽ Tề vương điện hạ thật sự không biết tể tướng vẫn muốn đổi lập Tề vương làm thái tử sao? Hơn nữa thái tử điện hạ cùng anh chẳng phải huynh đệ tình thâm gì, chỉ có huynh đệ với Phạm Tử Chư kia thôi, chỉ e Tề vương điện hạ là anh cũng chẳng biết gì, hiện tại thủ lĩnh cấm vệ quân Tống Cương Liệt ở Phồn Đô này cũng không còn là người trung lập nữa, hẳn đã sớm theo phe của Hàn Kinh rồi.”

Hàn Chiêu nhìn tôi, sắc mặt đã thay đổi.

“Tôi cũng biết một ít chuyện về thái tử điện hạ, chỉ e rằng những chuyện này cả anh và tể tướng đều rất muốn biết rõ hơn, anh không cần hỏi tôi làm sao mà biết, anh chỉ cần nói hữu dụng hay vô dụng là được.”

Hàn Chiêu cúi đầu, sau đó lại ngẩng lên, ánh mắt sắc bén, chậm rãi hỏi: “Điều kiện đầu? Điều kiện là gì?”

“Một ngày nào đó anh trở thành thái tử, hy vọng anh có thể đem Hàn Kinh và Mai Tồn Tuyết giao cho tôi xử lý.” Tôi nói từng câu từng chữ.

Hàn Chiêu lạnh lùng nhìn tôi một lúc, gật đầu.

Tôi nhớ lại lúc ở Vọng mai sơn trang, Hàn Kinh và Phạm Tử Chư lúc đó chẳng hề kiêng dè mà bàn luận những chuyện tranh đấu ở Phồn Đô trước mặt tôi, lúc đó bản thân tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ khi sống nửa năm ở Phồn Đô, tôi mới bắt đầu hiểu sâu sắc hơn những cuộc nói chuyện đó của bọn họ, tất cả những điều đó tôi không hề giấu diếm mà nói hết cho Hàn Chiêu.

Cuộc sống của Kinh thành vẫn sa đọa xa hoa như vậy, tôi biết, đó chỉ là vẻ bề ngoài, Hàn Chiêu và thừa tướng Tả Văn Huân đang chuẩn bị hành động, như, không quá mấy ngày, thủ lĩnh cấm vệ quân Tổng Cương Liệt bị ám sát ở trong nhà, chết không manh mối.

Có một ngày, tôi đột nhiên hỏi Hàn Chiêu một câu: “Điện hạ, Hoàng thượng có phải là một minh quân không?”

Hàn Chiêu bị câu hỏi của tôi làm sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu nói: “Phụ hoàng ít nhiều vẫn là một quân chủ oai hùng, không có Phụ hoàng thì sẽ không có nước Hung nô cường thịnh như hiện nay.”

“Như vậy đối với việc tranh giành quyền lực của điện hạ và Hàn Kinh, Hoàng Thượng biết rất rõ?”

Hàn Chiêu trầm ngâm một chút, nói: “Đúng vậy, chỉ là Phụ hoàng mắt nhắm mắt mở mà thôi.”

“Đương kim hoàng thượng còn rất khỏe mạnh phải không?”

Hàn Chiêu không hiểu vì sao tôi lại hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu.

“Nếu tôi tính không sai, năm nay Hoàng thượng mới hơn năm mươi ba tuổi đúng không? Mà Hàn Kinh đã hơn ba mươi mốt tuổi, Hoàng thượng đang lúc thời kỳ phong độ nhất, ông ta sợ nhất là gì? Mà Hàn Kinh sợ nhất là gì?”

Hàn Chiêu nhìn tôi, ánh mắt lóe sáng.

“Tôi từng nghe nói, không gì hơn thế sự cân bằng, hiện tại Hoàng thượng và điện hạ Hàn Kinh đang duy trì thế cân bằng, nếu đã không có thế tử, thì chỉ còn lại một minh thái tử phát triển thế cục này...”

Tôi ngừng lại, không nói tiếp nữa, Hàn Chiêu rất thông minh, từng là một quận vương sống và lớn lên ở trong cung, đối với sự việc có thủ đoạn mưu quyền này, đương nhiên là hiểu rõ hơn tôi rất nhiều.

Chẳng qua là do tôi xem ti vi quá nhiều, biết cái này gọi là quân chủ thánh minh và thái tử đều không có kết cục tốt đẹp gì, Hán Vũ Đế với thái tử Lưu Cứ, Đường Thái Tông với thái tử Thừa Kiến, ngay cả mấy thái tử con của Võ Tắc Thiên, cũng không có kết cục tốt đẹp gì, vì sao? Lý do chẳng ngoài việc tranh giành quyền lực, mà cái đó chính là ngai vàng của đế vương, không có phụ tử tình thâm gì, muốn đem toàn bộ quyền lực nằm trong tay vua, làm cách nào đó để cản được thái tử để mơ về một ngai vàng!

Đương kinh hoàng thượng đang làm cho thế cục cân bằng, mà Hàn Chiêu và Hàn Kinh chính là cự cân bằng đó, nếu Hàn Chiêu lấy lui để tiến, chỉ còn lại một ông già với thái tử, sẽ thấy quyền lực càng lúc càng dễ rơi vào tay Hàn Kinh, lão hoàng đế sẽ dễ yên sao? Còn Hàn Kinh có cam tâm chỉ làm thái tử vài chục năm nữa không?

Hàn Chiêu nghe xong những lời tôi nói, vẫn không mở miệng, chỉ yên lặng xem xét tôi, ánh mắt bí hiểm.

Đường Huyền muốn tìm đến nơi có thế ngoại cao nhân để tìm hiểu, tôi rất muốn giúp cô ấy, nhưng lại không hề có chút hứng thú nào nữa, bởi tôi bây giờ, chỉ là một cái xác không hồn, ngoài hận thù ra, không còn tình cảm gì nữa.

Tôi vẫn ở lại Tề vương phủ làm người hầu, vẫn là chân chạy cho Hàn Chiêu, tuy rằng Hàn Chiêu chưa hề nói gì, nhưng có thể nhận ra anh ta cố gắng tránh cho tôi phải đi lại phủ thái tử.

Từ ngày nói chuyện đó với Hàn Chiêu, Hàn Chiêu bắt đầu hỉ nộ bất thường, đôi khi rất vui vẻ cao hứng, nhưng đột nhiên lại thay đổi đột ngột, nặng nề ngồi một chỗ, lạnh lùng nhìn tôi, không nói câu gì.

Buổi tối về phòng mình ăn cơm chiều, Ngôn Nhân lại đến kêu tôi đến thư phòng hầu hạ.

Đẩy cửa thư phòng bước vào, bên trong không đốt đèn, thì ra Hàn Chiêu không có ở đây. Mắt tôi vẫn chưa quen với bóng tối, tôi sờ soạng đến trước bàn làm việc, đốt nến lên, ánh sáng dần dần tỏ, đồ vật trước mắt hiện lên rõ ràng hơn, tôi chậm rãi thu dọn bút mực trên bàn lại, cuộn những bức tranh lại, đúng lúc làm rơi ra một bức tranh trên mặt đất, lăn xuống mở ra, tôi vội vàng nhặt lấy, tay vừa mới chạm vào bức tranh, cả người cứng đờ.

Trong bức tranh vẽ một người, mặc trang phục màu xanh bình thường của hạ nhân, hé ra một khuôn mặt như là một cô gái, đang ôm mấy cành hoa mai, dựa lưng vào cột, ánh mắt người trong tranh khép hờ, có chút mơ màng, khóe miệng lại nhẹ nhàng hướng về phía trước, cười như không cười...

30. Chương 59-60

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 59 - 60

CHƯƠNG 59: SÁT THỦ

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân làm tôi bừng tỉnh, vội vàng đứng lên, cuộn bức tranh lại để vào trong giữa các bức tranh, vừa xong thì Hàn Chiêu đẩy cửa bước vào.

Anh ta quét mắt qua tôi, không nói gì, chỉ yên lặng ngồi xuống tràng kỷ, tựa vào đó, lẳng lẳng xem tôi.

Tôi biết anh ta hôm nay tâm trạng không tốt khi về phủ, cho nên không dám trọc anh ta, chỉ yên lặng tiếp tục thu dọn.

“Người lại đây.” Hàn Chiêu đột nhiên mở miệng.

Tôi do dự, nhưng vẫn đến đó, đứng bên cạnh anh ta.

Hàn Chiêu bật cười, nói: ‘Xem người bị dọa đến sợ kia, ta sẽ ăn thịt người sao?’

Thấy tôi im lặng không nói gì, Hàn Chiêu đột nhiên đứng dậy, lập tức kéo tôi vào lòng, tôi giật mình, giấy dựa, nhưng lại bị anh ta ôm chặt lấy.

“Đừng nhúc nhích, ta chỉ ôm một chút thôi.”

Tôi ở trong lòng Hàn Chiêu, người cứng đờ, lạnh lùng nói: “Điện hạ, xin tự trọng, Nam Tĩnh không phải là nữ tử.”

“Không cần phải nói những lời này để tránh ta.” Hàn Chiêu nén sự tức giận nói, bỗng nhiên lại cười: “ Nam tử thì sao? Vương tôn công tử dưỡng nam sủng cũng không ít đâu, ta cũng muốn thử xem như nào?”

Một lát sau, Hàn Chiêu nhẹ nhàng nói: “Sách y có ghi, quả tiên mẫu, chia làm hùng thư, hùng quả đỏ đậm, thường mọc trên vách đá, nữ tử ăn vào sẽ nam hóa, thư quả màu trong suốt, mọc ở biển sâu, nam ăn vào sẽ giống nữ, nam nữ đó sẽ có dung mạo như tiên, Nam Tĩnh, nói cho ta biết, người ăn là loại quả gì?”

Cả người tôi rung động, “Lời điện hạ nói, Nam Tĩnh không hiểu lắm.”

Hàn Chiêu buông tôi ra, lấy tay chỉ vào ngực của tôi, cười đau lòng hỏi: “Còn chỗ này thì sao, hả? Nói cho ta biết, trong lòng người chính là ai?”

Tôi đẩy tay Hàn Chiêu ra, chậm rãi nói: “Nam Tĩnh đã là người không còn trái tim nữa, chỉ là cái xác không hồn mà thôi, làm người nào cũng không quan trọng.”

“Hử? Thật không?” Hàn Chiêu cười, rồi nụ cười chậm rãi biến mất, ánh mắt trầm xối, đột nhiên cúi xuống, đôi môi nóng rực mang theo hơi rượu.

Tôi không phản kháng, cơ thể cứng ngắc, đứng thẳng lên, cắn chặt răng mở to mắt nhìn khuôn mặt đang phóng đại sát khuôn mặt mình, sống mũi thẳng tắp, hàng lông mày rậm đen. Hàn Chiêu không thấy tôi đáp lại, hé mắt ra nhìn tôi, rồi càng giữ tôi chặt lại, áp mạnh môi vào môi tôi, dùng lưỡi muốn mở hàm răng của tôi ra, tôi không chịu hé miệng, cảm thấy môi đau xót, mùi máu tươi ngấm vào.

Hàn Chiêu chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy tôi đang oán hận nhìn, trên môi rướm máu.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi: “Đủ chưa?”

Thân hình Hàn Chiêu chấn động, đẩy tôi ra thật mạnh, sắc mặt xanh mét, gằn giọng nói: “Cút! Cút! Ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Tôi chậm rãi bò dậy, lấy tay lau khóe miệng, xoay người bước ra ngoài, vừa mới đi được hai bước, Hàn Chiêu từ phía sau ôm lấy tôi, một môi nói: “Đừng đi, hãy chờ một chút.” Nói xong nhẹ nhàng ngã đầu vào hông vai tôi.

Tôi vẫn đứng thẳng, Hàn Chiêu lầu bầu bên tai tôi: “Ta nghĩ đến...Ta có thể đem người tiếp cận Hàn Kinh để kiếm lợi ỉnh, nhưng không ngờ...mình lại tự châm rượu độc ỉnh...”

Tôi cảm giác ở cổ mình nóng ướt, trong lòng thấy chua xót, Hàn Chiêu đã đứng thẳng người, giọng nói đã trở nên lạnh lùng như bình thường, ‘Đi đi, người ra ngoài đi.’

Tôi không quay đầu lại, bước ra ngoài.

....

Ngày hôm sau, Hàn Chiêu như đã quên chuyện xảy ra tối qua, buổi sáng trước khi vào cung giao cho tôi một phong thư, nói: “Hạ Lan quận chúa dâng hương ở Thiên Hương tự, người thay ta đem thư này đến đó.”

Tôi nhận thư cất vào người, tiễn Hàn Chiêu ra cửa, Hàn Chiêu lên ngựa, quay lại nhìn tôi thật lâu, sau đó mới giục ngựa đi.

Chùa Thiên Hương nằm ở trong núi phía đông Phồn Đô, xa hơn hai mươi dặm, ra khỏi vương phủ không lâu thì tôi gặp Thiệu Dương, anh ta nhìn tôi, gật gật đầu, cười ngượng ngùng.

“Sao rồi? Đường Huyền muốn tìm tôi à?”

Thiệu Dương lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không phải, là ta một mình đi dạo, Nam công tử đi đâu vậy?”

“Đi Thiên Hương tự.” Tôi nói, rồi giục ngựa đi, nhìn lại Thiệu Dương nói.

“Nếu huynh không có việc gì thì đi cùng tôi, vừa lúc tôi đang một mình có chút buồn.”

Thiệu Dương do dự một chút rồi gật đầu, giục ngựa đi theo.

Hai chúng tôi cho ngựa đi từ từ, chỉ chốc lát đã ra khỏi thành, dọc đường đi Thiệu Dương cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng đi bên cạnh tôi, không khí trầm mặc làm tôi khó chịu.

“Huynh đi theo Đường Huyền đã bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

“Hơn ba năm rồi.”

“Ồ”, tôi thốt lên một tiếng, ba năm, chỉ yên lặng ở bên Đường Huyền sao, tôi quay sang nhìn Thiệu Dương, anh ta thấy tôi nhìn mình, mặt đỏ lên.

“Huynh không giống như người hầu bình thường, huynh đi theo Đường Huyền chắc cũng không phải vì tiền đúng không?”

Thiệu Dương gật đầu, rồi đáp: “Ta thích Huyền tiểu thư.”

Sự thẳng thắn của Thiệu Dương làm tôi giật mình, thoát nhìn anh ta giống như người hướng nội, thật không ngờ lại là người dũng cảm nói ra cho tôi biết tình cảm của mình.

“Vậy...cô ấy có biết không?” Tôi khẽ hỏi.

Thiệu Dương gật đầu: “Ta đã từng thổ lộ với Huyền tiểu thư, nhưng nàng không nhận lời.”

“Có lẽ vì bộ dạng của mình hiện giờ nên cô ấy mới không nhận lời.” Đường Huyền đã bị hủy dung nhan, cô ấy là một người kiêu ngạo, với tình huống này chắc không thể nhận lời tỏ tình của bất kỳ người đàn ông nào, “Có lẽ, cô ấy nghĩ là huynh thương hại cô ấy.”

Thiệu Dương nhìn tôi, nói: “Lúc đầu ta cũng nghĩ nàng vì lý do này, nhưng, không giống như vậy đâu.”

Tôi im lặng không nói gì, cũng không biết nên nói gì, tình cảm của người trong cuộc còn không hiểu, tôi là người ngoài làm sao mà hiểu được.

Im lặng suốt một đoạn đường, dần dần đã đi vào chân núi Thiên Hương, cánh rừng rậm rạp, bởi vì đang là mùa đông, nên dường như không thấy được người đi trên đường.

Thiệu Dương đột nhiên mở miệng: “Người Huyền tiểu thư thích chính là Nam công tử phải không?”

Lời nói của Thiệu Dương làm tôi chấn động, sau đó lại bật cười thành tiếng, tôi biết Đường Huyền vẫn không nói cho anh ta biết thân phận của tôi, cho nên đến giờ anh ta vẫn tưởng tôi là đàn ông, lại thấy tôi thân mật với Đường Huyền như vậy, rồi lại thấy Đường Huyền ra sức giúp tôi, khó trách anh ta lại hiểu lầm như vậy.

Thiệu Dương thấy tôi đột nhiên cười to, liền lúng túng, mặt đỏ bừng.

“Thiệu Dương, huynh hiểu lầm rồi, tôi và Đường Huyền đúng là có quan hệ rất thân thiết, có thể nói chúng tôi là những người thân thiết nhất của nhau ở thời đại này, nhưng tuyệt đối không phải là kiểu như huynh nghĩ đâu, nếu huynh yêu cô ấy, hãy cố gắng, có lẽ một ngày nào đó cô ấy sẽ nhận lời yêu huynh.”

Nhưng, Đường Huyền có thật sự yêu anh ta không? Tôi nhìn khuôn mặt thật thà của Thiệu Dương, anh ta có biết Đường Huyền chỉ mong muốn rời khỏi thế giới này không? Nếu biết, anh ta có như bây giờ luôn bảo vệ Đường Huyền không?

Cánh rừng hai bên đường càng lúc càng rậm, Thiệu Dương đột nhiên dừng lại, kêu: “Quay lại mau! Mau!” Tôi sửng sốt, không kịp nghĩ nhiều, quay đầu ngựa lại, nhưng đã không kịp, đã gần như ngã ngựa, Thiệu Dương bay người xuống mặt đất, tôi lập tức ngã nhào xuống, trong rừng mấy hắc y nhân che mặt phi thân bay đến, cầm kiếm hướng đến chúng tôi đánh tới..

Trong lúc đó tôi chỉ cảm thấy mùi máu tanh trong gió, tôi theo bản năng bắt lấy một thanh kiếm, sử dụng bộ kiếm pháp duy nhất mình biết để bảo vệ mình, không thấy một chút khe hở, Thiệu Dương thấy tôi tạm thời không có việc gì, liền cầm kiếm đầu liền một lúc với mấy hắc y nhân, bao vây tôi là hai hắc y nhân, lúc đầu bị kiếm pháp của tôi làm cho hoảng sợ, nhưng bọn chúng dù sao cũng là cao thủ, sau một lúc liền nhận ra kiếm pháp của tôi rất tinh diệu, nhưng lại không có nội lực, liền đâm mạnh kiếm tới.

‘Choang!’ một tiếng, hai kiếm giao nhau, tôi thấy cổ tay tê rần, kiếm sắp rơi xuống đất, hắc y nhân cười nhạt, bổ kiếm tới trước mặt tôi, tôi chỉ biết ngựa ra sau để tránh, mũi kiếm lướt qua ngực, tôi cảm giác man mát, cả người vừa rơi xuống đất, kiếm lại lao đến, trong tình thế cấp bách, tôi chặt vật lăn sang một bên, hắc y nhân lại đâm vào khoảng không, ngay sau đó lại tiếp tục đâm kiếm tới, lần này thì tôi không thể tránh kịp nữa rồi, liền nhắm mắt lại chờ đợi....

Một lúc không thấy đau đớn, tôi mở mắt ra, thấy hắc y nhân kia đang từ từ ngã xuống, Thiệu Dương ở đằng sau hắn, thanh trường kiếm xuyên qua lưng hắn.

Nhìn lại thấy tất cả hắc y nhân đều đã nằm trên mặt đất, tôi thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất.

” Nam công tử, chúng ta phải chạy nhanh đi, nơi này không an toàn.” Thiệu Dương kéo ngựa lại nói.

Hàn Kinh, là Hàn Kinh muốn giết tôi sao? Đầu óc tôi hỗn loạn, cảm giác có gì đó không hợp lý, nhưng lại không thể nghĩ ra

CHƯƠNG 60: TỬ VƯƠNG

Cùng Thiệu Dương nhanh chóng về thành, đến tề vương phủ, nghe hạ nhân nói Hàn Chiêu đã trở về, tôi lập tức xuống ngựa, lảo đảo chạy đến chỗ Hàn Chiêu, dọc đường đi thấy thị nữ lẫn người hầu nhìn tôi, bị bộ dạng của tôi làm hoảng sợ, chạy vào đến cửa hoa viên, có thị vệ xa lạ ngăn tôi lại, Hàn Chiêu nghe tin tức liền ra hoa viên đón tôi, thấy bộ dạng của tôi, trên mặt anh ta không lộ ra vẻ kinh ngạc, mà trong ánh mắt lại có sự đau đớn.

Trong nháy mắt nhìn biểu hiện của Hàn Chiêu, tôi chợt hiểu, đêm qua hành động kỳ quái của Hàn Chiêu, hôm nay lại bảo tôi đi mang tin đến Thiên Hương tự, trên đường đột nhiên lại xuất hiện thích khách...

Tất cả mọi chuyện đều từ từ rõ ràng, không phải là Hàn Kinh muốn giết tôi, mà người muốn mạng của tôi chính là Hàn Chiêu! Tôi đứng ở đó, cảm thấy tay chân run rẩy, tôi nghĩ đến phong thư anh ta đưa cho tôi vẫn đang ở trong ngực áo, tôi run rẩy chạm vào, quần áo đã sớm bị thích khách chém qua, vết thương ở ngực vẫn còn chảy máu.

Tôi nhìn chăm chăm vào Hàn Chiêu, chậm rãi lấy thư trong ngực ra, mở ra, quả nhiên bên trong chỉ là tờ giấy trắng. Tôi cười thống khổ, thì ra người muốn giết tôi là anh ta.

Hàn Chiêu nhìn tôi, đau khổ nhắm mắt lại.

Phía sau anh ta đột nhiên vang lên một giọng nói trầm mạnh: “Chiêu nhi, làm sao vậy?” Một người đàn ông trung niên chừng hơn năm mươi tuổi từ trong hoa viên bước ra, đến bên Hàn Chiêu, nhìn thấy tôi, hỏi.

Hàn Chiêu khôi phục lại thái độ bình thường, quay lại nói: “Phụ hoàng, không có việc gì, chỉ là một hạ nhân ra ngoài thành gặp kiếm phi, bị thương.” Sau đó nhanh chóng gọi người hầu: “Còn không đưa hắn đi chữa trị, đứng ngay ở đó làm gì.”

Hai người hầu vội chạy lại, đưa tôi đi, tôi chỉ cười nhìn Hàn Chiêu.

“Chờ đã!” Thánh Đức hoàng đế đột nhiên gọi lại, thẳng tắp bước đến chỗ tôi, tôi ngậy ra đứng đó, không biết lão hoàng đế này muốn gì.

Ông ta nhìn trực tiếp vào tôi, tôi theo ánh mắt ông ta nhìn lại, phát hiện tầm mắt ông ta dừng lại trên cổ tôi, ông ta lập tức túm lấy vật ở trên cổ tôi, lớn tiếng hỏi: “Vì sao ngươi lại có vật này? Nói!”

Tôi cười cười, chỉ thấy cơ thể bắt đầu lay động, trước khi mất đi ý thức, tôi nghe mình nói rất rõ ràng: “Là mẫu thân đưa cho.”

Nửa tháng sau, Thánh Đức hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, hoàng tử thất lạc nhiều năm giờ nhận tổ quy tông, phong làm Tú vương, ban thưởng đất đai, vương phủ, được hoàng thượng rất sủng ái.

Tôi chậm rãi ngắm nhìn miếng bạch ngọc trong tay, soi lên ánh mặt trời, bên trong hiện lên văn long màu vàng mơ hồ, tôi cười cười, đeo lâu như vậy, nhưng vẫn không phát hiện ra tín vật này lại có bí mật như vậy.

“Vương gia, thời tiết tuy rằng ấm lên, nhưng gió vẫn còn lạnh, đừng đứng ở đây nữa.” Tiểu Ngọc đến sau tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi quay lại, thản nhiên cười cười: “Tiểu Ngọc, cứ gọi tôi là công tử đi, cô không phải là người ngoài.”

Tiểu Ngọc nghe lời gật đầu.

Đúng vậy, tôi được Thánh Đức hoàng đế đến tân phong là Tú vương, mọi người tưởng rằng vì dung mạo tôi tuần tú vô song nên mới được phong làm Tú vương, chỉ tôi mới biết, lão hoàng đế kia là nhớ đến những kỷ niệm trước đây với Văn phu nhân, khuê danh trước đây của Văn phu nhân có chữ Tú.

Thật không ngờ Thánh Đức hoàng đế anh danh thần võ, tuổi trẻ cũng có những chuyện hoang đường như vậy trong đời, đường đường là Vương gia của Hung nô lại đi làm sơn tặc ở Song tú sơn.

Thánh Đức hoàng đế hỏi rất kỹ thân phận của tôi, may mắn là lúc Văn phu nhân lâm chung có kể lại với tôi, kể cả những chuyện như lần đầu họ gặp nhau, nhưng nguyên văn việc Văn phu nhân nhờ tôi giao lại tín vật này cho Hoa Niệm Mô thì lại thành tín vật chứng minh thân phận của tôi, tôi ở tề vương phủ chỉ là một tên sai vặt, giờ lại lập tức trở thành Tú vương được hoàng đế sủng ái nhất.

Ông trời thật đúng là trêu người!

Đường Huyền hỏi tôi, Tĩnh Chi, chẳng lẽ cậu không thể từ bỏ sự tranh đoạt hay sao? Tôi cười mà không nói gì, sau sự việc xảy ra ở cánh rừng cô ấy chỉ vào tôi nói, Tĩnh Chi, làm quyền quý trong triều đình giống như một thân cây nằm phơi trên mặt đất, bên ngoài thì nhìn rất độc lập, nhưng bộ rễ sâu bên trong đã ngầm ngầm phức tạp rối rắm, chúng ta có thể nhìn chỉ là cây ở trên mặt đất, còn tổng thể thì lại không thể

biết hết, ai cũng không biết làm sao để cây có thể sinh trưởng được! Nước Chu đã thế, nước Hung Nô này cũng thế!

Nói xong, cô ấy ưu sầu nhìn tôi, tôi biết ý của cô ấy, là cô ấy không muốn tôi bị hãm ở đây, cô ấy đã từng nói, chúng tôi chỉ là khán giả ở thế giới này mà thôi.

Tôi hướng về Đường Huyền cười, nói cho cô ấy biết giờ tôi đã không còn con đường nào khác để đi rồi, có lẽ tôi sẽ cùng cô ấy trở về, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

Còn chuyện về thế ngoại cao nhân kia cũng đã có chút manh mối, kết quả tra ra được làm tôi chấn động, thật không ngờ là Vô thượng tán nhân, sư phụ của Trầm Triệu Thiên và Văn Hình.

Khi biết kết quả này, tôi cười, cười cho đến khi nước mắt chảy ra, Tiểu Ngọc kinh hãi nhìn tôi, không biết vì sao.

Tôi kể cho Đường Huyền biết quan hệ giữa Vô thượng tán nhân với Trầm Triệu Thiên, hiện tại muốn biết Vô thượng tán nhân đang ẩn cư ở đâu, muốn tìm ông ấy, tìm được Trầm Triệu Thiên là được.

Hôm nay là sinh thần tám mươi tuổi của Thái Hậu, Thánh đức hoàng đế lấy hiếu thị mẫu, cho nên ân xá thiên hạ, muốn khắp nơi cùng chúc mừng, buổi tối, trong hoàng cung mở tiệc long trọng.

Trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều ca tụng công đức của Thái hậu, của hoàng đế, sau đó là ca múa, uống rượu, tôi là Tú vương mới được tân phong, nhưng lại trở thành tiêu điểm chính ở đây, không ít người đến chúc rượu, tuy rằng tôi hết sức tránh nhưng vẫn phải uống mấy chén, chén vừa đặt xuống lại phải nâng lên, tôi không dám uống nhiều, sợ có sơ hở, liền tìm cơ rồi trốn ra ngoài.

Trong ngự hoa viên, tiếng người đã nhỏ dần, tôi tìm một chỗ yên tĩnh rồi ngồi xuống, ngẩng lên nhìn ánh trăng, lại là một vầng trăng tròn. Nam Cung Vân và Việt nhi ở cùng nhau phải không? Họ ở trên trời có nhìn thấy tôi không? Yên tâm, tôi hiện giờ rất tốt, tôi nhất định là trừng phạt những người đã làm tổn thương chúng tôi, đem những thống khổ của chúng tôi trả lại bọn chúng gấp trăm ngàn lần.

Một bóng người đến bên cạnh tôi, sau đó ngồi xuống cách đó không xa, tôi quay sang nhìn, là Hàn Kinh! Từ lúc phong vương, tôi cũng đã gặp hắn vài lần, nhưng lại chưa từng gặp riêng như hôm nay.

Hàn Kinh không nhìn tôi, chỉ ngẩng lên nhìn trăng sáng, “Người hiện giờ rất vui sướng đúng không?”

Tôi thần nhiên nói: “Hoàng huynh sao lại hỏi như thế? Tôi...”

“Không cần gọi ta là hoàng huynh!” Hàn Kinh cắt ngang lời tôi, “Ta biết người không phải.”

Tôi quay lại, không để ý tới Hàn Kinh, hấn lại thì thầm như là nói với tôi, hoặc như nói với chính mình: “Trước kia, muội gạt ta, nói cho ta biết muội sẽ trở về, ta tin muội, không để ý tới ý chỉ của phụ hoàng, chỉ chờ muội, mặc dù biết muội đã trộm đi bản đồ quân sự của ta, nhưng ta vẫn tin tưởng muội, là muội sẽ không hại ta, muội sẽ trở về bên ta, bởi vì muội nói yêu ta, vì thế ta sẽ tin muội, thật không ngờ muội lại mang đại quân của Chu quốc đến.... , ta thất bại, biết rõ ràng cuộc chiến này sẽ bị thất bại trong tay ta, phụ hoàng răn dạy ta, trong triều có vô số đại thần muốn phế ta, ta cũng không cảm thấy khó chịu, ta chỉ không hiểu, muội vì sao lại gạt ta, vì sao vừa nói yêu ta, nhưng mặt khác lại hại ta, làm mẫu hậu quỳ một ngày một đêm ở ngoài điện phụ hoàng...Ta bắt đầu hận muội, muội lại đột nhiên biến mất ở thế giới này, ta khó khăn lắm mới đem muội trở về, thì muội lại nói cho ta biết cái gì muội cũng không nhớ nữa, ta nghĩ, ta không quan tâm muội không nhớ gì cả, ta chỉ hận muội, muốn uội sống không bằng chết, nhưng...Ta vẫn yêu muội, khi muội khóc, mọi oán hận trong bảy năm trời của ta đều tan biến, ta tự nói với mình, ta không oán muội, muội nhất định có nỗi khổ trong lòng, muội vẫn yêu ta...Nhưng...Muội vẫn gạt ta...”

Hàn Kinh vẫn nhìn lên mặt trăng, giọng nói trở nên run run, nói tiếp: “Muội bỏ đi bao lâu, ta chờ muội bấy lâu, đến lúc ta tìm thấy muội, muội lại ở cùng một nam nhân khác, vì hấn, muội nhìn ta, ánh mắt không chút tình cảm, chỉ có hận, ánh mắt của muội làm ta thấy sợ hãi, nhưng cũng làm ta càng thêm phần nộ...Muội không hề thương ta....Ta thế mới biết, từ trước tới giờ muội không hề yêu ta, muội luôn gạt ta...”

Cơ thể của tôi bắt đầu run rẩy, trước mắt thấy mơ hồ.

“Ta từng nghĩ, yêu...sẽ nắm chặt trong tay mình, kết quả chính là, giành lại tình yêu...cũng là làm phá nát nó, ta đành phải buông tay...Nhưng muội lại xuất hiện ở Phồn Đô...”

“Ta không dám đi xác nhận, ta hy vọng là muội...Nhưng lại sợ chính là muội, cho nên ta buông tay, ta làm ình buông tay, để muội muốn làm gì thì làm, cho dù muội muốn giết ta, chỉ cần muội vui, ta cũng không lưu tâm...”

Tôi không muốn nghe tiếp nữa, cuống quýt đứng dậy, lạnh lùng nói: “Anh uống say rồi, tôi không biết anh đang nói gì.”

Nói xong liền hoảng loạn trở về, vì đi quá nhanh, đến cửa đại điện lại va phải một cô gái.

‘Xin lỗi!’ Tôi hành lễ nói, ngẩng đầu lên, là Tả Thiên Tình con gái của Tả Văn Huân, cô ấy vội quỳ xuống hoàn lễ, trên mặt đỏ ửng.

31. Chương 61-62

CHƯƠNG 61: ĐI SỬ

“Ai da, sao sắc mặt Tả đại tiểu thư của chúng ta lại đỏ như vậy, Xú tiểu tử, ngươi nên bồi lễ đi!” Quận chúa ngang ngược ở bên cạnh Tả Thiên Tình trêu tức nói, mặt Tả Thiên Tình càng đỏ, không nói nên lời.

“Lan nhi vô lễ! Sao lại xưng hô với điện hạ như vậy, còn không ra xin lỗi.” Một phụ nữ xinh đẹp cao quý bước ra, đúng là Xương Hoa trưởng công chúa, quận chúa ngang ngược lườm tôi một cái, ngậm chặt miệng, quay lại làm nũng với mẫu thân.

Tôi cười cười, nói: “Cô cô không cần phải giáo huấn Lan nhi muội muội, như vậy mới biết tôi và Lan nhi muội muội thân hơn so với người khác, Lan nhi muội muội xưng hô với tôi như vậy, tôi lại thấy rất vui vẻ.”

Quận chúa ngang ngược lại lườm tôi một cái nữa, hướng về mẫu thân làm mặt xấu, nói: “Người xem xem, hân thích con gọi hân như vậy mà!”

Trưởng công chúa cười nhìn tôi, nói: “Chúng ta mới từ chỗ Hoàng thượng đến đây, đang muốn đi đến chỗ thái hậu, điện hạ cùng chúng ta đến đó đi, mẫu hậu muốn gặp điện hạ.”

Tôi cười gượng, đi cùng họ đến chỗ thái hậu cũng tốt, đỡ phải cùng đám đại thần kia uống rượu.

Thái hậu đang cùng phi tần ở hậu cung uống rượu vui vẻ, tôi và trưởng công chúa đi đến, cùng mọi người hành lễ chào, rồi tôi tìm ình một góc ngồi xuống.

Thái hậu cùng các phi tần đang ngắm thọ lễ được đưa tới, trong đó có một vật phẩm trang sức bằng đậu xuyên màu đỏ thắm, vài người đang thảo luận gì đó, tôi nhìn lướt qua, thầm bật cười, còn tưởng rằng vật quý hiếm gì, thì ra cũng là chuỗi hạt đậu đỏ bình thường mà thôi, người nơi này chưa từng thấy qua, ngược lại rất ngạc nhiên.

Quận chúa ngang ngược thấy tôi ngồi một chỗ không nói chuyện cùng mọi người, cố ý khiêu khích nói: “Tú vương điện hạ sao lại ngồi một mình thế kia? Nếu không thì đến giúp hoàng tổ mẫu đến xem vật hiếm lạ đó, nếu chưa từng thấy qua thì cũng nên xem để biết chút ít đúng không?”

Quận chúa ngang ngược vừa nói, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tôi, ngay cả thái hậu cũng ngừng lại, nhìn về phía tôi, tôi thản nhiên cười cười, không nói gì.

Tất cả mọi người đều biết Tú vương là tôi xuất thân từ người dân bình thường, tự nhiên cho là tôi chưa từng thấy qua vật này, có vẻ mất tự nhiên.

“Hạ Lan quận chúa nói đùa.”

“Vậy người nói vật này do thương nhân tặng hoàng tử mẫu là vật gì?” Quận chúa ngang ngược không chịu bỏ qua.

Chuối hạt màu đỏ này ư? Những người này còn chưa từng thấy qua, còn tưởng rằng người khác cũng chưa từng thấy, chẳng qua chỉ là màu đỏ bình thường, thế này mà gọi là hiếm lạ sao?

Tả Thiên Tình ngồi bên cạnh sợ tôi thật sự không biết, lo tôi sẽ ngượng ngùng, nói nhỏ: “Vật ấy gọi là tình đậu.”

Tôi hướng về cô ấy cười cười, rồi nhìn thẳng vào quận chúa ngang ngược nói: “Chẳng qua chỉ là đậu đỏ mà thôi.”

Quận chúa ngang ngược cười to, ngay cả các phi tần cũng che miệng cười.

“Đậu đỏ? Màu đỏ thì kêu là đậu đỏ sao? Ha ha, Tú vương điện hạ quả thật là, rõ ràng vật đó gọi là tình đậu, lại bị người gọi là đậu đỏ.”

Tôi cười cười, cũng không cãi lại cô ta, nói rõ ràng: “Đậu đỏ, tên gọi chính là đậu tương tư, tình đậu chẳng qua chỉ là biệt danh thôi, không ít thơ ca đã từng miêu tả qua.”

“Thơ? Tú vương điện hạ cũng biết viết thơ?” Quận chúa ngang ngược cười, cô ta biết rõ là tôi không biết chữ, nên cố ý châm chọc tôi.

”Đậu đỏ sinh ở miền nam,

Xuân đến đâm chồi ra hoa

Màu sắc lộng lẫy lay động lòng người

Người đời gọi là tương tư.”

(mình không biết dịch thành thơ, dịch nghĩa vậy thôi)

Lại nhớ đến Vương Phi từng có bài hát tên là “đậu tương tư”, vừa lúc nhìn thấy Tả Thiên Tình cầm cây sáo, “Thiên Tình tiểu thư, cô có thể cho tôi mượn cây tiêu một chút được không?”

Tả Thiên Tình sưng sốt, đưa cây sáo cho tôi, mọi người không biết dụng ý của tôi, tôi đưa cây sáo lên miệng, khóe mắt nhìn thấy sắc mặt Tả Thiên Tình ửng hồng, liền nhớ vừa rồi cô ấy mới thổi, tôi lại sử dụng chung với cô ấy, quá mức thân mật rồi.

Tuy rằng chưa từng học qua đánh đàn, nhưng hồi học đại học tôi rất mê thổi sáo, tuy rằng kỹ thuật không được điêu luyện lắm nhưng thổi bài hát đó cũng không làm khó được tôi.

Làn điệu ân oán triền miên phát ra, trong điện trở nên tĩnh lặng...

Tả Văn Huân muốn tôi dự tiệc trong phủ, tôi không dám chắc ông ta muốn mượn sức tôi đang là tân hoàng tử được sủng ái, hay là còn có mục đích khác, ở trong phủ thấy Tả Thiên Tình sắc mặt đỏ bừng xấu hổ, tôi đã hiểu, bất giác cười gượng, không ngờ mình lại có những cử chỉ hành động vô tình nhưng lại làm loạn xuân tâm của một cô gái.

Nếu trở thành con rể của Tả Văn Huân, nhất định tôi sẽ đứng về phe của Tả Văn Huân, lực lượng của tôi sẽ lớn mạnh hơn nhiều, nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt ngưng ngùm mà trong trẻo của Tả Thiên Tình, tôi biết tôi không thể làm hại cô gái trẻ này được, cô ấy vô tội.

Thánh Đức hoàng đế cũng bắt đầu quan tâm đến vấn đề cá nhân của tôi, nói tôi đã trưởng thành, nên vì hoàng thất khai chi tán diệt, hỏi tôi đã để mất tới nữ nhân nhà ai chưa, tôi cười, nhớ tới vị quận chúa ngang ngược kia, nếu tôi cưới cô ta, không biết phản ứng của Hàn Chiêu sẽ như thế nào?

Tháng năm, Thánh Đức hoàng đế hạ chỉ, tứ hôn cho Tú vương và Hạ Lan quận chúa, đại lão trong triều bắt đầu âm thầm phỏng đoán thánh ý, đem nữ ngoại tôn được sủng ái nhất của thái hậu gả ột Tú vương không có quyền lực, tương đương việc thái hậu và trưởng công chúa đem quyền lực trao cho Tú vương, hoàng đế không lo lắng hay sao?

Thái hậu cùng trưởng công chúa đối với hôn sự này rất hài lòng, chỉ có quận chúa ngang ngược sau khi biết tin này liền chạy đến phủ của tôi đại náo một phen, nói tuyệt đối sẽ không gả cho tôi, tôi chỉ thần nhiên cười, cũng không để ý tới ồn ào của cô ta, quận chúa ngang ngược sau đó bị trưởng công chúa mang về phủ, tôi nghe nói sau đó còn bị mẫu thân tát ấ cái.

Hàn Chiêu cũng không có phản ứng gì khác, gặp tôi chỉ cười, nhưng nụ cười đó so với khóc còn khó coi hơn, đã lâu tôi không còn thấy anh ta tiêu sái phong lưu nữa, trong mắt chỉ còn lại sự đau khổ.

Triều đình vẫn sóng yên biển lặng, nhưng bên trong lại là sóng gió mãnh liệt, sự tranh giành quyền lực càng thêm kịch liệt, lão hoàng đế không tỏ thái độ gì, tôi biết ông ta rất muốn diệt trừ một trong những người con của mình, nhưng tôi không biết đứa con cần diệt trừ này là Hàn Kinh hay là Hàn Chiêu.

Cuối tháng năm, Thánh Đức hoàng đế đột nhiên hạ chỉ, muốn tôi mang sứ đoàn đến Chu quốc để nghị hòa, lão hoàng đế nói hai nước đã giằng co hơn mười năm rồi, cũng nên giảm bớt một chút.

Tôi cũng không hỏi nhiều, dẫn theo đoàn sứ giả xuất phát, lúc rời khỏi Phồn Đồi, tôi quay đầu lại nhìn đô thành phồn hoa đó, lão hoàng đế đã sắp ra tay, nơi này chỉ sợ sắp có một phen 'huyết vũ tinh phong', lão hoàng đế muốn tôi rời khỏi đây, là sợ liên lụy đến tôi sao? Văn phu nhân ở trong lòng lão ta, rốt cuộc chiếm bao nhiêu? Điều này có thể bảo vệ tôi bình an không?

Bởi vì đây là đoàn sứ giả hòa bình, tôi cũng không mang theo nhiều nhân mã, toàn bộ người đi theo cũng không quá hai trăm người, cửa ải biên sơn tuy có chút biến động, chắc bọn chúng không dám đối đầu với đoàn sứ giả của triều đình, cho nên tôi không lo lắng lắm.

Vào khu vực vùng núi biên giới không bao lâu, tôi lại phát hiện mình sai lầm, nơi này bọn đạo tặc đã sớm chuẩn bị sẵn, chỉ chờ chúng tôi tiến vào.

Toàn bộ bị bao vây, đạo tặc ngồi trên lưng ngựa lao tới liều chết, tay cầm kiếm, tựa như cắt mạch cây cỏ, đầu người lảo đảo, máu bắn như mưa, chỉ trong giây lát mà thị vệ đã chết hơn nửa, chúng tôi thì bị vây bên trong.

Đạo tặc chậm rãi tụ lại, vây chúng tôi vào giữa, một người đàn ông dính máu đầy người tiến tới, nhóm đạo tặc tự động nhường đường cho hắn đi đến trước mặt tôi.

Tôi quan sát người trước mặt, không dám chớp mắt, đây chỉ là ảo giác, cho nên tôi không dám chớp mắt, tôi sợ khi tôi mở mắt, tất cả trước mắt sẽ biến mất, mọi người trước mắt sẽ biến mất, tôi không muốn, tôi chỉ muốn cứ như vậy để nhìn anh, chẳng sợ đây là nhân gian hay địa ngục, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, nhìn khuôn mặt đã ngàn lần xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Tôi mở to hai mắt, để mặc ọi cái trước mắt trở nên mơ hồ, tôi cũng không chịu chớp mắt.

Chợt nghe một thiếu niên bên cạnh anh lớn tiếng cười nói: “Đại ca! Vương gia này thực là xinh đẹp quá, nhưng cũng sợ quá, nhìn chẳng khác đàn bà chút nào.”

CHƯƠNG 61-1

“Hữu dũng thì lưu lại, vô dụng thì giết hết.” Người đàn ông đó lạnh lùng buông một câu, rồi quay ngựa.

Tiểu Ngọc đã sớm bị hoảng sợ đến toàn thân run lấy bầy, nhưng vẫn quật cường chắn trước tôi, người thanh niên vừa mắng tôi xuống ngựa, tiến đến.

“Không!” Thấy Nam Cung Vân đã dần đi xa, tôi phục hồi lại tinh thần, phát điên lên muốn gọi, đừng đi, đừng đi, em là Trương Tĩnh Chi đây! Tôi đẩy Tiểu Ngọc đang đứng chắn trước mặt, muốn đuổi theo Nam Cung Vân.

Người thiếu niên túm tôi lại, cho là tôi muốn bỏ trốn, liền đánh một quyền vào bụng tôi.

“Nam...” cơn đau ở bụng làm tôi gập lưng lại, rốt cuộc không thể thốt được nửa câu, cậu thiếu niên đó ngay sau đó dùng miếng giẻ nhét vào miệng tôi, dùng dây thừng trói tôi lại, sau đó ném tôi lên ngựa.

Tiểu Ngọc bị hoảng sợ đứng ngây ra không có phản ứng gì, thiếu niên nhìn cô ấy, rồi cười cười nói: “Rõ ràng là người cũng muốn đi.”

Chợt nghe Tiểu Ngọc hét lên một tiếng chói tai, sau đó lao đến bên cạnh tôi.

Tôi nằm vắt ngang trên lưng ngựa, đầu ứ máu, chỉ nhìn thấy bốn vó ngựa lao đi, còn có cả chân người.

Sơn đạo càng lúc càng gập ghềnh, ngựa đi cũng khó khăn hơn, phần lớn mọi người đều xuống ngựa dắt ngựa đi, tôi vẫn ở trên lưng ngựa, bị bịt mắt lại, lúc đầu còn kêu giãy dụa, sau đó âm thanh nghẹn lại không thốt ra được, chỉ cố gắng giữ sự tỉnh táo của đầu óc, khó khăn quay đầu lại xem Tiểu Ngọc, cô ấy đã ngất đi từ lâu.

Đến sơn trại, đoàn người vào tường rào, có người đem tôi và Tiểu Ngọc ném vào một nhà tù, đầu tôi cuối cùng cũng thẳng lên được, kéo dài nửa buổi, tôi mới từ từ thấy được cảnh trước mắt.

Hiện giờ bên cạnh tôi chỉ còn lại Tiểu Ngọc, những người khác không biết thế nào, nhưng lúc này tôi cũng không lo được nhiều, trong đầu chỉ là Nam Cung Vân, đó là Nam Cung Vân, tôi không hề nhìn lầm đâu, tuy rằng khí chất của anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng đó là anh, là Nam Cung Vân, không phải là Nam Cung Vân sống bên tôi từng ấy năm, mà là hơi giống Nam Cung Vân lúc đầu tôi quen, tuy rằng lúc đó anh là một thiếu niên hơi hung dữ, còn hiện giờ, trên người anh tỏa ra mùi tàn khốc.

Nhưng anh vẫn là Nam Cung Vân trước đây của tôi, anh vẫn còn sống, chỉ cần nghĩ đến anh còn sống, tôi vui mừng chỉ muốn hét thật to, Nam Cung Vân của tôi, anh còn sống, ông trời ơi, tôi thật sự cảm kích ông trời.

Miệng tôi vẫn bị nhét miếng vải, lúc đầu còn đau đớn, sau đó không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy cảm tê dại, như không phải là mình, tên tiểu tử khốn kiếp kia trói tôi chặt quá, chẳng khác gì bánh chưng cả, muốn cử động cũng không được.

Tiểu Ngọc vẫn chưa tỉnh lại, nhưng đám người kia lại đem tôi và Tiểu Ngọc ném vào hai đầu của nhà tù, cách xa nhau đến bốn năm mét, với khoảng cách này, đối với tôi mà nói là sự thách thức.

Tôi bắt đầu nhúc nhích giống con sâu, cử động vô cùng khó khăn, khi tôi cách Tiểu Ngọc chừng một mét, thì cửa tù mở ra, tôi đứng im, nhìn ra cửa.

Tên thiếu niên khốn kiếp cười hì hì bước vào, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, nói: “À! Nhìn xem gì này, Vương gia gì vậy, sao lại giống con sâu như vậy chứ? Sao vậy? Muốn đến nhìn thị nữ của người à?”

Tôi tức giận nhìn cậu ta, tên ngu ngốc này, còn không mau lấy miếng giẻ trong miệng tôi ra, nếu không sau này tôi sẽ khiến cậu chịu không nổi đâu! Nhanh lấy miếng giẻ ra! Tôi muốn gặp Nam Cung Vân!

Tôi cố gắng hét to, nhưng trong miệng chỉ thốt ra những tiếng “ô ô”, tên thiếu niên kia cười đắc ý rất to: “Đừng sợ hãi như vậy, đại ca nói, sẽ chưa giết ngươi vội đâu.”

Thiếu niên nói xong, đưa tay chạm vào mặt tôi, véo mạnh một cái, cười nói: “Tên giống đàn bà này, sao lại mềm vậy nhỉ? Đại ca nói muốn ta lưu lại tính mạng của ngươi, tuy nhiên hắn không nói sẽ lưu lại như thế nào.”

Tôi sợ hãi, tên tiểu tử biến thái này muốn gì vậy? Ông trời, đừng để cho tôi vừa mới gặp Nam Cung Vân một lúc lại phải tên tiểu tử này đến tra tấn tôi chứ? Tôi muốn mình bình tĩnh hơn, nhưng ánh mắt của tôi lại toát lên sự sợ hãi.

“Mạnh Tiêu” ngoài cửa vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ, tôi và thiếu niên cùng quay đầu lại nhìn, thấy một cô gái mặc trang phục màu vàng chừng hơn hai mươi tuổi xinh đẹp đứng ở cửa.

Người thiếu niên tên Mạnh Tiêu đứng dậy, hỏi: “Hồ tỷ tỷ, có chuyện gì sao?”

Cô gái nhìn cậu ta một cái, lại nhìn tôi, nhíu mày nói: “Ngươi đừng ở trong này lấy họ ra làm trò cười, Nam Cung đại ca sẽ giết ngươi đấy.”

“Ta biết, ta sẽ đi ngay.” Mạnh Tiêu nói xong, nhưng vẫn không đi.

Cô gái cũng đứng ở cửa không hề rời đi, lẳng lặng chờ Mạnh Tiêu, Mạnh Tiêu nhìn nhìn, bất đắc dĩ cười cười, đành phải ra ngoài, vừa đi vừa cười hì hì nói: “Hồ tỷ tỷ, tỷ cũng đừng đi vào, tên Vương gia này tuần tú mịa nó quá, nếu tỷ vào, sợ rằng bị hắn làm ê muội, đến lúc đó...”

Cô gái nhìn Mạnh Tiêu, vẻ mặt lạnh tanh, còn Mạnh Tiêu cũng thấy không thú vị, không nói gì nữa, bỏ đi. Cô gái thấy Mạnh Tiêu đi rồi, xoay người cũng định đi, dừng đi, dừng đi, tôi vội kêu to, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Cô gái nghe thấy cử động của tôi, ngừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, nghĩ nghĩ, rồi lại vào trong.

Tôi mừng rỡ, vội vàng cố gắng ô ô, cô ấy tiến vào, đến bên cạnh tôi: “Ta cho ngươi dễ chịu một chút, nhưng ngươi đừng hòng chạy trốn, ngươi không thể chạy thoát được đâu.”

Tôi vội gật đầu, cô ấy đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo lấy miếng giẻ trong miệng tôi ra.

Tôi vội cử động cằm, trời, vẫn còn cử động được, sau đó nói vội: "Tôi muốn gặp Nam Cung Vân, tôi muốn gặp Nam Cung Vân, nói cho anh ấy biết, tôi là Trương Tĩnh Chi."

Cô gái lập tức sợ ngây người, thái độ kinh ngạc.

"Nhanh lên, cô đi tìm anh ấy, nói cho anh ấy biết tôi là Trương Tĩnh Chi."

Cô gái dần dần có phản ứng, bình tĩnh hỏi: "Theo ta được biết, Trương Tĩnh Chi là thê tử của Nam Cung đại ca, người là một Vương gia của Hung nô, sao lại là Trương Tĩnh Chi được? Người là nữ tử?" Nói xong, liền đưa tay sờ vào ngực tôi, chạm vào bộ ngực bằng phẳng của tôi, cô ấy thu bàn tay lại, lạnh lùng nhìn tôi.

"Trên người tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhất thời không thể nói rõ được, cô hãy gọi Nam Cung Vân đến đây, tự tôi sẽ nói với anh ấy."

Cô gái không để ý tới tôi, dùng tay bắt mạch trên cổ tay tôi, ngắt, chắc cô ấy nhất định không tin tôi, xem ra cô ấy hiểu y thuật, chắc muốn xem tôi có thật là nữ hay không, nhưng, xem mạch cũng có thể phân biệt nam nữ hay sao?

Sắc mặt cô gái càng lúc càng nghiêm trọng.

"Thế nào? Cô vẫn không tin tôi là nữ sao? Cô nhanh đi tìm Nam Cung Vân tới đây đi, anh ấy nhất định sẽ tin tôi." Tôi kêu lên.

"Người đã ăn phải quả chi hỏa?" Cô ấy đột nhiên hỏi.

Quả chi hỏa? Là gì vậy? Chẳng lẽ là quả màu hồng ở vách núi nọ? Tôi vội gật đầu, "Cho nên cơ thể tôi mới biến thành như này."

Cô gái im lặng một lát, "Nam Cung đại ca ta cũng không dễ dàng cho gặp được, việc này thật sự quá ly kỳ, cũng không tiện để người khác biết được, như vậy đi, người viết một phong thư, ta sẽ sai người đưa cho Nam Cung đại ca xem, được không?"

Thư? Viết thư? Ngắt, tôi không biết viết chữ ở thế giới này mà.

"Tôi không biết viết chữ."

"Người quả thực không biết viết chữ?" Cô gái giật mình hỏi.

Tôi gật đầu, không biết viết thì là không biết viết, có gì mà giật mình như thế chứ.

“Thì ra người thật sự là Trương Tĩnh Chi, Nam Cung đại ca từng nói người không biết viết chữ, lúc đầu ta còn chưa tin.” Cô gái cười, tiếng cười của cô ta làm tôi cảm thấy không bình thường, một dự cảm xấu tăng lên.

“Thật sự không biết viết chữ là quá đủ rồi, ta còn nói, nếu thật sự không còn cách khác, ta cũng chỉ còn cách giết người, tuy rằng Nam Cung đại ca nhất định sẽ trách ta, nhưng mà nếu không biết viết chữ, vậy là quá tốt rồi.”

Cô ta lẩm bẩm nói, làm tôi sợ hãi.

Cô ta lại cười cười, lấy trong túi ra mấy ngân châm.

“Cô muốn làm gì?” Tôi hoảng sợ hỏi. Theo bản năng muốn trốn, nhưng tay chân đều đã bị trói, không thể cử động được, cô ta cũng không trả lời, tiến đến đèn đầu của tôi xuống.

“Không!” tôi kêu to, giấy dựa, nhưng tay cô ta đè rất mạnh, tôi không thể giấy dựa được. Đỉnh đầu đau xót, “Cứu tôi với” Tôi kêu to, nhưng rồi kinh hãi phát hiện ra không có âm thanh nào.

“Như vậy là tốt rồi.” Cô ta cắt ngân châm lại, vỗ vỗ tay, cười đứng lên: “Nam Cung đại ca rất hận hoàng thất của Hung nô, hẳn thực sự gặp người nào giết người ấy. Tuy nhiên người cũng đừng lo, ta sẽ thay người chăm sóc Nam Cung đại ca thật tốt.”

Cô ta cười khê rồi bước ra ngoài, ra đến cửa, như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại nhìn tôi, nói: “A, ta còn quên mất, ta cũng sẽ thay người chăm sóc tốt cho Việt nhi, người yên tâm được không?”

Việt nhi? Việt nhi của ta, như vậy là Việt nhi còn sống?

Tôi vui mừng không kể xiết, ông trời ơi, ông đối xử với tôi thật tử tế, đem lại Nam Cung Vân và Việt nhi đổi cho tôi sao! Tôi vui mừng đến phát khóc, tuy rằng không thành tiếng.

Hồ ly tinh! Muốn cướp chồng và con của tôi sao, nằm mơ đi! Tưởng rằng tôi vừa câm vừa điếc sẽ không có cách nói cho Nam Cung Vân biết tôi là vợ anh ấy sao? Chỉ cần để tôi gặp Nam Cung Vân, tôi nhất định sẽ có thể để cho Nam Cung Vân biết tôi là người vợ thân thiết của anh!

CHƯƠNG 61-2

Thân phận hiện tại của tôi là Tú Vương của Hung nô, Nam Cung Vân chắc hận thấy xương người em của thái tử Hung nô là tôi đây, tuy rằng tôi chỉ là giả, còn vô tội nữa. Ban ngày anh không giết tôi, nhất định

lại có nghi thức trọng đại gì mới có thể giết tôi, ví dụ như để tế cho vợ mình là Trương Tĩnh Chi. Hừ, giết tôi để tế Trương Tĩnh Chi, có phải là quá khôi hài không?

Có vẻ như lời của hồ ly tinh kia không đúng lắm, Nam Cung Vân chưa muốn ra tay giết tôi, nếu là vậy, tôi có thể gần gũi tiếp xúc với Nam Cung Vân, hiện giờ tôi không thể nói chuyện, phải như thế nào trong thời gian ngắn nhất giải thích cho Nam Cung Vân biết tôi là vợ của anh, mà anh có tin tưởng tôi không?

Tiểu Ngọc bên cạnh rên lên một tiếng, từ từ tỉnh lại, đúng là nha đầu vô dụng mà, sao lại hôn mê lâu như vậy chứ! Về sau cần phải rèn luyện cho cô ấy mạnh mẽ hơn mới được.

Tiểu Ngọc từ từ mở mắt ra, ngẩn người vài giây, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt cũng rơi trên người tôi.

“Công tử.” Tiểu Ngọc kêu lên sợ hãi, lão đảo đứng lên, bổ nhào vào người tôi.

“Công tử, công tử làm sao vậy? Công tử, có chuyện với ta đi.” Tiểu Ngọc dùng sức lay tôi làm tôi choáng váng cả đầu óc, nha đầu ngu ngốc, vẫn còn hoảng loạn! Không biết trước tiên phải cởi dây thừng cho tôi sao?

“A....a...” Tôi ra hiệu bảo cô ấy cởi dây thừng cho tôi, Tiểu Ngọc sửng sốt một chút, phản ứng quá chậm, làm tôi không biết nói gì.

“A...a...” Tôi nổi giận, cố gắng quay đầu, ý bảo cô ấy cởi dây thừng sau lưng tôi, lúc này cô ấy mới hiểu, tay run run cởi dây thừng cho tôi.

Đến khi Tiểu Ngọc cởi dây thừng xong, tôi thở phào, nhưng rồi lại phát hiện chân tay đã tê rần, vẫn không cử động được. Tiểu Ngọc lau nước mắt, nhanh chóng xoa bóp chân tay cho tôi, nửa buổi tôi mới có thể gơ cánh tay lên được, xoa xoa nước mắt cho Tiểu Ngọc, dùng khẩu hình nói với cô ấy: “Đừng sợ.”

Tôi bắt đầu ở trong nhà tù chờ đợi, chờ Nam Cung Vân nhắc tới tôi, Tiểu Ngọc thấy tôi bình tĩnh, cũng tự mình trấn tĩnh lại, ngồi xuống bên cạnh tôi, yên lặng chờ cùng tôi.

Tuy rằng hoàn cảnh hiện tại của tôi không tốt, nhưng trong lòng tôi lại tuyệt đối không sợ hãi, thậm chí còn vui mừng, Nam Cung Vân còn sống, Việt nhi còn sống, Văn Hình cũng có thể không xảy ra chuyện gì, nói như vậy trận hỏa hoạn ở chỗ Mai Tồn Tuyết là do Nam Cung Vân làm, mình ngu quá, nghe tin Việt nhi chết liền nổi điên lên rồi, không suy nghĩ tỉ mỉ vì sao đột nhiên lại có trận hỏa hoạn đó.

Chờ, chờ, chờ đến khi trời đã tối, trong ngục thất tối như mực, đóng cửa, bên ngoài cũng không có người canh giữ, đang nghĩ ngợi, bên ngoài xuất hiện ánh sáng, nghe tiếng vài bước chân người, cửa bị mở ra, lại là tên tiểu tử khốn kiếp Mạnh Tiêu.

Mạnh Tiêu nhìn tôi đang bình tĩnh ngồi dựa vào tường, hơi giật mình, cười cười hỏi: “Giờ không khóc nữa hả? Ra ngoài đi.”

Tôi vội vàng đứng dậy, kéo luôn Tiểu Ngọc đứng lên theo, đi ra ngoài, Mạnh Tiêu sững sốt, không nghĩ tôi sẽ đi dứt khoát như vậy, đưa tay ngăn tôi lại, cả kinh nói: “Người có biết nếu người ra ngoài thì mạng sẽ không còn không?”

Tôi dùng giọng mũi “hừ” một tiếng, đừng có ra vẻ tốt bụng, chờ tôi gặp đại ca của các người rồi, cho đại ca các người biết các người dám động thủ với vợ của anh ta, ta xem các người còn cười được không.

Mạnh Tiêu sững sốt, không nghĩ tôi sẽ làm động tác này, chờ tôi đi được vài bước, cậu ta mới phản ứng đuổi theo, đưa tay sờ lên trán tôi, nói: “Bị hồ đồ rồi à?”

Tôi gạt tay Mạnh Tiêu ra, trừng mắt nhìn cậu ta, tiếp tục bước ra ngoài.

Trong đại sảnh sáng như ban ngày, hai bên đứng đầy người, tôi thấy giống như mình tới Lương Sơn Bạc, Nam Cung Vân ngồi trên cao lạnh lùng nhìn tôi, vẫn là Nam Cung Vân lạnh lùng của tôi.

Tôi cười nhìn anh, mọi người trong đại sảnh sững sờ, có thể bị thái độ của tôi làm ngạc nhiên, có người thậm trí còn trợn mắt lên, sau đó lại chớp chớp, có thể chưa từng thấy một người trước khi chết lại cười giống như tôi.

Mạnh Tiêu chạy tới bên cạnh Nam Cung Vân, thì thầm nói: “Đại ca, tên Vương gia này có phải bị dọa đến đần độn hay không? Sao lại chỉ biết ngây ngô cười?”

Tôi hướng về Nam Cung Vân cười càng sáng lạn hơn, Nam Cung Vân nhìn tôi, ánh mắt có chút thay đổi, có sự nghi hoặc, đứng dậy bước xuống, hồ ly tinh ở bên cạnh thì lại ngồi không yên, sắc mặt thay đổi, cô ta không ngờ tôi lại có biểu hiện như hiện giờ, thấy Nam Cung Vân muốn bước đến, cô ta vội ngăn lại nói: “Nam Cung đại ca, cẩn thận tên Vương gia này có chút cổ quái, vẫn là cho người trối hấn lại, nhanh chóng làm lễ tể đi.”

“Người cười cái gì?” Nam Cung Vân không để ý tới cô ta, tôi không nói, chỉ dang rộng cánh tay ra, vẫn cười nhìn Nam Cung Vân, vẻ mặt Nam Cung Vân bắt đầu thể hiện thái độ khó tin.

Tôi đột nhiên nhớ ra gì đó, vội lấy trong người miếng vải đen đưa cho Nam Cung Vân xem, sắc mặt Nam Cung Vân càng thay đổi, đó là mảnh quần áo nhỏ của anh khi chúng tôi bị chia lìa, bị mắc lại trên cây, vẫn còn dính máu của anh, được tôi giữ lại bên người.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều choáng váng, không biết thủ lĩnh của bọn họ bị làm sao, Nam Cung Vân đưa tay nhận lấy miếng vải trên tay tôi, tôi lại nhân cơ hội tập kích, Nam Cung Vân sững sốt, chợt nghe tiếng binh khí xung quanh, còn có người lấy ám khí ra, tất cả mọi người đều cho rằng tôi đánh lén Nam Cung Vân, nhưng không chờ bọn họ rút binh khí ra, bọn họ đã bị động tác tiếp theo của tôi làm cho ngẩn người, tôi là tập kích Nam Cung Vân, nhưng chính là tập kích vào môi anh.

Nam Cung Vân sững sốt, mở to mắt nhìn tôi, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và vui sướng, cho đến khi tôi quàng chân lên người anh, dùng đầu lưỡi miết lấy anh, lúc đó trong mắt anh mới hiện rõ sự vui mừng.

Những người đó bị đại ca của họ làm cho hoảng loạn, bởi vì đại ca của bọn họ bắt đầu ôm chặt lấy tôi, mạnh mẽ hôn tôi!

Có người sợ hãi đến mức kêu lên.

Tôi nhắm mắt lại, đắm chìm trong nụ hôn của Nam Cung Vân.

“A!” Tiếng một cô gái kêu lên sợ hãi làm tôi bừng tỉnh, Nam Cung Vân cũng rời môi tôi, tôi mở mắt ra, tiếng kêu đó chính là của hồ ly tinh kia, cô ta bị bàn tay của Mạnh Tiêu bắt lấy, trong tay vẫn còn nắm mấy ngàn châm, trên cây trâm lóe lên những tia xanh lam, không nghĩ cũng biết đó là châm có chất độc.

“Hồ tử tử, ngươi muốn là gì?” Mạnh Tiêu cười hì hì hỏi.

Hồ ly tinh sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố nói: “Nam Cung đại ca bị yêu thuật của cô ta mê hoặc, chúng ta cần cứu Nam Cung đại ca.”

Mạnh Tiêu không nói gì, cười hì hì nhìn về phía Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân quay lại nhìn, mày cau lại, sau đó quay lại nhìn tôi, “Tĩnh Chi?”

Tôi vội vàng gạt đầu, ngu ngốc, không phải vợ anh thì là ai? Còn ai dám quàng chân lên người anh chứ?

“Nam Cung đại ca! Ngần vạn lần đừng bị cô ta lừa, cô ta là Vương gia của Hung nô, rõ ràng là nam nhân, sao lại có thể là đại tẩu được.” Hồ ly tinh la lên.

Tôi vẫn quàng chặt lên người Nam Cung Vân, Nam Cung Vân buông tôi xuống, cúi đầu cẩn thận xem xét khuôn mặt của tôi, dường như muốn tìm trên mặt tôi hình ảnh ngày trước.

“Ngoại trừ Mạnh Tiêu và Hồ cô nương, những người khác lui hết xuống.” Nam Cung Vân lạnh lùng nói.

Những người xung quanh lúc này còn khiếp sợ, giờ mới phản ứng, yên lặng đi ra ngoài, có mấy người trước khi đi còn quay lại nhìn tôi.

Một lát sau, trong phòng rộng chỉ còn lại năm người, Tiểu Ngọc đứng sau tôi, miệng vẫn chưa khép lại, đoán chừng là màn kích thích vừa rồi của tôi và Nam Cung Vân làm cho như thế, cô ấy chắc không ngờ công tử tuần tú của cô ấy lại cùng thủ lĩnh cường đạo diễn một màn hôn, hai nam nhân!

“Vì sao không nói được?” Nam Cung Vân hỏi tôi.

“A...a...” tôi lấy tay chỉ vào miệng mình, sai đó chỉ vào hồ ly tinh, khoa chân múa tay, Nam Cung Vân dần dần hiểu được, sắc mặt đen sì.

“Hồ cô nương.” Nam Cung Vân gọi hồ ly tinh, giọng nói bình tĩnh: “Người làm gì với nàng vậy?”

“Ta không làm gì hết.”

“Không đúng! Công tử là vẫn nói được! nhất định cô ta đã hạ độc công tử.” Tiểu Ngọc kêu liên, tôi dùng ánh mắt tán thưởng Tiểu Ngọc, nha đầu ngoan, khá lắm! Cuối cùng cũng có thể giúp tôi, nhưng công tử của cô không phải là bị hạ độc, mà là bị hồ ly tinh châm á huyết.

“Nam Cung đại ca, huynh lại tin tên Vương gia Hung nô này mà cũng không chịu tin ta, phải không?” Hồ ly tinh oan ức nói, trong mắt đã tràn nước mắt.

Tôi nổi giận, bước tới chỉ vào túi hồ ly tinh, “A...a...”

Mạnh Tiêu nhìn tôi, sau đó cười hắc hắc, lập tức lấy túi trên người hồ ly tinh xuống, ném cho tôi, hừ, biểu hiện của cậu cũng được, tôi sẽ không cáo trạng của cậu, tôi lấy trong túi ra mấy ngân châm, đưa cho Nam Cung Vân xem, sau đó mình thì khoa chân múa tay chỉ lên đầu mình.

“Đại ca, là ngân châm thứ huyết.” Mạnh Tiêu nói.

“Thả Hồ cô nương ra,” Nam Cung Vân nói, anh đến bên cạnh hồ ly tinh, nhẹ nhàng nói: “Hồ cô nương, mời cô chữa khỏi cho nàng.”

Hồ ly tinh uốn éo đầu, có vẻ không muốn.

“Hồ cô nương, mạng của Nam Cung Vân này là do cô nương cứu, cô nương đối với ta thế nào ta cũng được, nhưng nếu cô nương làm tổn thương Tĩnh Chi, thì đừng trách ta...”

Hồ ly tinh oán hận nhìn Nam Cung Vân, sắc mặt Nam Cung Vân trầm tĩnh nhìn cô ta.

Tôi mới không cần cô ta chữa cho tôi, nhờ cô ta nhân cơ hội giết chết tôi thì sao? Tôi kéo tay Nam Cung Vân, sau đó làm động tác cho anh xem, dùng ngón châm ở trên đầu mình khoa chân múa tay một hồi, sau đó tỏ vẻ xem thường. Mạnh Tiêu thấy màn biểu diễn của tôi, liền bật cười.

“Muội sợ Hồ cô nương nhân cơ hội hạ độc thủ phải không?” Nam Cung Vân hỏi.

Tôi gật đầu, Nam Cung Vân cười cười, ‘Sẽ không đâu, có ta ở đây rồi.’ Nói xong, lấy ngón châm từ trong tay tôi đưa cho hồ ly tinh, “Cô nương nói xem? Hồ cô nương.”

Hồ ly tinh nhìn tôi, im lặng một lúc, rồi cầm châm hướng đến chỗ tôi, tôi muốn chạy, lại bị Nam Cung Vân giữ chặt lại, điểm huyết tôi lại.

Nam Cung Vân, tên khốn kiếp này, sao anh lại có thể tin hồ ly tinh này được chứ, vợ anh sẽ bị cô ta hại chết đó! Tôi tức giận nhìn Nam Cung Vân, nhưng bất hạnh không nói ra lời, cũng không cử động được.

“Công tử” Tiểu Ngọc cũng không muốn, muốn chạy tới chỗ tôi nhưng bị Mạnh Tiêu giữ chặt lấy, cô nàng thì nhỏ bé, tương đương với Mạnh Tiêu, Tiểu Ngọc liền liều mạng lao về trước, nhưng vẫn bị Mạnh Tiêu giữ chặt lại, còn cười hì hì nhìn thấy Tiểu Ngọc.

Hồ ly tinh bước lên trước mặt tôi, giờ ngón châm lên còn chưa châm, Nam Cung Vân ở đằng sau nhẹ nhàng đưa tay phóng tới lưng của cô ta, cả người hồ ly tinh run lên, run giọng nói: “Nam Cung đại ca không tin ta ư?”

“Nếu là tính mạng của Nam Cung Vân, hồ cô nương dù cầm gì cũng không sao, nhưng là Tĩnh Chi....Không thể.” Nam Cung Vân dịu dàng nói.

Ngất, Nam Cung Vân, anh dùng mỹ nam kế sao? Nói chuyện với hồ ly tinh còn dịu dàng như vậy chứ, tôi nghe thấy thật khó chịu!

271

Luyến tiếc người trước mắt - Chương 61- 2

CHƯƠNG 61-3 (Tiếp):

Trên đỉnh đầu truyền đến một cơn đau đốn, tôi nhăn cả mặt lại, Nam Cung Vân ở sau lưng hồ ly tinh hướng về tôi cười dịu dàng.

‘Được rồi.’ Hồ ly tinh thần nhiên nói.

“Được rồi?” Tôi hỏi, chỉ đơn giản như vậy sao, cô ta thần thông quá.

“Tốt lắm.” Nam Cung Vân nói với tôi, hồ ly tinh rút ngân châm ra, không để ý tới chúng tôi, xoay người đi ra ngoài, Nam Cung Vân cũng không cản cô ta.

“Này, cô ta suýt nữa thì giết em đây! Anh buông tha cô ta như vậy sao?” Tôi hỏi Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân bó tay nhìn tôi cười cười, “Nàng ta dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của ta, ngày ấy ta từ trên vách núi rơi xuống nước, là nàng ta đã cứu ta.”

Tôi lườm Nam Cung Vân, hậm hực nói: “Vì cô ta đã cứu anh, em sẽ không so đo với cô ta nữa, chờ đã, cô ta là ân nhân cứu mạng anh phải không? Vậy anh đã báo đáp cô ta thế nào? Có lấy thân báo đáp không?”

Tôi nghi ngờ đánh giá Nam Cung Vân, Nam Cung Vân cười: “Muội không muốn gặp Việt nhi sao?”

Việt nhi, con tôi, sao tôi lại quên được chứ! ‘Việt nhi ở đâu?’ Tôi nôn nóng hỏi.

Nam Cung Vân bật cười, bế bồng tôi lên, đi ra cửa sau.

‘Công tử?’ Tiểu Ngọc tội nghiệp đứng đó gọi tôi.

“Mạnh Tiêu, cậu không được bắt nạt Tiểu Ngọc của tôi, nếu không tôi sẽ khiến cậu phải hối hận!” Tôi hung dữ nói với Mạnh Tiêu, Nam Cung Vân đã bế tôi ra khỏi đại sảnh.

Được gặp lại Việt nhi, làm tôi cảm giác mình trở lại là con người, chúng tôi đã chia lìa gần một năm rồi, chắc Việt nhi đã lớn hơn rất nhiều, lúc Nam Cung Vân bế tôi vào phòng, Việt nhi đang ngồi trên giường lẳng lặng nhìn chúng tôi, lông mày còn nhú lại, tò mò thấy chúng tôi.

Tôi từ trên tay Nam Cung Vân nhảy xuống, vọt tiến đến ôm chặt Việt nhi vào lòng, “Việt nhi, Việt nhi.” Tôi vừa khóc vừa gọi, chợt nghe giọng nói lạnh lùng của Việt nhi hỏi: “Cha, người này ai?”

Trời ạ, sao Việt nhi hoạt bát đáng yêu của tôi lại lạnh lùng giống hệt cha nó như vậy chứ? Tôi uất ức nhìn sang Nam Cung Vân, Nam Cung Vân nhìn tôi cười ngược: “Haizz, muội biết mà, Tĩnh Chi, một người nuôi con một mình thật không dễ dàng gì.”

Tôi đưa tay vuốt hàng lông mày của con, nói: “Việt nhi, mẹ là mẹ của con, con còn nhỏ không nên nhíu mày nhiều như vậy, sau này sẽ không đẹp trai đâu, sau này sẽ không có cô gái nào thích con.”

“Mẹ không phải là mẹ của con, mẹ không có hình dáng như này.”

“Việt nhi còn nhớ rõ hình dáng của mẹ con sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Việt nhi gật đầu, “Mẹ của con không đẹp như vậy, nhưng là một nữ nhân, một nữ nhân cực kỳ phiền toái, phụ thân nói nữ nhân đều rất phiền toái.”

Tôi dùng ánh mắt giết người nhìn về phía Nam Cung Vân, Nam Cung Vân hướng về tôi cười gượng.

“Việt nhi, mẹ là mẹ của con, bởi vì mắc bệnh nên hiện giờ mới có bộ dạng như này, Việt nhi ngoan, con ngủ trước đi, chờ ngày mai mẹ sẽ tiếp tục nói chuyện với con sau, được không?”

Việt nhi nghe lời gật đầu, sau đó ngoan ngoãn ngả đầu vào ngực tôi, “Con tin mẹ là mẹ của con, vì mẹ và mẹ con có mùi vị giống nhau.”

Nước mắt của tôi chảy xuống ràn rụa, tôi bế Việt nhi vào giường, mình cũng nằm trên giường, sau một lúc vỗ về, Việt nhi ngủ say trong lòng tôi, Nam Cung Vân đến bên giường nằm xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Tĩnh Chi, trên người muội đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thay đổi như thế này? Nếu không phải là ánh mắt của muội, động tác của muội, ta cũng không thể tin được người trước mắt ta chính là thê tử của ta.”

Tôi buông Việt nhi ra, xoay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung Vân, “Nếu không phải thật sự xảy ra trên người em, em cũng không tin em sẽ thay đổi trở thành như này, ngày đó sau khi rơi từ trên vách núi xuống, em bị mắc lại ở một cành cây...”

Tôi đem tất cả những chuyện đã xảy ra kể cho Nam Cung Vân nghe, đến đoạn Hàn Chiêu dùng thủ đoạn suýt nữa giết chết tôi, gân xanh ở trán Nam Cung Vân nổi lên, ôm chặt tôi vào lòng.

“Đừng giận ta, Tĩnh Chi, ta không bảo vệ được muội.” Nam Cung Vân tự trách nói.

Tôi cười: “Sao lại giận anh được, tất cả là do em mang đến, bọn họ vốn là nhắm vào em, nếu vợ anh không phải là em, mà chỉ là một cô gái bình thường, thì căn bản sẽ không xảy ra chuyện này, cuộc sống của anh sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.”

Nam Cung Vân dịu dàng dùng cằm cạo nhẹ lên đầu tôi, nói: “Cũng chính là muội, người ta lấy là muội, nếu không gặp muội, ta vẫn còn là một Nam Cung Vân hàng ngày sống trong hận thù, vì cừu hận của gia tộc mình mà đánh mất đi bản thân mình, sẽ không biết cuộc sống cũng hạnh phúc như vậy.”

Hai chúng tôi im lặng một lúc lâu, tôi đột nhiên nhớ tới Văn Hình, đáng nhẽ cô ấy phải ở cùng Việt nhi cơ mà, giờ cô ấy đang ở đâu? Sao tôi lại không gặp cô ấy? “Văn Hình đâu? Anh có cứu cô ấy không?”

Nam Cung Vân gật đầu: “Lần đó ta đã cứu Văn cô nương và Việt nhi ra, vì không muốn bị Hàn Kinh phát giác nên đã phóng hỏa nơi đó, đưa Văn cô nương đến sơn trại mấy ngày, sau đó Văn cô nương giận ta vì đã không đi báo thù uội, giận giữ đi theo người tên là Lôi Hồng kia.”

“Lôi Hồng? Là thiếu niên chúng ta gặp ở Uyển thành phải không?”

“Đúng vậy.” Nam Cung Vân nhẹ nhàng hỏi: “Tình Chi, muội có trách ta không đi báo thù uội không?”

“Ngốc quá!” Tôi cười, “Em có thể không hiểu sao? Nếu đổi em là anh, em cũng sẽ không mạo hiểm đi ám sát Hàn Kinh, bởi vì chúng ta còn có Việt nhi, chúng ta phải có trách nhiệm với Việt nhi.”

Nam Cung Vân nhìn tôi thật sâu, trong ánh mắt hiện lên sự cảm động, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của tôi, rồi cúi đầu xồng hôn vào môi tôi: “Ta biết muội luôn ủng hộ ta.”

“Nhưng, Nam Cung Vân, hiện giờ cơ thể em lại như này, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Nam Cung Vân khó hiểu nhìn tôi, sau đó cười xấu xa: “Muội nói xem phải làm gì bây giờ?”

Tôi lúng túng, hiện giờ cơ thể tôi lại như này, nam không ra nam, nữ không ra nữ, thật sự là quá xấu hổ.

“Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều, chỉ cần muội còn sống, ta đã cảm ơn trời xanh rồi, những cái khác ta không để ý.” Nam Cung Vân lại hôn tiếp, đầy mạnh mẽ.

“Nhưng dung mạo của em cũng đã thay đổi.” Tôi vội la lên.

“Ừ, không sao, so với trước đây còn đẹp hơn nhiều.”

“Nhưng, nhưng em lại không có ngực, anh không thấy khó chịu sao?” Tôi ngập ngừng nói.

Nam Cung Vân ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly, sau đó lại hôn tiếp, “Có chút không quen lắm, nhưng...của muội trước đây vốn cũng không lớn lắm!”

...

Sáng sớm hôm sau thức dậy, lúc tôi mở mắt ra, Nam Cung Vân vẫn đang nằm bên tôi, nhớ lại chuyện tối qua, mặt tôi chợt nóng bừng, chết tiệt, Việt nhi, tôi chạy nhanh vào giường trong, đã không có Việt nhi ở đó.

“Việt nhi đâu?”

Nam Cung Vân cười, “Việt nhi dậy sớm, Mạnh Tiêu đưa ra ngoài chơi rồi.”

Chúng tôi nhanh chóng thu dọn giường, đã có người mang điểm tâm tới, ăn cơm xong, đột nhiên tôi nghĩ đến sao Nam Cung Vân lại biết sứ đoàn của Hung Nô đi qua đây để chặn cướp chúng tôi.

“Ở Phồn Đô có người báo tin cho chúng ta, ám chỉ rằng Hung Nô hiện giờ không rảnh để lo chuyện về chúng ta.” Nam Cung Vân nói.

“Phồn Đô có người báo tin sao?” Tôi kỳ lạ, là ai? Hàn Kinh hay là Hàn Chiêu, vẫn muốn mượn tay để loại bỏ tôi sao? Quá rắc rối đi. “Anh không nghĩ là sẽ có bấy sao?” Tôi hỏi.

“Bên trong nhất định là có vấn đề, nhưng ta không tính toán nhiều như vậy, không thể đi Phồn Đô để giết người Hung Nô, chẳng lẽ Vương gia Hung Nô đưa đến miệng chúng ta, ta còn có thể cho hãn con đường sống sao?” Nam Cung Vân nói, “Nhưng cũng may là ta không xuống tay, bằng không chỉ e chúng ta sẽ bỏ lỡ.”

“Chúng ta từ nay về sau phải làm gì đây?” Tôi hỏi Nam Cung Vân, “Một nhà chúng ta lại phải cao chạy xa bay hay sao?”

Nam Cung Vân lắc đầu: “Không, chúng ta không thể đi, trước đây chúng ta có thoát đâu, bởi vì nếu bọn chúng muốn tìm chúng ta, căn bản chúng ta không thể trốn tránh được, không bằng chúng ta cứ ở lại đây.”

“Hay là em cứ tiếp tục làm Tú Vương, anh đi theo giúp em đi Chu quốc nghị hòa được không? Như vậy thần không biết, quỷ không hay, Hung Nô cũng sẽ không biết anh cướp em.” Tôi đề nghị.

“Nghĩ kỹ rồi hẵng nói, ta không muốn muội tiếp tục trà trộn vào hoàng thất Hung Nô nữa, rất nguy hiểm. Nếu nói Phồn Đô thực sự có chuyện xảy ra, vậy chúng ta cứ từ từ để ý tin tức từ nơi đó đi.” Nam Cung Vân trầm ngâm nói

CHƯƠNG 61-4:

Biên sơn là một dãy núi nhấp nhô, như một lá chắn của thiên nhiên, đứng sừng sững giữa nước Chu và Hung Nô, phía nam là bình nguyên mênh mông bát ngát của nước Chu, phía bắc là vùng đồi núi thuộc về Hung Nô. Khu vực này thực chất có không ít sơn trại của sơn tặc, không quá nửa năm đã bị Nam Cung

Vân dùng võ lực chinh phục toàn bộ, thành lập một tổ chức liên minh, đó là nơi tôi đang ở - một sơn trại rộng lớn nhất, gọi là Ôm Vân trại, nằm bên cạnh ngọn núi cao nhất - núi Không Vân Phong, xung quanh núi có mười mấy sơn trại to nhỏ, đều nằm trong sự khống chế của Nam Cung Vân, số người lên tới hơn hai ngàn người.

Núi Không Vân Phong đã trải qua bao nhiêu trận chém giết, người của sứ đoàn của tôi gần như không còn ai sống sót, Nam Cung Vân chỉ để lại một vài hạ thần sống sót theo tôi đi nghị hòa, tuy rằng tôi sớm nhận ra, trong thời đại này, người đối với người khác thiện lương, tức là tàn khốc đối với chính mình, bởi vì hơn hai trăm người đi theo tôi giờ gần như không còn một ai, trong lòng tôi vẫn cảm thấy u ám.

Nhưng việc Nam Cung Vân và Việt nhi tưởng đã mất đi giờ lại có được làm tôi càng cảm thấy ở thế giới này ngoại trừ hai cha con họ ra, cái gì cũng không còn quan trọng nữa, tuy rằng bộ dạng của tôi hiện nay vô cùng xấu hổ, nhưng nếu Nam Cung Vân không để ý, tôi cũng cần gì phải để ý, mỗi ngày được ở bên Nam Cung Vân và Việt nhi, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Trong lòng tôi vẫn có chút lo lắng mơ hồ, cảm thấy ông trời không dễ dàng đem hạnh phúc tới cho chúng tôi như vậy, người mang tin tức tới cho Nam Cung Vân là ai? Vì sao muốn Nam Cung Vân cướp giết sứ đoàn chúng tôi, mà sao anh lại sẽ biết Phồn Đô có chính biến chứ? Mấy vấn đề này thường nảy lên trong đầu tôi, làm tôi thấy loạn cả lên.

Có một việc tôi không thể không lo lắng, hiện tại tôi đang là Tú vương của Hung nô, không thể cứ như vậy mà biến mất được, người Hung Nô sẽ tìm tôi, một khi triều đình Hung Nô biết tôi đã bị người của Nam Cung Vân cướp, nhất định sẽ không để yên, huống hồ Nam Cung Vân đã cướp giết rất nhiều khách thương của Hung Nô, bên trong Phồn Đô đã sớm có ý đối với nơi này rồi, tôi còn nhớ rõ những lời của người đàn ông được gọi là “Kính Thần” trong phủ thái tử, anh ta từng bẩm báo với Hàn Kinh ý muốn bình định trộm cướp khu vực biên giới này, Ôm Vân trại tuy thế lực khá lớn, nhưng dù sao cũng không thể chống lại thực lực của nước Hung Nô cường thịnh.

Tôi ngồi trên một tảng đá, nhìn Mạnh Tiêu đưa Việt nhi đang chơi đùa xa xa, đã sắp tới đầu hạ rồi, trong núi hoa dại đã nở rất nhiều màu sắc, Tiểu Ngọc đang ngồi bên thấy hoa quá đẹp liền chạy tới ngắt mấy cành hoa dại, sau đó đưa cho Việt nhi như là tặng vật quý giá, làm Mạnh Tiêu và Việt nhi cười chế giễu một trận.

“Nam Cung Vân, chúng ta không nên để Việt nhi cùng Mạnh Tiêu thân cận quá, cậu ta sẽ làm hư con mình mất.” Tôi thấy xa xa Việt nhi đang bắt chước theo Mạnh Tiêu rất hăng say, liền quay sang nói với Nam Cung Vân.

“Không sao đâu, bản chất của Mạnh Tiêu không xấu.” Nam Cung Vân nói.

“Không xấu?” Tôi lườm Nam Cung Vân, nhớ lại tên tiểu tử đó còn véo mặt tôi nữa.

Nam Cung Vân nhìn tôi cười mà không nói gì.

“Nam Cung Vân, em còn phải làm Tú vương để đi Chu quốc nghị hòa, nếu anh lo lắng, anh có thể giả dạng thị vệ để theo giúp em.” Tôi nói nhỏ, chột dạ nhìn Nam Cung Vân. Tôi không thể biến mất như vậy, điều này sẽ khiến cho cả vùng biên giới này tai ương ngập đầu, tôi phải đi Chu quốc, sau đó còn phải quay lại Phồn Đô.

“Sau khi từ Chu quốc trở về, em sẽ rời khỏi hắc Phồn Đô, nói là Tú vương đã chán cuộc sống cung đình, muốn tự mình trở thành một Tú vương nhàn nhã, hoặc có thể nói là mình mắc trọng bệnh nên đã chết, nhưng có điều là không thể đột nhiên lại biến mất như này được, anh có hiểu không?”

Nam Cung Vân nhẹ nhàng kéo đầu tôi áp vào ngực mình, “Ta hiểu được ý của muội, nhưng ta không thể để muội đi mạo hiểm được, đi Chu quốc thật sự là rất nguy hiểm, Hung Nô và Chu quốc bất hòa nhiều năm nay, muội đi thì có thể giải quyết được gì? Cho dù muội có nghị hòa thành công trở về Phồn Đô, Phồn Đô sẽ càng nguy hiểm hơn, muội nghĩ kỹ lại xem, ở Phồn Đô có bao nhiêu người muốn lấy mạng của muội.”

Tôi biết, điều đó tôi đã trải qua, nhưng nếu không làm vậy thì phải làm gì bây giờ? Không thể cứ trốn mãi ở đây được, Hung Nô sớm muộn gì sẽ biết Tú vương bị sơn tặc cướp đi, không thể bỏ mặc được. Bỏ trốn? Mang theo Việt nhi bỏ trốn ư? Cho dù chúng tôi có thể trốn được, vậy còn những người ở đây thì sao? Những người ở các sơn trại ở đây thì sao? Bọn họ phải trốn ở đâu? Ở trong sơn trại này càng lâu, tôi không thể không quan tâm đến sự sống chết của bọn họ được, bọn họ là sơn tặc, việc làm của bọn họ cho dù có hơi tàn nhẫn, nhưng đại đa số bọn họ đều là những người có xuất thân là dân chúng nghèo khổ, sống không nổi nữa mới vào rừng làm sơn tặc, chẳng lẽ để bọn họ vì chúng tôi mà mất mạng hay sao? Tôi không làm được.

Tôi cúi đầu ngồi một chỗ, lặng lẽ nghe tiếng cười xa xa của Việt nhi vọng tới.

Nam Cung Vân yên lặng nhìn tôi một lúc, thở dài, nhẹ nhàng nói: “Ta cùng muội đi Chu quốc đi, bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể xa nhau.”

Tôi cảm kích nhìn Nam Cung Vân, anh vẫn luôn dung túng tôi như vậy, mặc dù biết rõ quyết định của tôi có thể sẽ mang đến những tai họa cho anh, nhưng anh vẫn dung túng tôi, Nam Cung Vân cười buồn với tôi, nói: “Không ngờ Nam Cung Vân ta lúc thì làm thích khách, rồi lại làm sơn trại vương, giờ lại làm thị vệ cho Tú vương điện hạ.”

Nam Cung Vân bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để đi Chu quốc với tôi, tuy nhiên người đi theo sứ đoàn đã không còn mấy người, đành phải lấy người ở trong sơn trại để làm binh vệ của tôi, việc này còn tạm được, cái khó hơn là một số hạ thần còn sống sót kia, tôi nên giải thích cho họ như thế nào về những chuyện đã xảy ra?

Hôm nay sau khi ăn xong cơm trưa, tôi còn đang rầu rĩ phải giải quyết chuyện sứ đoàn như thế nào cho ổn thỏa, Nam Cung Vân thì ngồi bên cạnh sắp xếp mọi chuyện ở Ôm Vân trại, Mạnh Tiêu từ ngoài vội vã tiến vào, không phải là khuôn mặt hay cười như bình thường. Tôi thấy kỳ lạ, chưa từng thấy tên tiểu tử này có thái độ nghiêm túc như vậy.

‘Sao vậy? Có chuyện gì?’ Nam Cung Vân hỏi.

“Phía Phồn Đô có tin tức đến.”

Tim tôi đập thành thịch, vô cùng hồi hộp, nhìn chăm chú vào Mạnh Tiêu.

‘Thái tử Hàn Kinh mưu phản, phát động binh biến đã bị Thánh Đức hoàng thượng trấn áp, Hàn Kinh đã bị phế rồi, giáng xuống làm thứ nhân, Thánh Đức hoàng đế lập Hàn Chiêu làm thái tử.’

Quả nhiên, suy đoán của tôi cũng không khác biệt lắm, tính từ lúc tôi rời khỏi Phồn Đô đến giờ đã sắp được một tháng, sự việc ở Phồn Đô chắc cũng xong rồi.

“Điều này chúng ta cũng đoán trước được rồi, đúng không?” Nam Cung Vân thấy thái độ không lành của Mạnh Tiêu, hỏi.

Mạnh Tiêu gật đầu, liếc qua tôi, nói: “Theo người ở Phồn Đô hồi báo, Thánh Đức hoàng đế đã biết đoàn sứ giả đi nghị hòa của Tú vương đã bị chúng ta cướp giết, nổi giận lôi đình, đã phái hơn năm vạn kỵ binh hướng tới Biên sơn rồi, nhất định san bằng hơn mười bảy trại ở Biên sơn.”

“A” Tôi hoảng sợ, đang định giả dạng để tiếp tục đi Chu quốc nghị hòa, thật không ngờ Thánh Đức hoàng đế lại nghe tin tức mau lẹ đến vậy.

“Hả? Sao Thánh Đức hoàng đế lại biết nhanh như vậy?” Nam Cung Vân nói nhỏ, “Năm vạn kỵ binh, tuy rằng không ít, nhưng lão ta nghĩ có thể bình định được chúng ta sao?” Nam Cung Vân cười nhạt, hướng về tôi nói: “Tình Chi, không ngờ lão hoàng đế đó lại coi trọng đứa con giả là muội như vậy.”

Tôi không ngờ Thánh Đức hoàng đế sẽ vì tôi mà giận giữ như vậy, trong lòng tôi có cảm giác gì đó không hợp lý, nhưng lại không thể nghĩ ra vấn đề là ở đâu.

Mạnh Tiêu cười, tự tin nói: “Cửu hoàng đế cuồng vọng, vừa thấy đã biết là tên hôn quân rồi, sơn trại chúng ta ở núi cao hiểm trở, lão ta phái kỵ binh đến chẳng làm được cái rắm gì đâu! Để bọn chúng đến, lão tử đây sẽ tể hết bọn chúng.”

Trong lòng tôi chợt rung động, mọi thứ sáng bừng lên, nhìn về phía Nam Cung Vân, anh cũng đang nhìn tôi, mắt lóe sáng, ‘Lão hoàng đế đó không hề ngu ngốc, lão ta vô cùng khôn khéo, cũng vô cùng lợi hại, ác độc.’ Tôi nói nhẹ, nhưng giọng nói vẫn run run, quả nhiên, trong hoàng thất không hề có cốt nhục tình thâm.

Nam Cung Vân lạnh lùng nói: “Đúng vậy, lão ta thật xảo hoạt, thiếu chút nữa chúng ta bị lừa hết.”

Mạnh Tiêu khó hiểu nhìn Nam Cung Vân, lại nhìn tôi, không hiểu chúng tôi đang nói gì.

Luyện tiếu người trước mắt - Chương 62 - 63

CHƯƠNG 62:

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hai người đang nói gì vậy?” Mạnh Tiêu mơ hồ hỏi.

Nam Cung Vân thản nhiên nói: “Kỵ binh lần này tới không phải vì chúng ta đâu.”

“Không phải vì chúng ta? Vậy vì cái gì?”

“Chu quốc.” Tôi nói luôn, đúng vậy, tôi vẫn suy nghĩ rốt cuộc ai là người mang tin tức cho Nam Cung Vân, hiện giờ mới hiểu được nguyên nhân dĩ nhiên là “phụ hoàng” của tôi rồi, nói là muốn tôi đi Chu quốc nghị hòa, chẳng qua đó là sự ngụy trang, che mắt tôi, cũng để che mắt Chu quốc, nếu thật sự muốn nghị hòa với Chu quốc, sao lại phái tôi là một vương gia chẳng biết gì về chính sự để đi nghị hòa, hơn nữa trong sứ đoàn của tôi chẳng có lấy một trọng thần nào, vì sao? Bởi vì Thánh Đức hoàng đế tiếc rẻ! Còn tôi, tôi cười buồn, tuy rằng cũng không hy vọng xa với là ông ta nghĩ đến tình cảm cha con, nhưng khi nhìn thấy ông ta nhẹ nhàng để tôi làm vật hy sinh như vậy, trong lòng tôi vẫn cảm thấy chua xót, không vì bản thân, mà là vì cái chết không nhắm mắt của Văn phu nhân đối với ông ta.

Nam Cung Vân thấy Mạnh Tiêu vẫn chưa hiểu rõ, cười cười, đối diện với cậu ta, nói: “Kỵ binh ở đâu mới phát huy tác dụng?”

“Thảo nguyên Ạ, hoặc là bình nguyên Ạ.” Mạnh Tiêu đáp.

“Địa hình nơi chúng ta đang ở là gì?” Nam Cung Vân lại hỏi.

Mạnh Tiêu cũng rất thông minh, nghe Nam Cung Vân nhắc liền hiểu ngay, bưng tỉnh, “Thì ra là thế, nhưng...” Mạnh Tiêu nhìn nhìn tôi, hỏi: “Chẳng lẽ lão hoàng đế đã biết đại tẩu không phải là con của lão ta sao?”

Tôi cười buồn lắc lắc đầu, không biết ông ta có biết hay không, có lẽ ông ta biết, nghĩ muốn nhân cơ hội này diệt trừ tôi, có lẽ ông ta cũng không biết, nhưng là chỉ hy sinh tôi, một “đứa con” thất lạc nhiều năm của ông ta mà thôi.

Con, đối với Thánh Đức hoàng đế mà nói, không gì quan trọng hơn bằng nhất thống thiên hạ. Tình yêu, tình thân, đối với ông ta không hề quan trọng, làm một hoàng đế, ông ta chỉ coi trọng hoàng quyền ở trong tay mà thôi, cho nên ông ta mới có thể phế bỏ Hàn Kinh, có thể dễ dàng hy sinh đứa con là tôi.

“Hiện giờ chúng tôi làm gì?” Tôi hướng về Nam Cung Vân, hỏi nhỏ.

Nam Cung Vân chưa trả lời, Mạnh Tiêu đã tiếp lời, nói: “Đương nhiên là ngồi một chỗ xem náo nhiệt rồi, dù sao hoàng đế Chu quốc cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Nam Cung Vân chỉ lẳng lặng đứng đó, không nói gì. Tôi biết hiện giờ anh đang mâu thuẫn, đối với Chu quốc, anh vô cùng hận hoàng đế Chu quốc, hơn một trăm người của Nam Cung gia chết vì một ý chỉ của lão hoàng đế đó, Nam Cung Vân cũng đã từng nhiều lần đi ám sát hoàng đế, nhưng bất kể thế nào, Chu quốc dù sao cũng là cố quốc của Nam Cung Vân, ở Chu quốc lại không hề biết để phòng bị gì, rất có thể sẽ bị nước Hung Nô đánh lên, Nam Cung Vân lại là người yêu nước tuyệt đối không muốn quốc gia mình bị địch tộc xâm chiếm.

Nam Cung Vân trầm mặc một lát, rồi hướng về Mạnh Tiêu trầm giọng nói: “Người lập tức đi báo tin về quân coi giữ ở Đồng Thành để họ biết mà phòng bị.” Mạnh Tiêu sững sốt, không nghĩ Nam Cung Vân lại sẽ có giao phó như vậy, liền ngồi xuống ghế, giận dữ nói: “Ta không đi! Muốn đi thì huynh đi đi.”

Nam Cung Vân quét mắt về phía Mạnh Tiêu, không mở miệng, Mạnh Tiêu lại nói tiếp: “Đại ca, chúng ta cần gì quan tâm đến việc này, hoàng đế Chu quốc không phải là người tốt gì, Mạnh gia chúng tôi đã bị lão ta hại làm cho tan cửa nát nhà, ta không đi giúp HUNG Nô đánh lão ta đã là tốt lắm rồi, còn muốn tôi đi báo tin cho lão ta ư? Hơn nữa, ở Phồn Đô không thể không có mật thám của Chu quốc sao? Bọn họ chắc sớm đã biết quân đội Hung nô sắp đến đánh chúng ta, giờ chúng ta đi báo tin cho bọn họ, không chừng bọn họ lại tưởng rằng chúng ta cố ý lừa bọn họ, nghĩ rằng chúng ta sợ Hung Nô, muốn mượn binh lực của bọn họ thì sao.”

Nam Cung Vân bước đến, đặt nhẹ tay lên vai của Mạnh Tiêu, khuyên nhủ: “Mạnh Tiêu, đại ca biết người một lòng chỉ muốn báo thù cho Mạnh bá phụ, trên người đại ca cũng có huyết hải thâm cừu của Nm Cung gia, nhưng hiện tại đây không phải là lúc chúng ta đi báo thù riêng, kẻ thù của Chu quốc đang ở trước mắt, chỉ có thể nhượng bộ, chúng ta không thể trở mặt nhìn lê dân đại Chu bị thiết kỵ của Hung Nô gây đau khổ, bậc cha chú của chúng ta đều từng là những tướng lĩnh của đại Chu, đã nhiều lần lãnh binh chống lại Hung nô, người nghĩ họ mong muốn chúng ta cứ đứng nhìn Hung Nô chiếm giang sơn của chúng ta sao?”

Thì ra Mạnh Tiêu trước đây cũng là quan lại của Chu quốc, thân thể giống như Nam Cung Vân, tôi chưa từng nghĩ cậu ta lúc nào cũng cười hi ha cả ngày trên người lại gánh vác trách nhiệm gia cừu nặng nề như vậy.

Mạnh Tiêu cúi đầu không nói gì.

“Mạnh Tiêu.” Giọng nói của Nam Cung Vân nghiêm khắc: “Người muốn nhìn giang sơn chúng ta máu chảy thành sông, thi hoành khắp nơi sao? Kỵ binh Hung Nô bình định không phải là hoàng cung của Chu hoàng đế, mà lại dân chúng vô tội của đại Chu.”

Cả người Mạnh Tiêu chấn động, đứng lên: “Ta đi, nhưng ta không phải là vì cầu hoàng đế đó, ta là vì đại ca.” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Không phải là vì ta, là vì dân chúng đại Chu!” Nam Cung Vân nói.

Nghe vậy, Mạnh Tiêu dừng lại một chút, rồi nhanh chóng biến mất ở bên ngoài.

“Lập tức triệu tập các trại chủ tập trung ở Đàn anh đường, nhanh đi.” Nam Cung Vân hướng ra ngoài cửa giao phó, một người lên tiếng rồi chạy đi.

Nam Cung Vân trước mắt làm tôi cảm giác hơi xa lạ, anh đã không còn là một thiếu niên của vài năm trước chỉ biết báo thù, ở anh giờ có một phong thái vô cùng khác người, tôi bật cười khẽ, tôi đã quên dòng máu nhiệt huyết của gia tộc nam Cung gia đang chảy trong người anh, nếu gia tộc không chịu những biến cố như vậy, thì hiện giờ chắc anh đã là một mãnh tướng đóng ở biên quan rồi.

Nghe tiếng cười của tôi, Nam Cung Vân quay lại, có vẻ áy náy nhìn tôi, hỏi nhẹ: “Tình Chi, muội có trách quyết định của ta không?”

Tôi cười lắc đầu, tôi sao mà trách anh chứ, đây mới là Nam Cung Vân chân chính của tôi, một Nam Cung Vân đỉnh thiên lập địa.

Nam Cung Vân hiểu ý liền cười cười, nói: “Trước tiên ta đưa muội và Việt nhi đến Uyển thành, được không? Văn Hinh và Lôi Hồng chắc là ở đó, muội và họ có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Anh quên rồi sao? Anh đã từng nói ba người chúng ta không thể xa nhau lần nữa, em sẽ không đi, em cũng sẽ không đưa Việt nhi đi.” Tôi nói rất khế, “Mẹ con em sẽ ở lại đây với anh.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, em và Việt nhi ở bên anh là an toàn nhất.”

Nam Cung Vân thấy tôi kiên quyết, cười, không thuyết phục nữa.

“Hiện giờ em chỉ lo lắng các trại chủ có tình nguyện cùng anh chống lại Hung nô hay không?” Tôi lo lắng hỏi, hơn nữa, cho dù họ có một lòng với Nam Cung Vân, dù sao cũng chỉ có mấy ngàn người thôi, làm sao ngăn cản được năm vạn thiết kỵ binh của Hung Nô?

“Họ sẽ đồng ý.” Nam Cung Vân gần như tin tưởng nói: “Đại bộ phận họ đều là thuộc cấp của tổ phụ trấn thủ ở vùng biên giới, sau khi tổ phụ và phụ thân bị sát hại, họ đối với triều đình đều lạnh tâm, mới vào rừng làm thảo khấu, chỉ cần ta phân tích tình thế hiện giờ với họ, họ nhất định sẽ không để dân chúng chịu khổ.”

“Nhưng chúng ta người ít như vậy, làm sao đối kháng lại quân Hung nô?”

“Chúng ta chỉ cần cầm cự quân Hung Nô vài ngày, để quân Chu quốc có thời gian chuẩn bị là được rồi, cửa ải biên sơn là thông lộ duy nhất, chúng ta bảo vệ nơi đó, chờ quân lực Chu quốc tập kết xong là có thể bỏ chạy được.” Nam Cung Vân nói: “Hiện giờ điều duy nhất ta lo lắng là quân coi giữ Đồng Thành không chịu tin chúng ta, cho là Hung nô tiến tới chỉ để bình định trộm cướp ở biên sơn, chỉ e Chu quốc sẽ không xuất chiến.”

Những điều Nam Cung Vân lo lắng quả đúng như vậy, ngày hôm sau Mạnh Tiêu từ Đồng Thành trở về, sau đó nổi giận dưng dưng nói với Nam Cung Vân rằng, tướng lãnh quân coi giữ Đồng Thành không tin những lời cậu ta nói, còn nói bọn họ đã sớm biết quân Hung nô hướng về vùng biên giới, Hung nô còn sang nhờ Chu quốc, đề nghị Chu quốc dẫn binh cùng nhau bao vây để tiêu trừ trộm cướp Biên sơn, Chu quốc không muốn vì trộm cướp Biên sơn mà hao tổn binh lực, cho nên không đáp ứng, nhưng lại đáp ứng Hoàng đế Hung Nô sẽ bế thành để ngăn trộm cướp tràn vào Đồng Thành.”

Thánh Đức Hoàng đế dùng chiêu này thật độc! Tôi thở dài, sắc mặt Nam Cung Vân cũng xanh mét, ngồi im một chỗ, theo thám tử hồi báo, thiết kỵ của Hung nô theo lộ trình không quá ba ngày nữa sẽ tới cửa ải Biên sơn, nếu Chu quốc không triệu tập binh lính thì e sẽ không kịp nữa, mà cái đội phòng thủ canh giữ Đồng Thành kia sao lại ngu ngốc tin lời Hung Nô như vậy chứ!

Các sơn trại đều đã trở về để chuẩn bị, nhưng chỉ trông cậy vào đám trộm cướp loạn lạc này, căn bản không thể ngăn cản được thiết kỵ của Hung nô.

“Nam Cung Vân, chúng ta không thể ngăn cản thiết kỵ của Hung nô được đâu.” Tôi lo lắng nói.

Nam Cung Vân sắc mặt u ám gập đầu, nói: “Ta muốn phái người đi kinh thành Chu quốc đưa tin cho Dịch Phàm, hy vọng hắn có thể nhìn thấu dụng tâm của Hung nô.”

Tôi giật mình, thật không ngờ Nam Cung Vân có thể bỏ thù riêng để truyền tin cho Dịch Phàm, nhưng như vậy hành tung của chúng tôi sẽ bị bại lộ, cho dù Dịch Phàm tin chúng tôi nhìn ra dụng tâm hiểm ác của Hung nô, lúc này cùng một hướng, đợi Dịch Phàm đến được cũng phải mất nửa tháng, chúng tôi cứ thử như vậy trong thời gian đó sao? Nếu có cố thủ được, khi Dịch Phàm đến đây, anh ta sẽ đối xử với Nam Cung Vân như thế nào?

“Tĩnh Chi, không cần nói gì, muội nghĩ gì ta đều biết, hiện giờ không còn cách nào khác.” Nam Cung Vân cười gượng, nói, rồi bước tới ôm tôi: “Muội ở lại sơn trại nghỉ ngơi đi, ta còn phải đến cửa ải biên sơn để bố trí lực lượng phòng thủ, nếu muốn ngăn cản trong nhiều ngày, chúng ta chỉ có thể dựa vào địa hình của cửa ải thôi.”

Cửa ải Biên sơn là khu vực biên giới có thông đạo thông với Chu quốc, thật ra đó là một số khe núi chiều rộng hơn trăm mét, hai bên triền núi đều dốc ngược, rừng cây rậm rạp, cỏ dại mọc thành bụi, hơn mười hai năm trước, Chu Dịch Phàm từng thống lĩnh quân đội ở nơi này chống lại quân Hung nô. Lúc ấy hoàng đế Chu quốc băng hà, thái tử kế vị, tam hoàng tử Chu Dụ Long không phục, vào năm hoàng tử Chu Dịch Phàm đang duy trì thế trận, liền ra tay giết chết hoàng đế ca ca đoạt ngai vàng, tự lập làm vua, cũng chính là Chu Vô đế hiện nay. Hung nô thừa dịp Chu quốc nội loạn liền xuất binh dẫn mười vạn quân xâm nhập phía Nam, Chu Vô đế hoảng sợ liền phái Thượng Vương Chu Dịch Phàm dẫn mười lăm vạn quân nghênh địch, nhưng do chưa kịp chuẩn bị nên vào cùng biên giới liền bị quân Hung nô vây khốn, mất thấy toàn quân sắp bị tiêu diệt, thật không ngờ lại có kỳ tích xảy ra, lương thảo của Hung nô bị Chu quân thu hoạch được, Chu Dịch Phàm tự mình dẫn kỵ binh thừa dịp đêm tối đốt kho lương thảo của Hung Nô, hơn nữa còn xác định vị trí chuẩn xác vị trí phòng thủ và binh lực của Hung nô, phá vòng vây ra ngoài, lại bắt ngờ “hồi mã thương”, mười vạn quân Hung Nô hoàn toàn bị tiêu diệt...

Sau này người trong nước Chu vẫn cho rằng trời không diệt Chu, thần minh tương trợ đại Chu, nhưng tôi từ chỗ Hàn Kinh mà biết rằng, tất cả là bởi vì “Tôi” đã trộm bản đồ bố phòng của Hung nô.

Nam Cung Vân ra cửa ải bố trí phòng ngự, tôi không muốn vướng chận anh, một mình ngồi ở đại sảnh suy nghĩ rồi lại nhớ muốn gặp Việt nhi, hai ngày nay ở sơn trại không khí rất căng thẳng, Mạnh Tiêu cũng không có thời gian chơi đùa với Việt nhi nữa, chỉ còn lại Tiểu Ngọc với Việt nhi.

Ra khỏi đại sảnh, chưa đến hậu viện, đã thấy Tiểu Ngọc khóc từ ngoài chạy vào, thấy tôi liền kêu: “Tỷ tỷ...”

Tôi đỡ lấy Tiểu Ngọc, cố nén sự hoảng sợ trong lòng lại, hỏi: “Sao vậy? Từ từ nói.”

Tiểu Ngọc khóc lóc nói: “Việt nhi bị người khác cướp đi rồi.”

32. Chương 63-64

CHƯƠNG 63

Tôi như bị tia sét đánh vào người, cả người loạng choạng, chụp lấy hai tay của Tiểu Ngọc, kêu lên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

‘Việt nhi đang buồn bã ở trong sân, tôi liền đưa Việt nhi ra sau núi chơi, không ngờ gặp hai nam tử trẻ tuổi, dường như Việt nhi quen họ, bọn họ, bọn họ cướp Việt nhi đi rồi.’ Tiểu Ngọc khóc lóc kể.

Hai người đàn ông trẻ tuổi? Là ai? Không thể là người ở sơn trại cướp Việt nhi đi được, vậy thì còn ai xuất hiện ở đây được? Mồ hôi trên người tôi túa ra lạnh toát, tôi tự nhủ mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, ngàn vạn lần không được rối loạn, nghĩ thật kỹ, cần nghĩ kỹ xem, là ai cướp Việt nhi đi.

“Hình dáng hai người đó trông như thế nào?” Tôi cố trấn tĩnh hỏi.

“Một người có hình dáng chiến tướng, mặc khôi giáp, một người là công tử rất nho nhã, rất đẹp trai, Việt nhi gọi hắn là Mai thúc thúc.”

Mai Tồn Tuyệt? Tôi cảm thấy hai chân bủn rủn, cả người như muốn ngã xuống.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Tiểu Ngọc vội tới đỡ tôi, “Người kia nói, nếu tỷ muốn đòi Việt nhi về, hãy đến Quỳnh tiên động.”

“Quỳnh tiên động? Ở đâu?” Tôi vội hỏi.

Tiểu Ngọc khóc, lắc đầu, “Ta không biết, hắn nói tỷ tỷ sẽ biết.”

Quỳnh tiên động? Tôi từ trước tới giờ chưa từng nghe nói đến. Mai Tồn Tuyết vì sao lại muốn tôi đến đó? Anh ta cướp Việt nhi đi là có ý đồ gì? Chẳng lẽ Hàn Kinh vẫn không chịu buông tha chúng tôi sao? Không phải hắn đã trở thành thứ dân rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

“Phu nhân, ta biết Quỳnh tiên động ở đâu.” Một tiểu binh đi theo bên cạnh tôi đột nhiên nói.

‘Mau dẫn tôi đi.’ Tôi nôn nóng nói, tiểu binh vội vàng đưa tôi đi, Tiểu Ngọc cũng muốn đi theo, tôi bảo: “Cô không cần phải theo tôi, hãy đi nói với Nam Cung Vân để anh ấy tới Quỳnh tiên động cứu tôi.”

Tiểu Ngọc gật đầu, vội vàng chạy đi tìm Nam Cung Vân, tôi đi theo tiểu binh đến Quỳnh tiên động, trên đường đi, từ tiểu binh tôi mới biết Quỳnh tiên động chính là hang động không Vân Phong sau này do thiên nhiên tạo thành, trước kia khi Chu quốc và Hung nô đánh nhau, Hung nô đã chiếm lấy nơi đó.

Tôi và tiểu binh đi vội vã, tiến vào một con đường nhỏ, gần nửa tiếng mới đến Quỳnh tiên động như lời họ nói, một sơn động to lớn xuất hiện xa xa, cửa sơn động cỏ dại mọc đầy, chỉ thấy bên trong tối đen, nhìn không rõ.

‘Cậu ở đây chờ trại chủ tới, nhớ kỹ, bất luận bên trong có xảy ra chuyện gì, cậu cũng không được vào.’ Tôi dặn dò, nếu có nguy hiểm, cậu ta đi theo cũng không cứu được tôi, có khi còn làm cậu ta mất đi tính mạng vô ích. Nói xong, tôi bước vào trong cửa động.

Sơn động không nhỏ, bên trong có ánh sáng mờ mờ, tiến vào cái gì cũng không nhìn rõ, tôi chỉ thấy mờ mờ một bóng người đang dựa vào vách tường nham thạch, tôi thông thả bước tới, mắt cũng dần dần thích nghi được với ánh sáng bên trong, người đứng đó đúng là Mai Tồn Tuyết, thân hình anh ta so với lúc gặp ở phủ thái tử càng cô độc hơn, đôi mắt càng tối đen u ám hơn.

Từ lúc tôi tiến vào động, Mai Tồn Tuyết không hề lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ ôm một bình sứ nhỏ, lẳng lặng ngẩng lên nhìn tôi. Việt nhi đang nằm trên mặt đất bên cạnh, không hề cử động.

‘Yên tâm, Việt nhi chỉ đang ngủ thôi.’ Mai Tồn Tuyết thấy tôi chăm chú nhìn Việt nhi, đột nhiên mở miệng nói.

Việt nhi phát ra tiếng thở đều đặn, làm tôi thở nhẹ nhõm, nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Hàn Kinh đâu, tôi hướng về Mai Tồn Tuyết, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc anh muốn gì? Chủ tử của anh đâu?”

Mai Tồn Tuyết nở nụ cười nhẹ nhàng với tôi, nói khẽ: “Điện hạ ở ngay đây.” Nói xong, đưa tay khẽ chạm vào bình sứ đang giữ trong lòng, tôi cảm thấy người lạnh băng, rung mình một cái, vì sao anh ta lại nói Hàn Kinh ở đây? Nhưng sao lại không thấy bóng dáng hắn? Tôi khó hiểu nhìn Mai Tồn Tuyết, đột nhiên thấy bình sứ trong lòng Mai Tồn Tuyết, một ý nghĩ đột nhiên nảy lên trong đầu, Hàn Kinh đã chết!

‘Hắn đã chết, đúng không?’ Tôi hỏi, giọng nói run run.

‘Nói láo!’ Mai Tồn Tuyết ngẩng phắt đầu lên nhìn tôi, giận giữ nói: “Điện hạ không chết! Điện hạ ở đây, điện hạ ở đây.”

Tôi không dám đáp lời, thấy biểu hiện của Mai Tồn Tuyết, sợ anh ta sẽ làm tổn thương Việt nhi, anh ta cướp Việt nhi rồi yêu cầu tôi đến đây để làm gì? Chẳng lẽ muốn giết tôi đã chôn theo Hàn Kinh sao?

Mai Tồn Tuyết lại cúi gằm xuống, nhìn chăm chú bình gốm sứ trong lòng, thâm tình nói: “Đây chẳng phải là nơi mà người nhớ mãi không quên được sao? Hiện giờ chúng ta đang ở đây, Tĩnh Chi cũng đến đây rồi, không phải người rất muốn nàng sao? Ta giúp người đưa nàng tới đây.”

Giọng nói trầm trầm dịu dàng của Mai Tồn Tuyết vang lên bên tai tôi làm cả người tôi run rẩy, anh ta điên rồi sao?

“Người xem xem, điện hạ, người xem đi, Tĩnh Chi đã đến rồi, đây chẳng phải là nơi trước kia hai người gặp nhau hay sao?” Nói xong, Mai Tồn Tuyết ngẩng đầu lên, cười khê, nói với tôi: “Tĩnh Chi, muội lại đây, điện hạ rất nhớ muội, muội lại đây gặp điện hạ, được không?”

Mai Tồn Tuyết điên rồi sao? Anh ta đang ôm là tro cốt của Hàn Kinh, tôi không dám trái lời anh ta, chậm rãi bước đến, muốn tìm cơ hội để đoạt lại Việt nhi từ chỗ anh ta, liền mở miệng: “Được rồi, tôi qua.”

“Tĩnh Chi, muội cũng thích điện hạ sao?” Mai Tồn Tuyết hỏi khê.

“Có, tôi thích.” Tôi đáp bừa, lại lén lút bước về chỗ Việt nhi.

‘Người gạt người.’ Mai Tồn Tuyết đột nhiên hét lên, tôi hoảng sợ, vội vàng cười nói: “Không có đâu, tôi thực sự vẫn nhớ điện hạ.”

Mai Tồn Tuyết chậm rãi lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi, đau khổ nói: “Muội gạt hần, muội luôn gạt hần. Nhưng hần vẫn yêu muội, lúc sắp chết vẫn muốn ta đưa hần tới nơi này, hần nói đây là nơi mà hần và muội gặp nhau lần đầu tiên, tuy hần đã trải qua quãng thời gian ngắn ngủi ở đây, nhưng từ đó về sau...hần không bao giờ thấy vui vẻ nữa.”

Mai Tồn Tuyết cúi đầu, ôm chặt bình tro cốt trong lòng: “Hần còn nói hần vô cùng xin lỗi muội, hần đã hại muội biến thành bộ dạng như này, muội nhất định hận hần, hần không muốn muội hận hần.”

“Tôi không hận hần, sao tôi lại hận hần được chứ.” Tôi nói khê, lại đi tới chỗ Việt nhi hai bước, Việt nhi gần sát bên tôi rồi, tôi chỉ cần vươn tay ra là có thể ôm lấy Việt nhi, nhưng tôi cũng không dám mạo hiểm.

Mai Tồn Tuyết dường như không để ý những lời tôi nói, vẫn lầm bầm: “Người thật ngốc, người làm như là người thiếu nợ nàng.”

Tôi sững sốt, hần nói gì vậy?

Mai Tồn Tuyết tiếp tục chậm rãi nói: “Người sao lại ngốc như vậy chứ, vì sao cứ luôn không chịu buông tay chuyện đã qua chứ, vì sao đem tất cả tâm tư đặt trên người mình? Nàng ta đáng cho người làm như vậy sao? Người nói người hại nàng, vậy sao người không nghĩ ai đã hại người? Vì sao?”

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy Việt nhi, chắc Việt nhi đã bị mai Tồn Tuyết điểm huyết ngủ rồi nên đang ngủ rất say, tôi đang định thừa dịp Mai Tồn Tuyết thân chí hỗn loạn để chuồn đi, Nam Cung Vân có thể sắp đến rồi, chỉ cần Nam Cung Vân tới, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

‘Đứng lại!’ Mai Tồn Tuyết đột nhiên lạnh lùng nói: “Đặt Việt nhi xuống!”

Tôi quay lại hướng về Mai Tồn Tuyết cười gượng, đành phải đặt Việt nhi xuống cách xa Mai Tồn Tuyết một chút.

Mai Tồn Tuyết lạnh lùng nhìn tôi, làm tôi run sợ, anh ta có võ công, mặc dù ở Vọng mai sơn trang Nam Cung Vân đã cắt đứt kinh mạch của anh ta, nhưng tôi cũng không dám mạo hiểm, nhờ võ công của anh ta chưa mất hẳn, nếu tôi có một hành động thiếu suy nghĩ thôi có thể khiến Việt nhi và tôi bỏ mạng ở đây.

“Tình Chi, muội không có lương tâm sao? Vì sao muội lại đối xử với điện hạ như vậy? Muội thật sự không nhớ gì chuyện trước kia sao? Ngay cả chỗ này cũng không nhớ chút nào sao? Nơi này chính là nơi muội và hần đã từng sống qua.” Mai Tồn Tuyết đẩy côi lòng chờ đợi tôi.

Tôi không dám nói lời nào, đành phải hướng về Mai Tồn Tuyết cười gượng.

Thái độ của Mai Tồn Tuyết trở nên càng lạnh lùng hơn, lạnh băng nói: “Điện hạ nói hần thiếu nợ muội, khiến muội phải trải qua sinh tử chi đau, lại ăn lầm quả chi hỏa. Điện hạ không nợ muội, những gì hần nợ muội ta sẽ thay hần trả.”

Mai Tồn Tuyết nói xong, đứng lên, tôi hoảng sợ lui về sau, nhưng không cất bước nổi, Mai Tồn Tuyết đã điểm huyết của tôi, chết tiệt, anh ta muốn giết tôi sao? Nam Cung Vân sao còn chưa tới? Tôi kinh hãi nhìn Mai Tồn Tuyết, vội nói: “Anh không thể giết tôi, anh giết tôi điện hạ của anh sẽ rất thương tâm.”

Haizz, có cố cũng không được, hiện giờ chỉ có thể kéo dài được phút nào hay phút ấy, chỉ hy vọng Nam Cung Vân đến trước khi Mai Tồn Tuyết giết tôi.

Mai Tồn Tuyết cười nhạt, không để ý tới tôi, đặt tôi nằm dưới đất, sau đó đặt bình tro cốt sang bên cạnh, lấy chủy thủ trong ngực ra.

“Anh định giết tôi sao? Không cần cử hành nghi thức gì sao? Ví dụ như té cho điện hạ của anh chẳng hạn.” Tôi nói, trong lòng tuy sợ chết, nhưng ý nghĩ lại rất tỉnh táo, hiện tại chỉ có thể kéo dài.

Mai Tồn Tuyết quỳ xuống bên cạnh tôi, giờ chủ thủ lên.

Xong rồi, tôi thầm nghĩ, nhắm mắt lại, miệng kêu: “Mai Tồn Tuyết, anh giết tôi, điện hạ của anh sẽ không cảm kích anh đâu, nếu hấn yêu tôi, nhất định muốn tôi sống tốt.”

Một lúc lâu sau không thấy đau đớn, liền mở mắt ra, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ra, Mai Tồn Tuyết tự cắt cổ tay mình, máu đỏ tươi trào ra, làm tôi choáng váng đầu óc.

“Ta không thể giết muội, điện hạ không hy vọng muội chết.” Mai Tồn Tuyết lạnh lùng nói: “Quả chi hỏa có thể làm muội nam hóa, ở bắc hải có bông tuyết chi quả, có thể làm muội khôi phục lại.”

Mai Tồn Tuyết nói xong liền đưa tay lên miệng tôi rồi bóp thật mạnh, máu từ bàn tay bị cắt chảy vào miệng tôi, máu tràn vào miệng, chảy xuống yết hầu.

‘Bỏ ra! Khụ khụ...Mai Tồn Tuyết...Đồ biến thái! Khụ ...khụ’ Máu tươi chảy từ tay Mai Tồn Tuyết chảy vào miệng tôi, vào dạ dày, tôi cảm thấy mình gần như ngất đi.

“Từ Tiết thần ý mà điện hạ biết được, nên sau đó đã ngấm ngầm sai rất nhiều người đi bắc hải tìm kiếm bông tuyết chi quả, nhưng thần quả kia thật sự là khó tìm, sao lại dễ dàng tìm thấy được chứ...Hắn lại không biết trước đây ta từng ăn phải quả đó, máu của ta cũng có thể giải được độc trong người muội...”Mai Tồn Tuyết cười chua xót.

Tôi cố giãy dụa, nhưng lại bị Mai Tồn Tuyết điểm huyết, không thể cử động được, lại bị anh ta nắm chặt cằm, không thể thoát ra được, máu trên cổ tay anh ta dần dần chảy chậm lại, không ngờ Mai Tồn Tuyết lại dùng dao cửa thêm một nhát nữa, máu lại chảy ra...

Tôi tuyệt vọng nhìn Mai Tồn Tuyết trước mắt, sắc mặt anh ta dần dần tái nhợt, càng ngày càng trắng bệch, tay của anh ta vẫn cầm chặt cằm của tôi, tay anh ta dần dần run lên, máu trượt ra khỏi khóe miệng tôi, lướt qua cổ, rơi vào quần áo, sau đó tụ lại trên mặt đất.

Tay Mai Tồn Tuyết giữ cằm tôi càng lúc càng yếu, cuối cùng anh ta buông tay xuống, ngã xuống đất, vật lộn ôm bình tro cốt của Hàn Kinh vào trong lòng, yếu ớt nói:“Cái này, người không nợ nàng nữa, không bao giờ...mắc nợ nàng...”

Giọng nói của Mai Tồn Tuyết yếu dần, máu vẫn còn ở tay anh ta chảy ra, nhưng lại càng lúc càng ít, sắc mặt của Mai Tồn Tuyết không còn chút huyết sắc nào, màu trắng của quần áo, màu trắng của bình tro cốt, màu trắng của Mai Tồn Tuyết, hợp lại giống như một pho tượng bạch ngọc.

CHƯƠNG 64

Ngoài cửa động vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó tôi cảm giác có người chạm vào mũi tôi, tôi mở to mắt nhìn, thấy sắc mặt trắng bệch của Nam Cung Vân, tôi chưa từng thấy ánh mắt đó, là sự lo lắng kinh hoàng. Nam Cung Vân thấy tôi mở mắt, mọi khí lực như bị rút đi toàn bộ, anh lập tức quỳ xuống đất, hai tay sờ soạng từ hai má rồi chuyển xuống khắp người, nôn nóng hỏi: “Muội có bị thương không? Sao ở đây lại có nhiều máu như vậy?”

“Em không sao, em...” tôi mở miệng rất khó khăn, “Không phải là máu của em.”

Nam Cung Vân thấy trên người tôi không có vết thương nào, thở phào ra, giải huyết đạo của tôi, rồi kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy, “Tình Chi, sau này đừng làm như vậy nữa nhé, ta rất sợ.”

Hiện tại tôi chỉ muốn khóc, liền ôm chặt lấy cổ anh, vùi đầu vào ngực anh, cố gắng không để mình khóc, nhưng càng không muốn khóc, trong lòng như có gì đó nghẹn lại, làm tôi hít thở rất khó khăn.

“Hàn Kinh đã chết rồi.” Tôi ngẩng lên, cười nhìn Nam Cung Vân, sắc mặt Nam Cung Vân rất bình tĩnh, “Hàn Kinh chết rồi, em thật sự phải rất vui mừng mới đúng chứ? Em thật sự phải rất vui mừng, hân hạnh chúng ta khổ sở như vậy, em còn muốn tự tay giết hân hạnh nữa, em thật vui sướng.”

Tôi cố gắng nhếch miệng để nở một nụ cười thật tươi cho Nam Cung Vân thấy, nhưng khi miệng vừa nhếch lên, ngay lập tức tôi cảm thấy sự chua xót, tôi thu miệng lại, cắn chặt môi lại, mắt mở thật to, tôi không dám chớp mắt, tôi sợ chớp mắt sẽ làm nước mắt trào ra.

“Nha đầu ngốc, muốn khóc thì khóc đi.” Nam Cung Vân thở dài, càng ôm chặt tôi hơn.

Tôi khó chịu nằm trong lòng Nam Cung Vân, cố nén cảm giác muốn khóc lại, Hàn Kinh đã chết, tên khốn kiếp hại tôi đã chết, tôi hận hân hạnh, hân hạnh đã làm nhục tôi, tôi hận hân hạnh!

Nhưng, vì sao tôi lại cảm giác rất khó chịu trong lòng?

Nhưng, vì sao tôi còn nhớ tiếng thở dài của hân hạnh bên tai tôi tối hôm đó?

Tôi cắn chặt lấy vai áo của Nam Cung Vân, không để mình khóc thành tiếng, đừng khóc, Trương Tình Chi ngốc nghếch, vì sao mày lại khóc chứ? Mày khóc vì cái gì?

Nam Cung Vân để mặc tôi khóc ở trong lòng anh, chỉ dùng tay nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi an ủi, không nói gì.

Một lúc sau, tôi nằm trong lòng Nam Cung Vân dần dần bình tĩnh trở lại, ngẩng lên thấy ánh mắt dịu dàng của Nam Cung Vân.

“Em...”

“Suyt...!” Nam Cung Vân đặt ngón trỏ lên môi, cười dịu dàng với tôi, “Chúng ta trở về đi!” Nói xong liền bế tôi lên, xoay người đi ra ngoài động.

“Việt nhi!” Tôi vội kêu lên, quay đầu lại không nhìn thấy bóng dáng của Việt nhi đâu.

“Vừa rồi ta đã bảo Mạnh Tiêu đưa Việt nhi về trước rồi.” Nam Cung Vân nói, tôi thấy mặt mình nóng bừng lên, thì ra Mạnh Tiêu cũng đến đây, còn tôi chỉ lo khóc lóc nên không phát hiện ra. Nam Cung Vân bế tôi ra khỏi động, tôi không dám quay đầu lại, không dám nhìn Mai Tồn Tuyết, ở trong lòng Mai Tồn Tuyết, vẫn ôm chặt chiếc bình tro cốt nhỏ màu trắng kia.

“Nam Cung Vân.” Tôi gọi khẽ.

“Gì vậy?” Nam Cung Vân vẫn bế tôi, tốc độ không giảm.

“An táng họ ở trong động được không?”

Nam Cung Vân dừng lại một chút, gật đầu, không nói gì.

Thiết kỵ binh của Hung nô đã sắp tiến vào khu vực vùng biên giới này, ước chừng bình minh sẽ tới cửa ải biên sơn, thế cục càng lúc càng trầm trọng, nhưng lúc này, trong sơn trại lại có một vị khách bất ngờ.

Từ lúc rời khỏi biệt viện của Thượng Vương tôi chỉ gặp qua Dịch Phàm có hai lần, một lần là lúc gặp Nam Cung Vân, từ trên nóc nhà, tôi khỏa thân trong tấm chăn bị Nam Cung Vân ôm lấy, khi đó ánh mắt Dịch Phàm như có lửa. Lần thứ hai là anh ta tìm thấy tung tích của tôi và Nam Cung Vân ở trong núi, đao kiếm đang giao nhau, tôi lao ra chắn trước người Nam Cung Vân, còn anh ta lúc đó, trong mắt ánh lên sự tuyệt vọng.

Lần này gặp Dịch Phàm, trong mắt đã không còn lửa giận cùng sự tuyệt vọng, là sự thản nhiên, không một chút tình cảm gì, còn tôi, lại có chút xấu hổ, dù sao khi vừa mới đến thời đại này, tôi cũng đã từng thích qua anh ta.

Nam Cung Vân nhìn thấy Dịch Phàm, sắc mặt trầm xuống, có câu kẻ thù gặp nhau là như vậy, tôi hoảng sợ chạy đến giữ chặt tay Nam Cung Vân lại, sợ Nam Cung Vân không kìm nén được lại ra tay “làm thịt” Dịch Phàm.

Thấy tôi và Nam Cung Vân nắm chặt tay nhau, trong mắt Dịch Phàm lóe lên, nhưng giọng nói lại bình tĩnh: “Đa tạ các người đã cảnh báo, sau khi đánh lui Hunh nô, ta sẽ bẩm báo Hoàng thượng khen thưởng các vị tráng sĩ đã có lòng trung quân ái quốc.”

Sắc mặt Nam Cung Vân càng lúc càng khó coi, Mạnh Tiêu đã đứng lên, tay nắm chặt lại, hung dữ nhìn Dịch Phàm.

“Thượng Vương gia, không cần phải như vậy.” Tôi cười gượng, muốn giảng hòa họ, “Chúng tôi thực ra cũng có một chút lòng ái quốc, còn trung quân...thì thôi đi.”

Chu Dịch Phàm ngồi ở đó nhìn thấy tôi, thái độ phức tạp.

‘Thượng Vương gia nên đã đến đây rồi, như vậy chắc sẽ không dùng đến chúng tôi nữa, quân Hung nô cũng rất đông, hai bên đánh nhau, đó là sự tranh chấp của hai nước, là chuyện nhà binh, chúng tôi chỉ là sơn tặc, nhưng cũng hiểu chút đạo lý, tốt nhất là không nên xen vào chuyện quốc gia đại sự, Vương gia nói có phải không?’

Thấy tôi nói chuyện, sắc mặt Nam Cung Vân dịu đi một chút, chờ tôi nói xong, ánh mắt anh có tia vui vẻ, Mạnh Tiêu thì lại không như vậy, định lên tiếng.

“Không được!” Chu Dịch Phàm lắc đầu, ‘Đại quân muốn đến được đây nhanh nhất cũng phải ngày kia mới tới được.’

“Ngày kia? Vậy sao Vương gia lại đến đây nhanh như vậy được?” Tôi giật mình, thiết kỵ Hung nô ngày mai đến rồi, chỉ cần bọn chúng đến cửa ải biên sơn, chưa chắc gì đã ngăn được bọn chúng, ngày kia mới tới thì dùng cái rắm gì?

“Ta ở biệt viện Bình Huyền, cho nên mới tới nhanh.”

“Anh không mang theo người đến à, anh tưởng đến chỗ chúng tôi để chơi à?” Tôi tỏ vẻ khinh thường Dịch Phàm.

Chu Dịch Phàm sững sốt, nói tiếp: “Vì vậy các người cần phải ngăn quân Hung nô lại trong một ngày là có thể.”

‘Ngăn chặn bọn chúng? Thế bọn chúng là ai? Định để huynh đệ chúng tôi bỏ mạng hết à?’ Mạnh Tiêu cười lạnh lùng nói.

Chu Dịch Phàm không nói gì, chỉ hướng về Nam Cung Vân, Nam Cung Vân cũng lạnh lùng nhìn anh ta, không nói gì. Tôi đột nhiên nhận ra Chu Dịch Phàm giả hoạt như hồ ly, mặc dù là Nam Cung Vân có thể ngăn chặn quân Hung nô trong một ngày, nhưng chỉ e là đến lúc ấy bản thân thì lại hy sinh, còn đối với Chu Dịch Phàm, vụ mua bán này lợi quá nhiều, nếu Nam Cung Vân thắng, anh ta có thể chờ đợi quân của

anh ta đến, nếu Nam Cung Vân thua, đối với anh ta coi như quân Hung nô đã diệt trừ họa tâm phúc cho anh ta là Nam Cung Vân.

“Tôi có cách, có thể thử xem sao.” Tôi nhìn Chu Dịch Phàm, trong đầu đột nhiên nảy ra một chủ ý, “Thượng Vương gia hơn mười hai năm trước đã từng ở đây đánh tan quân Hung nô, tôi nghĩ chắc bây giờ bọn chúng vẫn còn rất sợ hãi, đặc biệt là đối với Vương gia, hay là...”

Tôi nói xong, sắc mặt mọi người rất nghiêm trọng.

Hôm sau, đại quân Hung nô đến rất đúng hạn, khi quân tiên phong tới cửa ải Biên sơn, lãnh tướng bọn chúng phát hiện trong cốc rất dị thường, hình như là vừa mới bị hủy diệt, thậm chí còn có vết nước bên trong, rất sạch sẽ, trong sơn cốc trên một cái đài cao, một nam tử mặc trang phục cao quý đang ngồi khoanh chân đánh đàn, tiếng đàn du dương vang lên nhưng lại không có chút hỗn loạn nào.

Vị lãnh tướng thấy kỳ lạ, nhưng không dám lỗ mãng, chỉ dẫn theo mấy kỵ binh tiến đến xem xét, sau khi thấy rõ diện mạo của vị nam tử đánh đàn, suýt chút nữa thì ngã lăn ra, bởi vì đó chính là vị Thượng Vương Chu quốc mười hai năm trước đã đại phá quân Hung nô, mà ông ta trước đây cũng từng tham gia trận chiến, đến nay vẫn không quên được tướng mạo của vị Thượng vương đó, hiện giờ nhìn thấy vị Thượng Vương này đang ở mỉm cười ở trước mặt, đánh đàn nhàn nhã, cảm thấy ở đây tất nhiên là có sự gian trá, không chừng đại quân Chu quốc đã sớm mai phục trong cốc, chỉ chờ mình tiến vào mà thôi, hiện giờ nói gì cũng không dám trực tiếp mang binh tiến vào, đành phải lãnh binh lui lại sau ba mươi dặm, rồi dựng trại tạm thời.

Đúng vậy, kế này của tôi là bắt chước kế của Gia Cát Lượng, nói thật, tôi cũng không ngờ là nó có tác dụng, dù sao thử dùng biện pháp của tôi còn hơn mang người ra đánh giặc, tôi cũng chỉ muốn Chu Dịch Phàm bớt tội nghiệt, đừng giống như những kẻ gốc tử lợi dụng chúng tôi, nên thực sự phải đánh nhau, anh ta cũng đừng hòng thoát được. Người chúng tôi thật ra cũng đã mai phục ở đó, nếu đám binh kia thật sự xông vào, chúng tôi cũng chỉ có thể tận lực mà đánh, nhưng thật không ngờ lại gặp phải vị tướng quân đa nghi chẳng khác gì Tư Mã Ý.

Tôi đang giấu mình trong bụi cỏ, thấy quân Hung nô lui quân, không nhận được liền phì cười thành tiếng, Nam Cung Vân vội lấy tay che miệng tôi lại, nói nhỏ: “Cười cái gì?”

Tôi chỉ chỉ vào vị tướng quân mặt đầy râu quai nón kia, cười nói: “Làm em nhớ tới hai câu thơ.”

Nam Cung Vân khó hiểu nhìn tôi, tôi cười, nói: “Cái miệng gần như không tìm thấy, chợt nghe trong râu có tiếng kêu.” (Dịch đại ý)

33. Chương 65- End

CHƯƠNG 65

Cuộc chiến tranh sau đó tôi không muốn nói nhiều, từ khi đại quân Chu quốc đến đây Nam Cung Vân cũng không tham gia cùng, cho nên người chúng tôi tổn thất không nhiều lắm. Dù sao Chu quốc đã sớm chuẩn bị, hơn nữa hiện giờ Chu Vô đế cũng không phải tên hôn quân gì, cho nên Thánh Đức hoàng đế muốn nhất thống giang sơn, chỉ e là lúc ông ta còn sống cũng không thể đạt được.

Chiến tranh được một tháng là chấm dứt, tôi thật không ngờ lại nhanh như vậy, thì ra là Thánh Đức hoàng đế đột nhiên quy thiên, cho nên Thái tử Hàn Chiêu vội về trở về để kế vị, chiến tranh liền chấm dứt như vậy.

Tôi vẫn tránh không gặp Hàn Chiêu, loại người này tốt nhất là đừng chọc vào, sau này nghe nói anh ta rất nhanh chóng lập hậu, là con gái của Tả tướng quân mà không phải là quận chúa ngang ngược, tôi vẫn nghĩ là Hàn Chiêu thích quận chúa ngang ngược đó, giờ tôi mới hiểu, là tôi nhầm rồi.

Thì ra Hàn Chiêu thích hợp làm thái tử, làm hoàng đế hơn Hàn Kinh, bởi vì anh ta có thể làm lành vô tình.

Chu Dịch Phàm cũng không gây khó dễ cho tôi và Nam Cung Vân, anh ta nhanh chóng trở về kinh thành, nghe nói vị Tiêu Phi kia đã sinh cho anh ta một đứa con, đây là đứa con đầu tiên của anh ta, tôi thấy vui thay cho anh ta, tôi nhớ có người từng nói một câu: “Thà rằng nắm tay người trước mắt, còn hơn tìm kiếm những điều xa vời”

Tôi từng muốn hỏi Chu Dịch Phàm về chuyện Trúc Thanh, giữa họ và Hàn Kinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng rồi lại không dám, tôi sợ, tôi sợ hỏi được ra kết quả mà tôi không mong muốn, cũng sợ nếu biết được sự thật, trái lại tốt nhất không nên gặp, làm người, đôi khi cứ giả vờ ngốc là tốt hơn, cho dù chỉ là giả vờ ngốc thôi.

Không cần phải tiếp tục trốn tránh Hàn Kinh và Dịch Phàm, tôi và Nam Cung Vân cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại mà sống. Từ ngày uống máu của Mai Tồn Tuyết, cơ thể của tôi quả nhiên khôi phục lại dần dần, không tới một tháng, tôi đã trở lại là Trương Tĩnh Chi.

Một ngày, Nam Cung Vân ôm tôi từ đằng sau, đột nhiên nói: “Ta rất sợ, Tĩnh Chi.”

Tôi kỳ lạ, bởi tôi không biết Nam Cung Vân còn có thể sợ cái gì.

“Ta sợ ta sẽ từ từ già đi, còn muối vẫn trẻ trung như này, ta thậm chí ích kỷ muốn muối già dần đi cùng ta.” Nam Cung Vân nói.

Cơ thể của tôi từ khi vào thế giới này không hề thay đổi vẫn là hình dáng của tuổi hai mươi, tuy rằng hiện giờ tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, nói thật, tôi có chút sợ hãi, tôi sợ nhìn thấy Nam Cung Vân từ từ già đi, còn tôi là trở thành bất tử.

Sau đó lại có tin tức của Đường Huyền, Vô thượng tán nhân cô ấy đã tìm được. Đường Huyền sai người mang tin tức đến cho tôi, cô ấy đã tới Bình Huyền rồi, cũng chính là tiểu thành nơi lần đầu tiên chúng tôi đến thời đại này, cô ấy muốn gặp tôi trước khi đi, vì thế chúng tôi một nhà ba người đi gặp cô ấy.

“Tĩnh Chi, cậu thật sự quyết định ở lại đây sao?” Đường Huyền lại hỏi tôi.

Tôi ngẩng nhìn Việt nhi đang chơi đùa cùng Nam Cung Vân, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, tôi muốn trở về cũng không được.”

Đường Huyền nhìn tôi, ánh mắt lại di chuyển tới người thân của tôi: “Tôi thật hâm mộ cậu, Tĩnh Chi ạ, cậu có thể tìm được người yêu cậu thật lòng ở thế giới này.”

Tôi mỉm cười, “Chẳng phải cậu cũng có sao?”

Thiệu Dương vẫn đứng bên cạnh Đường Huyền, cho dù biết cô ấy muốn trở về thời đại của mình.

“Tôi sợ, cậu biết không, Tĩnh Chi, tôi không thể giống cậu luôn tin tưởng vào tình yêu.” Đường Huyền nói nhỏ, “Tôi chỉ có thể tin vào chính mình, tôi không thể dựa vào tình yêu của anh ấy để ở lại nơi này, nếu một ngày nào đó anh ấy không yêu tôi nữa, tôi còn có gì?”

Tôi không trả lời, đối với tình yêu, ai cũng không thể đảm bảo, ngay cả tôi cũng vậy, cũng không thể đảm bảo Nam Cung Vân sẽ yêu tôi cả đời.

Đường Huyền vẫn quyết tâm trở về, Vô thượng tán nhân cũng đồng ý giúp cô ấy trở về, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy nhắc đến tên người nữa tiên này, nói thật, tôi đối với ông ta chẳng có tình cảm chút nào.

“...Nếu người trở về, trí nhớ của cậu có thể bị ảnh hưởng, người thật sự có thể bỏ lại hết thảy nơi này được không?” Ông ta hỏi Đường Huyền, Đường Huyền im lặng một lúc rồi đáp: “Tôi có thể.”

“Ta không thể gọi người trở lại được, nếu người hối hận cũng không còn cách nào nữa đâu, người biết không?”

“Tôi biết.”

Tôi như nhìn thấy thân hình của Thiệu Dương lay động, dù sao anh ta cũng không giữ lại được cô ấy, mặc dù anh ta yêu Đường Huyền, không để ý tới dung mạo của cô ấy, chỉ yêu cô ấy mà thôi.

“...Ta cũng không thể đảm bảo sẽ đưa người trở về chính xác không gian và thời gian, có lẽ khi người trở về phát hiện không đúng thời đại của người, người vẫn quyết tâm mạo hiểm không?”

Cả người Thiệu Dương thẳng tắp, tôi có thể nhìn thấy tay anh ta nắm chặt lại thành nắm đấm. :Tôi không sợ” Đường Huyền đáp.

Nam Cung Vân ôm chặt tôi, giống như người phải rời khỏi thời đại này không phải là Đường Huyền mà là tôi.

Khi vị bán tiên kia bắt đầu thực hiện, chúng tôi yên lặng nhìn Đường Huyền, cô ấy nhắm mắt lại ngồi yên, nhưng trong mắt lại trào ra nước mắt, chảy xuống gò má.

Sau một lúc, không thấy Đường Huyền có biến đổi gì, mọi người đang sửng sốt, đột nhiên nghe tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Ngọc.

Cơ thể của tôi đột nhiên tỏa hào quang chói mắt, rồi từ từ biến mất...

“Tình Chi...” Nam Cung Vân điên cuồng gào thét, muốn ôm tôi thật chặt nhưng lại ôm vào khoảng không.

Tôi hoảng sợ không có phản ứng gì, mắt mở to chỉ nhìn thấy Nam Cung Vân đang điên cuồng, còn tiếng khóc của Việt nhi...

Tôi đã từng hỏi Nam Cung Vân, tôi là một cô gái rất bình thường, rốt cuộc vì sao anh lại yêu tôi?

Nam Cung Vân chỉ cười không trả lời.

Thật ra khi tôi hỏi anh, tôi rất muốn nghe anh nói rằng vì anh thấy tôi và anh khác biệt, có khí chất, hoặc có thể anh nói là thấy tôi rất xinh đẹp chẳng hạn.

Tôi thừa nhận là tôi có chút hư vinh.

Có thể do tôi hỏi nhiều quá làm anh phải trả lời, anh nói cho tôi biết anh nhớ rõ trong đêm tuyết, câu hát của tôi “ai sẽ cùng tôi cùng sinh cùng tử” đã làm cho anh động tâm, rồi sau đó hình dáng của tôi kéo anh ở trong đồng tuyết đã làm anh động tình...

Thì ra, động tâm và động tình rất đơn giản như vậy!

Yêu một người chỉ cần trong nháy mắt, quên một người lại cần cả cuộc đời.

Tôi nghĩ tất cả mọi cái đều đã chấm dứt, nhưng lại không biết chính là sự bắt đầu.

...

Cảm giác được ánh nắng chiếu rọi vào mắt, tôi mở to mắt ra, một khoảng trời màu trắng ngay trước mắt.

Trời màu xanh trong, cỏ màu xanh biếc, bốn phía tràn ngập hương vị của màu cỏ xanh, gió từ từ thổi thổi, làn sóng cỏ nhấp nhô.

Đầu tôi choáng váng, nhưng lại không muốn suy nghĩ, không muốn đứng lên, cũng không muốn cố gắng nhớ về bất cứ gì cả.

Giữa lúc mơ màng, tiếng vó ngựa vang đến, tôi ngồi dậy, đưa mắt hướng về nơi có tiếng động truyền đến, một người một ngựa đến gần, quần áo tung bay, roi ngựa thỉnh thoảng vung lên, giục ngựa chạy như bay...

...Người đó ngồi trên lưng ngựa, thấy tôi ngẩng ra ngồi dưới đất, liền xem xét, rồi dùng roi ngựa chỉ vào tôi hỏi: “Người là một nữ tử, ngồi ở nơi hoang dã này làm gì?”

Tôi ngẩn ra nhìn anh ta, người này nhìn rất quen, tuy rằng gương mặt rất trẻ tuổi, có chút cuồng ngạo, tuy người này ...nhưng sao tôi lại thấy anh ta quen quen nhỉ?

Anh ta thấy tôi ngẩn ra nhìn mình, không trả lời, khóe miệng nhếch lên nụ cười chế giễu, vung roi ngựa lên vụt thẳng vào tôi, tôi vội nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bên tai tiếng gió vùn vút, mở mắt ra đã thấy mình ngồi trong lòng anh ta.

Trong đầu tôi liền nảy ra một ý, tôi chẳng cần nhắc gì lập tức xé vạt áo trước ngực anh ta, một vết bớt màu đỏ hiện ngay ra ở trước mắt.

Anh ta cũng sờ...

Tôi thì ngây ra...

”Trúc Thanh...Trúc Thanh...Chẳng lẽ tôi thật sự là Trúc Thanh...

416 lần xem

Catalog:

Thư viện sách

Luyến tiếc người trước mắt - Chương End - Ngoại truyện

CHƯƠNG 66: VĨ THANH

Mùa hè ở trên núi so với các nơi khác lộ vẻ rực rỡ hơn, màu xanh của núi, màu xanh của nước, dòng suối nhỏ róc rách chảy từ trên đỉnh núi xuống, trườn qua sườn núi, chảy xuống chân núi hòa vào dòng sông, tỏa ra.

Giữa dòng suối, một cậu bé chừng hơn mười tuổi đang xoay người tìm kiếm gì đó, lúc đó, một cô bé chạy từ trên núi xuống, cô bé còn rất nhỏ, chừng bốn năm tuổi.

“Nhược nhi, sao vậy? Sao lại khóc?” Cậu bé nhìn cô bé khóc chạy tới, từ dưới nước đi lên, kéo cô bé lại, nhẹ nhàng lau nước mắt và nước mũi cho cô bé.

’hức hức...Lôi ca ca...Hức...Mẫu thân không uội đi theo...” Cô bé vừa khóc vừa nói.

“Nhược nhi đừng khóc nữa, Lôi ca ca đưa muối đi chơi, được không?” Cậu bé nói.

“Nhưng Nhược nhi muốn cưỡi ngựa cùng mẹ, nhưng phụ thân không cho Nhược nhi đi, chỉ ẹ đi thôi, hức hức.”

“Cưỡi ngựa?” Cậu bé ngạc nhiên, “Vậy sư tổ đâu? Vừa rồi a di không phải vẫn ở cùng sư tổ hay sao?”

“Bán tiên gia gia bị mẹ đuổi đi rồi.”

’Đuổi đi?’ Cậu bé há miệng hỏi, kinh ngạc.

“Vâng.” Cô bé ra sức gật đầu, “Bởi vì Bán tiên gia gia xem tướng số uội nói muối sau này sẽ trở thành hoàng hậu, cho nên mẹ rất tức giận, nói gia gia toàn nói hươu nói vượn, rồi đuổi gia gia đi.”

Cậu bé đứng yên ở đó, sợ hãi bị đuổi đi! Chẳng lẽ mẹ không ngăn cản sao?

Cô bé không để ý đến sự kinh ngạc của cậu bé, bởi căn bản cô bé còn chưa hiểu “hoàng hậu” là gì, còn vẫn so đo vì sao mẫu thân không mang mình đi theo, rồi chu miệng nhỏ nhắn nói: “Phụ thân xấu lắm, tối qua còn bắt nạt mẫu thân, hôm nay muội sẽ đi giành lại công bằng ấu thân.”

“Bắt nạt mẫu thân muội?” Cậu bé càng kinh ngạc hơn, từ trước đến nay toàn là a di bắt nạt dưỡng mà, sao lần này lại bị bắt nạt lại thế nhỉ.

“Vâng, tối qua muội chưa ngủ, liền đi tìm mẫu thân, thấy ba ba bắt nạt mẫu thân, đem mẫu thân đặt ở bên dưới...”

” Nam Cung Nhược!” Một giọng nói ở bụi cỏ bên cạnh vang lên, làm cô bé giật mình, là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi đang ngồi giữa bụi cỏ đứng lên, mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn cô bé.

Cô bé bị cậu ta dọa, hai mắt đầy nước mắt, kêu một tiếng “ca”, rồi khóc òa lên.

’Không được nói vậy!’ Thiếu niên nói, “Còn khóc nữa, nữ nhân thật là phiền toái.”

“Đừng khóc, đừng khóc” cậu bé chạy đến vỗ về, kéo cô bé ra sau lưng: “Đại ca, sao huynh lại quát Nhược nhi?.”

Thiếu niên được gọi là đại ca lạnh lùng nhìn cậu bé, đột nhiên cười nói: “Lôi tiểu tử, ngươi sao lại không có tiền đồ vậy chứ, cả ngày thích bị phiền toái như vậy, hay ngươi đi gặp cha mẹ ta, bảo họ gả Nhược nhi cho ngươi đi.”

Cậu bé họ Lôi đỏ mặt lên, định cãi, rồi lại nhịn xuống, xoay người dắt cô bé đi.

“Nhược nhi, đừng khóc, chúng ta đi bắt cá được không?”

“Vâng, Lôi ca ca thật tốt, so với ca của ta còn tốt hơn.”

’Đại ca cũng rất tốt, Nhược nhi không thể nói đại ca như vậy.’

’Vâng, Nhược nhi sẽ nghe lời, Lôi ca ca đối với Nhược nhi là tốt nhất, so với phụ thân cùng mẹ đều tốt như nhau.’

“Họ đối với Nhược nhi rất tốt”

“Nhưng họ lại không cho ta đi cùng.”

Cậu bé họ Lôi dừng lại, ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt xinh như búp bê nói: “Ta nghe mẫu thân từng nói, mẫu thân và phụ thân muội không dễ dàng gì được ở bên nhau, hai người họ đã từng trải qua một thời gian rất dài, cho nên hiện giờ họ rất ân ái, Nhược nhi đã lớn rồi, đừng lúc nào quẩn luyến mẹ nữa, được không?”

Nhược nhi ra sức gật đầu, tuy rằng căn bản không hiểu được hết.

Trên bờ thiếu niên vẻ mặt khinh thường nhìn hai người trước mặt, bĩu môi, nữ nhân thật là phiền phức, như là mẹ mình thật là phiền phức, rồi lại sinh ra một muội muội thật phiền phức, không biết vì sao cha ngày nào cũng có thể tươi cười được với hai phiền phức này, thật sự là làm mất uy danh của Nam Cung gia mà. Lôi thúc thúc thật ra cũng không tồi, rất ít khi bị Văn di nương bắt nạt, tiếc là lại sinh ra một đứa con vô dụng như vậy!

Thiếu niên thở dài, sau đó lại thở sâu rồi đột nhiên hướng về phía xa xa hét lớn: “Ta là Nam Cung Việt nhất định sẽ trở thành một đại hiệp lưu danh!”

NGOẠI TRUYỆN

Vào một đêm nào đó trời tối đen như mực rất dễ giết người, gió to dễ gây hỏa hoạn, Chanh gặp được Trương Tĩnh Chi.

Trương Tĩnh Chi: (Hai tay bóp cổ Chanh, thái độ hung dữ) Nói mau! Nói mau! Rốt cuộc cô định viết về tôi ngu ngốc đến mức nào cô mới hài lòng! Cô không thấy tất cả mọi người đang hận là không thể đi giết tôi được sao?

Chanh: (Cười nịnh nọt): Đừng nóng giận, có gì từ từ nói, làm gì có, mọi cái là do cô, là do đầu gối của cô quá mềm dẻo! Lúc đầu mà không ngốc nghếch, thì tương lai làm sao cô lại chín chắn như vậy!

Trương Tĩnh Chi: Còn nói à! Cô để tôi quỳ à? Sao cô đã bắt tôi quỳ rồi, lại còn để tôi ngã xuống đất nữa chứ!

Chanh: Bình tĩnh, bình tĩnh.

Trương Tĩnh Chi: (hai tay dùng sức, sắc mặt Chanh ửng đỏ) Tôi không phải là phế nhân! Tôi không phải! Tôi đường đường là một sinh viên ở thế kỷ hai mươi mốt, cô muốn phá hủy hình tượng của tôi thì cô mới hài lòng buông tha cho tôi phải không?

Chanh tức giận quát: Bà đây cho cô ngu ngốc đấy thì sao nào! Cho cô ngu ngốc đấy! Bà đây cho cô “mất chồng” thì cô mới mở mang đầu óc ra được. Cô bóp đi, Cô bóp đi, bóp chết tôi đi, dù sao nếu tôi không bị cô bóp chết, thì tôi cũng bị các cô gái khác bóp chết vì tôi đã ngược đãi Nam Cung Vân.

Trương Tĩnh Chi bùng nổ...

Chanh: Yên tâm đi, Nam Cung Vân không chết được đâu, tôi thà rằng để cô chết còn hơn là để hấn chết, tôi chính là mẹ hấn mà, đừng hận tôi, ai bảo cô chỉ là con dâu tôi thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-tiec-nguoi-truoc-mat>